Công tước của riêng em

Eloisa James

www.diendanlequydon.com

Công tước của riêng em

Nguyên tác: A Duke of her own

Eloisa James

Chia sẻ Ebook: http://www.downloadsach.com

Follow us on facebook: https://www.facebook.com/caphebuoitoi

MỤC LỤC

LỜI CẢM ƠN
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
ĐOẠN KẾT

Giới thiệu

Là công tước thì phải chọn vợ một cách khôn ngoan... Leopold Dautry, công tước Villiers khét tiếng phóng đãng, phải cưới gấp và phải cưới một đám cao quý - nhưng những lựa chọn của anh thì..., trời đất, khá ít ỏi.

Con gái của công tước Montague, Eleanor, một cô gái xinh đẹp và thông minh. Nhưng chính cô lại tự vùi mình trong một dáng hình "lạc điệu", lỗi mốt và quá già so với bản thân kể từ sau khi thất bại trong cuộc tình mà cô đã yêu bằng tất cả trái tim.

Sau thất bại của trái tim, với một lần "lỡ miệng", cả giới quý tộc Luân Đôn đều biết tiểu thư Eleanor sẽ không cưới một ai có địa vị thấp hơn một công tước và... Cho đến tận bốn năm sau, công tước Villiers xuất hiện. Anh cần một người mẹ cho những đứa con hoang của mình, còn cô cần một người chồng là công tước. Họ bắt đầu có một giao ước...

Giằng xé giữa lý trí và đam mê, giữa trí tuệ và óc tưởng tượng, sự hấp dẫn ẩn giấu trong Eleanor dần dần khiến Villiers nhận ra mình sắp sửa phá vỡ mọi giao ước. Nhưng phải đến sau khi anh có mặt trong một vụ thách đấu mà một trong hai bên sẽ phải chết, đấu tranh vì danh dự của người phụ nữ anh yêu, thì rốt cục Villiers mới nhận ra rằng điều nguy hiểm nhất có thể không phải ở trong khu vực thách đấu...

Mà ở trong phòng ngủ. Và con tim.

"Anh muốn trở thành tất cả những gì em mong đợi. Nếu em không muốn một công tước thì anh sẽ không làm công tước nữa."

Thông tin về tác giả

Eloisa James tên thật là Mary Bly, sinh năm 1962 tại Minnesoya, Hoa Kỳ, là con gái của nhà thơ Robert Bly và nhà văn Garol Bly.

Các tác phẩm của bà được dịch ra chín thứ tiếng, đặc biệt được yêu thích tại Hà Lan và Tây Ban Nha, cũng như thường xuyên lọt vào danh sách các cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất do tạp chí New York Times và USAToday bình chọn.

LỜI CẢM ƠN

Những quyển sách của tôi cũng giống những em bé chúng cần cả một ngôi làng để nâng chúng đến cấp độ văn chương. Tôi muốn gửi những lời cảm ơn chân thành nhất tới ngôi làng của tôi: biên tập của tôi, Carrie Feron; đại diện của tôi, Kim Witherspoon; thiết kế website của tôi, Wax Creative; và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng, đội ngũ của tôi: Kim Castillo, Franzeca Drouin và Anne Connel. Lời cảm ơn đặc biệt trong quyển sách này xin gửi tới Sylvie Clemot vì những bản dịch tiếng Pháp của cô. Tôi vô cùng biết ơn tất cả các bạn.

CHƯƠNG 1

Nhà tắm La Mã ở Luân Đôn

Vũ hội quyên góp cho nhà tắm của nữ công tước Beaumont

Ngày 14 tháng 06 năm 1784.

"Công tước hẳn phải ở đâu đó quanh đây", phu nhân Bouchon, tên thời con gái là tiểu thư Anne Lindel nói, kéo chị mình theo như một đứa nhóc kéo một món đồ chơi có bánh xe.

"Và vì thế mà chúng ta phải hành động như lũ chó săn thế này à?", tiểu thư Eleanor đáp lại qua hàm răng nghiến chặt

"Em lo là gia đình nhà Villiers sẽ bỏ đi trước khi bọn mình tìm được anh ta. Em không thể để chị phí phạm thêm một buổi tối trò chuyện với mấy bà góa nữa".

"Ngài Killigrew sẽ không thích bị xem là một bà góa đâu đấy", Eleanor phản đối. "chậm lại, Anne!"

"Killigrew cũng chẳng thích hợp để cưới, đúng chưa? Con gái ông ta ít nhất phải bằng tuổi chị." Em gái rẽ vào một góc nhà và quan sát một nhóm quý tộc. "Villers sẽ không xuất hiện trong nhóm người phe Bảo thủ này. Anh ta dường như không phải loại người đó." Cô cất bước về hướng ngược lại.

Ngài Thrush gọi họ, nhưng Anne chẳng thèm dừng chân lại. Eleanor vẫy tay một cách vô vọng.

"Ai chẳng biết Villiers đến buổi vũ hội từ thiện này chỉ để gặp chị", Anne nói. "Em đã nghe điều đó từ ít nhất là ba người trong nửa giờ qua, vì thế có thể anh ta sẽ đủ biết điều mà ở yên ngoài trời, nơi người ta có thể dễ dàng tìm thấy".

"Điều đó sẽ khiến cho phần lớn Luân Đôn mất đi niềm vui được nhận thấy chị tuyệt vọng muốn gặp anh ta đến thế nào à". Eleanor quát lên.

“Không ai nghĩ vậy đâu, khi xem xét đến những gì chị đang mặc”, em gái cô nói qua vai. “Yên tâm đi, em sẽ thấy ngạc nhiên nếu chị bị gắn cái mác có hứng thú chứ chưa nói đến tuyệt vọng đâu.”

Eleanor giằng tay mình ra khỏi tay em gái. “Nếu em không thích bộ váy này của chị thì cứ nói ra là được. Không cần phải kiếm nhã đến thế đâu.”

Anne quay phắt lại, tay chống hông. “Em thấy mình thẳng thắn chứ không khiếm nhã. Sẽ là khiếm nhã nếu em nói rằng bất kỳ một quý ông khả kính nào cũng sẽ mô tả chị là một bà phù thủy mặt hình thịt xông khói thay vì một quý cô phù hợp để kết hôn ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Eleanor nắm chặt tay lại để không vô tình có hành động bạo lực. “Trong khi em”, cô trả miếng, “trông giống một gái điếm hạng sang hết mức mà mẹ có thể cho phép”.

“Em có thể chỉ ra rằng cuộc hôn nhân mới đây của em cho phép ăn mặc theo phong cách còn khêu gợi hơn cả thế này nữa không? Ống tay áo của chị dài đến tận khuỷnh tay với diềm xếp nếp”, Anne nói thêm đầy chán ghét. “Ít nhất bốn năm rồi chẳng ai thèm mặc kiểu đó. Không kể đến áo Toga là de rigueur[1], vì chủ tiệc yêu cầu trang phục đó.”

[1] (Tiếng Pháp) rigueur: có tính chất bắt buộc.

“Chị không mặc áo toga bởi vì chị phải là một con chó được huấn luyện”. Eleanor nói. “Và nếu em nghĩ phong cách hở một bên vai tôn vẻ đẹp của em hơn là diềm xếp nếp đối với chị thì em đã nhầm lẫn một cách đáng buồn.”

“Chuyện này không liên quan tới em. Mà là tới chị. Chị. Chị và câu hỏi liệu chị có mất cả đời mặc những bộ đồ lạc mốt chỉ vì chị bị hắt hủi trong tình yêu hay không. Và nếu câu nói đó nghe quá rập khuôn, Eleanor, thì đó là vì cuộc đời chị đang trở nên như thế.”

“Cuộc đời chị rập khuôn sao?” Không tự chủ, Eleanor cảm thấy họng mình thít chặt lại với điềm báo sắp khóc. Bao nhiêu năm nay cô và Anne luôn tiêu khiển bằng những trận tranh cãi chua cay, nhưng cô hẳn đã thiếu tập luyện rồi. Dù sao thì Anne đã kết hôn được hai tuần. Và cô em gái út của họ vẫn trong phòng trẻ do đó không còn đối tượng nào tra tấn cô hằng ngày nữa.

Mặt Anne dịu lại. “Hãy nhìn chị mà xem, Eleanor. Chị đẹp. Hay ít nhất thì chị cũng từng đẹp, trước khi...”

“Đừng”, Eleanor ngắt lời. “Đừng nói nữa”.

“Tối nay chị có nhìn tóc mình thật kỹ không vậy?”

Tất nhiên là có. Đúng là cô đang đọc sách trong khi cô hầu làm tóc, nhưng chắc chắn là cô đã liếc vào gương trước khi rời phòng. “Rackford đã rất vất vả với mấy lọn xoăn này đấy”, Eleanor nói, thận trọng vỗ những loạn tóc xoăn tròn lơ lửng trước tai cô.

“Những lọn tóc đó khiến má chị tròn, Eleanor. Tròn theo nghĩa béo ấy.”

“Chị không béo”, Eleanor nói, hít một hơi trấn tĩnh lại. “Một giây trước em còn quả quyết chị lỗi mốt, nhưng những lọn xoăn này là mốt mới nhất đấy”.

“Có thể là thế trong nhóm người trung niên”, Anne nói, chọc vào chúng. “Nhưng cách sử dụng phấn lạc điệu của Rackfort khiến chúng không thể hợp thời chút nào. Vì chúa, chị không nhận thấy rằng cô ta dùng lọn xoăn màu nâu nhạt, dù cho tóc chị màu hạt dẻ sao? Nó lấm tấm một cách kỳ cục khi bột phấn rớt xuống dần. Người ta còn có thể nói nó giống như bị ghẻ lở. Không ai lại nghĩ rằng chị là người xinh đẹp hơn trong hai ta đâu. Hay chị thậm chí là đẹp hơn mẹ”

“Không đúng!”

“Đúng”, em gái cô nói quả quyết. “Em đang bắt đầu tự hỏi vì sao mẹ chúng ta, người hết sức hãnh diện về quá khứ huy hoàng của mình lại cho phép chị ăn mặc như góa phụ thế kia.”

“Sự chanh chua này là ảnh hưởng của đám cưới hả?” Eleanor nói, nhìn em gái chằm chằm. “Em mới cưới chưa được bao lâu. Nếu đây là hậu quả của hạnh phúc hôn nhân thì chị phải hết sức cố gắng để tránh xa nó thôi.”

“Hôn nhân cho em thời gian để suy nghĩ”. Anne tự mãn. “Trong giường.”

“Chị cảm thấy thực sự buồn thay cho em đấy nếu hoạt động giường chiếu

của em lại dính đến việc xem xét tủ quần áo của chị, chưa kể đến cả tay nghề làm đầu kém cỏi của Rackfort nữa", Eleanor nói chua ngoa.

Anne phá ra cười. "Em chỉ không hiểu nổi vì sao chị lại ăn mặc như một góa phụ khó tính khi mà bên trong chị gần như ngược lại."

"Chị không...", Eleanor nổi giận, rồi trấn tĩnh lại. "Bà chị không hiểu vì sao em phải lãng phí thời chú ý đến chị khi em có anh chàng Jeremy Bouchon hết sức đẹp trai đang đòi hỏi sự chú ý của em"

"Bọn em cùng nhất trí là đàn ông không thấy được gì ở chị ngoài bộ đồ lỗi mốt. Jeremy nói anh ấy thậm chí còn chưa bao giờ cân nhắc đến việc tán tỉnh chị. Anh ấy nghĩ chị lập dị, quá đoan chính và kiêu kỳ đến mức không thèm chú ý đến anh ấy. Chị, Eleanor! Anh ấy nghĩ về chị như thế đấy. Lố bịch làm sao!"

Eleanor cố gắng để nuốt lại lời nhận xét gay gắt về ông em rể. "Chúng ta đang ở giữa một buổi khiêu vũ", cô chỉ ra. "Không phải em sẽ thấy thoải mái hơn nếu chia sẻ lời bình luận đáng yêu của Jeremy sau, khi chúng ta ở riêng sao?"

"Không người phụ nữ nào có được đôi mắt của chị, Eleanor ạ", em gái cô nói, lờ tịt lời bình luận của cô, "Màu xanh dương sậm đó hết sức hiếm có. Em ước gì mình sở hữu nó. Và chúng xếch lên ở đuôi. Chị còn nhớ những bài thơ ngớ ngẩn và Gideon viết để so sánh mắt chị với biển cả giông bão và hoa mao lương không?"

"Không phải hoa mao lương", Eleanor nói. "Hoa chuông, dù chị không hiểu chuyện này thì có gì liên quan."

"Miệng của chị vẫn đáng yêu như nhiều năm trước. Trước khi ông vua mao lương bỏ đi tìm những đồng cỏ xanh tốt hơn."

"Chị không thích nói về Gideon".

"Em đã tuân lệnh chị ba gần bốn năm nay, nhưng em mệt mỏi lắm rồi", Anne trả lời, lại cao giọng lên, "Giờ em đã là một phụ nữ có chồng và chị không thể ra lệnh cho em phải làm gì nữa. Chứ cho là chị đã yêu..."

“Chị xin em đấy”, Eleanor khẩn nài. “Hãy hạ giọng xuống, Anne”.

“Chị đã yêu một người đàn ông mà hóa ra chỉ là một gã xấu xa”, em gái cô nói tiếp, dù có nhỏ nhẹ hơn một chút “Nhưng điều em không hiểu là vì sao sự ruồng bỏ của Gideon lại khiến chị trở thành một bà cô già phì nộn. Chị thật sự định để tang hắn ta đến khi chết khô trong mộ đấy à? Chị sẽ không có con, không có chồng, không có ngôi nhà của riêng chị, không có gì cả, tất cả chỉ vì Gideon đã bỏ chị sao?”

Eleanor cảm thấy như thể không khí đang thật sự đốt cháy phổi cô. “có lẽ chị sẽ ...”

“Đến khi nào thì chị mới định cưới? Ở tuổi hai lăm, hay ba mươi? Ai sẽ cưới chị khi chị đã già đến thể hả Eleanor? Chị có thể xinh đẹp thật đấy, nhưng nếu chị không cố gắng thì sẽ chẳng ai thèm chú ý hết. Theo kinh nghiệm của em, đàn ông không sâu sắc cho lắm đâu” Anne cúi người tới trước, quan sát “Chị chẳng đánh một chút phấn nào đúng không?”

“Không” Eleanor nói “Không phải vậy”. Tất nhiên cô muốn có con. Và chồng. Chỉ là cô muốn con của Gideon. Cô là đồ ngốc. Ngốc gấp bảy lần đồ ngốc. Gideon không phải của cô và điều đó có nghĩa là con anh cũng không phải con cô. Làm sao mà năm tháng lại trôi qua nhanh đến vậy cơ chứ?

“Em chưa nói xong đâu”, em gái cô nói thêm. “chị chẳng để lộ ra chút ngực nào, và váy chị dài đến mức chúng gần như đang lê lết trong bùn. Có điều chính thái độ của chị mới là vấn đề. Chị trông như một cô nàng cứng nhắc, thể mà chị trêu đùa và chọc ghẹo đàn ông. Họ không thích điều đó đâu, Eleanor. Họ sẽ bỏ chạy, và liệu có lý do gì để họ không nên làm thế chứ?”

“Chẳng có lý do nào hết” Eleanor chỉ còn cách cầu nguyện rằng Anne không còn gì để nó, dù cô chẳng thấy có dấu hiệu gì của điều đó hết.

“Mọi người đều nghĩ chị trịnh thượng”, em gái cô nói thẳng thừng. “Toàn bộ Luân Đôn đều biết rằng chị đã thề không cưới ai có địa vị thấp hơn công tước và họ không đánh giá tốt về chị vì điều đó đâu. Ít nhất cánh đàn ông sẽ không. Chỉ bằng một hành động bất cẩn chị đã khiến cho hầu hết những

người đàn ông thích hợp để kết hôn ở Luân Đôn này nghĩ chị là một kẻ hợn hĩnh."

"Chị chỉ định..."

"Nhưng hiện giờ đang có một công tước trên thị trường hôn nhân", Anne nói, át lời cô. "Công tước Villiers, không hơn không kém. Giàu như Croesus và rõ ràng là cũng trịnh thượng như chị, vì ai cũng nói anh ta có ý định cưới con gái của một công tước. Chị đó, Eleanor ạ. Là chị. Em đã kết hôn, Elizabeth vẫn trong phòng trẻ, vì thế chẳng còn lấy một quý cô nào khác phù hợp có cùng cấp bậc với chúng ta ở Luân Đôn nữa."

"Chị cũng nhận thức được thức tế đó"

"Chị là người đã tuyên bố rằng sẽ không cưới ai có địa vị thấp hơn công tước", Anne tiếp tục, chẳng thèm dừng lại để thở. "Chị đã nói chẳng có công tước nào thích hợp để kết hôn thế rồi một người như vậy xuất hiện như một phép màu và ai cũng nói anh ta đang nghĩ đến việc cưới chị".

"Chị không thấy có gì đặc biệt đáng chúc mừng với điều đó", Eleanor đáp trả. "cũng chính những người đó đã miêu tả Villiers khá là khó chịu."

"Chị đã nói chị sẽ không cưới một ai khác ngoài một công tước", em gái cô lặp lại một cách ương bướng, "Và giờ thì có một công tước rơi vào tay chị như trái chính. Cho dù vị công tước đó có hom hem như một con ngựa chở hàng thì cũng chẳng quan trọng, chính chị vẫn nói vậy còn gì."

Eleanor mở miệng ra nhưng rồi kinh hoảng nhận ra công tước Villiers đang đứng ngay sau vai em gái cô.

"Có nhớ bữa tối Đêm thứ Mười hai[3] lần trước không? Chị đã bảo với dì Petuania rằng chị sẽ cưới một người đàn ông đầy mùi nước tiểu và tóc như lông chó nếu người đó có tước vị phù hợp, nhưng không ai dưới một công tước hết".

[3] Đêm thứ mười hai: Một dịp đặc biệt của người Anh, theo lịch dương là tối ngày 5 tháng 1.

Eleanor chưa từng gặp qua công tước Villiers, chưa từng, cô thậm chí còn

chưa bao giờ nhìn thấy Villiers, nhưng cô không nghi ngờ gì là lúc này cô đang đối mặt với anh ta. Anh ta giống hệt như mô tả, với cái quai hàm và gò má vừa hung tàn vừa đẹp đẽ. Theo như người ta nói Villiers chưa từng đội tóc giả, và người đàn ông này thậm chí còn không rắc phấn. Máy tóc đen nhánh điểm vài ba sợi tóc bạc chói lọi của anh ta được buộc lại sau gáy. Chẳng thể là ai khác được nữa.

Em gái cô vẫn tiếp tục nói, như một cơn ác mộng không hồi kết. “Chị đã nói chị sẽ cưới một công tước thay vì bất kỳ ai khác, dù cho anh ta có ngu như Hàu và béo như con lợn mái như ông Hendicker.”

Mắt công tước Villiers có màu xám đen lạnh giá, màu của bầu trời đêm những hôm sắp có tuyết. Anh ta trông không giống một người đàn ông có khiếu hài hước.

“Eleanor”, Anner nói. “chị có nghe em nói không đấy? chị không...” Cô xoay lại. “Ôi!”

CHƯƠNG 2

Nữ công tước Beaumont đứng cạnh Villiers, rõ ràng là đang nén cười. "Chào buổi tối, tiểu thư Eleanor. Và tiểu thư Anne nữa, dù thật ra thì bây giờ tôi phải gọi là phu nhân Bouchon, đúng không nhỉ? Tôi đã tìm hai người khắp nơi đấy. Xin được giới thiệu với hai người đức công tước Villiers".

"Xin chào lệnh bà", Eleanor nói, nhún thấp mình trước nữ công tước. Anne chỉ khẽ nhún gối, vì cô bị cái áo toga cản trở. "Và đức ngài". Eleanor lại nhún gối, lần này là trước mặt công tước Villiers.

Giống như cô, công tước đã tránh lễ phục toga, đoán chừng là với cùng thái độ bất cần khi anh không chịu đội tóc giả. Thay vào đó anh ta mặc một chiếc áo bằng lụa màu brandy dày. Kiểu may hết sức đơn giản, nhưng đường thêu hoa lá bằng lụa màu đồng uốn lượn giữa hàng khuy và quanh gấu áo biến sự đơn giản thành lộng lẫy.

"Tiểu thư Eleanor", Villiers nói. Anh ta nhìn từ đầu tới chân cô, mắt anh dừng lại trong chốc lát trên những lọn xoăn cạnh tai cô. Một ngọn lửa nhục nhã chạy dọc sống lưng cô, nhưng cô vẫn hếch cằm lên. Nếu ngài công tước muốn địa vị quý tộc thì cô có. Vẻ thanh nhã, không. Dòng máu, có.

Khi Eleanor nhất quyết theo đuổi ý định phải cưới một công tước hoặc không cưới ai hết, cô cũng chẳng thèm phí thời giờ tưởng tượng ra một người theo đuổi tiềm năng nữa. Cô chỉ có ý định để lời tuyên bố của cô tới được tai một vị công tước - một công tước đã có vợ - để anh ta nhận ra rằng dù cho anh ta không thủy chung với cô thì cô vẫn giữ chung thủy với anh ta. Đó là một chiến lược ngu xuẩn chẳng làm ai khác ngoài cô bị tổn thương, rõ ràng là thế.

Công tước Villiers là một vị công tước khác hẳn Gideon. Cô chưa hề biết tới và hẳn sẽ không bao giờ có thể hình dung ra, một sự pha trộn giữa sự thanh

nhã và bất cần lại toát lên vẻ quyền lực đến thế. Không phải nó toát ra từ những đường thêu lụa, hay cây gậy giấu kiếm [1], hay vẻ uy quyền hờ hững ở anh. Cô chưa bao giờ hình dung nổi vẻ nam tính nguyên thủy thuần túy của anh: ánh mắt đăm chiêu, vẻ chán chường quanh miệng, độ rộng của lồng ngực.

[1] Gậy giấu kiếm: Có hình như gậy ba-tong, bên trong rỗng ruột để lắp vào thanh kiếm nhỏ. Các Quý tộc nam dùng nó như một phụ kiện dự tiệc.

Nếu như Gideon trông giống hoàng tử trong truyện cổ tích thì Villiers sẽ là gã bất lương mệt mỏi, cay độc tìm cách chiếm ngai vàng.

"Tôi thấy rằng ngài đã nghe thấy em gái tôi trêu chọc tôi về mong ước cưới một công tước từ thời thơ ấu của mình", cô nói. "Tôi thành thật xin lỗi nếu ngài cảm thấy tầm quan trọng của mình bị giảm sút khi so sánh với con lợn nái nhà ông Hendicker."

"Ồ, Villiers chẳng bao giờ có những cảm xúc ngượng ngùng kiểu thế, đúng không?", nữ công tước Beaumont nói, bật cười.

"Cái ý tưởng ngu ngốc hơn cả một con hàu là tôi tò mò nhiều hơn", Villiers nói. Anh ta có giọng trầm, chất giọng khiến Eleanor dè chừng một cách bản năng. Đó không phải là giọng nói của một người đàn ông có thể bị dắt mũi, anh ta mới là người luôn dắt mũi kẻ khác. "Làm sao người ta xác định được trí tuệ của một sinh vật lặng lẽ như vậy nhỉ?"

"Hàu là con chó cưng của chị Eleanor", Anne xen vào.

"Trong trường hợp đó thì nó sẽ phụ thuộc vào nòi giống của Hàu", Villiers nói. "Trừ phi chó của cô là chó xù nếu không tôi khá chắc chắn là mình vượt qua kỳ vọng ở cả hai mặt."

"Tôi cũng có thể bảo đảm với tiểu thư Eleanor rằng anh ý không hề có mùi nước tiểu, mặc dù tôi thấy cô ấy thật tử tế khi coi nhẹ điều đó ở bạn đời", nữ công tước cười khúc khích nói. "Còn bây giờ nếu hai người thứ lỗi thì tôi phải giới thiệu phu nhân Bouchon với con gái em họ thứ hai của tôi, con bé tội nghiệp đó hầu như chẳng quen một người nào ở Luân Đôn. Và cô phải kể cho tôi nghe về hôn nhân cũng như mùa lễ hội thành công tuyệt vời mà cô

đã có nhé." Cô ta luồn tay qua cánh tay Anne và dẫn em cô đi mà không có thêm một lời từ biệt.

"Có vẻ như chúng ta đang tìm kiếm cùng một thứ", Villiers nhận xét.

"Bạn đời?" Eleanor vẫn còn cảm thấy chấn động bởi cuộc nói chuyện với em gái đến mức cô khó mà suy nghĩ mạch lạc nổi. Cô cứ nghĩ mình đang trưng ra một vẻ ngoài kín đáo. Nghiêm trang. Trong trắng. Nhưng Anne khiến cô cảm thấy như một bà cô già hói đầu.

"Một người bạn đời với một tước vị nhất định", Villiers nói rõ.

Eleanor cảm thấy dạ dày sôi sùng sục vì xấu hổ nên viện một lời mỉa mai ra để lấp liếm. "Tất cả những việc còn phải làm bây giờ là đánh giá nhau dựa trên những tiêu chí như cân nặng của lợn nái hay não của chó xù."

"Đúng là, tôi không muốn cưới một người kém khôn hơn con Hàu vừa được đề cập tới cho lắm."

"Tôi không bao giờ tè lên sàn nhà khi giận dữ đâu", Eleanor bảo anh ta.

"Cô không thể biết là tôi vui lòng đến mức nào khi nghe được điều đó đâu", Villiers nói. Có lẽ mắt anh ta không băng giá như ấn tượng ban đầu. "Trong trường hợp đó, tôi không có lý do gì để nghi ngờ trí tuệ của những đứa con tương lai của chúng ta."

Em gái cô đã nhầm. Cô có thể nói chuyện với đàn ông mà không băm vằm họ ra. Cô tuyệt đối có thể. "Ngài chơi cờ, đúng không?", cô hỏi liều. Đó là một trong vài điều hiếm hoi mà cô biết về Villiers. Anh ta đứng đầu trong câu lạc bộ Cờ Vua Luân Đôn.

"Phải. Cô có chơi không?"

"Tôi hay chơi với anh trai tôi khi chúng tôi còn bé."

"Tử tước Gosset? Anh ấy chơi cũng khá."

Bản thân Eleanor thì nghĩ anh cô chơi dở tệ, nhưng cô vẫn cười.

“Tôi thì thấy tò mò với lý do cô muốn mồi chài một công tước hơn, dùng cách nói thô tục thì là vậy”, Villiers nói. “Khi mới được nghe đến yêu cầu của cô, tôi đã cho rằng cô bị lòng kiêu hãnh thúc đẩy. Nhưng cô không có vẻ tự phụ cho lắm đối với một phụ nữ trẻ tuân thủ nghiêm ngặt tham vọng của mình đến vậy.”

Anne nói đúng, lời tuyên bố ngu ngốc của cô đã khiến cô mang tiếng kiêu căng. Cô gượng cười, “Hôn nhân của công tước liên quan đến chức quyền và trách nhiệm tài chính. Vì tôi không có hứng thú với một cuộc hôn nhân mang ít tính thực tế hơn nên tôi đã quyết định là mình muốn cưới một công tước từ khá trẻ.”

“Cô đọng một cách đáng ngưỡng mộ”.

Dù không đúng sự thật cho lắm. Eleanor nhướng một bên lông mày lên. “Thế còn ngài? Vì sao ngài phải quan tâm đến địa vị của vợ ngài, khi mà ngài sẽ biến cô gái đó thành một nữ công tước thông qua kết hôn?”

Anh ta nhìn thẳng vào mặt cô. “Tôi có sáu đứa con ngoài giá thú.”

Eleanor cảm thấy miệng mình há ra và cô nghiến chặt răng lại. Có phải cô nên chúc mừng anh ta không? “Ồ”, cô thử nói.

“Tôi muốn cưới một người không chỉ làm mẹ những đứa con hoang của mình mà còn đưa chúng vào xã hội thượng lưu khi thời điểm thích hợp đến. Gia đình Beaumonts đã quả quyết với tôi rằng không một phụ nữ nào thấp hơn tước vị của cô có thể đe dọa giới thượng lưu ở mức độ mà tôi đòi hỏi. Cô không cần phải trông ngạc nhiên đến vậy. Tôi bảo đảm với cô rằng rất nhiều người đàn ông ở vũ hội này có một đến hai đứa con hoang được nuôi dưỡng ở nông thôn.”

Có cái gì đó hết sức khó chịu trong cái cách anh ta dừng lại sau đó, như thể đang chờ cô hét lên rồi ngất xỉu. “Một đến hai... với sáu”, cô nói đăm chiêu. “Tôi thấy là ngài đã có một lối sống tương đối phóng đãng.”

“Tôi không trẻ như vẻ ngoài đâu.”

“Ngài trông cũng không trẻ lắm”, cô nhận xét

“Xem chừng cô không định dùng sự quyến rũ để kiếm tước vị đâu nhỉ.”

“Xem xét đến hoàn cảnh gia đình ngài thì tôi nghĩ phần lớn mọi người sẽ đồng ý rằng gánh nặng quyến rũ phải thuộc về ngài mới đúng. Ngài định sẽ hợp pháp hóa con cái của mình à?”

“Tôi không thể làm thế mà không cưới một trong các bà mẹ của chúng.”

“Không chỉ có một bà mẹ sao?”

“Ôi chao, ôi chao”, Villiers nói. “Cô gần như vừa gào lên đấy, tiểu thư Eleanor. Dường như chúng ta đang thu hút một vài sự chú ý, có lẽ chúng ta nên đi dạo vào một con đường nào đó.”

Cô liếc sang ngang, bắt gặp đôi mắt thèm thuồng của tiểu thu Fibblesworth đang đứng cùng bá tước Bisselbale. Tất nhiên, cân nhắc đến những tin đồn về hành trình săn vợ của Villiers, cuộc gặp gỡ của họ sẽ hết sức thú vị đối với phần lớn Luân Đôn. Cô cười gượng với họ và luồn tay vào vòng tay công tước.

“Tôi cứ ngỡ những đứa trẻ đó là con người tình của ngài”, cô nói một lát sau, khi họ đã đi xa khỏi tầm nghe.

“À, đúng là thế”, anh nói. “Bốn cô tình nhân. Cô đã tham quan nhà tắm chưa?”

“Nhà tắm không mở cửa cho công chúng cho tới khi trùng tu xong”, Eleanor nói. “Tôi nghe nói nền gạch đang trong tình trạng tương đối dễ vỡ.

“Chắc chắn cô biết rằng kết hôn với một công tước cho phép cô trắng trợn phới lờ mọi luật lệ kiểu như thế này chứ?”, anh ta hỏi, quay về hướng nhà tắm đang hư hỏng ở lối vào vườn.

“Cha tôi khá câu nệ”

“Không được phép phá vỡ những điều luật dành cho những kẻ tầm thường sao?” Anh có vẻ chán chường.

“Và không có con ngoài giá thú”, cô nói, để giọng mình đượm vẻ lạnh nhạt.

“Được đấy!”

Nhà tắm La Mã được canh giữ bởi một nhóm người gác cổng, nhưng rõ ràng là họ biết công tước. Dẫu sao đi nữa, họ im lặng dịch sang bên kia khi Villiers lại gần. Eleanor nhìn xung quanh với đôi chút tò mò. Tất nhiên là trước đây nhà tắm đã được quây kín. Nhưng bây giờ một bức tường đã đổ xuống và được thay bằng một hàng rào đinh hương rậm rạp, dù nó chưa nở.

Công tước dẫn cô đi qua nền gạch nứt tùm lum khắp mặt đất. Eleanor rời khỏi vòng tay anh ta và cúi người xuống để nhặt một viên gạch lên. Nó có màu xanh chàm và sơn hoa văn uốn lượn màu bạc.

“Đáng yêu quá!”

“Màu xanh dương sậm có vẻ khá hiếm”, Villiers nói. Anh ta nhìn quanh mặt đất. “Đáng tiếc, tôi không thấy thêm viên nào như vậy nữa”.

Eleanor thở dài và cúi xuống cẩn thận trả nó về chỗ cũ. “Cô không thích nó à”

“Tất nhiên là có.”

“Vậy hãy lấy nó đi.”

Eleanor nhướng một bên lông mày lên. “Chúng ta đang tham dự một vũ hội quyên tiền để trùng tu nhà tắm. Như tôi nhớ, đức vua đã miêu tả nó là một trong những công trình kỷ niệm vô danh quan trọng nhất đất nước. Vậy mà ngài lại bảo tôi đánh cắp một phần sàn nhà sao?” Cô tiếp tục bước đi.

Ở đây có ít đuốc hơn, và âm thanh điệu nhảy Minuet đang được dàn nhạc chơi nhỏ dần khi họ đi giữa những cột trụ. Vài cột trụ đã gãy, nhưng rất nhiều cột vẫn còn nguyên, bầu trời đầy sao dường như mang đến một mái nhà tưởng tượng.

“Nhà tắm thật nằm ở dưới này”, công tước nói, lại nắm tay cô để dẫn cô vào một hành lang nông.

“Nó ấm áp một cách dễ chịu”. Không khí ấm đang bốc lên từ bên dưới. Eleanor đi xuống bậc thanh cuối cùng và dừng lại. “Và tuyệt đẹp. Như một đại dương màu tím.”

Nhà tắm là một bể rộng hình vuông, được bao quanh bởi những tấm đệm mềm mại. Toàn bộ bề mặt của nó, từng phần một trên mặt nước, được hoa Violet phủ kín. Hương thơm của chúng thoang thoảng lan tỏa từ làn nước ấm.

“Xem ra tối nay Elijah định tổ chức một bữa tiệc riêng tư”, Villiers nói sau lưng cô.

Cô quay đầu lại “Elijah là?”

“Công tước Beaumont”

“Ra thế”

“Tôi không ngạc nhiên khi cô không biết tên riêng đó vì anh ta đã kết hôn nhiều năm trước, và do đó không đủ tiêu chuẩn làm chồng”. Giọng anh ta mượt mà nhưng khó chịu.

Cô liếc nhìn anh. “Tôi cũng không biết tên ngài”

“Điều đó có vẻ khá sơ suất đây”, anh ta bình luận “Thu hẹp lựa chọn của mình chỉ còn các công tước, và rồi chẳng thèm tìm hiểu về lí lịch cá nhân của họ.”

“Đâu có nhiều công tước cho lắm”, cô nhận xét.

“Thế mà tôi lại hy vọng sự thật ấy phải khiến cho công cuộc nghiên cứu chủ đề này của cô càng thêm tha thiết cơ đấy. Sau cùng thì cô đâu còn là cô gái mới ra mắt nữa, tiểu thư Eleanor”

Rõ ràng là anh ta cùng chung quan điểm với Anne về tuổi tác lỡ thì của cô. “Tôi mới hai hai. Tầm một tháng nữa tôi mới hai ba”.

“Và cô bước đến tuổi này mà không hề tìm hiểu về nhóm đàn ông hữu hạn mà cô đã thề sẽ cưới một người trong số đó?”

“Phải”. Cô bước xuống những bậc thang cuối cùng. Kéo váy lại, cô vớt vài bông hoa violet lên.

Anh ta đi theo cô. “Cô không thật sự có hứng thú với việc cưới một công tước, đúng không tiểu thư Eleanor?”

“Không hẳn”, cô giả vờ ngửi những bông hoa ướt đẫm trong tay.

“Vì sao lại không?”

Lời nói ấy lơ lửng trong làn khí ấm. Theo bản năng cô nhìn xung quanh nhà tắm để xem xét liệu ai đó có thể nghe thấy họ nói chuyện không.

Villiers bước xuống thềm một bậc và dừng lại bên cạnh cô. “Cô đã kết hôn rồi à?”

Cô mỉm cười thật nhẹ nhàng. “Không”, cô nhìn vào mắt anh ta. “Gần như là ngược lại.”

“Ngược lại?” anh ta nhíu mày. “Tôi hiểu là cô đã tuyên bố ý định kết hôn với một công tước để giảm bớt những đối tượng đang chú ý để khả năng kết hôn với mình.”

“Chính xác.”

“Tuy vậy cô vẫn sẵn sàng cân nhắc kết hôn với tôi chứ? Rốt cuộc thì cô vẫn chưa bỏ chạy, kể cả sau lời tuyên bố động trời của tôi”

Cô để một bông hoa tuột khỏi các ngón tay, nhìn nó chứ không nhìn vào mặt anh ta. “Tôi còn trẻ và bốc đồng khi tuyên bố tham vọng kết hôn với một công tước.”

“Chắc chắn lúc đó cô cũng biết cơ hội để một quý ông thuộc đúng tước vị đó bày tỏ tình cảm là khá mong manh.”

“Tất nhiên”

“Cô đã tuyên bố rằng cô sẽ cưới một công tước hoặc không cưới ai hết dù biết rõ ràng rằng gần như sẽ không có ai cầu hôn, vì chúng tôi có rất ít. Tôi hiểu rồi.”

“Ngài hiểu à?”

“Như cô đã chắc chắn là tôi không còn trẻ. Tôi đã chứng kiến rất nhiều chuyện và chắc chắn là tôi hiểu rõ về dục vọng.”

“Ồ”. Eleanor không dám chắc điều gì xảy ra với chủ đề đối thoại của họ. “Ngài đang nói rằng ngài hiểu dục vọng của tôi phải không?”

“Cô không nên vứt bỏ cuộc sống của mình, tiểu thư Eleanor ạ, chỉ đơn giản vì cô yêu ai đó.”

“Làm sao ngài biết điều đó?”, cô ngẩng lên nhìn anh ta.

“Cô vừa nói đấy thôi.”

“Tôi sao?”

Anh ta có đôi mắt với hàng mi nặng trĩu một cách khác thường, lười nhác và dường như dửng dưng, vậy mà rõ ràng là chúng thấy mọi thứ.

“Tôi không phải là một người đàn ông bảo thủ”. Villiers tuyên bố.

Giật mình, Eleanor nhận ra rằng nếu cô quyết định cưới công tước, cô sẽ phải thảo luận vấn đề về sự trong trắng hay, nói cho chính xác, sự thiếu trong trắng của cô. “Cân nhắc đến đàn con của ngài, tôi đồng ý rằng ngài không có quyền bảo thủ.”

Một bên miệng anh ta nhếch lên. Thật ra thì nó có đường nét phi thường. “À, cô sẽ thấy ngạc nhiên cho mà xem. Đàn ông làm những việc hết sức thú vị trong thời gian riêng của mình vậy mà vẫn miệt thị những phụ nữ dính tới những việc chỉ bằng một phần mười những trò lố mà họ vẫn hưởng thụ.”

“Đúng vậy.” Gideon là người đàn ông duy nhất cô biết câu nệ vấn đề trinh tiết như một tín đồ Thanh Giáo, cũng mê mẩm danh dự của mình như anh từng đam mê cô.

“Điểm chính tôi muốn nói là tôi không hề bảo thủ trong những vấn đề liên quan đến dục vọng. Tôi biết nó có thể bất tiện đến mực nào.”

Bất tiện là một từ kỳ lạ để miêu tả cái cách mà tình yêu dành cho Gideon đã nhào nặn đời cô, nhưng cô hiểu ý anh.

Villiers nâng cằm cô lên. “Nếu cô giúp đỡ việc chăm lo cho đám con của tôi, nuôi nấng chúng, tử tế với chúng, và chống lại định kiến của xã hội rằng bọn trẻ không xứng đáng với những khoản thừa kế mà tôi định dành cho chúng thì tôi sẽ khoan dung với đời sống riêng của cô.”

“Ý ngài là...”

“Tôi sẽ chỉ bắt cô chịu đựng tôi đến lúc sinh được một người thừa kế.”

“Thực tế thì, tôi có muốn có nhiều con”, cô nói. Cô thực sự muốn có nhiều con. Còn với cái gọi là sự chịu đựng mà Villiers vừa nhắc đến, cô không có ý định rời bỏ những lời thế hôn nhân của mình, một khi cô đã thế. Sau cùng thì Gideon cũng chẳng thể hiện chút hứng thú nào. Ba năm qua anh chẳng mấy khi nhìn vào mắt cô. Eleanor biết anh đến buổi vũ hội tối nay chỉ vì Anne thông báo cho cô. Anh không hề tìm kiếm cô, và tất nhiên cô cũng không hề tìm anh.

Và quan trọng hơn, nếu cô thế thì cô sẽ giữ lời thề. Cũng giống như cô đã cố gắng giữ những lời thề mà cô và Gideon đã trao cho nhau, dù chúng là lời thề riêng.

Villiers mỉm cười và đường nét khuôn miệng anh ta lại thu hút ánh mắt của cô. “Tôi đánh giá cao điều đó.”

Anh gật đầu. “Giống như bất kỳ công tước nào, tôi cần một người thừa kế. Nhưng ngoài ra, tôi phải nói là mình không có ham muốn sâu sắc cho lắm về vấn đề con cái.”

“Vậy mà ngài vẫn có rất nhiều”, cô bình luận.

“Bất cần”, anh ta nói.

“Ngu ngốc”, cô nói, trước khi cô kịp cắn lưỡi.

“Cả điều đó nữa”, anh ta đồng ý. “Tôi cần một người thừa kế, nhưng tôi vẫn sẽ cực kỳ hạnh phúc sống cuộc đời chân tình với một người vợ không thích thú gì vẻ quyến rũ của mình, mà vốn dĩ cũng chẳng nhiều nhặn gì. Mặc dù tôi phải xin cô hãy kín đáo”

Không nghi ngờ gì nữa, đây là cuộc đối thoại sốc nhất cô từng có. Mẹ cô hẳn đã ngất xỉu từ cách đây năm phút. “Ngài cũng sẽ làm vậy à?”

“Tôi có tăng thêm những đứa trẻ tạp chủng vào gia đình không à?” Và khi cô gật đầu. “Tuyệt đối không. Tôi nhận thức rất rõ về sự ngu ngốc trong thái độ khinh suất của mình đối với vấn đề sinh nở.” Anh ta dừng lại. “Cô có thể không nhận thức được điều này, nhưng có nhiều cách để ngăn việc thụ thai; khi tôi còn trẻ, tôi đơn giản là không quan tâm đến việc sử dụng những phương pháp đó.”

Cô lại gật đầu, cô biết chúng.

Mắt anh nheo lại. “Cô là một tiểu thư trẻ đầy thú vị, tiểu thư Eleanor.”

“Vì sao ngài lại quyết định đưa các con của ngài về nhà?”

“Năm ngoái tôi suýt chết vì một vết thương trong một cuộc đấu súng.” Giọng anh đều đều, không chút truyền cảm. “Tôi đã tham dự cuộc đấu súng đó vì danh dự vị hôn thê của mình, và đã thất bại”

“Rõ ràng là ngài cũng đã đánh mất vị hôn thê của mình”, cô nói thêm một cách khô khan, cố tránh bất kỳ sự tiết lộ thống thiết nào của anh ta.

Quả nhiên, miệng anh ta dãn ra. “Đúng vậy, anh trai của nữ công tước Beaumont, bá tước Gryffyn, đã giành được cô gái và thắng cuộc đấu súng, bỏ lại tôi với một vết thương suýt làm tôi lìa trần.”

“Và ngay lúc trên bờ sinh tử đó ngài đã thề sẽ lấy vợ”

Lông my của anh chớp chớp. Chúng dài hết sức.

“Không phải rồi”, cô đoán “trên bờ sinh tử ngài đã thề là sẽ nuôi dưỡng con cái mình”

“Đúng là vậy”Anh ta xác nhận. “Điều đáng nguyền rủa là hóa ra tôi lại không rõ những đứa con đó đang ở đâu.”

“Hơn cả bất cẩn”, cô nói. “Điều đó thật đáng hổ thẹn”

“Tôi vẫn trả tiền nuôi chúng”. Anh ta đột ngột cúi xuống vớt một nắm hoa, làm mặt bể gợn sóng. “Khi tôi đòi có địa chỉ của chúng, luật sư của tôi đã đưa tôi một danh sách sơ sài và biến mất cùng với một trăm bảng, tôi phải nói thêm như vậy”

“Kỳ lạ nhỉ?”

“Có vẻ ông ta đã dần dần tách lũ trẻ ra khỏi nhà của mình và chuyển chúng đến chỗ khác, đút túi số tiền tôi chi trả để chăm sóc chúng.” Villiers ném đống hoa vào bể. Chúng trút xuống như một lớp chăn bằng những bông Violet.

“Không phải trong trại tế bần chứ?”

“Những chỗ còn không cẩn trọng bằng”, anh ta nói đều đều. “Sau cùng thì một trại tế bần có thể sẽ tìm hiểu về cha mẹ đứa trẻ. Đến lúc này tôi đã tìm được con trai Tobias của mình, đang làm nghề vét bùn, thu nhặt những thứ có giá trị ở đáy sông Thames.”

“Chết tiệt”, cô nói. Khẽ thôi, nhưng cô có nói.

“Một tiểu thư chửi thế sao?” Anh lại lại mang vẻ chế giễu trong giọng nói.

Cô lờ anh ta đi. “Tobias bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười ba. Gần đây tôi đã tìm được Violet, sáu tuổi sống trong nhà thồ. Tôi tin là con bé quá nhỏ để hiểu điều gì đang chờ đợi nó. Nó chưa bị động đến”

Eleanor rùng mình. “Thật khủng khiếp”

“Colin mười một tuổi và đang học nghề dệt”

“Thế là ba rồi... Những đứa trẻ còn lại đâu? Và mẹ chúng đâu?”

“Chà, cô biết đấy”, anh ta nói khó chịu. “Tôi đã đề nghị mang lũ trẻ rời xa mẹ chúng ngay từ khi sinh ra. Tôi đã nghĩ dưới sự chăm sóc của tôi chúng sẽ sống tốt hơn là dưới sự chăm sóc của một gái điếm.”

“Tính châm biếm trong đó khá là khó chịu nhỉ.”

“Một trong số những bà mẹ đó đã từ chối; Genevieve sống cùng mẹ ở Surrey”

“Vậy tức là Genevieve vẫn ổn”

“Phải. Luật sư của tôi đã ngừng trả trợ cấp cho đứa trẻ, nhưng mẹ con bé đã xoay xở để sống được qua ngày.”

“Bằng nghề cũ của cô ta?”

Anh lắc đầu. “Rửa bát”

Giọng anh ta có gì đó khá cứng rắn, cái kiểu cứng rắn che giấu cảm giác hổ thẹn sâu sắc, cô đoán là vậy. Vì anh xứng đáng với từng phần dù là nhỏ nhất của cái cảm giác hổ thẹn đó, cô cũng không thèm an ủi cho lịch sự nữa.

“Vậy là có Tobias, Genevieve, Colin, và Violet. Những cái tên mới đẹp làm sao. Vẫn còn hai đứa nữa? Vì sao ngài chưa tìm chúng về?” Đó là một cách lịch thiệp để hỏi vì sao anh còn đến vũ hội trong hoàn cảnh này.

“Chúng là hai chị em sinh đôi. Và tôi vẫn đang tìm kiếm.”

“Ngài không thể tìm thấy chúng à?”

“Tôi đã cho các thám thử Bow Street đi tìm chúng. Họ đã tìm được người phụ nữ chăm sóc chúng hồi đầu, nhưng bà ta không biết chúng bị đưa đi đâu. Bà ta chỉ bảo chúng bị đem tới một trại mồ côi. Hóa ra là ở nước Anh này có vô số trại mồ côi, và có cả một số lượng đáng kinh ngạc trẻ sinh đôi.”

“Chắc chắn có... Tên họ của cha mẹ chúng chứ?”

“Luật sự của tôi, Templeton, chưa bao giờ tiết lộ thông tin về cha mẹ chúng. Rõ ràng điều đó làm một quy ước phổ biến, không cho phép bảo mẫu liên hệ trực tiếp với người cha, người thích phớt lờ sự tồn tại của lũ trẻ hơn.”

Cô thở dài và đi lên cầu thang. Không khí quá ẩm ướt và điều cuối cùng cô cần là mái tóc đã được rắc phấn xấu xí của mình bắt đầu quắn tứ phía.

Villiers đều bước với cô, đôi chân dài của anh ta giúp anh ta đi lên không chút tốn sức. “Mới sáng nay tôi đã nghe được tin là một cặp sinh đôi tầm tuổi đó đang sống trong một trại mô côi làng Sevenoaks, ở Kent.”

“Tiểu thư Lisette Elys, con gái công tước Gilner, sống gần đó và có thể giúp được ngài đấy. Cô ấy giúp đỡ rất nhiều cho người nghèo.”

“Thật...”, anh ta dừng lại. “Thật kỳ lạ. Tôi đã cân nhắc đến việc tới thăm ngài công tước đó.”

Cô chỉ ra điều hiển nhiên. “Lisette là cô con gái công tước đủ tư cách kết hôn duy nhất còn lại mà tôi biết, khi xem xét thấy em gái Elizabeth của tôi mới mười bốn. Con cháu công tước tương đối hiếm, và khi người ta đi mua vợ thì người ta nên kiểm tra mọi hàng hóa sẵn có.”

“Cô đang khuyến khích tôi tới thăm điền trang Gilner đấy à?” anh hỏi một cách hiếu kỳ.

Cô ngẩng lên nhìn anh ta. Anh không hề đẹp. Anh ta đối lập hoàn toàn với Gideon, người đàn ông mà cô đã yêu bằng cả trái tim. Gideon có những lọn tóc quăn vàng xoăn ở cổ như nụ hôn của thiên thần. Thực tế là, Gideon chẳng hề giống bất kỳ người đàn ông nào khác mà cô biết, giống hệt một thiên thần thực sự, với trái tim đạo đức và đôi mắt xanh dương nghiêm nghị.

Vị công tước này... người này hoàn toàn không phải là thiên thần. Villiers là con người, với những khiếm khuyết, những nết hằn sâu quanh miệng và những nếp nhăn ở mắt trông không có vẻ là do nụ cười tạo ra. Anh ta trò chuyện không chút xấu hổ về những đứa con ngoài giá thú của mình. Anh ta là một con người. Không phải thiên thần mà là một con người.

Và thậm chí còn không phải là một người tốt đẹp.

"Tôi quý Lisette. Có lẽ cô ấy sẽ trở thành một nữ công tước tốt hơn tôi." Cô chẳng thể bắt mình quan tâm mấy đến những gì Villiers đã quyết. Dù cho những lời bình luận gay gắt của Anne vẫn đang in sâu trong tâm trí của cô, châm chọc cô, nhắc nhở rằng phải cố gắng kết hôn. Sao lại không cưới luôn vị công tước này chứ?

"Tôi sẽ là một người chồng hết sức dễ chịu", anh ta nói, rõ ràng là đang cố tỏ ra thuyết phục, dù nghe anh ta nói chỉ thấy sáo rỗng. Đó đúng là một lời bình luận ngu si thường thấy của cánh đàn ông, bởi vì không một ai nhìn công tước Villiers đến lần thứ hai mà lại hình dung rằng sống cùng anh ta sẽ dễ chịu cả.

"Tôi bắt đầu nghĩ rằng ngài quả quyết quá mức rồi.", cô nói, mỉm cười. "Tôi nghi ngờ ngài là một bạo chúa trong đời sống riêng tư."

"Chưa bao giờ có ai để tôi áp bức cả cho nên thật khó có thể biện hộ được cho mình. Cô có biết rằng mắt cô có màu hệt như những bông hoa Violet ướt không? Cô hẳn phải bỏ lại cả một hàng dài những con tim tan vỡ, được tạo ra từ lời tuyên bố đầy tính khiêu khích của cô về hôn nhân."

Eleanor phát hiện ra rằng cô đã vô tình bóp nát mấy bông hoa mà mình mang theo và thả chúng xuống. "Tính khiêu khích không nhiều bằng tính tự phụ đâu. Và tôi chưa từng biết tới việc đàn ông lại trải qua vô vàn đau đớn trước ý nghĩ không cưới được tôi." Cô thật ngu ngốc khi nghĩ rằng quần áo giản dị sẽ thu hút được người đàn ông tử tế, một người trọng danh dự. Có lẽ người đàn ông đó đã ở Luân Đôn, nhưng đã từ bỏ vì cái tiếng là cứng nhắc của cô.

Cô có thể khoe ngực mình ra và theo đuổi đàn ông trong các ngõ tối. Hay cô

có thể cưới vị công tước đứng trước mặt cô, vì anh đã ở ngay đây rồi. Ngay trong tầm tay. Phụ nữ đã từng kết hôn vì nhiều lí do tồi tệ hơn nhiều.

"Các con ngài ngoan chứ?", cô hỏi.

Anh ta chớp mắt. "Tôi chẳng mảy may biết gì."

"Không phải ngài đã nói rằng ba đứa trong đó đang ở trong phòng trẻ nhà ngài sao?"

"Phải."

"Chắc chắn là ngài đã đến thăm chúng rồi chứ? Tôi có thể thấy chuyển từ nhà thồ đến điền trang công tước sẽ khá sốc đấy."

"Cha cô có đến phòng trẻ không?"

"Có. Dù thường thì chúng tôi bị triệu tập tới phòng khách."

"Tôi chưa có thì giờ để triệu tập chúng", Villiers nói, mắt anh có vẻ bứt rứt. "Quản gia của tôi đã tìm được vài bảo mẫu và tôi cứ ngỡ rằng ai cũng thấy thoải mái."

Eleanor không thích điều đó. Cô nghĩ hiếm có chuyện gia nhân của công tước chỉ đơn giản tiếp nhận sự hiện diện của ba đứa con hoang mà không có biến động đặc biệt nào. Gia nhân có xu hướng bảo thủ hơn nhiều so với chủ nhân của họ. Giới thượng lưu chắc chắn sẽ có vẻ hồ nghi trước sự hiện diện của những đứa trẻ như thế dưới mái nhà của công tước một khi họ biết đến điều đó, nó có nghĩa là gia nhân của anh ta có lẽ đang nổi loạn dưới hầm. Mà điều đó cũng chẳng phải việc của cô. Tuy vậy...

"Tôi vẫn có ý đi thăm Lisette trong suốt hai năm qua", cô nói, tự bản thân cũng thấy ngạc nhiên.

Anh ta cúi xuống. "Có lẽ tôi có thể gặp cô ở Sevenoaks."

Eleanor đặt tay trên cánh tay đang duỗi ra của anh ta. "Thưa đức ngài, tôi phải hỏi mẹ tôi đã. Có thể bà sẽ không rỗi để đi cùng tôi với Kent."

Anh ta mỉm cười với cô. Cả hai người điều biết rõ là mẹ cô sẽ cho mọi cuộc hẹn của bà bay theo chiều gió để xúc tiến một cuộc hẹn hôn nhân giữa công tước Villiers và con gái mình, nhưng anh ta vẫn đủ lịch sự để không chỉ ra điều đó "Tất nhiên".

"Bà sẽ không vui lắm khi biết về gia đình của ngài đâu", cô nhận xét, để đáp lại câu hỏi không lời về sự tán thành của mẹ cô đối với một cuộc đính hôn trong tương lai.

"Điều đó càng khiến tôi thêm ngạc nhiên khi thấy cô hết sức bình tĩnh chấp nhận sự tồn tại của chúng. Có vẻ như cô không hề giống cha và mẹ mình, tiểu thư Eleanor nhỉ?"

"Chắc chắn là tính cách tôi có khác biệt với cha mẹ mình. Thế còn ngài, ngài có giống cha mẹ mình không?"

"Họ đều mất cả rồi. Tôi chẳng biết gì nhiều về cha tôi, và có rất ít điều để nói về mẹ tôi." Giọng anh có một vẻ gì đó không hoan nghênh người ta hỏi thêm về vấn đề này.

"Điền trang của ngài ở đâu?", cô hỏi.

Anh nhìn xuống cô và nói, "Cô thật sự chẳng biết gì về tôi, đúng không?"

"Sao tôi phải biết?"

"Có ít công tước đến mức tôi biết khá nhiều về họ mà chẳng cần cố gắng. Tôi tin rằng anh trai cô là bạn thân với vị công tước trẻ tuổi của Astley, ví dụ thế."

"Đúng là vậy"

Cô đi lên cầu thang.

"Vài năm rồi tôi không gặp Astley", Villiers nói. "Tôi cho là cô rất thân quen với anh ta."

"Như ngài nói, anh ấy là bạn anh trai tôi. Anh ấy đã dành rất nhiều thời gian

để ở cùng chúng tôi khi chúng tôi lớn lên", Eleanor nói bình tĩnh. "Tất nhiên bây giờ anh ấy đã kết hôn, chúng tôi không gặp anh ấy thường xuyên như hồi xưa. Tôi tin là chúng ta sẽ tìm được mẹ tôi trong lều nghỉ."

"Có lẽ cô nên gỡ lọn tóc xoăn này ra", anh ta nói. Giật mình, cô nhận ra rằng một trong những lọn xoăn bồng bềnh mà Rackfort đã ghim lên đầu cô đang lủng lẳng trên độc một cái ghim. Các ngón tay của Villiers sượt qua má cô, anh ta vặn tay và rồi lọn xoăn đã nằm trong lòng bàn tay anh ta.

"Nó trông như một con ốc nông thôn", Eleanor nói, cố kéo nốt cái còn lại ra.

"Ngược lại với một con ốc sên thành phố à?"

"Một con ốc sên thành phố sẽ rắc phấn", cô nói, mỉm cười với anh. Cô ném hai con ốc sên vào bờ giậu cạnh đó.

Anh ta gần như đã mỉm cười đáp lại. Cô có thể thấy điều đó trong mắt anh. "cô có muốn tôi tháp tùng cô tới chỗ mẹ cô không?"

Nếu công tước xuất hiện cạnh mẹ cô, với Eleanor trong tay, tin đồn đính hôn sẽ làn truyền khắp Luân Đôn. "Thôi không cần", cô nói. "Tôi sẽ cân nhắc đến vấn đề này, thưa đức ngài. Có lẽ, nếu tôi quyết định duy trì mối quan hệ của chúng ta, tôi sẽ tới Kent."

"Cô thực sự là một phụ nữ hết sức thú vị", anh ta nói từ tốn.

"Tôi bảo đảm với ngài là ngài khá nhầm lẫn rồi. Tôi hết sức nhạt nhẽo trong hầu hết các mặt."

"Không hề. Cô có biết bất thường đến thế nào khi một công tước - tôi đây - nói chuyện với một quý cô đủ tư cách kết hôn mà quý cô đó không công khai thể hiện hứng thú dạt dào hay không?"

"Tôi thành thật xin lỗi nếu lại xúc phạm đến ngài." Cô nói. "Đầu tiên tôi so sánh ngài với một con chú động dục, và giờ rõ ràng tôi lại không thể hiện sự nhiệt tình thích đáng."

Mắt anh ta đã mỉm cười, dù cho miệng anh ta không cong lên. "Có phải lời

xin lỗi đó mang hàm ý cô đang tập trung nhiệt huyết vào sự quyến rũ của tôi không?"

"Tôi thấy là chúng ta có cùng cảm xúc về nhau", cô nói. "Quan tâm một cách cẩn trọng. Có vẻ như tôi phù hợp với các tiêu chuẩn của ngài, và có vẻ như ngài cũng phù hợp với những tiêu chuẩn của tôi."

"Một nhóm người đang tiến về phía chúng ta." Anh ta nói, hơi lùi lại ẩn mình vào bóng tôi của một cây cột. "Nếu cô muốn về bên cạnh mẹ mình mà không bị người ta nhìn thấy đang bên cạnh tôi thì cô phải đi rồi."

Cô xoay người bỏ đi và giọng nói trầm thấp của anh ta làm cô dừng bước. "Tiểu thư Eleanor, tôi sẽ khởi hành tới Sevenoaks trong hai đến ba ngày tới. Tôi sẽ..."

Cô ngoái lại nhìn anh ta. "Vâng?"

"Tôi sẽ rất tiếc nếu không được gặp cô ở đó."

Cô nhún mình. "chào buổi tối, thưa đức ngài."

"Leopold", anh ta nói.

"Gì cơ?"

"Tên của tôi là Leopold" Và thoáng nhìn về nhóm người đang lững thững đi về phía họ, anh ta ẩn mình vào những cây cột và bỏ đi.

CHƯƠNG 3

Tiểu thư Eleanor có thể không hiểu được ẩn tình đằng sau cái bể bơi đầy hoa violet đỏ, nhưng công tước Villiers thì chắc chắn là có. Khi bữa tiệc này kết thúc, người bạn Elijah của anh sẽ sắp xếp để dụ dỗ vợ mình, Jemma, xuống cái bồn tắm thơm ngát đó và quyến rũ cô ta.

Villiers thấy mình mỉm cười trong bóng tối. Anh không hề bận tâm đến những việc Elijah và Jemma như một con bê ốm, thật vui làm sao khi những về cô mà chẳng có lấy một gợn sóng dục vọng và ghen tị nào.

Tiểu thư Eleanor Lindel, con gái công tước Montague, có thể sẽ chữa lành bệnh cho anh. Cô chắc chắn là trái ngược hoàn toàn với Jemma. Jemma cao, mảnh mai và đầy phong vị nữ công tước. Mọi động tác của cô đều thể hiện dòng máu quý tộc được tôn thêm bởi sắc đẹp, trí tuệ, và gu quần áo tinh tế.

Nhưng còn Eleanor? Cô không kiêu hãnh như anh vốn nghĩ khi nghe tin cô bộc bạch khao khát muốn cưới một công tước. Trang phục của cô thật đáng kinh tởm. Và khi cân nhắc đến cái cách cô ném mấy lọn tóc xoăn đó vào bụi cây thì rõ ràng là cô chẳng thèm quan tâm đến vẻ ngoài của mình.

Nếu Jemma mảnh khảnh thì Eleanor đầy đặn, với đôi môi căng mọng hệt như của một ca sĩ opera hư hỏng. Anh có thể thề là cô không tô son, mặc dù miệng cô có màu hồng đậm khó mà có do tự nhiên được.

Khuôn mặt con người có xu hướng phù hợp với bộ đồ của họ. Một người phụ nữ với vẻ mặt mộc mạc thường tô điểm bản thân với những bộ đồ lạnh lùng tương xứng, ngay cả chính bản thân anh cũng muốn làm nổi bật cái mũi và cái căm thô của mình bằng cách mặt những bộ đồ xa hoa thái quá. Nhưng miệng Eleanor không phù hợp với bộ đồ cứng nhắc và những lọn tóc xoăn lố bịch đó. Cô cũng lệch tông như anh, dẫu là theo một cách khác.

Cô trông chua chát. Cay đắng. Ngon miệng. Như thể cô phát chán cờ vua, hất phăng bàn cờ sang một bên, và trèo lên lòng một người đàn ông.

Dù đoán chừng là không có mấy khả năng cô sẽ trèo vào lòng anh, vì cô đang mê đắm một người đàn ông khác. Nói thực, anh đã từ bỏ hy vọng có được tình cảm ngưỡng mộ kiểu đó. Và chắc chắn là anh chưa bao giờ muốn nó từ vợ mình.

Anh rời người khỏi tường. Anh phải về nhà và lên kế hoạch cho chuyến đi Sevenoaks. Anh nóng lòng muốn lên đường, nhưng đội thám tử Bow Street mới chỉ gửi cho anh tên trại mồ côi vào sáng nay. Sau ba lần thất vọng, anh đã học được cách chờ đợi cho tới khi sự hiện diện của hai đứa bé sinh đôi được xác nhận trước khi lao đi kiểm tra nòi giống của chúng. "Villiers!"

Anh quay lại thì thấy Louise, phu nhân Nevill, đang vẫy tay với anh. Cô ta đang đứng cùng vị hôn thê cũ của anh, Roberta, giờ là nữ bá tước Gryffyn. Cuộc đính hôn đó đúng là một sai lầm khủng khiếp, nhưng, tạ ơn Chúa, một sai lầm mà anh đã thoát ra được. Và giờ đây khi Roberta đã kết hôn trong hạnh phúc, đôi khi họ vẫn trò chuyện xã giao với nhau.

"Villiers", Roberta kêu lên, chìa bàn tay ra. "Tôi rất mừng khi thấy ngài trong khỏe mạnh thế này. Lần trước chúng ta gặp nhau ngài gầy gò kinh khủng."

Phu nhân Nevill khẽ cười với anh, đi kèm với một ánh mắt đánh giá tán dương từ đầu tới chân. "Roberta thân mến", cô ta dài giọng, "người đàn ông này chắc chắn là trông không hề gầy gò tí nào. Dù sao tôi cũng sẽ bảo đảm ngài ấy không độn." Mắt cô ta nấn ná đúng một giây ở háng anh.

Louise đang mặc một thứ mà anh nghĩ hẳn là cái áo toga cổ trễ duy nhất tồn tại. Bộ ngực đầy đặn của cô ta chỉ chực tràn ra. "Roberta và tôi đang tiêu khiển bằng cách so sánh đàn ông với các loại thức ăn", cô ta thông báo.

"Louise nói rằng Albertus Vesey giống một cây măng tây", Roberta nói với tiếng cười khúc khích.

Villiers nhướng một bên lông mày lên. "Cân nhắc đến vòng ngực của anh ta, tôi phải gợi ý là một quả dưa."

“Tin tôi đi”, Louise nói, “ngài nên nghĩ tới măng tây. Nó trắng đến kỳ lạ.” Mắt cô ta lấp lánh một cách ranh mãnh. “Trắng ơn, khẳng khiu, quá chín, mềm rũ.”

“suỵt, Louise”, Roberta nói. “Cô sẽ làm Villiers đỏ mặt mất. Thế công tước đây sẽ là loại thức ăn nào nhỉ?” Cả hai cùng săm soi nhìn anh.

“Không ai trong hai cô có đủ kiến thức để đánh giá rau cỏ của tôi”, anh bảo họ.

“Vậy thì ngài hãy miêu tả nó cho chúng tôi nghe đi.” Louise gợi ý với một cái nháy mắt.

Roberta cười và đổi chủ đề. Nhưng nó khiến anh nghĩ lại xem đã bao lâu rồi mới có người phụ nữ - ít nhất là một người phụ nữ chưa chồng - chào đón anh với vẻ không chút hứng thú như Eleanor. Thực tế là, nhiều năm rồi anh mới gặp phải sự thờ ơ đó.

Anh không hề tự phụ chút nào khi nhắc đến vẻ ngoài của mình. Mặt anh xấu xí, nói thẳng ra là thế. Nhưng tước vị của anh lại đẹp, và những đồng vàng lấp lánh của anh thậm chí còn hấp dẫn hơn, rồi sự kết hợp của chúng đã mang đến cho anh hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác.

“Thưa đức ngài”, phu nhân Nevill nói, dùng thân quạt trên tay gõ lên người anh. Tông giọng lười biếng, ngọt ngào xếp cô ta vào dạng có hứng thú với anh, dù trong trường hợp này thì không phải là với vang hay tước vị của anh. Rốt cuộc thì, Louise đã kết hôn, mặc dù chồng cô ta bất lực. “Tôi nghe người ta nói rằng ngài đang tìm vợ.”

“Tôi chưa bao giờ hết ngạc nhiên trước sự tầm phào trong những cuộc trò chuyện của giới thượng lưu”, Villiers nói, để đáp lại.

“Tôi thì thấy biết ơn vì lời cảnh cáo sớm đó, nó giúp tôi có thời gian để diễn tập lời chia buồn một khi ngài tìm được một tiểu thư thích hợp”, hôn thê cũ của anh nói với nụ cười tự mãn.

“chậc, tôi cũng thú nhận là mình ngạc nhiên”, Louise chen vào. “Sau khi

Roberta đá ngài, tôi cứ tưởng ngài sẽ không bao giờ rơi vào bẫy của các mục sư nữa chứ."

"Villiers là đàn ông mà", Roberta nói với bạn. "Theo định nghĩa đó ngài ấy cần có người chăm sóc." Cô ta quay lại cười với anh. "Tôi nghe có tin đồn là ngài đang cân nhắc không cưới ai có địa vị thấp hơn con gái một cô tước. Tôi có nên thấy phồng mũi không nhỉ, vì rõ ràng là năm ngoái tôi cũng đủ tư cách, dù cho thân sinh tôi thấp kém?"

"Tôi vừa nói chuyện với tiểu thư Eleanor, con gái của công tước Montague", anh thú nhận, lời câu hỏi của cô ta. "Và trong tuần nay tôi sẽ đến Kent".

"Tiểu thư Eleanor sẽ là một lựa chọn tuyệt vời. Nhưng tiểu thư Lisette..." Giọng Louise lạnh hẳn đi. Rõ ràng là cô ta không mấy yêu quý con gái của Gilner.

"Và tôi định sẽ tìm lại hai trong sáu đứa con của tôi và mang chúng về nuôi dưỡng dưới mái nhà của mình." Anh biết mình không nên thấy thích thú đến vậy trước cảnh quai hàm của Louise há hốc. Nhưng sự thật là đây: Anh đã học được cách tận hưởng cái khoái lạc nhỏ nhặt khi làm giới thượng lưu sững sờ.

"Mừng cho ngài", Roberta nói, mà không chớp mắt lấy một cái. Vì cô ta đang nuôi dạy đứa con ngoài giá thú của chồng mình, anh cũng chẳng ngạc nhiên mấy. "Có vẻ như ngài sẽ kết hợp công việc với... việc cần làm trong lúc ở Kent. Mặc dù tôi hết sức tán đồng việc ngài nuôi dưỡng con cái mình, Villiers, tôi không thấy lạc quan lắm về phương pháp tán tỉnh của ngài. Ngài thong thả hệt như Damon khi xem xét những con ngựa mà anh ấy định mua vậy. Có phải ngài đã chọn tôi với cùng một thứ logic khắt khe như vậy không?"

"Cô là một lựa chọn bốc đồng. Và cũng là một sự bốc đồng đáng yêu."

Cô ta thích điều đó. "Tôi chưa gặp tiểu thư Lisette. Tất nhiên, tôi từng nghe nói...", cô ta dừng ngang.

Louise phất quạt mở ra để che miệng. "Người ta hẳn phải thừa nhận rằng những tin đồn liên quan đến sự ngốc ngếch của tiểu thư Lisette đã bị phóng

đại. Sau cùng thì có quá nhiều người ở Luân đôn này cùng bị mang cái tiếng đó."

Một phát biểu đầy ẩn ý được che đậy một cách khéo léo, Villiers nghĩ. Bảo đảm sẽ truyền đạt được ý chính là tình trạng thần kinh của vị tiểu thư đó đã bị đặt vào vòng nghi vấn. "Đó là lý do cô ấy chưa trình diện ở cung điện sao?" anh hỏi với chút hứng thú. "Theo tôi được biết, cô ấy chưa từng trình diện, cũng chưa hề xuất hiện ở Luân Đôn."

"Không phải ai cũng muốn gặp nữ hoàng", Roberta nói. "Và chắc chắn là có rất nhiều người thấy những dịp thế này hết sức phí phạm thời gian."

Từ những gì anh đang nghe, gặp Lisette sẽ hết sức phí phạm thời gian của bản thân. Anh muốn có một người vợ mang đủ quyền lực xã hội để đưa những đứa con bất hợp pháp của anh vào xã hội thượng lưu. Chọn một người phụ nữ thậm chí còn chẳng thèm ra mắt chắc chẳng thể đạt tiêu chuẩn, đặc biệt là nếu cô ta bị loạn trí.

Chồng của Roberta, bá tướng Gryffyn, đi tới và cười toe toét mộ cách vô tâm với Villiers. "À. Bạn đấu súng mà tôi yêu thích nhất."

"Chỉ vì anh đã xoay xở để đánh bại tôi mà thôi", Villiers đáp lại. "Và đừng bao giờ nghĩ nó sẽ lặp lại."

Gryffyn cười và đặt một nụ hôn lên tai vợ.

"Nghĩ mà xem, anh yêu", Roberta nói. "Villiers có sáu đứa con ngoài giá thú và ngày ấy sắp tới Kent để đưa tất cả chúng về nhà sống cùng. Ngài có chắc chắn về quyết định đó không, Villiers? Chúng tôi chỉ có một đứa, thậm chí với hai bảo mẫu, tôi vẫn tin chắc rằng thêm một đứa nữa sẽ làm tôi bị phát ốm. Sáng nay Teddy đã tia sạch râu của con mèo ngoài chuồng ngựa. Tôi phải khuyên ngài hãy đưa các con của ngài vào một tu viện Pháp và rồi mười năm nữa hẵng đón chúng về."

"Tôi nghi ngờ không phải nguồn gốc ngoài giá thú của đứa trẻ là thứ khiến nó có những thiên hướng phạm tội đâu", Villiers lẩm bẩm, quay mắt sang nhìn bá tước. "Di truyền cũng có rất nhiều hình thức."

"Sáu sao?", Gryffyn hỏi, với vẻ khá sốc so với một người đàn ông đang nuôi

dưỡng đứa con hoang của chính mình được phép thể hiện. “Và tất cả chúng đều ở Kent sao? Vì sao lại ở Kent?”

“Chỉ có hai đứa sống ở Kent thôi”, Villiers nói.

“Ngài có chắc là ngài có thể thuyết phục người mẹ trao lại chúng không?”, Roberta hỏi. “Tôi mới chỉ làm mẹ Teddy hơn một năm, vậy mà tôi sẽ đuổi theo ngài với một con dao găm nếu ngài cố chia rẽ chúng tôi đấy.”

Louise rõ ràng đã hồi phục lại sau cơn sốc, vì cô ta xen vào cuộc trò chuyện. “Tình mẫu tử là một câu hỏi khá lý thú. Ngày Gryffyn, ngài có nhận ra là tất cả chúng tôi hứng thú thế nào với việc khám phá danh tính mẹ của con trai ngài không?”

“Tôi không hiểu vì sao nữa”, Gryffyn nói. “Sao cô không ngẫm nghĩ về Villiers đi? Teddy chỉ có một bà mẹ, trong khi con cái của Villiers sẽ có được sáu niềm vui đó.”

“À, nhưng có sự khác biệt đấy”, Louise nói. “Bọn tôi đều biết về tình huống bất hạnh của tiểu thư Caroline... Villiers, ngài đang nuôi con cô ấy đúng không?”

“Tôi thấy cuộc nói chuyện này hết sức chướng tai.” Anh nói thẳng thừng.

Louise phe phẩy quạt như thể anh chưa nói gì. “Không phải tất cả bọn tôi đều tin rằng tiểu thư Caroline đã nói thật về dòng dõi của đứa trẻ...” Cô ta ngừng lại. Villiers không hạ cố trả lời, nên Louise nói tiếp. “Còn về dòng dõi năm đứa con khác của công tước đây...”, cô ta nhún vai. “Người ta phải tin rằng các bà mẹ không phải là hàng xóm của mình thôi. Thế nhưng người ta đều chắc chắn, ngài Gryffyn ạ, rằng mẹ của con ngài có dòng dõi cao quý. Chẳng gì có thể mãnh liệt như một quý cô Anh quốc giỏi đánh hơi các vụ bê bối cùng với các bí mật liên quan đến những người cùng giới quý tộc với cô ta cả.”

“Teddy không thể hiện chút hứng thú nào với câu hỏi đó và thằng bé là người duy nhất có quyền được biết.”

“Đến cả tôi cũng không biết”, Roberta nói, giả vờ quắc mắt nhìn chồng. “Damon đã hứa sẽ kể cho tôi và đêm tân hôn và rồi anh ấy nuốt lời.”

Bá tước siết chặt tay quanh người vợ và đặt một nụ hôn nữa lên đầu cô. "Tôi không thể kể sau khi nhận ra đó chẳng phải là bí mật của mình."

"Nhưng bây giờ hai người được xem như là chung một cơ thể và linh hồn rồi", phu nhân Nevill xen vào, chỉ chút xíu sắc cạnh trong giọng để lộ ra bản chất khô cằn trong cuộc hôn nhân của cô ta.

"Tôi không muốn biết danh tính của cô ấy", Roberta nói, tựa vào chồng, "Như thế tôi không cần phải nghĩ về cô ấy như một con người có thực. Giờ đây Teddy đã là con tôi rồi."

Damon đang mỉm cười nhìn Roberta với ánh mắt yêu thương ngớ ngẩn đến mức Villiers cảm thấy buồn nôn.

Louise nhìn vào mắt anh và cười. "Tôi thấy là ngài định hưởng thụ hôn nhân, nhưng không phải vì tình yêu, đức ngài nhỉ?"

"Hôn nhân dành cho những người can đảm, nhưng tình yêu là dành cho những kẻ ngốc", Villiers nói. "Tôi vẫn hoài nghi về sự dũng cảm của bản thân mình, nhưng từ lâu tôi đã tin rằng ít nhất mình cũng có đôi chút trí khôn."

"Trong trường hợp đó thì ngài sẽ sớm yêu thôi", Roberta tuyên bố. "Cái tính vênh váo lớn chừng ấy nhất định phải được các thánh thần đáp lại."

Villiers bỏ đi với những suy nghĩ về hôn nhân. Anh chẳng thể hình dung ra điều gì đáng ghê tởm hơn ý nghĩ vợ anh có thể yêu anh. Hay tệ hơn, tệ hơn trăm ngàn lần là anh có thể hạ thấp bản thân đến độ tôn thờ một người phụ nữ theo cái cách Gryffyn dành cho vợ mình.

Một hôn phối lịch sự, thực tiễn hấp dẫn hơn nhiều một sự kết đôi hỗn loạn liên quan đến tình yêu thương. Thêm một điểm cộng nữa dành cho tiểu thư Eleanor. Cô đang yêu một người khác. Ở cô có một vẻ lãnh đạm lịch sự hết sức yên bình.

Có thể là anh đã tìm được người vợ hoàn hảo... miễn là cô quyết định tới Kent, tất nhiên là thế.

Nếu không, anh sẽ bị kẹt cùng một quý cô bị người khác ám chỉ khá khiếm nhã là đần độn.

CHƯƠNG 4

Eleanor thấy mẹ mình trong liều nghỉ, được vây quanh bởi nhóm bạn của bà. Ngay khoảng khắc nữ công tước nhìn thấy cô con gái cả, bà nhỏm dậy dưới thái độ như một con mèo mẹ rũ lũ mèo con đang bú sữa và hối hả dồn Eleanor vào góc. "Sao?", bà gặng hỏi.

"Có khả năng là Villiers sẽ cầu hôn con", Eleanor thú nhận. "Anh ta đã ám chỉ thế."

"Mẹ sửng sốt quá", mẹ cô kêu lên, thả bàn tay đang túm chặt Eleanor ra. "Sửng sốt!" Bà ngồi phịch xuống một cái ghế với bàn tay phe phẩy rất kịch. "Điều này sẽ làm con ngạc nhiên đấy. Mẹ đã nghĩ con là đứa ngốc".

Câu đáp trả nảy lên trong đầu cô có vẻ khá gay gắt nên Eleanor không nói gì.

"Suốt chừng ấy năm, mẹ cứ nghĩ con là một đứa ngốc", mẹ cô tiếp tục. "Vậy mà bây giờ con như thế này đây, sắp cưới một công tước, đúng như con quả quyết. Mẹ thấy là người ta chưa bao giờ quá già để sửa chửa những sai lầm của mình."

"Con đoán là không", Eleanor lẩm bẩm.

"Mẹ đã phạm một sai lầm", nữ công tước tuyên bố, rõ ràng là không nói nên lời trước cái ý nghĩ đấy. "Mẹ chẳng bao giờ nảy ra ý nghĩ, dù chỉ một lần, là con sẽ có cơ hội với Villiers. Vì Chúa, con yêu, anh ta là một trong những người giàu có nhất vương quốc này."

Ít nhất cho tới khi anh ta truyền tài sản cho tất cả những đứa con ngoài giá thú đó, Eleanor thầm nghĩ.

“Xem xét đến việc anh ta tìm kiếm một người phụ nữ cùng tước vị thì anh ta hẳn phải hết sức kiêu ngạo. Mọi người đều dự đoán rằng anh ta sẽ phải mở rộng phạm vi đến con gái các hầu tước. Nhưng mẹ luôn quả quyết rằng con sẽ là cô gái đó, kể cả với tuổi tác của con. Ôi Eleanor à, mẹ mừng cho con lắm!”

“Vì sao hả mẹ?” Eleanor ngồi xuống.

“Vì không lảng tránh anh ta, tất nhiên là thế. Mẹ cứ nghĩ tới tất cả những cuộc hôn phối con có thể có được suốt bốn mùa vũ hội qua! Con vẫn ở đây, đã qua cái thời hay e thẹn, vậy mà vẫn né tránh các quý ông. Mẹ đã rất sợ, Eleanor. Mẹ biết mình đã giấu con nỗi sợ hãi của bản thân, như một bà mẹ nên làm, nhưng mẹ đã hết sức e ngại cho tương lai của con.”

Eleanor mỉm cười, vì ý nghĩ mẹ cô giữ kín mọi cảm xúc của bà cũng như vì tất cả những chuyện khác.

“Mẹ không thể chịu nổi cái ý nghĩ rằng mẹ, người phụ nữ xinh đẹp nhất thế hệ của mình, lại sinh ra một gái ế!”

Nụ cười của Eleanor tắt ngóm.

“Tạ ơi Chúa, con là cô con gái công tước đủ tư cách kết hôn duy nhất mùa vũ hội này. Mẹ phải viết thư cho cha và anh trai con ngay lập tức và bắt họ từ Nga về dự đám cưới này. Và sáng mai chúng ta phải đặt một bộ váy mới. Trên thực tế, có lẽ chúng ta nên...”

“Villiers định tới Sevenoaks”, Eleanor nói.

Mẹ cô nhíu mày. “Sevenoaka, ở Kent? Vì sao chứ? Gì cơ... không!”

“Lisette.” Eleanor gật đầu.

“Nhưng Lisette bị điên mà. Cô bé tội nghiệp”, bà nói thêm, nhưng rồi quay lại với ý chính. “Cô gái đó điên khùng như một con thỏ vào tháng ba[1]. Dở hơi. Hâm nặng. Và mẹ nói thế không chỉ vì mẹ biết con bé. Ai chẳng biết điều đó!”

[1] Thỏ vào tháng ba: Chỉ ai đó thật điên (tháng ba là tháng sinh sản của loài thỏ và thỏ đực thời gian này có những hành vi không bình thường.)

"Cô ấy không hẳn là điên", Eleanor phản đối. "Cô ấy chỉ..."

"Nó điên", nữ công tước đáp lại thẳng thừng. "Điều đó sẽ chẳng dẫn đến đâu," Lông mày bà nhíu lại. "Tất nhiên là nó khá xinh."

"Đáng yêu", Eleanor nói giúp bà. "Mắt cô ấy có màu xanh dương đáng yêu, nếu mẹ nhớ"

Mắt mẹ cô càng nheo lại. "Đến giờ nó hẳn đã vào nhà thương điên Bedlam được rồi. Người ta chẳng bao giờ khá lên, chỉ có xấu đi. Nhìn chú Harry của con mà xem. Hồi xưa chúng ta cho rằng việc chú ấy nghĩ mình là một đại tướng quân công khá dễ thương. Nhưng giờ khi chú ấy nghĩ mình là một hoàng tử Nga, cô Margaret của con đang phải chịu một quãng thời gian hết sức khó chịu. Chú ấy luôn bắt cô con mặc đồ lông thú và đi khắp nơi trong một cái xe trượt tuyết."

"Lisette đã khá lên. Cô ấy gửi cho con những bức thư tương đối vui nhộn."

"Con vừa nói là Villiers định tới thăm điền trang Knole đúng không."

"Con đã bảo anh ta con định tới thăm Lisette."

Đầu mẹ cô ngẩng phắt lên. "Eleanor! Đó là một hành động khôn ngoan đầu tiên mà mẹ thấy con làm suốt nhiều năm qua đấy!"

Eleanor giật mình nên không đáp lại.

"Mai chúng ta sẽ đi. Chà, muộn nhất là ngày kia. Mẹ thử hỏi Gilner có nhà không, dù điều đó cũng chẳng quan trọng gì. Mẹ đã mất liên lạc với bà Marguerite trong mấy năm qua, kể từ khi mẹ Lisette mất. Beatrice tội nghiệp đã sống một cuộc đời bất hạnh làm sao! Chỉ có một cô con gái và đứa bé lại bị loạn trí."

"Lisette đã khá lên rồi", Eleanor lặp lại.

“Vớ vẩn! Dù có xinh đến mấy thì cô bạn Lisette của con cũng không hợp làm một nữ công tước đâu. Mẹ tin rằng chính công tước cũng sớm nhận ra điều đó, nhưng để đề phòng thì chúng ta vẫn sẽ đến đó.”

Eleanor ghét những lúc cả thế giới nhóm dậy và bắt đầu lao rầm rầm về một cái đích mà chỉ mới năm phút trước đó cô vẫn chưa hình dung ra được. Cô đã có cùng cảm xúc ấy vào ngày sinh nhất thứ mười tám của Gideon khi anh đột ngột tới nhà, mặt trắng như tờ giấy. Cô nhớ mình đã thấy ngạc nhiên khi anh đưa danh thiếp và xin gặp mặt theo đúng nghi thức. Gideon chưa từng đúng nghi thức...

Giờ đây khi anh đã cưới một phụ nữ khác thì lúc nào Gideon cũng đúng nghi thức. Điều đó cũng ổn thôi, bởi vì cô, Eleanor, sắp cưới công tước Villiers. Đúng lúc ấy mẹ cô la lên đầy sung sướng. “Công tước!”. Bà ríu rít, bật dậy với nụ cười rạng rỡ.

Eleanor ngẩng phắt đầu lên, ngỡ sẽ thấy Villiers nhưng đó là Gideon. Gideon, công tước Astley, người chưa bao giờ đến gần cô nếu anh có thể tránh được điều đó.

Một sự tổng hợp của lòng tội nghiệp và sự quý mến chân thành trong mẹ cô đã khiến bà nhất định bắt con trai người bạn thân nhất của mình, một cậu bé mồ côi mẹ tội nghiệp dành thời gian nghỉ lễ của cậu với họ. Đó là lý do Eleanor cảm thấy như thể Gideon lớn lên cùng họ, sục sạo và cãi vạ khắp điền trang như thể anh là một ông anh khác - cho tới ngày họ nhìn nhau và anh không còn là anh trai nữa. Đơn giản thế mà thôi.

Giờ đây anh bước về phía họ, vẫn đẹp và thanh mảnh như vậy. Khi anh còn là một cậu nhóc, anh gầy nhằng. Sau đó, các cơ bắp bắt đầu che dần xương sườn của anh. Trí nhớ cô gợi ra những hồn tưởng không mới và khó chịu về cảm giác mềm mại của những sợi lông đầu tiên phủ trên ngực anh.

Nó gần như là một suy nghĩ đáng xấu hổ. Người đàn ông này đã kết hôn.

“Người vợ đáng yêu của cháu đâu?”, mẹ cô hỏi. “Hãy bảo cô ấy khó ở vì một sự kiện đáng chúc mừng đi.”

“Cháu sợ rằng tối nay nữ công tước quá mệt nên không thể rời phòng

được", Gideon đáp lại bằng giọng nói bình tĩnh. Anh gật đầu chào Eleanor và cúi xuống để tặng mẹ cô một nụ hôn khiến bà tươi cười. Đó chính là vẻ ân cần đặc trưng của anh.

Eleanor chìa tay ra để được hôn. Anh cúi mình, khẽ chạm môi vào găng tay của cô. Cô cân nhắc xem liệu anh ta có hôn mạnh hơn bình thường không, nhưng cô không thể lừa dối bản thân.

Từ khoảnh khắc Gideon khám phá ra di chúc của cha mình có kèm theo một hợp đồng hôn nhân ràng buộc giữa vị công tước quá cố và cha của Ada, anh không hề chạm vào cô một cách thân mật nữa. Không bao giờ.

"Bọn cô có tin tức hết sức phấn khích cho cháu đây!" mẹ cô háo hức tiết lộ.

"Mẹ!", Eleanor phản đối, "Nó không..."

"Ôi, im nào, Eleanor, công tước cũng là người nhà chúng ta." Và, lại quay sang Gideon, "Eleanor của chúng ta cuối cùng cũng sắp có chồng". Bà dừng lại. "Ý cô không phải là cuối cùng kiểu đấy đâu. Tất nhiên, mấy năm qua lúc nào Eleanor chẳng có thể cưới được, nhưng con bé chưa từng có ý định làm vậy. Và giờ thì nó đã chấp nhận một người chồng."

Một nụ cười nhã nhặn hình thành trên môi Gideon, nhưng Eleanor nghĩ cô thấy vẻ đau đớn ở sâu trong mắt anh. Nó khiến cô thấy khá hơn.

"Có vẻ như tôi nợ cô một lời chúc mừng, tiểu thư Eleanor", anh nói.

Một nụ cười nao núng run rẩy nở trên môi Eleanor. Cô làm sao có thể nói rằng: Em sẽ đợi anh cả đời. "Tôi rất cảm ơn thưa đức ngài." Đó. Điều đó thật có phẩm giá.

"Chắc chắn là cháu đã nghe tin công tước Villiers đang tìm vợ chứ?", mẹ cô thốt ra.

"Cháu đã nghe tin đồn đó, nhưng cháu không thể tin là tiểu thư Eleanor sẽ chấp nhận một người chồng như vậy."

Eleanor bắt đầu cảm thấy khá hớn hở. Sau nhiều năm trời đằng đẵng cố không nhìn Gideon với đôi mắt khao khát, cố gạt bỏ anh khỏi những giấc

mơ, thật thỏa mãn làm sao khi thấy tia lửa xuất hiện trong mắt anh. Hãy để anh trải nghiệm những gì cô đã chịu đựng khi nhìn anh đứng ở lễ đường để cưới Ada.

"Phải, công tước Villiers", cô xác nhận, nở nụ cười rạng rỡ với anh. "Tôi tin là hai chúng tôi sẽ hết sức hợp nhau. Ngài cũng nhớ hồi xưa tôi thường hay đánh bại ngài trong môn cờ vua chứ?"

"Cháu biết Eleanor của cô vẫn ngớ ngẩn thế nào rồi đấy", mẹ cô xen vào, cười. "Mấy năm trước nó đã tuyên bố là nó sẽ cưới một công tước hoặc không cưới ai hết. Cô đã bắt đầu thấy lo lắng rồi ấy chứ, cô không ngại nói cho cháu điều đó."

"Chẳng bao giờ có lý do gì để thấy lo lắng hết", Gideon nói. "Cháu chắc chắn là tiểu thư Eleanor có rất nhiều người đàn ông thích hợp để lựa chọn."

"Tôi chỉ muốn một vị công tước", Eleanor nói. "Và điều đó có nghĩa là có rất nhiều người đàn ông không còn phù hợp nữa. Tôi thấy nó có vẻ là một giới hạn ngu ngốc mà tôi tự đặt ra cho chính bản thân mình."

"Cuộc sống không phải lúc nào cũng cho chúng ta những lựa chọn mà mình ao ước."

Anh đang dần tức giận, và cô hoan hỷ trước mọi hành vi vô tình bộc phát, trong cách vai anh bất đồng, trong cách quai hàm anh nghiến chặt.

"Mừng cho tôi", cô nói vui vẻ. "Một vị công tước đến đúng lúc tôi đã quyết định vứt bỏ những cảm xúc trẻ con của mình."

"Trẻ con", anh lặp lại.

"Phải. Anh biết rằng lúc trẻ thì con người ta thế nào rồi đấy. Họ tin vào những điều thật ngớ ngẩn... như là những người đàn ông sẽ vứt bỏ cả thế giới để ở bên người họ. Truyện cổ tích. Tôi vừa quyết định gạt bỏ mọi ý niệm lãng mạn ấy thì, trước sự ngạc nhiên tột độ của tôi, một công tước xuất hiện với vẻ quyến rũ hết mức mà tôi có thể ước ao."

"Thời thơ ấu của hai con thì có liên quan gì?", mẹ cô nói. "Hai đứa toàn nói những điều khó hiểu, nhưng bây giờ hai đứa quá già để làm thế rồi đấy."

“Quá gì”, Eleanor nói, với nụ cười thiếu não dành riêng cho Gideon. “Những điều khó hiểu đó chẳng có gì ngoài những câu thơ trong phòng trẻ, sẽ bị vứt bỏ khi người ta trưởng thành, cùng với những cảm xúc trẻ con.”

Hàm răng anh nghiến chặt lại. “Tôi tưởng rằng năm ngoái công tước Villiers đã bị trọng thương sau khi thua một vụ đấu súng.”

Gideon không tán thành việc đấu súng, một điều không có gì đáng ngạc nhiên, vì anh đã mất cha vì một trận đấu như thế. Khi anh và Eleanor còn trẻ, họ đã trò chuyện nhiều giờ liên tục về sự nguy hiểm và trái pháp luật của những cuộc đối đầu như vậy. Và, từ khi tiếp nhận ghế trong nghị viện, anh đã dành tâm huyết để thuyết phục xã hội thấy rằng một cuộc đấu súng là một cuộc đấu khủng khiếp và người tham gia không thể tự bảo vệ cho chính mình. Cô luôn đọc những bài phát biểu của anh về chủ đề đó.

Chỉ nội việc đấu súng thôi cũng khiến anh khinh miệt Villiers rồi. Điều đó cũng tốt thôi, cô nghĩ, bởi vì một khi cô đã cưới thiên thần sa ngã mắt đen đó, cô không bao giờ muốn nghĩ về Gideon nữa.

“Thế Ada thân mến có phải đang mang thai không?”, Mẹ cô hỏi. “Cô hy vọng cháu không phiền khi cô hỏi. Tất nhiên là cô quý mến Ada, nhưng cô ấy gầy yếu quá. Cô sẽ phải bảo đầu bếp của mình chế biến một loại xúp rau diếp tốt cho sức khỏe cho cô ấy mới được.”

Gideon định đáp lại, nhưng mẹ của Eleanor không định dừng lại.

“Cô nghĩ cô ấy sẽ buồn nôn nhiều đấy. Khi cô mang thai con đầu lòng, cô hay ốm nghén đến mức hầu như không ra khỏi giường trong nhiều ngày liền. Cô uống xúp rau diếp vào buổi sáng và buổi tối. Mai cô sẽ gửi một ít sang. Không mai cô sẽ bảo đầu bếp của cô sang để huấn luyện...”

“Thưa lệnh bà”, giọng nói lặng lẽ của Gideon cắt ngang tràn phát biểu của bà. “Cháu sợ rằng Ada không có thai. Cô ấy chỉ bị bệnh phổi mà thôi.”

“Ồ”.

Eleanor biết mình nên cảm thấy thương Ada bé bỏng gầy yếu, người dường như lúc nào cũng ở trên giường hoặc trên tràng kỷ[2], khe khẽ ho khan.

Nhưng dù có cố gắng đến đâu, cô vẫn bực bội với cô ta. Cha của Ada đã mua Gideon, bắt anh chôn chân trong một hợp đồng hôn nhân khi Gideon mới tám tuổi.

[2] Tràng kỷ: một loại ghế dài bằng gỗ có lưng dựa và tay vị ở hai đầu.

Điều đó cũng tức là Ada có một thứ mà Eleanor luôn mong mỏi có được trên thế giới này.

"Hãy ngồi xuống và kể cho cô về nó đi", mẹ cô nói, vỗ nhẹ lên tay Gideon. "Thiên thần bé nhỏ tội nghiệp đó. Cô ấy bị cảm lạnh à?"

Điều tệ nhất là Ada thậm chí còn chẳng quan tâm đến Gideon, theo Eleanor biết. Trong ba năm qua cô vẫn đến thăm Ada theo nghĩa vụ và nhìn thấy cử chỉ lịch sự, lãnh đạm khi Ada chào đón chồng mình.

Nếu cô mà là vợ Gideon, cô hẳn sẽ nhảy bật ra khỏi cái tràng kỷ đó để đón chồng mình khi anh đi vào phòng khách. Trong khoảng một năm đầu sau khi anh cưới Ada, tất cả những gì Eleanor có thể làm là bắt mình chết cứng trong một cái ghế khi anh bước vào phòng và ngăn một nụ cười ngớ ngẩn hiển hiện trên mặt mình.

Nhưng Ada chỉ chìa tay ra để được hôn rồi quay đi.

Và Gideon... Gideon vốn là người bạn thân thiết của Eleanor, bạn tâm tình của trái tim cô, người tình của cơ thể cô, giờ lại chỉ cúi mình như thể cô chẳng là gì hơn một người quen biết sơ sơ.

"Bệnh ho của nữ công tước đã chuyển biến xấu hơn trong mấy tuần qua", anh đang nói. Anh không ngừng lo lắng cho người vợ ốm đau của mình. Thật đáng ngưỡng mộ. Thật vậy.

Có lẽ họ không cưới nhau là tốt nhất. Cô chẳng bao giờ có thể nghe lời như Gideon, cho dù người cha đã mất có bắt cô phải làm thế đi chăng nữa. Cô sẽ tranh đấu dữ dội để cưới anh. Cô hẳn sẽ trèo lên ban công lúc nửa đêm, và dụ dỗ người yêu bí mật bỏ trốn và kệ xác hậu quả.

Cô hẳn sẽ... Cô hẳn sẽ đi tới bất kỳ nơi nào với cậu bé tóc vàng đáng yêu đó.

Thực tế thì giờ khi cô ngẫm nghĩ lại, cô gần như đã từ bỏ cả cuộc đời mình, mãi độc thân và chẳng bao giờ có con chỉ đơn thuần vì anh đã kết hôn.

Là Juliet thì có gì tốt khi mà Romeo không thể hiện chút dấu hiệu nào là sự tự tử vì yêu, mà thay vào đó là vênh váo bước đi cùng với Rosalind?

Cô thấy mình ngu ngốc hệt như Hàu.

Căn phòng vang lên tiếng rì rầm thích thú rõ mồn một, cùng lúc cô cảm giác có người ở cạnh vai cô. "Astley", giọng nói nhấn nha của công tước Villiers cất lên. "Chào lệnh bà". Anh cúi mình trước mẹ cô.

Nữ công tước đưa tay ra để được hôn, giả bộ vô cùng xuất sắc như thể sự xuất hiện của Villiers chẳng có mấy ý nghĩ và không phải mọi con mắt trong lều đang đổ dồn vào nhóm nhỏ của họ. "Tôi vừa biết rằng chúng ta có thể sẽ gặp nhau ở thôn quê", bà nói, cười khẽ. "Tôi không chắc rằng mình có thể dành thời gian cho cuộc vui đó, nhưng tôi luôn cố gắng làm vui lòng các cô con gái của mình"

"Luân Đôn hết sức nhàm chán vào thời điểm cuối mùa vũ hội", Villiers nói. "Và bà luôn được săn đón, thưa nữ công tước. Bà hẳn đã khao khát trốn thoát khỏi đám đông những người ngưỡng mộ và bạn bè mình chứ".

Vì mẹ cô chẳng thích gì hơn một đám người ngưỡng mộ, Eleanor nghĩ anh ta đã ca tụng hơi quá. Nhưng mẹ cô cười khúc khích và hẳn còn đỏ mặt dưới màu mà hồng vĩnh cửu mà bà đã dặm lên mặt lúc trước. "Thật đúng là vậy", bà đồng ý, điên cuồng phe phẩy quạt.

"Ngài đang định về vùng thôn quê sao, thưa công tước?" Gideon hỏi bằng tông giọng kiềm chế, nghiêm trang.

"Tôi có công việc ở Kent." Eleanor nín thở. Cô hy vọng sẽ thông báo tin tức về gia đình hỗn tạp của anh với mẹ cô sau. Tốt hơn hết là sau khi nữ công tước đã uống hai ly brandy. Nhưng Villiers không nói gì thêm.

Cô nhìn thấy quai hàm vẫn đang nghiến chặt của Gideon qua khóe mắt. "Chúng tôi sẽ gặp nhau ở một bữa tiệc tại gia", cô nói, trao cho cả ba người họ một nụ cười tươi rói.

“Xem chừng ngài sẽ bận rộn ở nghị viên”, Villiers nói với Gideon. “Một điều thật đáng buồn, vào thời điểm này trong năm vùng quê hết sức xinh đẹp. Nhưng mà... lũ châu chấu bọn tôi sẽ vui chơi, còn lũ kiến thì phải tiếp tục đầu tắt mặt tối thôi.”

Một giây kéo dài thành hai mươi giây rồi Gideon mới cất lời, “Chính xác là vậy”.

“Thật đáng tiếc làm sao khi ngài chẳng bao giờ tiếp nhận ghế của mình, công tước”, mẹ Eleanor nói với Villiers, thể hiện rằng bà điếc đặn trước những luồng đối nghịch ngầm trong cuộc nói chuyện.

“Tôi không hình dung nổi lý do tại sao mình phải làm thế nữa”, Villiers nói một cách lười biếng. “Tôi chẳng tưởng tượng nổi cảnh mình ở trong một căn phòng đầy lũ gà trống hiếu chiến đi lại khệnh khạng và kêu quác quác khi bình minh tới.”

“Người khác có thể mô tả họ là đang chăm lo tình hình đất nước”, Gideon đáp trả.

“Vớ vẩn. Tình hình đất nước được định hình bởi hai yếu tố tác động: đức vua và thị trưởng. Tình cờ thay, tôi biết rất nhiều về thị trưởng. Tôi có thể bảo đảm với ngài, Astley, thường xuyên xảy ra việc thị trưởng chiến thắng đức vua đấy.”

Hàm của Gideon hoạt động. “Thị trưởng chẳng thể làm gì khi dính dáng đến những vấn đề nghiêm trọng. Trong nghị viện chúng tôi đấu tranh với những sai lầm về đạo đức như buôn bán nô lệ chẳng hạn.”

“Buôn bán nô lệ hoàn toàn bị tiền chi phối: Những người có tiền và những người mong muốn có nhiều tiền hơn. Và từ lâu tôi đã có quan điểm rằng cách duy nhất để chấm dứt điều đó là cắt đứng gốc rễ của vấn đề. Ngài có thể phát biểu mọi tuyên ngôn mà ngài muốn, nhưng chỉ có cách cắt sạch lợi nhuận thì cái hành vi ghê tởm đó mới kết thúc.”

“Tuyệt vời!”, mẹ của Eleanor nói với vẻ rạng rỡ. “Tôi có thể thấy cả hai ngài đều đang hướng về cùng một mục tiêu.”

“Một cách nói thật thú vị”, Villiers nói. Mắt anh liếc sang nhìn Eleanor, và đột nhiên cô biết anh đã đoán được bí mật riêng tư nhất của cô. Anh đã biết.

“Cháu hoài nghi rằng chúng cháu sẽ chẳng bao giờ có mục tiêu giống nhau cả đâu”, Gideon nói.

“Cân nhắc đến việc mọi dự định của tôi đều hoàn toàn chính trực, tôi tin lời ngài.”, Villiers nói với một nụ cười khẽ.

Gideon hít mạnh. Lời sỉ nhục đó vút qua như một mũi tên tẩm độc, ngọt ngào và sắc bén đến mức Eleanor suýt thì không nắm bắt được. Mẹ cô chỉ mỉm cười.

“Đó hẳn là một cảm thụ mới lạ đối với ngài”, Gideon nói, như là để cãi lại.

Rõ ràng anh đã nghe tin đồn về những đứa con ngoài giá thú của Villiers. Cả hai người đàn ông đều cao, nhưng vóc người Villiers vạm vỡ hơn nhiều đến mức Gideon trông thật ẻo lả khi so sánh, Villiers không nói một lời nào, nhưng đột ngột trông anh thật... nguy hiểm.

Rõ ràng là mẹ Eleanor cũng nhận ra điều đó vì thế bà đột nhiên la lên. “Chúa tôi, hãy nhìn bộ tóc giả lố bịch của phu nhân Bardsley kia. Nó đang lệch sang một bên!”

Villiers không hề chú ý đến bà. Anh ta quay lưng về phía Gideon như thể vị công tước kia chẳng hơn gì một người hầu hỗn xược, cúi người trước Eleanor, và mỉm cười với cô.

Nụ cười đó...

Nó hẳn có thể quyến rũ Cleopatra rời khỏi con thuyền vàng của mình. Nó hẳn sẽ dụ dỗ Bathseba ra khỏi bồn tắm của mình. Nó là nụ cười của một người đàn ông quỷ quyệt, một người đàn ông chẳng mấy bận tâm đến danh dự, nhưng hứa hẹn rất quan tâm tới... Những điều khác.

“Tôi biết em muốn tôi trách cho em phải chịu một cơn bão tin đồn.” Giọng anh âu yếm cô hệt như sự vuốt ve của bàn tay, chỉ vừa đủ to để Gideon nghe

thấy. “Tôi thật sự đã định tránh xa em, nhưng khi liếc qua căn phòng và nhìn thấy em thì tôi không thể chống cự được nữa.”

Anh ta nắm lấy tay cô. Rồi, không hề cười với cô, không hề nói một lời, không hề làm gì ngoài nhìn vào mắt cô, anh ta từ tốn tháo găng tay của cô ra. Một việc thật đáng kinh ngạc và tai tiếng. Cô nghe thấy mẹ cô khẽ hổn hển phản đối khi anh rút nó đi.

Nhưng Villiers không dừng nhìn vào mắt cô, nâng ngón tay của cô lên môi như thể họ chỉ có một mình. Cử chỉ của anh đối lập hẳn với màn chào hỏi lịch sự của Gideon. Nụ hôn của Villiers chậm rãi và quyết đoán, cho tất cả mọi người trong lều đủ thời gian để tận hưởng cảnh tượng đó.

Với Eleanor, thế giới nghiêng ngả, và thay đổi. Đột nhiên cô nhìn thấy người đàn ông trước mặt mình thật rõ ràng: Anh ta có hàng lông mi rậm, môi dưới dày, cái cằm mạnh mẽ, mái tóc dày được buộc lại sau đầu và không rắc phấn như thể thách thức. Đôi bờ vai nam tính. Cơ thể mạnh mẽ như bão tố.

Một cảm giác ấm áp đầy hưng phấn lan từ má xuống khắp cơ thể cô. Nhưng không phải nụ hôn là thứ gây ra điều đó. Có điều gì đó trong đôi mắt đen kia khiến hơi nóng dâng lên hai má... cả trong cơ thể cô nữa.

Công tước Villiers khét tiếng vì đôi mắt băng giá, lãnh đạm, lừng danh vì đánh giá thế giới từ một tầm cao được xác lập bởi tính khinh miệt và tước vị của anh. Điều cô khám phá ra vào khoảnh khắc ấy là một sự thật đáng kinh hãi: Đôi mắt lạnh lùng của công tước trở nên khêu gợi, thật sự phải là một phụ nữ hiếm có mới từ chối được anh.

Cô không phải là một trong số đó.

Đó là lần đầu tiên sau nhiều năm trời cô cảm nhận được khoái cảm đang tan ra chạy khắp trong cơ thể mình. Cũng chính thứ khoái cảm đã thuyết phục cô cho sự trong trắng của mình bay theo chiều gió và quyến rũ Gideon. Và cô biết nó. Cô nhận ra nó. Và một vài phần bội bạc trong cơ thể cô chào đón nó một cách vui mừng.

Villiers nhìn thấy, anh biết. Giờ mắt anh tràn ngập ánh cười, kèm theo một lời mời tới khoái lạc phóng đãng và hết sức cuồng nhiệt.

Bằng một động tác gọn gàng anh lật bàn tay cô lại và đặt một nụ hôn cháy bỏng vào lòng bàn tay, một sự động chạm mau lẹ đến mức cô không nhìn thấy nó, dù bàn tay cô nắm vào theo bản năng, như để bảo vệ nụ hôn ấy.

Cô không cần phải nghĩ cũng hiểu được nó có nghĩa gì.

Đó là nụ hôn của một người đàn ông đang đánh dấu chủ quyền.

Không một người đàn ông hay phụ nữ nào trong cái lều này có thể hiểu nhầm điều đó được.

CHƯƠNG 5

Dinh thự của công tước Villiers.

Số 15 phố Piccadailly.

Ngày 15 tháng 06 năm 1784

Theo thằng bé thấy, công tước trông như đang buồn ngủ, bất chấp sự thật cha cậu đang cầm một thanh kiếm với một lưỡi sắc bén. Công tước bước chân chậm rãi theo hình tròn, cầm thanh kiếm một cách hờ hững như cái cách một người đàn ông khác cầm một cái hộp đựng thuốc lá bằng sứ.

Nhưng cái cách Villiers lười biếng quan sát đối thủ của mình có một vẻ gì đó... Cậu bé im lặng lách mình qua cửa, vẫn dán chặt mắt vào cha mình.

Kể cả vậy, suýt nữa thì cậu đã bỏ nhỡ nhát kiếm mở màn. Lưỡi kiếm của công tước đánh tới vừa mạnh vừa nhanh tới mức cậu bé cứ ngỡ sẽ thấy máu bắn tung tóe trên sàn. Phòng vũ hội vang lên tiếng thép chạm nhau loàng xoàng, trong vắt, cao vút.

"Hãy chỉnh lại góc độ của cánh tay ngài, thưa công tước!" Trước đây Tobias từng nghe kiểu âm giọng đó rồi. Giọng Pháp, cậu nghĩ. Một người đàn ông Pháp từng thuê cậu giữ ngựa cho ông ta, nhưng sau đó ông ta cưỡi ngựa bỏ đi mà không cho cậu một đồng nào.

Người đàn ông Pháp này có một cái mũi thẳng và vẻ dễ kích động trong đôi mắt thô lỗ. Ông ta không đội tóc giả, và mái tóc ngắn ngủn dựng đứng quanh đầu ông ta như lá thông. Ông ta đổ nhiều mồ hôi đến mức Tobias có thể thấy nước trên môi trên của ông ta, kể cả từ đầu phòng bên này.

Tobias nhìn lại công tước. Villiers đã nâng cao khuỷu tay trái, nhưng kể cả

vậy, gã người Pháp dường như vẫn đang khiến công tước phải lùi lại, từng bước một. Tobias lặng lẽ nhón chân men theo tường. Tim cậu đập thình thịch, một phản ứng thật ngớ ngẩn, bởi vì cậu biết họ chỉ đang luyện tập. Nó trông bạo lực thật đấy nhưng chỉ là giả bộ.

"Tôi phải khuyên...", giọng gã người Pháp khựng lại.

Bằng một động tác nhanh như chớp, công tước lướt qua thế phòng thủ của đối phương. Cánh tay phải của cha cậu giơ cao trong không trung, lưỡi kiếm vừa đủ chạm vào họng gã người Pháp.

Âm thanh duy nhất nghe được trong phòng khiêu vũ là tiếng thở hổn hển của hai người đàn ông.

Rồi gã người Pháp lùi lại một bước. "Động tác cavazione[1] của ngài vẫn quá dễ bị phản công." Ông ta có vẻ cáu. Ông ta quay sang nhìn chiếc gương lớn ở một bên tường phòng khiêu vũ và chỉnh lại áo gi-lê.

[1] Tiếng Pháp: động tác gỡ kiếm.

"Chết tiệt, người ta đầy mồ hôi", Villiers phàn nàn. Công tước đặt kiếm xuống kéo áo sơ-mi qua đầu và ném nó sang một bên.

Mắt Tobias mở to. Bụng công tước toàn là cơ bắp rắn chắc và từ trên eo những cơ bắp ấy lan rộng đến một bộ ngực vạm vỡ. Cậu chưa từng thấy cái gì giống với bụng công tước. Nó toàn những cơ bắp cuồn cuộn.

Cậu không thể ngừng liếc xuống tay chân khẳng khiu của mình. Trông cậu đã đỡ hơn so với một hai tháng trước, đỡ hơn hẳn, cân nhắc đến việc mấy năm qua cậu đã ở trong một "tình huống cực kỳ không mong muốn", như ông quản gia Ashmole đã miêu tả. Tobias không hiểu làm sao "không mong muốn" lại có thể diễn tả hết được việc lội qua những cống rãnh đầy rác rưởi, câu những cái thìa bạc và răng rụng, nhưng cậu cũng hiểu ý ông ta.

Hai người đàn ông lại bắt đầu đi vòng quanh nhau. Trước giờ cậu chưa từng thấy cha mình không mặc áo sơ-mi. Thực tế thì, cậu chưa từng thấy cha trong bất kỳ bộ đồ nào không trang trọng, từ đầu tới chân phủ trong lụa hoặc nhung được trang trí bằng những đường thêu tuyệt mỹ.

Mới sáng nay thôi ngài công tước cũng đã tới thăm phòng trẻ, và lũ trẻ ngồi

đờ ra nhìn chằm chằm vào chiếc áo của cha chúng. Nó được may bằng nhung đỏ với họa tiết hoa bé xíu, toàn bộ được phủ những đường may uốn lượn được tạo nên từ chỉ mạ vàng với ngọc trai thêu chỗ này chỗ nọ.

Thậm chí chỉ một trong những viên ngọc trai đó thôi cũng có thể đủ cho một gia đình ăn bánh hấp thịt suốt nhiều tuần liền. Thật chí là nhiều tháng liền. Cậu đang quen dần với những bộ đồ lèo loẹt của Villiers, nhưng em gái Violet mới được đưa về hơn hai tuần lễ và em trai Colin mới đến đây một tuần trước đã sững sờ đến đờ người.

Đột nhiên, Tobias nhận ra rằng công tước đang nhìn thẳng vào cậu. Cậu nhanh chóng đứng dậy, dựa lưng vào tường. Công tước mở miệng như định nói gì đó, rồi xoay tường. Công tước mở miệng như định nói gì đó, rồi xoay người để tránh một nhát kiếm mà gã người Pháp đâm tới.

Tobias cảm thấy tim mình lại đập thình thịch từ cổ họng. Kiếm của họ đập loảng xoảng vào nhau cho tới khi tại cậu run lên. Rồi công tước vặn cổ tay thật nhanh và đưa lưỡi kiếm lao về phía trước. Lưỡi kiếm của đối thủ chúc xuống dưới và văng sang bên, trượt đi vài mét mới dừng lại.

Gã người Pháp thốt ra một tràng chửi thề khó hiểu, nhưng Villiers bỏ đi như thế gã ta không nói gì. Công tước rút một mảnh vải lanh từ ghế băng lên và đi về phía Tobias.

Tobias ưỡn vai lên. Khó mà tưởng tượng nổi một ngày nào đó cậu cũng sở hữu một cơ thể như vậy, toàn những cơ bắp sáng bóng. Thật sự giống như cơ thể một con thú hoang, cậu nghĩ, nhớ lại cơ thể chủ cũ của mình. Lão Grindel mềm nhũn và ẻo lả, dù cho lão có cú vụt tay mạnh kinh khủng. Nhưng Villiers mạnh hơn.

"Chào đức ngài", cậu nói, hơi cúi đầu. Quản gia Ashmole, đã hướng dẫn cậu phải cúi gập mình bất kỳ khi nào cậu gặp công tước, nhưng cậu không thể bắt mình làm vậy. Cúi mình là dành cho những kẻ khúm núm. Cậu có cảm giác rõ ràng rằng nếu cậu bắt đầu cúi mình trước kẻ khác, cậu có thể sẽ khiến mình luôn chỉ biết cúi đầu mà thôi.

Đó là cuộc đời dành cho lũ con hoang, cậu nghĩ vậy.

Ngài Villiers trả lời bằng giọng trầm đục mà Tobias biết rõ rằng sẽ là giọng nói sau này của cậu. “Cảnh tượng sáng nay trong phòng trẻ đúng là địa ngục”, cha cậu nói, kéo dài ruy-băng ra khỏi tóc và lấy mảnh vải lanh lau khắp đầu.

Tobias nín nhịn cảm giác muốn cười toe toét. Người ta không được cười khi ở cạnh một công tước. Ông Ashmole cũng đã bắt cậu hiểu rõ điều đó.

“Lũ trẻ đó lúc nào cũng im lặng như vậy à?”

Cân nhắc đến việc cậu đã chạy khỏi phòng trẻ một tiếng trước vì tiếng la hét hạnh phúc, chói tai của Violet nguy cơ sẽ khiến cậu loạn trí. Tobias có thể trả lời câu hỏi đó. “Không.”

Công tước lại chui đầu vào áo. “Ta đã gặp một tiểu thư mà có thể ta sẽ cưới. Rõ ràng, chúng ta cần một phụ nữ trong ngôi nhà này. Và vì ta sắp đi vắng vài ngày để xem xét một trại mô côi ở Kent, còn có cả một ứng viên thích hợp khác sống gần đó nên ta sẽ gặp cả cô ấy nữa. Ta có thể chọn giữa hai người họ.” Đầu công tước xuất hiện trở lại giữa một đống vải lanh trắng bùi nhùi.

“Một... một người vợ?”, Tobias lắp bắp.

“Con và ta còn có khả năng xoay sở được chung nhau, nhưng ta không giỏi giao tiếp với những bé gái. Chúng cần một người mẹ.”

Tobias chỉ biết trố mắt nhìn.

“Được rồi”, Villiers quát lên. “Ta cũng không giỏi giao tiếp với những bé trai.”

Công tước bỏ đi trước khi Tobias kịp thốt ra một từ nào khác, nhưng trên đường ra cửa Villiers dừng lại cạnh gã người Pháp. “Naffi, ta có cảm giác con trai ta nhiều khả năng có tài đánh kiếm đấy. Ta nghĩ vài buổi học sẽ có ích cho nó. Hãy gặp Ashmole để sắp xếp điều đó”, và công tước bỏ đi.

Tobias đã học được rất nhiều về cấp bậc xã hội trong vài tháng gần đây từ khi Villiers lôi cậu ra khỏi một con hẻm ở Wapping và đưa về dinh thự này.

Công tước là chúa và người hầu là cỏ rác, quý ông thì ở đâu đó giữa họ. Con hoang ở tận cùng của xã hội.

Những theo như Tobias biết, ngài Villiers đối xử với tất cả mọi người như thể họ là cỏ rác. Công tước đã đi thẳng qua Naffi mà không chờ một câu trả lời, dù cho gã người Pháp đã thua hai trận liên tục. Gã đang run lên vì giận dữ, và mệnh lệnh đột ngột của Villiers chỉ làm mọi chuyện xấu đi mà thôi.

Tobias quan sát một cách cảnh giác khi gã người Pháp đi về phía cậu, tay cầm kiếm. Môi dưới của gã cong lên một cách gay gắt đến mức Tobias có thể nhìn thấy phần thịt hổng bên trong. "Vậy là ta sắp phải dạy một thằng con hoang đánh kiếm?", gã nói bằng giọng trầm, nguy hiểm, nhặt lấy bộ tóc giả của mình và đội nó lên mái tóc đầy mồ hôi. "Ta Naffi vĩ đại, được tán dương khắp ba cung điện, sắp phải lãng phí thời gian dạy một thằng con rác rưởi của một con đĩ. Làm như mày sẽ có lúc phải chiến đấu vì danh dự của mình không bằng. Danh dự nào chứ?", gã ngửa đầu ra sau, tiếng cười rú lên từ miệng gã như một tiếng ngựa hí. "Danh dự! Ta không nghĩ thế. Sinh ra là con hoang, suy nghĩ như con hoang, nhát gan như con hoang, ta phải nói thế!"

Tobias đã nhận ra rằng cậu có thể khiến ai đó bất an bằng việc lặng lẽ quan sát họ, nhưng phải sau khi chuyển vào nhà của công tước và quan sát đôi mắt băng giá của cha mình thì cậu mới nhận ra đó là tài năng di truyền. Nên cậu không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào mái tóc sũng mồ hôi đang chìa ra dưới bộ tóc giả của Naffi, những vệt đỏ trên má gã ta.

"Ta thậm chí còn không thèm chạm kiếm với con của một ả đĩ như mày", gã người Pháp nói. "Để làm ô uế lưỡi kiếm của ta với một thằng con hoang. Ta, người mới tuần trước đã đấu thương với công tước Rutland đáng kính sao? Mày không cần phải học cầm kiếm đúng cách. Dòng giống như mày rốt cục cũng chỉ quay về cống rãnh mà thôi."

Tobias cóc quan tâm đến những lời sỉ nhục cậu, nhưng "con một ả đĩ" thì khác đấy. Naffi đang nói gì đó về mẹ cậu. Cậu chưa bao giờ nghĩ ngợi nhiều về mẹ mình cho tới khi cậu gặp ngài công tước mạ vàng, sáng loáng. Rồi cậu nhận ra rằng những việc xảy ra với cậu không phải lỗi của bà mà là lỗi của công tước.

“Nếu dòng giống là một chỉ dẫn đáng tin cậu về tư cách thì nó sẽ giải thích được về cái sừng trên đầu cha ông đấy nhỉ”, cậu nói rõ từng chữ để Naffi hiểu được.

Mất một giây lời sỉ nhục của cậu mới ngấm vào đầu gã. Rồi giọng gã người Pháp rít lên. “Thằng oắt con hỗn xược! Mày dám ám chỉ mamna ta...”, giọng Naffi vỡ ra khi gã bắt ngờ lao tới, như một cái nút bẩn bật từ chai rượu.

Tobias kịp thời nhảy sang bên khiến Naffi va vào tường và bật lại, mũi gã phụt máu đỏ rực.

Ashmole, quản gia nhiều năm của nhà Villiers, cười toe toét với Tobias. Tay phải ông cầm một cái gậy vàng lớn với tay cầm khổng lồ, rõ ràng là ông ta đã dùng nó để chọc vào lưng Naffi. Gã người Pháp lắc lư quay người lại, một tay ôm chặt mũi và la hét.

“Dạy cho nhà người biết dám sỉ nhục cậu chủ trẻ thì sẽ ra sao”, Ashmole nói, giọng ông chỉ vỡ ra đúng một lần.

Máu đã phun ra khắp cái áo trắng của Naffi. “Sao ngươi dám động vào người ta, thằng đần độn đáng ghê tởm”, gã thét lên.

Tobias định cười, rồi cậu chợt nhận ra rằng Naffi vẫn còn kiếm trong tay phải, và nếu gã có thấy do dự không dám tấn công con trai chủ nhà, dù là con hoang đi nữa - thì gã cũng sẽ không thấy ăn năn như vậy đối với một người hầu.

“Ta sẽ cho nhà người biết thế nào là lễ độ vì dám chạm vào những người cao quý hơn mình.” Naffi gầm gừ, giơ lưỡi kiếm lên.

“Dừng lại”, Tobias kêu lên.

Nhưng gã người Pháp đã chọc mạnh vào ngực người quản gia già, đăm ông ta bằng mũi kiếm bịt vải. Môi gã cong lên vui sướng, và Tobias có thể thấy gã đang thấy thích thú trước tiếng oai oái phán đối của Ashmole và cái cách ông lảo đảo mỗi lần gã đâm tới.

Villier đã bỏ kiếm của mình trên ghế băng, và Tobias cầm nó lên.

Naffi quay phắt lại đối mặt với cậu, phát ra tiếng cười hí hí. “Mày dám dùng một thanh kiếm đấu với ta sao? Moi[2], Naffi vĩ đại sao? Người mà đến cả công tước Villiers cũng xin huấn luyện ngài ấy sao?”

[2] Moi (tiếng Pháp): Ta.

“Sáng nay công tước đã đánh bại ông hai lần đấy”, Tobias nhận xét.

“Ta có thể chém mày”, Naffi rít lên. “Một tai nạn thật đáng tiếc. Phải, ta nghĩ ta sẽ làm vậy. Một vết rạch nhỏ trên mặt sẽ đánh dấu bản chất chuột cống thối tha của mày.”

Naffi chảy nước bọt quanh môi, làm Tobias cảm thấy hơi buồn nôn. Cậu ném thanh kiếm xuống sàn nhà giữa hai bọn họ. Gả ta lại phát ra tiếng cười như tiếng lừa, ngửa đầu ra sau làm cằm chỉa lên trần nhà. “Vậy là mày cũng không ngu ngốc lắm nhưng mà mày...”

Tobias chộp lấy cây gậy tay Ashmole và thúc mạnh tay cầm của nó vào dưới cằm Naffi. Gã ta ngã thẳng ra sau mà không nói nổi một lời.

Tiếng thịch vang vọng trong phòng khiêu vũ trống không. “Xem chừng cậu chưa giết được gã đâu”, Ashmole nói. Ông dùng ngón chân chọc vào người gã. Naffi khịt mũi nhưng vẫn nhắm nghiềm mắt.

“Không có khả năng đó”, Tobias đồng ý. Cậu nhặt gươm của công tước lên và vặn nút bọc ra khỏi mũi kiếm. Nó sắc như mũi kim.

“Bây giờ thì cậu định giết gã à?” Ashmole hỏi. Nghe giọng ông ta không có vẻ khó chịu cho lắm. “Nó sẽ gây ra một vụ lộn xộn kinh khủng lắm đấy.”

Tobias điều chỉnh ta cầm kiếm và cẩn thận hạ thẳng xuống. “Tuyệt đối không”.

Ashmole chửi thề và nhảy lùi ra sau. “Cậu sắp làm hư hại lớp sơn bóng trên sàn nhà của tôi đấy.”

“Không”

Tobias đang rất tập trung. Thanh kiếm rất nặng và việc dùng nó chính xác như một con dao đòi hỏi toàn bộ sự tập trung của cậu.

Ashmole ngó qua vai. “Không có máu”

“Tất nhiên là không”

“Cậu định cắt áo gã à?? Làm thế có lợi gì?”

Tobias nhìn ông ta một cách hoài nghi. “Ông có mặc đồng phục của ngài công tước suốt cả đời không? Gã ngốc này đang mặc một đống tiền trên người đấy.”

Ashmole cười khục khặc. “Không còn nữa”.

Cả hai cùng nhìn xuống sàn. Miệng Naffi há hốc, gã đang thở hổn hển bằng miệng. Cái áo gile thêu kim tuyến của gã giờ bị xé tà như một cái bánh táo. Ashmole nhướng một bên lông mày lên. “Cậu sẽ để yên quần của gã chứ nhóc?” Tobias lại nâng kiếm lên.

“Cẩn thận quanh bi gã đấy”, viên quản gia ra lệnh “Tôi không muốn chịu trách nhiệm việc biến hắn từ gà trống thành gà mái đâu.”

Tobias cắt một đường dọc chân quần phải của Naffi

“Tôi sẽ cho một người hầu nam trong nhà kéo gã vô dụng này ra”, Ashmole nói với vẻ thỏa mãn thấy rõ. “Theo bộ dạng này thì một lúc nữa gã mới tỉnh dậy được.”

“Một cú đấm vào dưới cằm có thể làm một gã đàn ông bất tỉnh nhiều giờ liền”, Tobias nói. Cậu đang cẩn thận lau sạch kiếm của công tước. “Lưỡi kiếm này có thể sẽ hơi cùn đi vì cắt cái áo kim tuyến đó. Có lẽ ông nên đem nó đi mài sắc lại”

“Lạnh lùng, cậu như thế đấy”, Ashmole nói. “Cậu đúng là con trai cha cậu”

“Công tước sắp tới Kent vài ngày”, Tobias nói.

“Ngài ấy phải theo dấu hai cô bé sinh đôi”, Ashmole nói. “Dù chúng ta cũng chẳng cần thêm trẻ con trong cái nhà này nữa”. Ông ta bắt đầu xoa xoa ngực. “Tối nay tôi sẽ có vết bầm cho xem, nhờ con sâu người Pháp đó. Công tước sẽ không bao giờ mang cậu đi cùng đâu. Cậu phải ở nhà với cô bé con. Cái cách cô bé bám dính lấy cậu mới ngọt ngào làm sao.”

“Công tước thường gọi xe lúc mấy giờ?”

Ashmole quan sát cậu: “Cậu định xin ngài ấy đưa đi cùng à?”

“Tôi không bao giờ xin xỏ”, Tobias tuyên bố.

“Con nhà tông”, Ashmole cười khục khặc. “Con nhà tông. Ngài ấy không có xu hướng đi sớm đâu. Ngài ấy không phải là người thích ngắm mặt trời mọc. Có khả năng là tầm mười giờ. Nên cậu làm gì thì tùy, nhưng nếu là cậu tôi sẽ không mấy trông chờ vào điều đó lắm đâu. Ngài ấy giống cậu, nếu cậu hiểu ý tôi. Sẽ không đưa cậu đi cùng chỉ vì lòng tốt đâu.”

CHƯƠNG 6

Dinh thự ở Luân Đôn của công tước Montague

Cùng ngày hôm đó.

"Chúng ta sẽ sắp xếp hành lý những bộ váy đẹp nhất của con", nữ công tước tuyên bố trong bữa trưa. "Cả đồ cưỡi ngựa nữa. Đó là vùng quê, và con cần phải hết sức nỗ lực, mẹ cho là thế. Nhưng không phải bộ đính núm tua-rua mà con mặc trong công viên tuần trước. Đột nhiên tua-rua trông hơi lòe loẹt"

"Đồ trơn là nhất", Anne đồng ý. "Hôm nọ tiểu thư Festle mặc một bộ đồ cưỡi ngựa đến duyên dáng. Nó có áo gi-lê may bằng vải sọc nổi gân trắng..."

Eleanor không nghe, điều đó cũng chẳng quan trọng gì, vì mẹ cô không xem việc trò chuyện là một dịp để bàn luận và cho ý kiến. Sáng nay em gái Anne của cô đã xuất hiện trong một bộ trang phục mà Eleanor chẳng bao giờ dám mơ sẽ đặt may. Thân váy bó sát bằng vải lụa bóng màu xanh da trời với cổ trễ. Nó xòe ra dưới hông, với váy lót ngắn bằng vải lanh trắng bên dưới. Nói ngắn gọn, phu nhân Bouchon thật ra dáng một phụ nữ có chồng trẻ tuổi hợp thời trang và hấp dẫn.

Ngược lại, bộ váy của cô là một bộ váy tốt bằng vải muslin màu xám. Rõ ràng là bền. Thực tế thì cô nghĩ nó đã phục vụ cô ít nhất hai đến ba mùa vũ hội. Chân váy có ren, đó là tất cả những gì người ta có thể nói về độ thời trang của nó, đặc biệt là khi nó còn có cả ống tay áo có diềm xếp nếp gớm ghiếc nữa.

"Con không muốn đóng va-li những bộ váy đẹp nhất của mình", Eleanor ngắt ngang, đặt đĩa xuống.

Anne nhướng một bên lông mày lên.

Mẹ cô vẫn nói liên tục. “Mẹ sẽ gửi thông báo cho Madame Gasquet và báo bà ấy chuyển bộ váy mà chúng ta đã đặt mấy tuần trước đến.”

“Con không còn muốn bộ váy đó nữa”, Eleanor nói, nghĩ đến hai ống tay áo dài và chân váy dài lê thê của nó.

“Đơn giản là con phải nỗ lực hết sức”, mẹ cô cau có, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên ở đầu bàn. “Sáng nay Anne đã chỉ trích mẹ vì cho phép con ăn mặc lỗi mốt như thế, và con bé nói đúng. Sự hứng thú ít ỏi con dành cho vẻ ngoài của mình đã khiến mẹ đầu hàng. Nhưng giờ con sắp trở thành một nữ công tước. Con phải ăn mặc a la mode[1]”

[1] A la mode (tiếng Pháp): Hợp thời trang.

“Con cũng định vậy”, Eleanor nói. “Vấn đề là con có rất ít bộ váy tương tự Anne mặc sáng nay. Con muốn mình phải thời thượng hệt như em ý bây giờ.”

“Thứ duy nhất có thể làm áo khoác của em mốt hơn nữa chính là núm tua trên cổ áo”, Anne nói, hoàn toàn khiêm tốn. “Em đang suy xét về sự biến đổi này đây. Villiers đã gây ra sự thay đổi diệu kỳ này trong thái độ của chị đấy à? Áo khoác của anh ta khá là lộng lẫy.”

“Chẳng liên quan mấy tới anh ta đâu. Sự đánh giá của em đã khiến chị tỉnh ra đấy”

“Khiến con tỉnh ra sao?”, mẹ họ xen ngang. “Con luôn lý trí mà, Eleanor. Không như Lisette”

“Ý của chị Eleanor là”, Anne nói. “Chị ấy đồng ý ngừng che giấu sắc đẹp của mình. Chị ấy định sẽ ăn vận như một quý cô hấp dẫn thay vì quê mùa”.

“Không đứa con gái nào của mẹ có thể quê mùa hết”, nữ công tước nói. “Mẹ sẽ không cho phép điều đó.” Tuy vậy Eleanor có thể thấy rằng ý tưởng đó đang ngấm vào đầu mẹ cô. Bà nhấc kính cầm tay của mình lên và cau mày

nhìn cô qua kính. “Mẹ không muốn con ăn vận như một ả điếm, nhếch nhác đâu nhé. Mẹ thấy có vài kiểu dáng đương thời không thể chấp nhận được.”

“Chắc chắn là không”, Anne, người tự hào vì mặc những phong cách khiêu gợi nhất Luân Đôn nói. “Mẹ không cần lo đâu. Con sẽ cho người hầu mang đến một chồng váy của con. Một người khác phải tới chỗ Madame Gasquet bởi vì con đang đặt ba bộ váy khác và con sẽ quyên góp chúng cho dịp này. Có lẽ bà ấy sẽ có thời gian để chỉnh lại cho vừa ngực chị Eleanor. Trong trường hợp bà ấy không kịp sửa lại thì đằng nào cổ áo có phần hơi trễ nên con nghĩ điều đó sẽ không thành vấn đề”

Eleanor cắn môi. Rõ ràng là cô đã chuyển từ kín đáo sang đồi bại chỉ trong một đêm.

“Điều chúng ta phải cân nhắc”, nữ công tước tuyên bố, “Là em gái con đã có một hôn phối tuyệt vời ngay năm đầu tiên. Em con đã từ chối một hầu tước vì Bouchon; có thể cậu ta không có một tước hiệu rạng rỡ...”

“Nhưng Jeremy thân yêu có mảnh đất dễ thương giữa thung lũng”, Anne chỉ ra. “Rộng hàng mẫu hàng mẫu, chật kín cười. Con sống cực kỳ xa hoa.”

“Điều đó thì chắc chắn là thật”, mẹ cô đồng ý. “Mẹ tin rằng tủ quần áo của con năm nay tốn tiền gấp đôi tủ của mẹ và Eleanor gộp lại. Cha con đã than phiền một cách chua chát.”

Eleanor chưa từng tiêu xài xa hoa. Nếu mẹ cô thông báo đang đặt một cái váy mới thì cô sẽ thử đồ mà không hề nhặng xị lên chỉ để chứng minh một điều duy nhất: Cô không phải một đứa con gái hỗn xược.

“Chị và em không khác nhau lắm đâu”, em gái cô nói, rõ ràng là đoán được chính xác những gì đang diễn ra trong đầu Eleanor.

“Điều đó thì mẹ không đồng ý”, nữ công tước nói. “Từ khoảng khắc con ra mắt. Anne, mẹ đã sống trong nỗi sợ rằng con sẽ bị hủy hoại, trong khi mẹ chưa từng có một giây lo lắng về Eleanor”.

“Chắc chắn là chị Eleanor rất thận trọng rồi.” Anne nói với tiếng khịt mũi nho nhỏ mà mẹ cô không nghe thấy.

“Con phải cố sao cho giống em gái hơn”, mẹ cô nói, gật đầu với Eleanor. “Bây giờ khi mẹ nghĩ về chuyện đó. Anne, con sẽ phải tháp tùng bọn mẹ.”

“Ôi! Con không thể rời xa Jeremy được.”

“Tất nhiên là con có thể. Chẳng gì tốt hơn cho hôn nhân bằng những lời nói tạm biệt hết. Cha con và mẹ hiếm khi gây gổ, một thực tế mà mẹ ghi công hoàn toàn cho những lần xa cách dài ngày.”

Vì cha họ thích đi du lịch và dành phần lớn thời gian ở xứ người, đúng là cơ hội xảy ra xung đột hôn nhân khá hạn chế.

“Em không cần đi với chị đâu”, Eleanor nói với Anne, “Chị chỉ cần thông báo cho Rackfort rằng chị muốn chú ý nhiều hơn đến quần áo của mình là được.” Có một khoảnh khắc im lặng xuất hiện khi mẹ và em gái săm soi cô. Eleanor bồn chồn đưa một tay lên tóc, “Chị nghĩ trông nó cũng ổn mà, cân nhắc đến việc Rackfort đang than bị đau răng.”

“Mẹ nói đúng, mẹ ạ”, Anne nói kiên quyết. “Con sẽ đi, và con sẽ mang cô hầu của con đi cùng. Không còn hơn thế nữa. Em sẽ cho chị mượn Willa trong chuyến đi này, chị Eleanor. Nó đúng là một hy sinh cao cả và em mong minh sẽ có được vầng hào quang chỉ nội vì điều đó đó mà thôi. Giờ thì chẳng ai nói là em không yêu chị mình nữa nhé!”

Eleanor đảo mắt. “Chỉ cần để Willa dạy Rackfort một hai bài học gì đó thì không được à?”

“Có Rackfort thì thà không có ai hết còn hơn”, Anne phát biểu. “Chị sẽ có Willam, còn em sẽ ổn với cô hầu thứ hai của mình, Marie. Em đang huấn luyện cô ta rồi, và cô ta cũng khá giỏi làm tóc.”

“Chị nghi ngờ em muốn đi cùng bọn chị chỉ để thu thập tin đồn lắm”.

“Phải có người bảo đảm rằng trông chị đẹp nhất có thể chứ”, Anne nói một cách đoan chính.

“Mẹ có thể cho con mượn một trong những bộ váy của mẹ, nếu cần thiết”, mẹ họ nói. “May là, mẹ vẫn giữ được vóc dáng”.

“Chị Eleanor sẽ không mặc đồ của mẹ”, Anne phát biểu. “Mặc dù con biết mẹ có ý tốt. Chị ấy đã có tật mặc đồ giống góa phụ rồi, giờ thì chị ấy cần học một phong cách khác.”

Chính giờ sáng hai ngày sau, Madame Gasque ghê gớm đã gửi hai bộ váy đặt may cho Anne cùng một bộ váy kim tuyến màu xanh dương sậm vốn được may cho một quý cô sẽ sớm-bị-thất-vọng nào đó vô tình có số đo thích hợp.

“Nó tuyệt đối hoàn hảo”. Anne nói đầy thỏa mãn. “Em tình cờ đi dạo vào phòng may và ngay khoảnh khắc em thấy các cô gái đang khâu thì em đã biết màu váy đó rất hợp với đôi mắt chị.”

“Em đã cướp nó từ tay người đã đặt váy à?”, Eleanor hơi nhìn em gái.

“Cướp là một sự miêu tả chẳng hay ho gì”, Anne nói. “Em đã đề nghị gửi Madame Gasque gấp ba. Tất nhiên, bà ấy quá đỗi biết em và gần như là ném thẳng bộ váy cho em. Chị cũng biết sự bảo trợ của chị sẽ có ý nghĩa đến thế nào một khi chị là nữ công tước Villiers chứ?”

“Bởi vì ngài công tước rất hợp thời trang sao?” Eleanor hỏi với chút cảm giác hồ nghi.

“Chính xác”, Anne gật đầu nói.

Eleanor định mở miệng để nói rằng cô không thể hình dung nổi cảnh bản thân cô đạt tới vẻ lộng lẫy của Villiers thì mẹ cô cất tiếng gọi từ tiền sảnh. “Con cần phải chào tạm biệt Hàu đã”, cô nói, nhìn quanh tìm kiếm con chó. “Mới một giây trước nó còn ở đây mà.”

“Ôi không. Hàu sẽ đi theo chúng ta”, Anne nói. “Em sẽ buộc một mẫu ren trắng lên nó nó để hợp thời trang hơn.”

“Đừng ngốc thế”, mẹ cô nói, xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Tất nhiên là Eleanor sẽ không mang theo con cún bụng phệ khủng khiếp đó đi cùng.”

“Chị ấy phải mang”, Anne giải thích. “Chị ấy và Villiers đã có chuyện đùa về

Hàu ở vũ hội từ thiện hôm nọ. Mẹ sẽ thấy, nó là trò đùa giữa họ. Một hành vi thân mật."

"Không gì có thể khiến Hàu trông hợp thời trang được", Eleanor nói thẳng thừng.

"Em sẽ ghim một cái lông đà điểu của em vào cổ nó. Nữ hoàng Charlotte cũng đã dùng lông đà điểu tô điểm cho con chú của mình. Hay là lông công nhỉ? Cái này sẽ cho Villiers thấy chị đúng là a la mode. Dạo này ai cũng có một con cho pug[2]."

[2] Chó pug: là loại chó cảnh bé, chân ngắn và không đuôi.

"Nhưng chị không a la mode", Eleanor nói. "Và quan trọng hơn, Hàu không thuộc giống pug"

"Một phần nòi giống của nó thuộc pug", Anne nói, vỗ về con chó. "Hãy chờ tới khi chị trông thấy nó tuyệt vời đến thế nào với lông đà điểu". Cô đang đội một cái mũ cong vành cực kỳ hợp thời trang có viền bằng tơ mịn, với một nhúm lông trắng ở một bên. Không ngừng lại lấy hơi, cô nhổ một cọng lông ra và quỳ xuống cạnh Hàu.

"Nó thuộc giống pug", mẹ cô tuyên bố.

"Ông Pesnickle đã nói vậy, và mặc dù ông ta chăm sóc chó không được sạch sẽ lắm, chúng ta vẫn phải tin lời ông ta."

"Không con chú pug nào có đôi tay như thế này." Eleanor nói. "Và quan trọng hơn, Hàu sẽ không giúp ích gì được đâu".

"Em gái con, dù đúng là còn trẻ nhưng hiểu rõ đàn ông hơn con nhiều", mẹ cô phán. "Con chưa từng thể hiện chút hứng thú ít ỏi nào với việc thu hút sự chú ý của đàn ông. Eleanor giờ thì con phải chấp nhận lời khuyên từ em gái thôi."

"Voila?![3]", Anne kêu lên. "Nó đeo lông a la conseilleur[4]. Thấy cái cách nó ngã sang một bên không?"

[3] Tiếng pháp: Xem này.

[4] Tiếng Pháp: Đúng như lời khuyên.

"Ai có thể bỏ qua được hình ảnh đó cơ chứ", Eleanor hỏi, cúi đầu để vỗ nhẹ con Hàu. Nó thở hổn hển một cách phấn khích, ngược lại nhìn cô với đôi mắt tha thiết. Cô rất quý Hàu. Nhưng nó là một trong những con chó kỳ cục không thể hấp dẫn cho nổi. Cơ thể nó có màu kem, mũi và mồm màu đen, và mắt thì thô lố. Cái lông cũng chẳng giúp được gì.

"Điểm chính là", Anne bảo cô, "Hàu giúp chị có chuyện để nói".

Những thói quen phóng túng của Hàu rõ ràng là dễ gợi chuyện. "Chị không nghĩ nó thích cái lông đó đâu. Anne." Cái lông uốn cong trên lưng con chó và chạm vào đuôi nó. Không phải là con chó sáng dạ. Hàu tin là có con ruồi đang cố cắn nó và vì vậy nó bắt đầu xoay lòng vòng để cắn đuôi mình.

Dù nó quá béo chẳng thể chạm nổi vào đuôi.

"Nó rất hợp thời trang", Anne nói ngoan cố. "Mẹ, đừng để chị ấy bỏ cái lông ra. Hàu sẽ quen với nó thôi, và con chó của nữ hoàng cũng đeo một cái y hệt. Dù hình như em nhớ chó của bà ấy đeo lông công."

Một con chó pug đeo một lông công. Đúng là một chủ đề để trò chuyện.

"Khi chúng ta tới nơi, con phải nghỉ ngơi ngay lập tức, Eleanor", nữ công tước tuyên bố. "Mẹ muốn con trông đẹp nhất có thể khi Villiers xuất hiện. Chắc chắn phải đẹp hơn Lisette!"

"Mẹ", Eleanor nói, "Lisette là một người bạn của con. Không có lý do gì để mẹ dùng cái tông giọng đấy."

Mẹ cô nheo mắt lại. "Eleanor, con ngốc đến mức người ta bảo Lisette bị điên chứ không bảo con cũng đúng là phép màu."

Eleanor nín thinh.

Mẹ cô khẽ rút lên. "Mẹ đúng là được phù hộ khi không quên mang theo những cái lược bạc của bà con! Mẹ muốn xếp chúng trên bàn ngủ của con." Bà đi vội ra khỏi phòng.

“Mẹ có nghĩ chị sẽ mời công tước vào phòng ngủ để ngắm lược của mình không nhỉ?”, Eleanor nói.

Anne siết nhẹ tay cô. “Mẹ đã quen phóng đại các ý kiến của mình rồi mà.”

“Chị biết.”

“Bà không có ý bảo chị ngu ngốc đâu.”

Nhưng bà thật sự có ý đó. Eleanor vẫn luôn là một câu đố đối với mẹ cô, và chẳng phải là một câu đố dễ chịu gì. Một phần vấn đề là vì nữ công tước chưa từng biết về chuyện Gideon, chưa từng biết về năm tháng huy hoàng mà họ dần gần gũi với nhau hơn, yêu nhau, tâm sự mọi chuyện với nhau, và cuối cùng, trong cái tháng cuồng nhiệt trước sinh nhật anh, làm tình.

Bởi vì mẹ cô chưa bao giờ biết điều đó, bà chẳng biết gì về cô.

Vấn đề lớn nhất là Eleanor không làm họ hiểu lòng nhau. Cô toàn nói những điều không đúng. Cô quá mỉa mai.

Từ lâu Eleanor đã biết mẹ cô mù tịt mọi cảm xúc của cô và không thật sự có ý như những gì bà sỉ nhục cô. Nhưng biết được điều đó cũng chẳng có ích gì. Mỗi lần mẹ bảo cô ngu ngốc, cô lại cảm thấy buốt giá hơn, như một con dao được mài sắc trong tiết trời lạnh lẽo.

Rồi cô sẽ thốt ra điều gì đó mỉa mai, làm mẹ cô giận dữ với điều ngu ngốc mình vừa nói.

“Mẹ và chị đã gặp Gideon ở vũ hội từ thiện của nữ công tước Beaumont”, Eleanor nói, cô cần phải tâm sự với ai đó. “Anh ấy ở trong liều nghỉ và đến nói chuyện với bọn chị.”

“Anh ta có đi cùng Ada không?”

“Cô ấy lại ốm”

Anne nhăn mũi.

“Đừng! Đó có phải là lỗi của cô ấy đâu.”

“Em nghĩ cô ta thích nằm trên sô-pha và nhận lấy sự quan tâm”, Anne nói với vẻ tàn nhẫn không chút thông cảm mà chỉ một người trẻ trung khỏe mạnh mới có thể cảm nhận.

“Có lần chị đã tận mắt chứng kiến cô ấy bị ho khan dữ dội”, Eleanor nói. “Nó dường như đau đớn kinh khủng. Cô ấy không thể ngồi thẳng dậy.”

“Em không thích cô ta.”

“Đừng, đừng nói thế! Đó đâu phải là lỗi của cô ấy.”

“Chị nói đúng. Đó không phải là lỗi của cô ta”, Anne nói.

Eleanor chớp mắt.

“Không phải em nói về bệnh tật của cô ta: Em nói đến toàn bộ câu chuyện. Đó là lỗi của Gideon, Eleanor ạ, và giờ đây khi mà cuối cùng chị cũng cân nhắc về một người đàn ông khác, em sẽ nói ra điều đó. Anh ta đáng ra không nên bỏ chị lại như thế”. Anh ta nên phá vỡ đi di chúc đó. Anh ta không nên hành xử theo cách ô nhục như vậy.”

“Ô nhục!” Eleanor kêu lên. “Vì sao lại thế, nó hoàn toàn ngược hẳn với việc anh ấy đã làm đấy chứ. Anh ấy...”

“Anh ấy đã làm chị ô nhục”, Anne nói, kiên định nhìn thẳng vào mắt cô. “Đúng không, Eleanor?”

Eleanor chưa bao giờ nắm rõ liệu em gái cô biết được đến đâu về câu chuyện dại dột của mùa hè đó. “Nó không hề ô nhục”, cô nói lắp bắp. “Bọn chị... khi ấy bọn chị đang yêu”.

“Nếu một người đàn ông yêu đến mức ấy”, Anne nói. “Thì anh ta phải gánh trách nhiệm trong chuyện đó. Gideon là đồ đểu cáng. Eleanor. Một kẻ đáng khinh. Em vẫn luôn nghĩ vậy, nhưng em không thể nói ra vì chị đã biến anh ta thành một vị thánh và khiến mình không hơn gì một tín đồ trong cái đền thờ vô giá trị của anh ta.”

“Không phải là một kẻ đáng khinh”, Eleanor phản đối. “Anh ấy trọng danh dự và tử tế. Nhưng khi anh ấy biết về bản di chúc đó, mọi chuyện trở nên hết sức phức tạp...”

“Anh ta là một kẻ đạo đức giả vênh váo”, Anne ngắt lời. “Chị có nghĩ anh ta sẽ phá vỡ di chúc đó nếu chị chưa...” cô dừng lại. “Chị có thể ghét em vì điều này, Eleanor, nhưng em vẫn sẽ nói ra. Nếu chị chưa trao sự trinh trắng của mình cho Gideon, chị không nghĩ là anh ta có thể đã phá vỡ di chúc đó vì mình rồi à?”

“Thật là tồi tệ khi nói ra điều đó”, Eleanor quát lên. “Khi ấy bọn chị đang yêu! Có thể em không biết nó như thế nào, nhưng...”

“Em đồng ý với bảo mẫu của chúng ta”, Anne nói, át lời cô. “Sao phải mua bò khi chị có thể uống sữa miễn phí?”.

“Điều đó... Em không thể...” Eleanor cảm thấy sự giận dữ trào dâng trong lồng ngực và cô bóp chặt bàn tay đang nắm dây xích của Hàu đột ngột đến mức nó thình lình kêu ré lên. Ý nghĩ rằng Anne có thể đã đúng khiến trái tim cô tan nát, theo đúng nghĩ đen.

“Tất cả những gì em muốn nói là nếu chị muốn cưới Villiers thì chị không nên cho anh ta vào phòng ngủ để ngắm mấy cái lược của chị hay bất kỳ thứ gì khác. Đó là tất cả những gì em muốn nói.”

“Khi ấy bọn chị đang yêu”, Eleanor lặp lại.

“Anh ta đã lén lút và làm những chuyện mờ ám với chị”, Anne nói kháy. “Chị sẽ cảm thấy ra sao về anh ta nếu chị nghe anh ta đang ngủ với một trong những cô con gái của người hầu cấp thấp? Khi ấy chị còn trẻ, chưa đủ lớn để hiểu rõ mọi chuyện.”

“Em không hiểu đâu. Bọn chị đều còn trẻ. Chị đã rất may mắn khi được yêu như vậy trong một thời gian”, cô nói một cách quả quyết, dù cho cô không thật sự tin tưởng vào điều đó.

Anne khịt mũi. “Em hy vọng mình chẳng bao giờ có được cái may mắn đó.”

Eleanor xoay xở để nở một nụ cười méo xệch. “Chị sẽ không mời bất kỳ ai vào phòng để nghiêm cứu về những cái lược bạc của mình đâu, chị hứa với em điều đó.” Đó là một lời hứa dễ đưa ra.

Cô và Villiers đang suy tính về một dạng quan hệ hoàn toàn khác. Nếu cô và Gideon kết hôn, họ hẳn sẽ như hai nhành cây trong đám cháy. Họ mới làm tình chưa đầy mười lần và cô nhớ rõ từng lần một. Từng khoảnh khắc một.

“Đừng có mỉm cười như thế nữa”, Anne ra lệnh. “Gideon đã có vợ, nhớ chưa? Nghĩ về Villiers ấy.”

“Thật ra là chị đang nghĩ về anh ta mà”, Eleanor nói.

“Không phải”, Anne nói chua cay. “Em đã là em chị mười tám năm rồi. Em biết ánh mắt ngớ ngẩn đó có nghĩa là gì, và nó không hề liên quan tới công tước Villiers.”

“Em có thật sự nghĩ rằng chị đã thờ phụng trong đều thờ của Gideon không?”, Eleanori nhăn mũi. “Chị có vẻ thật là ủy mị.”

“Chị bất hạnh. Anh ta là một kẻ trác táng, kẻ đã chớp ngay lấy cơ hội đầu tiên có được để bỏ mặc chị trong bùn và cưới cô nàng Ada ôi-chao-thật-là-xinh-đẹp.”

Eleanor cắn môi.

“Em không có ý đó!”, Anne nói vội vàng. “Chị cũng xinh đẹp, Eleanor.”

“Theo cách của riêng chị.”

“Chỉ là Ada có khuôn mặt trái tim và có vẻ hết sức yếu đuối. Cô ta giống như công chúa trong truyện cổ tích. Không thể cưỡng lại, đặc biệt với một người đàn ông thích nghĩ mình là một hoàng tử mặc áo giáp sáng loáng.”

“Cô ấy thật sự yếu đuối và ngọt ngào”, Eleanor nói. “Chị không như vậy, và chị không thể giả vờ là mình như thế.”

“Tất nhiên là không. Và giờ thì Gideon cũng biết điều đó”, Anne nói với vẻ thỏa mãn không thể nhầm lẫn.

“Ý em làm gì?”

“Ý em là anh ta đã phát chán Ada và những cơn ngất ho hắng, và than phiền của cô ta rồi. Em đã tận mắt chứng kiến điều đó lẫn trước khi mẹ đưa em tới đó uống trà và anh ta ở lại cùng bọn em chả được một hai giây. Em nghĩ có lẽ hồi xưa anh ta đã yêu cái ý nghĩ cứu giúp cô ta, cô gái bé nhỏ yếu ớt, nhưng giờ anh ta...”

“Đừng nói tiếp”, Eleanor nói. “Em đang khiến cho mọi thứ trong đời chị, mọi thứ chị quan tâm dường như thật hèn hạ và dơ dáy. Chị biết ý em không phải thế, nhưng chị muốn em dừng lại ngay bây giờ.”

Cửa lại bật mở. “Các con! Đừng bắt mẹ đợi nữa, được không!”

Mẹ cô đứng ở ngưỡng cửa, vây quanh bởi ba cô hầu. “Hobson, vui lòng cầm theo cái khăn ren kia. Eleanor, đưa con chó cho Hobson đi, nó có thể đi cùng các cô hầu. Hàu có thể là chủ đề trò chuyện thật đấy, nhưng mẹ không muốn đến nơi với nước tiểu dính trên váy mình.”

“Bọn con sẽ ra ngay đây mẹ”, Eleanor nói. Mẹ cô quay phắt vào hành lang, yêu cầu đôi găng tay.

“Chị xin lỗi”, cô nói với Anne. “Chị không có ý tỏ ra khó chịu với em. Chỉ là...”

“Không, chị đúng”, em gái cô nói, bước tới ôm lấy cô. “Vấn đề của em là thế đấy. Em nhìn mọi thứ dưới thứ ánh sáng ảm đạm nhất.”

“Em không nghĩ chị sẽ biết nếu Gideon tỏ ra dù chỉ có chút hứng thú với chị sau khi cưới Ada sao? Anh ấy hiếm khi nói chuyện với chị từ khi nghe di chúc của cha mình”.

“Nhưng chị sẽ không bao giờ nghĩ đến việc ngoại tình chứ?”, Anne hỏi, giọng hết sức chê bai.

“Tất nhiên là không! Chị sẽ không bao giờ làm một việc kinh tởm như thế.”

Anne hôn cô. “Em muốn chị kết hôn, Eleanor ạ. Chị sẽ là một bà mẹ tuyệt vời.”

“Chị sẽ cưới. Đây, chị đã thích Villiers rồi, và đó là tất cả những gì cần thiết cho một cuộc hôn nhân vững chắc.”

Giọng mẹ họ rút lên từ cửa. “Hàu lại đái lên sàn đá hoa cương rồi, Eleanor!” Một tiếng đập mạnh và tiếng ăng ẳng vang lên. “Con chó hư hỏng này! Hobson, bắt nó ngồi xuống đi.”

“Chị phải giải cứu Hàu tội nghiệp đây”, Eleanor nói, vội vã vuốt thẳng mũ và chộp đôi găng tay. “Con chó đáng thương. Chị sợ rằng khi mẹ kích động thì mọi chuyện chỉ tồi tệ hơn mà thôi và đánh nó sẽ chẳng có tác dụng gì hết.”

“Chúng ta phải bảo đảm nó không giải tỏa nỗi buồn trên thảm nhà. Lisette. Hay trên bốt của Villiers. Có thể chỉ cần thế là đủ phá hỏng cơ hội làm một nữ công tước của chị đấy. Đàn ông mê đắm độ sáng bóng trên bốt họ đến một mức độ ngớ ngẩn.”

“Em nghĩ em biết tất tần tật về đàn ông, đúng không, em gái?”

“Em cho rằng mình là một nhà tự nhiên học chuyên quan sát giống đực”, Anne nói kiêu căng. “Em đã nghiên cứu về những thói quen của họ.”

“Chị sẽ mặc đồ của em”, Eleanor nói. “Bởi vì sự thật là chị không muốn trưng ra bộ dạng quê mùa, và khi xưa chị thật tình không hiểu là mình đã như thế. Nhưng chị có thể nói cho em biết điều này: Một bộ váy mới sẽ chẳng làm cho Villiers xộc vào phòng chị và đánh giá những đồ đạc bằng bạc của chị đâu. Bọn chị đã định sẽ có một mối quan hệ tương đối khác.”

“Sau khi em biến đổi chị, chị có thể chọn bất kỳ kiểu quan hệ nào chị thích nhưng Villiers sẽ không có được sự tự do ý chí đó đâu. Em bảo đảm với chị điều đó đấy.”

“Em không phải là nhà tự nhiên học”, Eleanor nói.

“Vậy thì em là gì?”

“Một thợ săn. Villiers tội nghiệp”

Mẹ họ xuất hiện. “Eleanor, mẹ sẽ rất cảm ơn nếu con dùng trí tuệ mà mình có để theo mẹ vào xe. Với tốc độ này, Villiers sẽ đến nơi trước con, và Lisette sẽ cuỗm ngay lấy anh ta mà không có đến một giây áy náy đâu.”

Anne với người lại gần và xé toạc khăn quàng ren phía trên thân váy của Eleanor.

“Em đang làm cái gì vậy!” Eleanor nhìn xuống. Không có khăn choàng ren, cổ váy cô trễ một cách kinh hoàng.

“Chuẩn bị cho chuyến đi”, Anne nói, lùi lại và gật đầu thỏa mãn. “Em phải nói điều này, em thấy không công bằng cho lắm khi chị được di truyền đôi mắt và bộ ngực đó.”

“Chị không hiểu vì sao phải trưng bày toàn bộ di sản được truyền lại của mình”, Eleanor bắt bẻ.

“Bởi vì chị muốn thể hiện mình tương phản một cách ngọt ngào với Lisette”, em gái cô nói. “Trừ phi hình dáng Lisette có thay đổi rất lớn, không thì cô ta kém may mắn hơn chị đấy. Chị hãy nghĩ là mình đã rải ngô thật hào phóng.”

“Gì cơ?”

“Ngô sẽ thu hút lũ gà lôi”, Anne nói với một cách tinh quái. “Và người thợ săn có thể bắn hạ chúng.”

CHƯƠNG 7

Dinh thự tại Luân Đôn của công tước Villiers

Số 15 phố Piccadilly

Ngày 17 tháng 06 năm 1784

Tobias đã quyết tâm phải đi tới Kent cùng với Villiers dù bằng cách này hay cách khác. Hồi mới đầu, cậu rất vui vẻ chỉ vì được ăn bất kỳ thứ gì mình muốn. Nhưng điều đó nhanh chóng phai nhạt và giờ cậu thấy chán chết đi được. Những đứa bé khác chỉ là lũ nhóc con. Colin ám ảnh với việc học đọc, và Violet đã tìm được một con búp bê cũ mà lúc nào con bé cũng nói chuyện cùng.

Vấn đề nan giải duy nhất là làm sao để đi lậu trên xe của ngài Villiers mà không bị tóm. Giá mà cậu lẻn được vào trong, một trong những cái đệm ghế che phủ một cái hộp lớn dùng để đựng chăn. Cậu biết vì trên đường từ Wapping về cậu đã bị lạnh và công tước đã ném cho cậu một cái chăn.

Nhưng cậu sẽ phải tính thời gian lẩn trốn một cách hoàn hảo, trước khi bốn người trông ngựa của công tước rời chuồng ngựa.

Sau khi ăn sáng cậu hờ hững đi dạo ra ngoài cửa. Nhiều khả năng, Ashmole đã nhìn thấu âm mưu đó, nhưng cậu đã xử lí điều đó bằng cách nhờ Violet làm ông xao lãng. Ngọn lửa mà cô bé đã châm trên sàn phòng trẻ sẽ khiến cho Ashmole bận rộn. Dẫu vậy, đáng ra cô bé không cần phải ném cả sách của Colin vào lửa. Cậu vẫn nghe rõ tiếng la hét của Colin từ thềm cửa.

Không một người hầu nào biết phải đối xử với cậu ra sao: Như con chủ nhà hay như một đứa con hoang? Tình trạng tiến thoái lưỡng nan của họ khiến Tobias cười toe toét bởi vì cậu cốc quan tâm họ đối xử với mình như thế

nào, miễn là họ làm theo ý cậu. Một người trông ngựa đứng phía trước đầu lũ ngựa hờ hững nhìn cậu nhưng không nói gì cho tới khi Tobias mở cửa xe ra.

"Này!", anh ta thét lên. Tobias thò đầu ra khỏi xe và cười hớn hở với anh ta. "Đang làm việc hộ ông Ashmole", cậu nói. "Lấy một cái chăn mà ông ấy nhờ."

"Làm việc hộ ông Ashmole à?", cậu có thể thấy khái niệm độ đần dần ngấm vào đầu của người giữ ngựa. Bị sai làm việc khiến Tobias gia nhập hàng ngũ người hầu. Và điều đó có nghĩa là anh ta có thể dạy bảo Tobias nếu muốn. Nó rõ ràng là một ý nghĩ dễ chịu.

"Tôi thích được giúp đỡ ông Ashmole bất kỳ khi nào có thể", Tobias nói, củng cố thêm điều đó. "Có lẽ một ngày nào đó tôi có thể trở thành một quản gia giống ông ấy." Cậu cố làm bộ xúc động, nhưng có vẻ chỉ khiến cậu trông như một con bê ốm.

Người giữ ngựa ngẫm nghĩ về điều đó. Tobias gần như có thể thấy anh ta đang thả lòng, nếu Tobias muốn trở thành một quản gia thì tức là cậu cũng chẳng cao quý hơn anh ta. Là mấy.

"Rất muốn được thấy cậu trở thành một quản gia." Người giữ ngựa nói, cười hô hố như thể đang nghe thấy một gã ăn xin biểu lộ ước nguyện đó.

"Một ngày nào đó tôi sẽ làm được", Tobias nói, trưng ra vẻ mặt gan dạ và vui vẻ của một đứa trẻ mồ côi. "Tôi không ngại làm việc vất vả. Đó là lý do hôm nay tôi cố gắng giúp đỡ mọi người."

"Vậy thì tốt nhất là cậu nên tiếp tục làm việc đi", người giữ ngựa nói, vẫy tay bảo cậu làm tiếp.

"Sau đó tôi có thể làm gì giúp anh không?", Tobias hỏi. "Có lẽ là giữ ngựa một lát chẳng hạn? Tôi yêu ngựa lắm."

"Tôi cần đi tè", anh ta nói. "Hãy mang cái chăn đó về cho Ashmole và quay lại đây ngay, đồ láu cá."

"Vâng, thưa ngài", Tobias nói, kéo chăn ra khỏi chỗ và phi lên các bậc thềm dẫn vào nhà. Tất nhiên nó không phải là một cái chăn thông thường. Nó

mềm mại như mông em bé và được viền bằng một loại lông gì đấy. Chồn ermine hay đại loại thế. Cậu đưa chăn cho người hầu gác hành lang và bảo anh ta đưa tới phòng giặt đồ.

"Cậu không nên đi bằng cửa trước như vậy", một lát sau người giữ ngựa bảo cậu trong lúc đưa dây cương cho cậu. "Ashmole sẽ đánh cậu nếu ông ta thấy cậu ở đó đấy."

"Tôi nghĩ ông ấy cũng đã nói gì đó về việc đấy", Tobias nói mơ hồ, vuốt ve mũi một trong những con ngựa.

"Tôi sẽ quay lại ngay", anh ta nói, đánh mặt bên của căn nhà. "Anh Seffle sẽ đến lái xe quanh nhà lần nữa. Không ai muốn thấy lũ ngựa trở nên bồn chồn đâu."

Ngay khoảnh khắc anh ta biến mất qua mặt bên tòa nhà, Tobias gọi người hầu ở ngay sau cửa chính. Khi anh ta xuất hiện, Tobias hét lên. "Bảo anh Seffle là tôi đưa lũ ngựa đi quanh nhà nhé!"

Đến lúc người đánh xe của công tước, Seffle, lao vội tới tường nhà thì Tobias đã trốn trong xe ngựa rồi. Lũ ngựa thậm chí còn không kịp nhận ra rằng chúng được tự do bỏ chạy. Từ bên trong hộp đựng chăn, Tobias có thể loáng thoáng nghe được tiếng Saffle chửi rủa, theo sau là tiếng cãi cọ giữa Seffe và người giữ ngựa rồi tiếp đó là tiếng truy lùng cậu, nhưng sau vài ba phút mọi chuyện dịu xuống và Seffle nhảy lên xe để đưa nó về trước cửa.

Tobias không thấy bất tiện cho lắm. Cậu có thể ngồi với hai tay ôm lấy chân. Họ đi qua góc nhà cuối cùng và dừng lại. Cậu nghe thấy giọng nói nhấn nha của công tước. "Ngươi vừa nói là Ashmole sai con trai ta làm việc vặt cho ông ta sao?"

Tobias không thể không cười toe toét. Cậu vẫn chưa đưa ra quyết định chính thức về cha mình. Villiers giống như một giống chim ngoại lai kỳ lạ nào đó với đôi mắt ác độc và cách nói chuyện kỳ lạ. Công tước không thân thiện hay ấm áp.

Nhưng Tobias vẫn nghĩ về cái cách Villiers hạ gục Grindel, gã đàn ông đã ép cậu sục chân xuống bùn để nhặt những thứ như răng người. Grindel đã ngã

xuống đất với tiếng bịch rất to. Và giờ giọng Villiers mang âm điệu báo hiệu Ashmole có nguy cơ mất việc nếu nghĩ Tobias là người hầu.

Villiers có vẻ nghĩ là có thể bắt tất cả mọi người quên rằng con trai mình là con hoang. Điều đó thật ngu ngốc, dù Tobias trân trọng suy nghĩ đó.

Cuối cùng cỗ xe cũng phanh hẳn lại. Tobias định đợi cho tới khi họ ra đến ngoại ô Luân Đôn mới để lộ sự hiện diện của mình. Nhưng họ chưa đi được hết một dãy phố thì nắp gỗ trên đầu cậu đột ngột mở ra.

Cậu từ từ ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt cha mình. Từ lâu cậu đã học được cách giữ im lặng trong những tình huống bất tiện như thế mà cậu lặng thinh.

Không may thay, có vẻ như cha cậu cũng đã lĩnh hội bài học đó và sau một khoảnh khắc khó chịu Tobias không thể tiếp tục thêm được nữa. “Ashmole không hề sai con làm việc vặt hộ ông ấy. Làm sao cha biết con đang ở trong này?”

Công tước nhướng một bên lông mày lên. “Một cái chăn được mang vào nhà, sau đó là một cậu bé bị mất tích, khó mà có thể trở thành một câu đố hóc búa được. Và lại còn cả đám cháy trong phòng trẻ nữa.”

Tobias trèo ra khỏi hộp đựng chăn, đậy nắp xuống. Chắc chắn là công tước sẽ gọi người lái xe, cho dừng xe lại và đuổi cậu về với người trông ngựa đang giận dữ, anh ta chắc sẽ nhéo tai cậu, hoặc còn tệ hơn thế.

Nhưng cha cậu không hề nói gì, chỉ đưa mắt về một quyển sách nhỏ mà mình cầm trong tay.

Sau một lúc Tobias hỏi: “Cha sẽ không đuổi con về à?”

Công tước ngẩng lên. “Ta tưởng rằng con khao khát muốn đi cùng”.

Tobias mở miệng; nhưng Villiers giơ một bàn tay lên. “Con không cần phải thêm mắm thêm muối gì. Ta hiểu rằng sau vài năm lặn lội trong lòng sông bùn đất với nguy cơ giữa sống hoặc tàn tật thì dễ hiểu khi con thấy phòng trẻ thật buồn tẻ. Ta nghĩ là...”, cha cậu nói thêm, “... có thêm một cô bé sáu tuổi vào phòng trẻ chắc chẳng cải thiện được điều gì.”

“Sáng nay em ấy khá giỏi”, Tobias nói một cách công bằng.

“À, đám cháy. Ta mong sao con đã bảo cô bé là các tấm vải mẫu trang trí ở tường phía tây không được đem ra đốt. Ashmole có vẻ khá đau khổ trước sự biến mất của chúng. Chúng đã hơn một trăm tuổi rồi.”

“Vậy thì chắc là chúng đã bị nấm mốc rồi”, Tobias chỉ ra. “Con không hề ấn định là con bé nên gây chú ý theo cách nào. Con đáng ra nên bảo em ấy không được đốt sách của Colin.”

“Con bé đã đốt sạch sổ sách trong phòng trẻ”, Villiers đính chính.

Tobias không tin rằng xin lỗi sẽ giải quyết được gì, đó là điều hiển nhiên. Nhưng không hiểu sao cậu thấy miệng mình mở ra và một câu gì đó tương tự thế thốt ra.

Villiers chỉ nhún vai. “Chúng ta sẽ phải trông chừng con bé trong tối kỷ niệm Guy Fawks[1]”

[1] Lễ hội đêm 5/11 hàng năm ở Anh, có đốt lửa để kỷ niệm sự kiện Guy Fawks định cho nổ tung trụ sở nghị viện Anh vào ngày 5/11/1605 nhưng chưa kịp ra tay thì đã bị bắt.

Tobias bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn. “Chúng ta thật sự sắp tới Kent để gặp vợ cha à?”

“Cô ấy chưa phải vợ ta. Ta sẽ chọn bất kỳ ai trong hai cô đó có vẻ là người mẹ tốt hơn cho các con.”

“Con không cần mẹ”, Tobias nói.

“Violet thì cần”, cha cậu sang trang. “Và hai đứa sinh đôi cũng vậy. Chúng bé hơn con nhiều.”

“Con trai hay con gái?”

“Con gái.”

“Hồi xưa cha có biết con là con trai không?”

“Có”

“Mẹ con như thế nào?”

“Hết sức đẹp.”

Tobias chết lặng, hy vọng ông sẽ nói tiếp. Nhưng Villiers lật sang một trang nữa.

“Cha là đồ khốn”, Tobias nói, thốt ra đúng lúc cỗ xe lặng như tờ.

Ban đầu cha cậu không cử động gì. Rồi công tước lại ngẩng lên. “Ta nên xem xét câu nói đó theo nghĩa con tim rằng đó là một chuyện hiếm khi xảy ra hay chỉ là ta nên quan tâm đến đánh giá của con?”

“Vì sao cha không cưới mẹ con?”, cậu đã biết cho dù cậu hỏi.

“Ta không cưới mẹ con vì cô ấy là một ca sĩ opera và cũng là tình nhân của ta. Cô ấy cũng là người Ý, khá đẹp và hơi điên. Cô ấy không phải là một quý cô theo cách hiểu nghiêm khắc của từ này.”

Tobias ghét ngài công tước, từ cái mũi bốt bóng loáng cho tới vẻ lấp lánh trên cái áo lụa nặng nề.

“Cô ấy không muốn nuôi con”, Villiers nói, đặt sách xuống. “Cô ấy không phải - người có thể làm mẹ. Nhưng cô ấy đã nghĩ con rất xinh.”

“Làm sao cha biết?”

“Không giống các đứa bé khác, con được sinh ra trong dinh thự của ta. Mẹ con đang đi lưu diễn khắp Anh quốc và khi tình trạng sinh nó làm gián đoạn chuyến lưu diễn đó, cô ấy và cả đoàn đã ở lại với ta.”

“Trong căn nhà đó sao? Với Ashmole?”

“Với Ashmole, nhưng ở trong các điền trang ở thôn quê của ta.”

Tobias không thể hình dung nổi điều đó. “Cha có bao giờ gặp lại mẹ con không?”

Villiers nhìn thẳng vào mắt cậu. “Khi còn sống cô ấy là một ca sĩ opera hết sức nổi tiếng, Tobias.”

Tobias cảm thấy máu mình đông lại. Nhưng cũng chẳng ghê gớm hơn những gì cậu từng biết và đã biết trong suốt nhiều năm liền. Cậu chẳng có người thân trên thế giới này.

“Cô ấy đã chết ở Venice vì sốt rét. Cô ấy đã ở ngoài trời quá muộn sau khi hát riêng cho tổng đốc.”

Tobias nhún vai. “Bà ấy chẳng có ý nghĩa gì với con. Chỉ là một gái điếm quá xinh đẹp nên chẳng thể cưới.”

Công tước nhìn vào mắt Tobias cho tới khi cậu cụp mắt xuống. “Cô ấy đã nghĩ là ta sẽ chăm sóc con chu đáo. Nếu con thấy tức giận thì nên tức giận với ta chứ không phải với ai khác.”

“Con sẽ ngủ một giấc, nếu cha không thấy phiền”, Tobias nói nhắm mắt lại.

Cậu nghĩ cậu nghe thấy cha mình nói. “Cứ đấy”, cứ đấy có nghĩa là gì?

CHƯƠNG 8

Dinh thự Knole, điền trang của công tước Gilnerr

Chiều muộn

Ngày 17 tháng 06 năm 1984.

Điền trang của công tước Gilner nằm sâu trong những ngọn đồi xanh mướt của Kent. Nó là một ngôi nhà vuông vức với các cánh đối xứng nhau, cả ngôi nhà được sắp xếp với độ chính xác về toán học cao nhất có thể áp dụng. Cửa sổ trải dọc ở mọi phía như đội lính đang diễu hành. Tuy vậy...

Nếu cả ngôi nhà bộc lộ lý tưởng về lí trí và tính chính xác thì những nơi còn lại của điền trang dường như toát lên vẻ đối lập. Khu vườn và lối vào không nghi ngờ gì là đã được tính toán với sự siêu việt về đại số. Nhiều năm trước các hàng cây có lẽ đã trải dài dọc lối vào với khoảng cách được đo đạc chính xác. Hơn thế nữa, những cái cây kia đã được chọn vì vẻ đều đặn đượm buồn của chúng, giống những cái cây mảnh khảnh cao chót vót bao quanh nghĩa trang kiểu Ý.

Nhưng giờ đây kỹ năng hình học của kiến trúc sư sẽ phải đầu hàng trước sự hỗn loạn này. Con đường bắt đầu với những dãy sồi, giờ đây đã trưởng thành với kích thước oai vệ. Vài cây đã bị mất do gió hoặc bị đốn ngã. Những cây sồi mất tích được thay thế bằng cây giẻ sồi hoặc cây táo. Một cái cây lùn tịt trông chả khác gì một chai rượu đỏ hơi ngả sang phải giữa hai thân cây kiêu hãnh.

Lại cả mặt đất nữa chứ! Còn khủng khiếp hơn. Rõ ràng là có người đã trồng một mê cung hàng giậu ở bên phải ngôi nhà. Eleanor có thể nhìn thấy vết tích những con đường nhỏ của nó, những hàng giậu đã khô quắt vài chỗ bị cắt bỏ. Một ngôi nhà tranh xiêu vẹo ở bên trái có thể được gọi là ngôi nhà

hóng mát, nhưng chỉ những người vô cùng hảo tâm mới nói vậy. Sự bẩn thỉu của nó càng thêm đáng kinh hãi bởi vài tấm bia đã phai màu. Chúng được chôn quanh bãi cỏ mà như thể đã ở đó lâu lắm rồi, một tấm bia còn có dây leo quấn quanh thân.

"Điền trang trông còn nhếch nhác hơn con nhở", cô nói, bước từ xe xuống với sự giúp đỡ của một người hầu nam. "Vì sao chúng ta lại ngừng tới đây chơi nhỉ? Con nhớ có thời năm nào chúng ta cũng tới đây chơi một lần. Mẹ và mẹ Lisette đã nảy sinh mâu thuẫn sao?"

"Tất nhiên là không! Cứ làm như mẹ thấp kém đến nước đi tranh cãi với người khác vậy", mẹ cô đáp lại, lờ tịt những trận cãi vã tô điểm cho cuộc sống của bà. "Và chắc chắn là không phải với Beatrice tội nghiệp. Mẹ từng là một trong những người bạn thân nhất của bà ấy, bọn mẹ đã ra mắt cùng năm. Và sau đó khi cả hai bọn mẹ đều trở thành nữ công tước, chà..."

"Điều gì đã xảy ra?", Anne gặng hỏi, nhảy ra khỏi xe. "Trời ơi, con thật mừng vì được rời khỏi cái xe đó."

"Lisette lớn hơn Eleanor vài tuổi", mẹ cô nói, ra dấu cho một người hầu, anh ta chạy đi gõ cửa. Người trong nhà dường như không nhận thấy một cỗ xe với bốn ngựa kéo đã tới, chứ đừng nói đến cỗ xe thứ hai chở ba cô hầu và một đống rương hòm. "Đã có một thảm họa xảy ra. Beatrice đã hết sức đau khổ và khi bà ấy qua đời vì bệnh viêm phổi chưa đầy một năm sau đó, mẹ mới biết chuyện gì là lý do thật sự".

"Thảm họa gì ạ?", Eleanor hỏi một cách kiên nhẫn. Người hầu đang đập vòng sắt gõ cửa, nhưng rõ ràng là chẳng có ích gì.

Nữ công tước do dự. "Nói cho Anne biết thì không sao, vì con bé đã cưới. Dù mẹ nghĩ bây giờ con cũng là một phụ nữ rồi".

"Con đã phải chấp nhận địa vị đó vài năm rồi." Eleanor nói.

"Con mới quái gở làm sao", nữ công tước quát. "Chà, vậy thì mẹ nói thẳng ra vậy. Lisette đã có một mối quan hệ bất hạnh với một quý ông."

"Hồi con còn bé chị ta không tỏ ra mấy hứng thú với chuyện đó mà". Anne nhận xét.

“Có thể vì thực tế là cô ấy không thể duy trì hứng thú với bất kỳ chủ đề nào nhiều hơn một hai ngày”, Eleanor nói. “Khó mà tưởng tượng nổi một người đàn ông có thể nắm giữ quyền lực đó. Chắc chắn là cô ấy chưa bao giờ nhắc đến chuyện gì như thế trong thư. Mặc dù công bằng mà nói, cô ấy dường như có một hứng thú lâu dài với việc giúp đỡ trẻ mồ côi.”

“Mẹ trách Beatrice”, mẹ cô nói u ám. “Mẹ đã làm tròn bổn phận với các con. Không ai trong hai đứa làm mẹ xấu hổ với một mối quan hệ bất chính”. Bà rùng mình.

“Người đàn ông đó không thích hợp để cưới à?” Eleanor hỏi, nghĩ rằng tốt nhất là nhanh chóng kéo sự chú ý của mẹ cô ra khỏi sự trong trắng giả định của các con bà.

“Mẹ sẽ không bao giờ tiết lộ điều đó.” Nữ công tước tuyên bố, dùng tông giọng của một kẻ tử vì đạo đang đối mặt với một đám đông thù địch. “Mẹ đã hứa với Beatrice là mẹ sẽ mang theo sự thật đó xuống mồ. Nhưng...” Đột nhiên mẹ cô bớt gay gắt, hạ giọng xuống. “Mẹ sẽ cho con biết đứa trẻ đó...”

“Đứa trẻ!” Eleanor kêu lên. “Mẹ chưa nói là có một đứa trẻ chào đời!”

“Mẹ đã bảo là thảm họa còn gì”, mẹ cô đáp. “Và tin mẹ đi, trong những trường hợp như thế, dùng từ đó cũng chính xác thôi. Chúng ta sẽ không nói thêm gì về chuyện đó nữa. Nhìn ngôi nhà này mà xem! Beatrice sẽ phát hãi trước sự lộn xộn này. Nhưng mẹ không phải là người có quyền chỉ trích; mẹ hiểu được sự khó khăn của việc giữ chân người làm công.” Có một điều chắc chắn đúng đó là những lời bình luận gay gắt của nữ công tước có xu hướng làm những gia nhân được đề cập đến chạy thẳng ra khỏi cửa căn nhà nói trên.

Cuối cùng thì tiếng đập cửa liên tục của người hầu cũng được đáp lại. Một quản gia chạy xuống các bậc thang chính, hơi gập eo xuống khi đi tới, như thế muốn chào trước.

“Xin chào lệnh bà”, ông ta nói, cúi gập xuống chào như một con rối. “Đây đúng là một vinh hạnh, đúng là một vinh hạnh. Tôi sợ rằng công tước Gilner không có nhà, nhưng tôi sẽ gửi thông báo cho ngày ấy.”

“Không cần”, mẹ Eleanor phẩy tay tuyên bố. “Ta không tới để gặp Gilner mà gặp con gái ông ấy. Đây chẳng qua chỉ là một chuyến thăm ngắn dễ chịu mà thôi, vài ngày là tối đa. Giữa những người bạn”.

Vị viên quản gia vẫn đang chớp mắt nhìn bà chứ không hộ tống họ vào thẳng nhà, bà nói. “Tiểu thư Lisette đang ở đây, có đúng không?”

“Tất nhiên”, ông ta nói. “Nhưng tôi e là Marguerite đang tới thăm một họ hàng. Chiều mai phu nhân mới về.”

“Chà, vậy thì hãy đưa bọn ta về phòng để chỉnh trang lại bản thân sau chuyến đi”, nữ công tước ra lệnh. “Có thể nó chỉ cách Luân Đôn vài tiếng đồng hồ, nhưng người ta không thể chịu đựng nổi bụi bặm suốt dọc đường. Có lúc ta đã nghĩ mình chắc sắp chết ngạt rồi đấy.”

Eleanor thích thú khi thấy viên quản gia có vẻ hết sức đau khổ. Ông ta đang vặn vẹo đôi bàn tay. “Có lẽ là không có phòng trống chăng?”, cô hỏi.

Ông ta vội vàng trả lời một tràng. “Rõ ràng là, phòng thì có thừa, nhưng khi bà Marguerite vắng mặt...”

Mẹ cô ngay lập tức kiên nhẫn và vẫy tay bảo ông ta im lặng. “Eleanor, có phải mẹ đã bảo con viết một bức thư thông báo về chuyến viếng thăm của chúng ta không?”

“Con đã viết rồi thưa mẹ. Có lẽ tiểu thư Lisette sơ suất chưa cho ông ta biết chăng?”, Eleanor nói, cười với viên quản gia.

“Vui lòng hộ tống chúng ta lên phòng đi”, nữ công tước nói trước khi ông ta kịp trả lời. “Ta không quen đôi co với một quản gia ở ngoài trời”

Người đàn ông chật vật đi lên bậc thềm như thể có quỷ dữ ở sau lưng. Eleanor, Anne rối đến mẹ họ nối gót, theo sau là một đội người hầu mang theo rương hòm của họ, số rương hòm trái ngược với tuyên bố chỉ đến chơi một hai ngày.

Khoảnh khắc họ bước vào nhà, nguồn cơn nỗi đau khổ của viên quản gia

hiện rõ rành rành. Nếu khu đất của điền trang có hơi lộn xộn thì sảnh chỉnh đúng là một mớ bòng bong.

Sảnh chính được thiết kế như một hình vòm cung duyên dáng kéo dài tới tận tầng hai, được bao quanh bởi lan can. Nhưng vào lúc này đây, lan can rõ ràng đang tạm dùng làm chỗ phơi quần áo bẩn. Nó treo đầy những cái chăn đang đung đưa theo những cơn gió luồn vào từ cửa trước.

"Một cách thật là kỳ lạ để xử lý vải lanh", nữ công tước nói, trịnh trọng xoay một vòng và ngẩng cổ lên. "Ta không thể nói là mình khuyến khích việc này. Và đống chăn đó bẩn thỉu một cách đáng xấu hổ. Tên của ông là gì?"

"Popper ạ, thưa lệnh bà", viên quản gia nói, trông thật khốn khổ. "Chúng không phải đồ đem giặt, thưa lệnh bà, là phông nền cho một vở kịch"

"Những cái kia có vẻ là cây", Eleanor nói. Chỉ vào một tấm chăn chấm lốm đốm hình như để mô tả một khu rừng đang bị gió quất.

Mẹ cô nheo mắt lại. "Giống như một cánh đồng đầy ngọn cà rốt hơn."

Một tiếng cười ngân nga trả lời bà, tất cả cùng ngước lên và thấy Lisette đang khẽ khàng chạy xuống cầu thang. Trong một giây họ cứ đứng đờ ra đó nhìn cô ta rồi Eleanor vẫy nhẹ. Cô đã không gặp Lisette bảy hay tám năm nay, nhưng cô ta còn trở nên xinh đẹp hơn. Eleanor vẫn luôn ghen tị với tóc cô, nó màu vàng ánh kim, và có những lọn xoăn tự nhiên xinh xắn. Khuôn mặt cô ta có hình ô-văn yên bình của một thánh nữ thời trung cổ. Thường là thế.

"Ellie!" Lisette lao xuống cầu thang và ôm lấy Eleanor, rồi ôm thêm một lần nữa. Cô ta quay sang chào Anne với một tiếng kêu tương tự.

Nữ công tước thắng người khi đón cái ôm đầu tiên và đến cái thứ ba thì cứng đờ. Khi Lisette thả tay khỏi Anne, Eleanor vội vàng nói, "Mẹ em, nữ công tước Montague."

"Mấy năm rồi đúng không nhỉ?", Lisette nói, mỉm cười với nữ công tước cùng vẻ quyến rũ rạng ngời khi hơi nhún mình chào. "Nhưng cháu không thể quên được cái cằm xinh đẹp của bác, thưa lệnh bà. Da bác đã hơi nhão, quanh hàm dưới, nhưng thật tình mà nói thì chẳng đáng kể gì."

Mẹ cô có vẻ sững sờ không nói lên lời, nên Eleanor xen vào. “Chắc chắn mẹ vẫn nhớ tiểu thư Lisette là một họa sĩ đầy nhiệt huyết, mẹ nhỉ.”

“Ôi làm ơn, không có tiểu thư gì hết”, Lisette nói. Cô ta vẫy tay trong không khí và họ thấy những ngón tay ấy lốm đốm những chấm đỏ, xanh và tím. “Cháu đang vẻ phông màn sân khấu cho một vở kịch trong lòng. Cháu có thể tìm cho mọi người một vai nếu mọi người thích.”

Eleanor không thể không mỉm cười. Đúng là Lisette. Cô ta sẽ chảy cẫng lên dù trải qua một chuyến đi dài bảy tiếng đồng hồ rồi vùi mình vào việc vẽ phông màn sân khấu, thậm chí cô ta sẽ chẳng mảy mai nghĩ xem liệu những người khác có thấy háo hức đến vậy hay không.

“Cháu phải quay lại khu vườn sau nhà đây”, Lisette nói. “Cháu rất mong đợi được ăn tối cùng mọi người, Popper, hãy thu xếp cho các vị khách của chúng ta ở đâu đó đi, được chứ?” không nói gì thêm, cô ta xoay người bỏ đi.

Mặt mẹ cô rúm lại thành một điệu bộ cho Eleanor biết chính xác bà nghĩ gì về cách cư xử của Lisette.

Popper lại vặn tay. “Nếu tôi biết bà sắp đến, thưa lệnh bà, tôi hẳn sẽ bảo đảm ngôi nhà trông gọn gàng.”

“Vui lòng để ta đi nghỉ”, nữ công tước tuyên bố vẻ hung dữ thầm lặng. “Một cơn đau đầu dữ dội đang đến với ta. Ta nghĩ nó có liên quan tới mùi sơn nồng nặc trong căn nhà này. Và ta sẽ cảm ơn ông vì kéo mấy cái chăn đó xuống. Popper. Ta không nghĩ là Marguerite sẽ tán đồng đâu.”

“Vâng, thưa lệnh bà”, Popper nói. “Tất nhiên, thưa lệnh bà. Làm ơn hãy đi theo tôi.”

Vài phút sau, Eleanor, Anne và Popper rón rén đi ra khỏi phòng ngủ của nữ công tước, để bà ở lại cùng sự chăm sóc ân cần của hai cô hầu, những người đang bận rộn quạt trần cho bà và pha trộn những loại bộ thuốc bổ khác nhau.

“Tôi e là mình sẽ phải xếp phòng cho cô ở một cánh nhà khác”, Popper nói lo lắng, khi ông ta và Eleanor đi xuống cầu thang, đã xếp Anne trong một

phòng cạnh mẹ họ. “Chúng tôi không mấy khi có khách và rất nhiều phòng đang chất đầy vải lanh Hà Lan. Tất nhiên là tôi sẽ bỏ mấy tấm chăn đó đi ngay. Ôi trời ơi cái vẻ mặt của nữ công tước Montague!”, ông ta rùng mình. “Tôi đã chuyển tới đây từ nhà của hầu tước Pestle. Tôi không phải không biết một căn nhà ngăn nắp là như thế nào.”

“Tất nhiên là không”, Eleanor nói an ủi. Đột nhiên cô chợt nhớ ra. “Tôi tin công tước Villiers có thể sẽ tới thăm tiểu thư Lisette vào hôm nay hoặc mai, ông Popper, cho nên ông có thể cần chuẩn bị thêm một phòng nữa đấy.”

Ông ta càng trắng bệch hơn, nếu điều đó là có thể. “Vậy mà cô của tiểu thư Lisette lại đi vắng! Có lẽ tôi sẽ gửi thư cho bà Marguerite và xin bà ấy về ngay tối nay.”

“Một ý kiến hay đấy”, Eleanor đồng ý. “Ông có phiền khi tôi ở cùng phòng với chú chó của mình không, ông Popper?”

Ông ta lại bắt đầu vặn tay. “Một con chó? Có một con chó sao?”

“Phải”, cô nói. “Chó của tôi. Nó là một con chó pug nhỏ, màu kem với mõm đen. Không nghi ngời là một trong những người hầu đang trông nó.”

Viên quản gia lại gần thêm một bước. “Nếu cô không phiền khi tôi nói ra điều này, tiểu thư Eleanor...”

Eleanor trưng ra vẻ mặt dữ tợn mang vẻ đàn áp nhất của mẹ mình, và ông Popper ngay lập tức lùi lại.

“Sao?”

“Tiểu thư Lisette sợ chó.”

“Cô ấy sẽ không sợ Hàu đâu. Nó là một con có pug, loại chó không to lắm. Nó còn sợ Lisette hơn là cô ấy sợ nó ý chứ. Ai cũng yêu Hài hết”, cô vẫy chào ông ta và đi về phía cầu thang.

Điều đó cũng là sự thật. Tất nhiên trừ những ai bị nó đái lên người. Nhưng cũng chưa có nhiều người bị thế lắm.

Đến lúc Eleanor tắm xong thì Hàu đã lên phòng, cô cảm thấy khá hơn. Cô mặc váy ngủ và bế Hàu vào lòng để ngồi trước lò sưởi. Nó quá béo để ngồi được thoải mái trong lòng bất kỳ ai, nhưng nó thích thế và cô cũng vậy. Vì thế họ ngồi cùng nhau trong khi nó vặn vẹo, giãy giụa và làm rụng những sợi lông cứng lên lòng cô.

"Mày cần phải trưởng thành lên và chấm dứt ngay cái trò đi tiểu bừa bãi đi", cô bảo nó.

Nó không thích nói mà thích dụi hơn, nên nó dụi và mài nỉ gãi tiếp cho nó tới khi Eleanor quyết định rằng cô nên đi mặc đồ. Đúng là thảm họa nếu Villiers đến trước khi cô kịp xuống nhà và làm giảm tham vọng của mẹ mình.

"Nếu ta mặc váy cotton màu anh đào với khăn choàng bằng sa thì sao?", cô hỏi Willa. Đó là một trong những bộ váy cũ của cô, chứ không phải của Anne, nhưng giờ cô đã thấy quá mệt mỏi để thể hiện vẻ phóng đãng.

Willa đã mất hai tiếng đồng hồ vừa qua để dọn sạch mấy cái hòm mà Eleanor mang theo trong chuyến du lịch về vùng quê này. "Không có cái váy cotton màu anh đào nào ở đây cả, thưa tiểu thư", cô ta nói thêm vào. "Phu nhân của em đã tự mình chọn lọc váy của cô và cô ấy đã phải bỏ đi vài bộ để chỗ cho những bộ váy cô ấy mang cho cô mặc."

Eleanor thở dài. "Ta không có gì để mặc trừ những bộ được em gái ta tự tay chọn sao?"

Willa lắc đầu.

Đã đâm lao thì phải theo lao thôi. "Trong trường hợp đó, sao em không chọn một bộ nào đó cho ta nhỉ?"

"Bộ váy lụa in hoa", Willa gợi ý. "Cô có thể mặc bộ đó cùng khung ngang nhỏ". Cô ta giơ nó lên.

"Nó rất đẹp, nhưng không kín đáo cho lắm", Eleanor chỉ ra. "Nếu ta cúi xuống, thân váy trên có thể mở ra đến tận eo ta mất."

“Nếu cô thấy không thoải mái thì chúng ta có thể ghim một ít ren vào cổ”, Willa trấn an. “Em sẽ gắn thêm ren lên tóc cô. Chúng ta không cần rắc phấn lên tóc nữa, cô đã thấy tiểu thư Lisette rồi đấy?”

“Lisette chẳng bao giờ rắc phấn”, Eleanor nói. “Hay đội tóc giả.”

“Vậy thì chúng ta cũng sẽ không làm vậy”, Willa nói, cắn chặt hàm răng trắng nhỏ của mình lại. Rõ ràng là Anne đã nhồi nhét vào đầu cô ta tư tưởng được ăn cả ngã về không trong hôn nhân, nhất định là thế.

Chừng một tiếng sau, Eleanor thơ thẩn đi xuống cầu thang. Có chút dễ chịu khi biết được rằng cô thật sự đang trông đẹp nhất có thể. Tóc cô sẽ không bao giờ có màu như vàng cháy của Lisette. Nhưng cô thích cái cách nó tỏa sáng, ánh lên màu brandy. Nó cũng dày, dày hơn tóc Lisette, cuốn xoăn hay bóng mượt và duỗi thẳng, tùy cô thích.

Willa đã buộc một búi tóc trên đỉnh đầu cô, với dải lụa nhỏ lộng lẫy xoắn giữa các lọn tóc xoăn. Và dù cô vẫn nghĩ bộ váy trông sẽ đẹp hơn trong một phòng khách thắp nến thì giờ nó vẫn đẹp tinh xảo. Vì ghim thêm ren vào trông thật ngớ ngẩn nên cô xuống đây với bộ ngực phơi ra, đó rõ ràng là những gì Anne nghĩ đến.

Cô dắt theo Hàu xuống cùng. Mấy tiếng vừa rồi nó đã rất ngoan, nhưng nó chỉ là một chú chó con. Nó không thể ở trong phòng cả ngày. Willa đã đối xử với nó như món đồ trang sức và thắt những cái nơ lụa trên cổ nó để trông hợp tông với váy cô.

Các tấm chăn đã biến mất và ngôi nhà im lặng, trông bình thường như mọi điền trang vùng quê của bất kỳ quý ông nào, trừ việc hoàn toàn vắng bóng gia nhân. Cô thò đầu vào phòng khách, rồi vẩn vơ đi vào thư viện. Các giá chật kín sách vươn cao tới tận trần nhà, dù nhìn gần thì hóa ra đa số sách nói về âm nhạc, một sự thật đáng thất vọng.

Sau một lúc lâu, Hàu sủa ăng ẳng và cô nhận ra nếu nó xức hương vào tấm thảm thư viện thì đúng là một cách không hay để bắt đầu chuyến thăm của mình.

Thư viện nối liền với vườn, nên cô mở cánh cửa và bước ra ngoài hiên.

Trước sự ngạc nhiên của cô, toàn bộ gia nhân đang túm tụm trên đồi cỏ ở cuối vườn, các cô hầu đeo tạp dề trắng và người hầu nam mặc đồng phục, tất cả dường như đang ngồi lên những cái phông màn sân khấu treo ở sảnh trước đó. Thậm chí dường như còn có vài đứa trẻ ngồi tập trung ở phía trước.

Vào thời điểm ấy, cánh cửa sau lưng cô mở ra và một giọng nói thầm nhấn nha vang lên. "Có lẽ tất cả bọn họ đã bị các ông tiên bắt đi hết rồi."

"Villiers!", cô hét lên, quay lại. Và Anne cũng ở đó, mỉm cười với vẻ hân hoan sung sướng.

Công tước cúi chào và hôn tay cô. Eleanor nhận ra mình thấy tiếc vì đã bỏ găng tay trên gác, giá mà anh ta có thể cởi nó ra lần nữa. Rồi cô nhìn vào mắt anh ta và đỏ mặt. Anh ta giỏi đoán suy nghĩ của cô đến kinh hoàng.

"Mọi người đâu hết rồi?", Anne hỏi.

"Họ ở ngoài kia, trong vườn. Bước ra ban công đi. Có một bộ ghế hết sức dễ chịu và... Ôi, không, chị để tuột dây xích của Hàu ra mất rồi!"

Không sai vào đâu được, một bóng dáng nhỏ bé mập mạp đang lao vút qua bãi cỏ, sủa điên cuồng. "Con Hàu nổi tiếng đó à", Villiers nói.

"Nó có thể trở nên hơi quá phấn khích", Eleanor nói.

"Nó rụng lông", Anne phản bác. "Và dường như nó nghĩ mình quyến rũ vô ngần. Chưa kể đến sự thật là nó liên tục đi tiểu."

"Nó chỉ là một chú chó con thôi mà!"

"Nào, nào, đừng cãi nhau chứ", Villiers nói.

Từ bãi cỏ có một tiếng rít chói tai vang lên, theo sau là một tiếng rít nữa. Nhóm người ít ỏi đó dường như hỗn loạn, trẻ con thì bỏ chạy nháo nhào. "Cái quái gì vậy?", Villiers nói, tiến lên phía trước.

Anne cười. "Nó đã kịp tè lên người ai đó rồi, Ellie."

Eleanor chạy theo Villiers. Khi lại gần tim cô trĩu xuống khi thấy rằng Hàu có vẻ thật sự là trung tâm của vụ hỗn loạn. Nó đang chạy vòng quanh một cách điên cuồng, sủa ăng ẳng với vẻ kích thích do căng thẳng mà cô cho là có liên quan tới vụ tai nạn với nhóm gia nhân.

Có rất nhiều trẻ con, ít nhất bảy đến tám đứa, mặc những bộ vái yếm màu xanh hở tay chạy toán loạn. Và tiếng hét vẫn vang lên, cô không thể thấy là ai đang hét. Hàu chạy về phía cô, sủa cuồng loạn, tai nó vểnh lên. Nó đang cố nói gì đó với cô.

Viên quản gia đang đuổi theo Hàu. "Popper", cô gọi. "Cái quái gì..."

Nhưng rồi tiếng hét ngừng lại, đám người tản ra và Eleanor thấy cội nguồn của vấn đề. Lisette đang nép mình trong vòng tay Villiers, một tay vòng quanh cổ còn đầu tựa vào vai anh ta.

"Tôi sợ là tiểu thư Lisette bị bất ngờ bởi con chó của cô", Popper nói, thở hổn hển. "Như tôi đã đề cập, cô ấy sợ chó."

Từ lâu Eleanor đã nhận định rằng điều làm cho Lisetter thật sự xinh đẹp là cô ta hiếm khi bộc lộ cảm xúc. Chẳng gì có thể ngăn cản người ta ca tụng một đôi mắt xanh dương, cái mũi thẳng tắp, đôi môi màu hồng nhạt của cô ta.

Kể cả bây giờ, khi mà rõ ràng là cô ta bị Hàu làm hoảng sợ, vẻ mặt của cô ta vẫn vô cảm: Không có đôi mắt nhằm nghiền hay đôi môi mím chặt vì lo sợ, hay tiếng thở hổn hển thô tục. Thay vào đó cô ta cuộn tròn trong vòng ta Villiers, trông như một bức chân dung sống.

Eleanor vươn tay xuống và bế con chó béo lùn của mình lên, điều đó ít nhất cũng làm nó ngừng sủa. "Sợ à?", cô nói. "Cô ấy bị Hàu dọa sợ sao? Hẳn là nó đã làm cô ấy giật mình."

Băng qua người Popper, cô tới chỗ Villiers. "Xin chào, Lisette."

Lisette không trả lời. Mắt cô ta đang nhắm lại. "Chắc chắn là cô ta không ngất chứ?", Eleanor nói với Villiers. Chẳng tin điều đó dù là một giây.

Anh ta nhìn xuống Lisette với vẻ mặt tương đối kỳ lạ. “Tôi nghĩ cô ấy đang bình tĩnh lại sau cú sốc. Khi tôi đến, cô ấy hoàn toàn kinh hãi. Tất nhiên, tôi đã bế cô ấy lên thoát khỏi hiểm họa, nhưng phải mất một lúc cô ấy mới nhận thức được điều đó.”

“Thoát khỏi hiểm họa”, Eleanor nói, nhìn xuống Hàu. Nó nằm trên cánh tay cô như một em bé nặng trịch hết sức ấm áp, mà trên thực tế, nó đúng là như vậy. Loại trừ thực tế là nó đang chống cả bốn chân lên trời và đang thở hồng hộc, người ta có thể tưởng nó là một em bé sơ sinh đầu đầy tóc và bụ bẫm.

Chà, có lẽ điều đó không phải là sự thật. Eleanor phải thừa nhận là tình thương cô dành cho loài chó không phải được tất cả mọi người đồng cảm.

“Em có thể thấy chị đang nghe. Lisette, nên hãy mở mắt ra đi”, cô nói rõ ràng. “Em muốn giới thiệu chị với chó cưng của em.”

Lisette mở mắt, nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hàu, cô ta hét lên và run rẩy rúc vào sát Villiers. “Nó thật xấu xí!!”

“Nó không...” Eleanor nói. Nhưng chẳng có cách nào nói giảm nói tránh sự thật là dù so sánh với một cái áo choàng trắng màu kem và mõm đen như màn đêm cũng chẳng thể biến một con chó pug trở nên xinh đẹp theo đúng nghĩa được. “Nó không xấu xí”, cô tuyên bố kiên quyết. “Nó là một con chó xinh xắn.”

“Chị sợ chó”, Lisette nói, rùng mình thấy rõ. “Và con chó đó hình dạng thật quái dị. Có gì đó thật gớm ghiếc ở đôi mắt của nó! Chúng trông như... như hai quả trứng cá xấu xí!”

Eleanor nhìn lũ trẻ đang chăm chú xung quanh. “Chị không tỏ ra là một hình mẫu tốt, Lisette ạ. Đây là Hàu”, cô nói với lũ trẻ. “Nó là một con chú ngọt ngào không bao giờ mơ đến việc làm đau ai. Và hình dáng này hoàn toàn bình thường với giống nòi của nó.”

Theo lẽ tự nhiên, hình thành từ sự căm ghét của Lisette lũ trẻ nhìn Hàu như thể nó có ba tay:

“Nó thật kệch cỡm”, Lisette nói như hết hơi.

“Chủ nhà của chúng ta sợ chó”, Villiers chỉ ra, mà theo Eleanor nghĩ là khá thừa thãi. “Có lẽ cô nên nhốt con vật đó trong phòng trong suốt chuyến thăm.”

Eleanor chớp mắt nhìn xuống Hàu. Chắc chắn là nó không đẹp rồi. Nhưng nó cũng đâu phải con bun[1] cơ chứ.

[1] Chó bun: Một giống chó dữ với hàm răng rất khỏe.

“Lisette”, cô nói hoài nghi, tiến thêm một bước. “Chị thật sự muốn nói là mình sợ một con chó nặng chưa đầy sáu cân sao? Nó vẫn còn răng sữa, vì Chúa!”

“Đúng vậy”, Lisette nói, một tiếng thở dốc làm giọng cô ta vỡ ra. “Chị biết chị thật ngớ ngẩn. Chị cực kỳ ngu ngốc. Chị biết điều đó. Nhưng hãy làm ơn... làm ơn... em có thể đưa nó đi chỗ khác không? Xin em đấy?”

“Tất nhiên”, Eleanor nói, bước lùi lại. Hàu khịt mũi và rườn người lên liếm cằm cô. Cô quay phắt người lại lao vút vào trong nhà, cảm thấy tai mình nóng rực vì giận dữ.

Không phải chỉ vì cái cách Lisette rùng mình. Hay cái ánh mắt Lisette chực lồi hẳn ra đến mức cô ta trông thật giống Hàu. Mà là cái cách Villiers nhìn xuống cô ta, như thể anh đang bảo vệ cô ta khỏi một con cái sấu ăn thịt người.

Lố bịch. Cả hai bọn họ thật quá mức lố bịch.

Anne đang thoải mái ngồi trên một cái ghế nhỏ, dặm phấn lên mũi. “Để em đoán nhé”, cô nói khi Eleanor bước lên thềm đi vào ban công, ôm chặt Hàu. “Lisette biến thành một trinh nữ run rẩy vì sợ nhưng may mắn thay một công tước to lớn, mạnh mẽ đã có mặt để cứu cô ta? Chờ đã, chẳng phải trước đây chúng ta từng nghe câu chuyện này rồi sao?”

Eleanor ngồi phịch xuống cạnh em mình và thả Hàu ra để nó tự do sục sạo. “Em đang ám chỉ là Lisette giống như Ada sao?”, cô hỏi, vẫn giận dữ. “Bởi vì chị có thể bảo đảm với em rằng Ada sẽ không bao giờ hành xử một cách vô lý như thế.”

“Lũ trẻ đó đang làm cái quái gì ngoài đấy vậy?” Anne hỏi. “Chị có nghĩ một trong số chúng là đứa trẻ mà mẹ đã vô tình nhắc đến ban nãy không? Có lẽ Lisette không dừng lại ở một đứa.” Cô cười khúc khích. “Có lẽ cô ấy là nữ đối thủ xứng tầm với Villiers!”

“Đừng ngớ ngẩn thế. Chúng đều mặc váy yếm. Chị cho là chúng đến từ trại mồ côi.”, Eleanor nói, nhún vai. “Chị biết là Lisette...” cô ngồi thẳng dậy. “Trại trẻ mồ côi!”

Anne nhướng một bên lông mày lên.

“Hai đứa trong số đó có thể là con Villiers.”

“Đúng là một gã hư hỏng”, Anne nói, không thể hiện chút ngỡ ngàng dù nhỏ nhất.

“Vì có hai đứa con à?”

“Em đã nghe tin đồn là anh ta có vài đứa con ngoài giá thú rồi. Không, mà vì đã chuyển chúng vào trại mồ côi. Điều đó là không chấp nhận được.”

“Anh ta đã lạc mất chúng”, Eleanor nói, cảm thấy hết sức quái gở khi bao biện cho công tước cho dù cô đang làm thế. “Công tước có một gã luật sư dối trá và hắn đã bỏ trốn với tiền của anh ta. Thật ra là hắn đã chiếm đoạt tiền trợ cấp của lũ trẻ.”

“Vậy nên các con của công tước bị nhét vào trại mồ côi. Nghe thật giống một vở kịch chán phèo.”

Eleanor nheo mắt. Bên kia bãi cỏ, Villiers đã đặt Lisette xuống, nhưng cô ta vẫn bám chặt lấy anh ta. “Có lẽ anh ta đã quyết định cưới Lisette để có thể bảo vệ cô ta trước sự tấn công của lũ thú hoang.”

“Cô ta có thể cưới phải khối kẻ tệ hơn nhiều. Sau cùng thì cô ta cũng đã gặp các con anh ta rồi.”

“Không phải toàn bộ”, Eleanor nói. “Rõ ràng là anh ta có sáu đứa.”

“Đúng là điển hình của Villiers khi đã phạm lỗi thì nghiêm trọng gấp đôi mức độ thường thấy”, Anne nói điềm tĩnh. “Anh chàng tội nghiệp đó chắc phải hết sức tuyệt vọng muốn chứng minh tính đàn ông của mình ấy nhỉ. Em tự hỏi vì sao?”

“Chị nghĩ điều đó chỉ là do tính bất cần”, Eleanor nói.

“Ôi, nhìn kìa. Popper đã xếp lũ trẻ mồ côi vào hàng và đang dẫn chúng đi đâu đó. Nếu biết Lisette đã biến dinh thự của cô ta thành trại mồ côi thì em hẳn đã không đến, dù có vì chị đi chăn nữa, chị yêu ạ. Em không thích trẻ con”

“Chị nghĩ chúng sống trong làng chứ không phải sống ở đây.”

“Chị có thấy cái cách cô ta tựa vào Villiers khi khập khiễng đi vào nhà một cách duyên dáng không?” Anne hỏi. “Em nghĩ chúng ta có thể rút ra bài học từ đó đấy.” Cô nhìn Eleanor một cách đầy gợi ý.

“Có lẽ cô ấy đã bị đau chân khi chạy trốn khỏi Hàu hung dữ.”

“Điều đó giải thích vì sao em lại nói là công tước Villiers những tưởng lạnh lùng đang đau thắt tim vì cô gái vô cùng yếu đuối mà anh ta vừa giải cứu khỏi cái chết thấy trước.”

“Thật vậy sao?”, Eleanor nhất quyết không nhìn. “Chán quá. Cứ tưởng anh ta cũng có tí chút không ngoan. Nếu nghĩ chị sẽ biến mình thành một gái trinh run lập cập chỉ để tóm được một công chồng thì em đã nhầm rồi, Anne ạ.”

“Thứ nhất, chị sẽ gặp rắc rối với phần gái trinh đấy” em gái cô nói, cười nắc nẻ.

Eleanor thoáng nhíu mày nhìn cô khi Villiers và Lisette lại gần ban công. Cô nhìn quanh tìm Hàu và nhẹ nhõm nhận ra rằng nó đã nằm xuống tư thế ưa thích của mình và đang thực hiện hoạt động nó yêu thích nhất: Ngủ. May nắm thay, thận kín đáo dưới ghế sô-pha.

Lisette ngồi lên một tay vịn của sô-pha và cúi xuống để hôn nhẹ Eleanor.

Đôi dép lê của cô ta chỉ cách cái chân mập mạp của Hàu chưa đầy một sợi tóc.

"Vì sự hỗn loạn khủng khiếp vừa diễn ra nên chị đã quên nói mình hạnh phúc đến thế nào khi hai người đến thăm", cô ta liến thoắng, như thể toàn bộ sự kiện vừa rồi chưa từng diễn ra. Eleanor chợt nhận ra là cứ giận dữ với Lisette khó khăn như thế nào. Vì cô ta quên các cảm xúc của mình nhanh tới mức mà nói năng gắt gỏng thôi cũng khiến bản thân cảm thấy là một hành vi đê tiện. Và đó, tất nhiên, là cách cô ta tránh được sự trừng phạt vì những hành vi quá đáng kiểu như vừa nãy.

"Đáng ra em phải tới thăm chị từ trước", Eleanor nói, cảm thấy thoáng chút tội lỗi. "Em không tin nổi đã nhiều năm như thế trôi qua."

"Popper đã bảo chị là chúng ta hãy chuẩn bị ăn tối. Nhưng chị chỉ muốn nói...", giọng nhỏ dần và cô ta xoắn hai bàn tay lại với nhau.

"Không sao mà", Eleanor nói. "Em biết vài người ghét chó. Nếu biết trước thì em đã không mang nó đi cùng. Lisette ạ."

"Chỉ là chị từng bị một con chó tấn công", cô ta nói gấp gáp. "Chị vừa mới kể hết về chuyện đó cho Leopold".

Leopold? Chưa gì cô ta đã gọi thẳng tên công tước rồi sao?

"Lúc ấy chị trẻ hơn bây giờ và thậm chí còn nhát gan hơn", cô ta nói với giọng nó có ngắt nghỉ rất lôi cuốn. "Chị đã bị xô ngã, và...", cô ta giơ hai tay ra.

Eleanor kinh hãi khi thấy rằng khoảng da ở đó đã nhăn nhúm lại với những vết sẹo hình răng nanh. "Ôi, Lisette, thật là khủng khiếp!"

"Chị nghĩ nỗi sợ còn đau đớn hơn cả vết cắn thực", Lisette nói, có vẻ khá lý trí.

Anne lẩm bẩm gì đó nghe có vẻ giống như lời cổ vũ.

"Bởi vì nỗi sợ không biến mất còn vết cắn thì có", Lisette nói thêm.

Ngay lúc ấy, Hàu phát ra tiếng u ử trong giấc ngủ và dịch bàn chân nhỏ đầy lông cứng vào sát dép của Lisette hơn. Eleanor vội vã ho hắng.

"Chị phải đi tắm đây", Lisette nói, đứng dậy với vẻ duyên dáng thường thấy. "Đúng là một chiều thú vị, không phải vì con chó của em đâu, Eleanor. Bọn chị đang thảo luận về vở kịch mà lũ trẻ sẽ diễn và rồi chợt nhận ra là thật sự nên chơi trò truy lùng kho báu hơn là đóng kịch. Như thế sẽ thú vị hơn nhiều với lũ trẻ và trên hết thì chúng mới là những người quan trọng. Chị chỉ vừa yêu cầu toàn bộ gia nhân đều phải ngồi nghe ý tưởng mới của mình, dù Popper có phản đối. Sau cùng thì, nếu em cần gì đó thì đã có các cô hầu rồi mà." Cô ta nhún vai đầy yêu kiều.

"Tất nhiên", Eleanor nói, không đứng dậy. Nếu cô đứng dậy, Hàu sẽ nhận ra thời gian ngủ đã chấm dứt và có thể sẽ ăng ẳng để nhắn cô về sự hiện diện của nó.

"Em nghĩ em sẽ ngồi lại đây và tận hưởng những tia nắng cuối cùng", Anne nói. "Eleanor, hãy ở lại với em."

Lisette vẫn tay bỏ đi.

"Villiers", Eleanor nói. "Ngài nghĩ gì về lũ nhóc đó?"

Anh ta nhíu mày. "Lũ nhóc nào?"

"Những sinh vật bé nhỏ mặc váy yếm màu xanh dương ý", Anne nhắc nhở với ý giúp đỡ. "Tôi đã không rời chân khỏi cổng vòm vì chúng đấy. Ít nhất thì Hàu cũng còn ngoan khi thỉnh thoảng lại giữ im lặng. Trẻ con chẳng bao giờ được như thế."

"Trẻ con", Villiers lặp lại. "Ý cô là lũ trẻ con ở làng?"

"Lũ trẻ mồ côi", Eleanor nhắc.

Mắt anh ra nhíu lại. "Chúng là trẻ mồ côi sao?"

"Xem chừng sự chú ý của anh đã đặt vào chỗ khác", cô nói ngọt ngào. "Chắc

chắn là tôi có thể hiểu được điều đó. Lisette tội nghiệp hết sức sợ hãi trước con sói hung dữ to béo tên Hàu"

"Nào, nào", Anne nói. "Em không thấy chị có một vết sẹo nhăn nhúm trên tay, Eleanor, nên đừng có nhạo báng nếu chị chưa phải chịu cùng cảnh ngộ. Chị chưa từng sợ thứ gì cả."

Eleanor không cần phải vất vả nghĩ ngợi về điều đó. Có sợ những điều quan trọng, như là sẽ bị chia tách với một số người mà không báo trước. Không bao giờ sợ nhện, chó con hay giông bão. "Tất nhiên là chị không nhạo báng Lisette. Chị chỉ đang thông cảm với ngài công tước mà thôi. Lời kêu cứu của Lisette làm ngài ấy mải mê đến mức không thể nhận thấy vây quanh mình là những đứa trẻ mồ côi, hai trong số đó có thể là con của chính ngài ấy."

Villiers có vẻ như đang cố dọa cô với vẻ cau có đó. Cô mỉm cười đáp lại anh ta.

"Làm sao cô biết chúng là trẻ mồ côi?", anh ta gặng hỏi.

"Thế ngài nghĩ chúng còn là ai được nữa?"

Anne xen vào. "Tôi đã gợi ý là Lisette đã sinh cả một gia đình, nhưng điều đó quá tai tiếng để cân nhắc tới kể cả với Eleanor. Không biết liệu ngài có nhận ra điều này về chị tôi chưa, Villiers, nhưng rất khó để làm chị ấy sốc."

"Tôi đã biết điều đó rồi", Villiers nói. Villiers có một đường hằn trắng bệch quanh miệng gần như cũng khiến Eleanor thấy thương anh ta. Nhưng gần như thôi.

"Anh có biết gì về tuổi của hai đứa trẻ anh đang tìm kiếm không?", cô hỏi, châm chích anh ta và thấy sung sướng.

"Tất nhiên là có. Xin cô thứ lỗi...", anh ta bỏ đi mà không nói thêm một lời nào. Và cũng không thèm cúi chào nữa.

"Eleanor thân mến. Em không nghĩ là chị đã làm bạn đời tương lai của mình vui vẻ đâu", Anne nói trầm ngâm. "Có nhớ em đã gợi ý chị hãy thử hòa thuận hơn với nam giới rồi chứ?"

“Anh ta có thể là bạn đời tương lai của chị, cũng có thể là không”, Eleanor nói. “Chị phải nói thêm là vào lúc này ngực chị khá lạnh vậy nên em sẽ phải tự thỏa mãn với sự biến đổi về quần áo và để cho tính cách của chị được yên rồi đó.”

“Em muốn chị cưới anh ta. Anh ta giàu khủng khiếp. Và em cũng thích đôi vai đó nữa.”

“Đó không phải là một lý do đủ thuyết phục để cưới một người.”

“Chà, theo chị thì lý do nào thích hợp hơn thế nữa chứ? Em hy vọng đó không phải là cái loại đam mê điên cuồng mà chị và Gideon dấu yêu đã chia sẻ. Bên cạnh đó, chị cũng biết thừa là vẻ cậu bé thánh thiện của anh ta cũng đóng một phần trong đó.”

“Người ta không cưới một người đàn ông chỉ vì bờ vai của anh ta”, Eleanor nói. “Bộ óc phải được xếp thứ hạng cao trong danh sách và bất kỳ ai nhìn Lisette với ánh mắt như vậy thì còn ngu hơn cả Hàu. Chị cũng có tiêu chuẩn đấy.”

Hàu gầm gừ khi nghe thấy tên mình và nhích ra khỏi gầm ghế để có thể đặt cằm lên dép của Eleanor.

“Đừng đánh giá thấp Villiers”, Anne nói.

“Quan trọng hơn, chị sẽ không đánh giá thấp Lisette!” Eleanor đáp lại. “So với lần cuối gặp mặt, cô ta đã giả bộ trinh nữ run rẩy đến mức hoàn hảo.”

“Đó không phải là giả bộ”, Anne nói. “Đấy là lý do khiến nó thành công như vậy. Chúa tôi, Eleanor, nghe như thể chị rất quan tâm vậy.”

“Chị còn không chắc liệu Lisette có nên cưới anh ta hay không. Sau cùng thì số lượng con cái mà anh ta có hoàn toàn đáng ô nhục”

“Không chỉ là con đâu nhé - mà là con hoang”, Anne nói với vẻ thẳng thừng thường ngày. “Hãy chờ tới khi mẹ nghe được cái chi tiết nho nhỏ đó. Não của Lisette có thể trống rỗng như phòng giặt vào chủ nhật, nhưng em đồng

ý với chị. Cô ta không đáng phải nhận điều tiếng, thứ sẽ đi kèm với lũ trẻ đó. Cô ta còn phải đối phó với chính chuyện của bản thân nữa kìa."

"Em biết Lisette đấy. Cứ năm phút là cô ta lại đổi ý. Bây giờ thì có thể cô ta đang cười với anh ta những cứ chờ đến mai mà xem."

"Đúng là một chuyến đi thú vị", Anne nói, đứng dậy. "Đánh thức con chó đó đi, Eleanor. Chị có biết là có một vũng nước dưới ghế của chúng ta không?"

Eleanor nhún vai. "Chị nên đưa nó đi dạo trên bãi cỏ, nhưng chị đã bị tiếng hét đó làm bối rối đến mức quên khuấy đi mất."

"Dù có con hoang hay không", Anne tuyên bố, "Villiers cũng có đôi vai rất đẹp. Em đã cưới Jeremy chủ yếu vì anh ấy có một cái mũi đến là đẹp."

"Mũi à?" Eleanor chưa từng chú ý đến mũi của em rễ dù theo cách này hay cách khác.

"Còn cả những thứ đẹp đẽ khác nữa", em gái cô nói không chút xấu hổ.

Eleanor thở dài.

CHƯƠNG 9

Villiers bước lên cầu thang và đi vào phòng, cảm giác giận dữ tràn ngập cơ thể. Anh không thể tin là mình từng cân nhắc đến việc cưới Eleanor. Cô đã cười nhạo anh vì không nhận ra rằng lũ trẻ đó là trẻ mồ côi, cười nhạo anh vì một vấn đề nhạy cảm là con cái.

Một giây sau khi bị cô chế nhạo, anh đã nhận ra rằng không đứa trẻ mồ côi nào ở đó có thể là con anh. Hai đứa con sinh đôi của anh mới năm tuổi và mọi đứa trẻ anh vừa thấy đều bảy tuổi là ít nhất. Nhưng có thật là anh biết rõ sự khác biệt về độ lớn giữa những đứa trẻ năm và bảy tuổi hay không?

Có thứ gì đó trong bụng anh quặn thắt lại. Thật ngu ngốc, ô nhục và ngớ ngẩn. Anh chẳng thèm bận tâm đến sự tồn tại của các con mình trong suốt ba lăm năm cuộc đời. Và bây giờ, bất thình lình, anh bị chúng chiếm hết tâm trí sao?

Nó khiến anh cảm thấy như mình nên chặt quách đầu đi cho xong chuyện.

Tobias đang cuộn tròn trên một cái ghế trong phòng anh. “Phòng trẻ hết sức vớ vẩn”, cậu nhóc nói, nhìn chằm chằm vào anh không chớp mắt. “Ở đó có một bà vú già trước kia đã chăm tiểu thư Lisette. Bà ấy đã cố bắt con ăn bột, nên con đã bỏ đi.”

“Con có cho bà ta biết mình đi đâu không?”

“Không”, Tobias nói với vẻ hờ hững thấy rõ.

Thật lòng mà nói, Villiers nghĩ, không phải điều đó chính là việc mà bản thân anh sẽ làm sao? Anh chẳng bao giờ cho người hầu hay bất kỳ ai biết mình sẽ đi đâu và lý do vì sao.

Dù phải nói rằng anh luôn xem đó là đặc quyền của một công tước mà Tobias chẳng phải là công tước gì hết.

"Con đang đọc gì đấy?"

"Một quyển sách về Cosmo Gordon, thấy không? Ông ta đã giết một ai đó."

"Trong một vụ đấu súng. Ta biết. Năm ngoái ông ta đã giết Frederick Thomas trong công viên Hyde Park. Con đọc bằng cách nào vậy?"

"Bà Jobber dạy bọn con. Con cũng biết viết."

"Ta đã định kiếm cho con một gia sư nhưng lại quên mất", Villiers nói, cảm giác giận dữ lại lờn vờn quanh anh. Cho đến giờ anh có vẻ liên tục thất bại trong vai trò làm cha. "Người hầu của ta đâu?"

"Popper thống khổ về chuyện con chó của tiểu thư Eleanor đến mức mà Finchley đã an ủi ông ấy".

"Lố bịch. Con vật đó nhỏ đến mức nó còn chẳng thể được gọi là một con chó. Nó giống một con mèo nhồi bông hơn."

"Con ước mình được thấy nó dọa tiểu thư Lisette", Tobias nói với vẻ thèm muốn. "Nhìn này cha", cậu giơ ra một con ngựa đồng nhỏ với cái đuôi vẫy vẫy trong không khí.

Villiers kéo mạnh dây chuông, mong rằng Finchley sẽ ngừng lo việc của người khác và ở đúng nơi anh ta phải có mặt. "Con nhặt nó ở đâu?"

"Lúc nãy nó nằm trong phòng trẻ", Tobias nói. "Lâu rồi họ không có đứa trẻ nào. Mọi người đều biết rằng Lisette sẽ không có con."

"Con phải gọi là tiểu thư Lisette", Villiers chỉ ra. "Vì sao lại không?"

"Cô ấy yêu trẻ con. Nhưng cha cô ấy nói rằng cô ấy không cần cưới cho tới khi ông ta chết. Không phải cha đang nghĩ tới việc cưới cô ấy đấy chứ? Cô ấy là người đó à?"

“Phải”, Villiers nói quả quyết, gạt Eleanor ra khỏi đầu. “Đúng vậy”

“Cô ấy mất trí”, Tobias nói. “Điên loạn. Ai cũng bảo thế”.

“Ai nói vậy?”

“Vú em cũ của cô ấy. Các cô hầu cũng nói hệt như vậy. Và Popper nói một khi cô ấy bắt đầu la hét thì chẳng ai có thể cản lại được. Trừ cha, con đoán thế. Ông ấy nói cha đã bế cô ấy lên và rồi cô ấy bình tĩnh lại như một đứa bé cần một cha gin[1].”

[1] Gin: Một loại rượu nhẹ, đóng thành chai nhỏ có thể mang trong túi.

“Trẻ con không uống gin”, Villiers nói, khá chắc chắn là mình đúng về vấn đề đó.

Tobias nhún vai. Rõ ràng cậu cũng chẳng có hứng thú với chuyện chăm sóc trẻ con hơn Villiers.

Lisette đã ngồi giữa lũ trẻ từ trại mồ côi. Rõ ràng là cô ấy ngưỡng mộ trẻ con, và quan trọng hơn thế là dòng dõi bất hợp pháp của các con anh sẽ không khiến cô ấy bận tâm. Vì thật ra, khó có khả năng là dòng dõi của bất kỳ đứa bé nào trong số đám trẻ mồ côi đó có thể được định nghĩa là bình thường.

Đến lúc này Finchley đã xuất hiện lại. “Ngài có muốn đưa cậu chủ về với phòng trẻ không?”, anh ta hỏi khi kéo bốt của Villiers ra.

Villiers liếc nhìn Tobias. Cậu nhóc đang lắng nghe, rõ ràng là thế, dù cậu đang giả vờ đọc sách. “Nó trông không có vẻ là sẽ thấy sốc trước cậu nhỏ của ta.”

Mặt Tobias thậm chí còn không giần giật. Đã qua bài kiểm tra mặt dửng dưng, Villiers nghĩ với chút hài lòng. Và không nói thêm gì anh thả quần xuống và bước vào bồn tắm.

“Lisette không bị điên”, Villiers nói một cách nóng nảy. “Cô ấy chỉ sợ hãi con

chó pug xấu xí của tiểu thư Eleanor thôi. Khi còn bé cô ấy đã bị một con chó tấn công."

"Cô hầu đã kể chuyện đó cho con", Tobias nói. "Nó xảy ra cách đây chưa lâu lắm"

"Vậy thì càng dễ hiểu", Villiers nói. "Nỗi sợ vẫn còn mới."

"Cô hầu đã nói rằng Lisette khăng khăng giằng một con chó con ra khỏi mẹ của nó mà nó vẫn còn đang bú sữa. Nên con chó mẹ đã cắn cô ấy. Rồi cô hầu - không phải người vừa kể chuyện cho con mà là một người khác đã cố kéo Lisette ra và cô ấy cũng bị cắn. Và cô hầu ấy đã bị mất một ngón tay. Hoặc có lẽ là hai ngón. Bà vú nói bây giờ tay cô ấy trống phát tởm", Tobias nói với vẻ thích thú. "Người ấy giờ làm việc trong bếp bởi vì Lisette buồn nôn khi thấy cô ta."

"Quay lại sau mười phút nữa nhé", Villiers bảo Finchley. Thường thì anh chẳng bao giờ bận tâm đến việc trò chuyện trước mặt người hầu. Trên thực tế, công tước từng có lần khoác lác rằng người hầu của mình được đào tạo kỹ càng đến mức anh có thể quan hệ với một phụ nữ trên bàn ăn mà họ chẳng động đậy đến một sợi tóc.

Nhưng trò chuyện về nữ công tước trong tương lai lại là một vấn đề khác.

Ngay khoảnh khắc Finchley đóng của, anh nói. "Lại đây, củ cải, để ta nhìn thấy con khi chúng ta nói chuyện."

Tobias đi tới. "Con không phải là củ cải", cậu nói. "Tên con là Juby"

"Juby, Juicy[2], nghe giống rau trong vườn quá. Tên con là Tobias."

[2] Juicy (Tiếng Anh): Mọng nước.

"Trong trí nhớ của mình con vẫn luôn là Juby. Bây giờ quá muộn để đổi lại rồi."

"Chẳng có cái gì là quá muộn hết", Villiers nói. "Quan trọng hơn, ta nghĩ mình sẽ cưới Lisette, nên con phải ngừng đi buôn chuyện về cô ấy, đặc biệt là những chuyện rõ ràng là sai sự thật." Anh giơ một bàn tay lên khi Tobias

mở miệng "Và nếu không phải nó sai sự thật thì rõ ràng cũng không tử tế gì. Ta chắc chắn là Lisette không hề biết con chó mẹ có thể tấn công cô ấy."

"Đến cả đứa đần độn nhất cũng biết điều đó", Tobias nói khinh miệt.

"Chào mừng tới thế giới của những quý cô gia giáo", Villiers nói, dìm người xuống nước thêm một chút. "Những điều họ biết và không biết sẽ không bao giờ hết làm con ngạc nhiên."

"Con không thích các quý cô", Tobias nói.

"Ta cũng vậy", Villiers đồng ý.

"Vậy thì quá tệ khi phải cưới một người như thế."

"Đó là một phần của việc làm một công tước."

"Kết hôn sao?"

"Phải."

"Mừng là con không phải là một công tước", Villiers thấy vui một các lạ lùng khi thấy mắt Tobias trông thật trong sáng khi cậu nói điều đó. "Con sẽ không bao giờ kết hôn, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cha phải cưới một tiểu thư điên rồ chẳng biết cái quái gì hết", Tobias tiếp tục.

"Lisette rất đẹp"

Tobias cong môi. Villiers giật mình vì anh đã từng bắt gặp chính động tác đó trên mặt mình một hai lần gì đấy trong những năm qua. "Con không thích những quý cô xinh đẹp sao?"

"Cha nên cưới cô có con chó ấy", Tobias nói quả quyết.

"Vì sao?"

"Vì cô ấy có một con chó. Và cô ấy cũng không quá xinh đẹp"

"Thật ra thì, cô ấy đẹp, theo cách riêng của mình."

“Tiểu thư Lisette trông như một trong những quý cô trong hội truyền giáo. Sáng bóng và vàng ươm. Cha sẽ chẳng bao giờ biết được mình đang ở đâu với cô ấy bởi vì không ai có thể thật sự trong sáng như vậy. Không phải trong tâm hồn.”

“Ta sẽ không sao”, Villiers đang cảm thấy bị mê hoặc khủng khiếp. Dù cho nước đang lạnh đi và anh biết mình nên cắt đứt tràng khuyên bảo tự nguyện này nhưng anh lại không thể làm thế. “Sao lại không?”

“Có khả năng cô ấy không tốt đẹp như vẻ ngoài”, Tobias kết luận. “Cha không chán ngồi trong cái bồn nước bẩn đó à?”

Sự thật là anh đã quen có Finchley đưa cho anh một cái khăn tắm. Anh đứng dậy và rút nó ra khỏi thành ghế. “Nó không bẩn. Nó là nước tắm sạch”

“Một khi cha đã vào trong thì nó sẽ bẩn. Tốt hơn hết là vào rồi ra thật nhanh.” Cậu nói bằng tông giọng của một cậu nhóc chẳng bao giờ tắm hơn một lần trong tháng trước khi về nhà Villiers và phải tiếp nhận thói quen tắm táp một cách miễn cưỡng.

Finchley lách vào cửa với vẻ tổn thương của một người bị cấm cửa không được vào nhà trong buổi sáng Giáng sinh. “Đến lúc mặc đồ rồi, thưa đức ngài. Màu hồng nhạt hay nhung đen ạ?”

“Hồng”, Villiers nói cùng lúc Tobias nói, “Đen!”

“Sao lại là đen?”, Villiers hỏi.

“Bởi vì cha trông như quỷ dạ xoa trong mấy cái áo hoa hoét đó”, Tobias nói. “Thậm chí nếu cha quyết định chọn Lisette và con không nói là cha nên làm thế nhé thì cô ấy cũng sẽ chẳng bao giờ cưới cha với vẻ ngoài như vậy.”

“Như thế nào?”

“Như một bó hoa. Trông cha như một bó hoa đang nở rộ. Như thể cha không thèm quen tâm đến bi của mình.”

“Cái gì của ta cơ?”

“Thằng bé của cha, chim của cha!”

Villiers nhận thấy rằng Finchley không còn thấy sỉ nhục nữa mà đang cố nén cười. Finchley chẳng bao giờ cười. “Nếu ta hiểu ý con thì con đang nói cậu nhóc của ta không thể hiện được ưu điểm trong áo khoác hồng.”

“Không, nếu cha đang nói đến cái áo hồng đó, không”, Tobias chỉ vào cái áo bị chê bai. “Chỉ một người đàn ông có cái ấy teo quắt mới mặc nó.”

Finchley khịt mũi và Villiers liếc nhìn ông ta. “Ta không có gì teo quắt hết”, anh nói, mặc cái áo khoác màu hồng lên cái quần ống tím bó chặt của mình.

“Con không phải là người cha cần thuyết phục để tin vào điều đó”, Tobias nói, lại ngồi phịch xuống ghế. “Vợ của cha mới là người băn khoăn không biết cha có phải đồ đàn bà hay không”. Cậu quay lại đọc sách.

Villiers cảm thấy môi mình giật giật. Chưa một ai gọi anh là đồ đàn bà hết. Cũng như ám chỉ thằng bé của anh mềm oặt.

Finchley nhìn anh thông cảm và khá khôn ngoan, ngậm chặt miệng.

CHƯƠNG 10

"Chị trông đẹp lắm", Anne nói, xông vào phòng ngủ của Eleanor. "Màu váy hợp với chị hơn em. Vải lụa đẹp tuyệt. Và ren nhấn..." Cô hôn ngón tay mình. "Tuyệt đẹp!"

Eleanor nhìn xuống váy của mình. Vải váy là lụa màu đỏ hồng với những dải hoa trắng chạy xuyên suốt. Thân và ống tay được viền một dải ren màu hồng thêu hoa văn nhỏ xíu. "Thân váy không vừa", cô kéo thân váy một cách cáu kỉnh.

"Đừng chạm vào nó", Anne thở dốc. "Chị sẽ xé toạc ren ra mất. Nhìn này, có chỉ vàng giữa vải lụa đấy nhé. Cha đã thề là chỉ với chiếc váy này mà em đã làm ông phá sản đấy. Trừ thở ra chị không nên làm gì cả khi mặc nó."

"Ngực chị gần như lộ hết ra rồi. Có lẽ em không nhận thấy nhưng thứ duy nhất chắn giữa không khí và nhũ hoa chị chỉ là phần ren thôi đấy!"

"Em có nhận thấy mà", Anne nói hạnh phúc. "Và quan trọng hơn, mọi người đàn ông trong phòng cũng sẽ như vậy."

"Chị đang nghĩ đến mẹ cơ."

"Bà đã ra lệnh cho chị mặc đồ của em còn gì."

"Phải, nhưng những thứ mà em mặc trông chỉ chơi bời còn khi chị mặc lại trông cực kỳ hư hỏng", Eleanor chỉ ra.

"Chị đang ám chỉ rằng nó là nhược điểm đấy à? Tin em đi, chị nên cảm tạ Chúa vì từng phân mà mình có. Con chó đâu?" Anne nói, cẩn trọng phủi bụi khỏi một cái ghế trước khi ngồi lên.

“Willa đã đưa nó vào bếp ăn tối rồi. Lát nữa cô ấy sẽ mang nó lên qua cầu thang hậu.”

Anne nhăn mũi. “Nó ngủ với chị đấy à?”

“Phải”, Eleanor không bao biên về chuyện đó. “Nó là cún con. Tối nó cô đơn lắm.”

“Chị có định tô tí son môi không? Chị trông như bóng ma của phu nhân Macbeth vậy.”

“Chị chẳng bao giờ tô son trát phấn”, Eleanor nói. “Chị...”

“Chị thật may mắn khi em là em gái chị”, Anne nói. Cô đặt cái túi lưới của mình lên bàn trang điểm.

“Cái gì đấy?”, Eleanor hỏi.

“Phấn Kohi đen, cho mắt chị”, Anne nói. “Ngồi im không em sẽ làm mù mắt chị”

Eleanor không dám động đậy.

“Giờ chị mở mắt ra được rồi”, cô lùi lại. “Chị có hàng lông my thật đáng yêu, Eleanor. Ai mà biết chứ?”

“Chúng cùng màu với tóc chị”, Eleanor nói. “Chẳng có gì nổi bật.”

“Giờ có chút phấn má và ít son môi. Và em sẽ chỉ đánh một ít phấn đen ở khóe mắt ngoài của chị thôi. Mắt chị vốn cũng to rồi, nhưng cái này sẽ làm chúng thật huyền bí.”

“Huyền bí?”, Eleanor khịt mũi. “Không một ai có tên như chị có thể huyền bí hết.”

“Mọi phụ nữ đều huyền bí đối với đàn ông”, Anne nói, tô thêm màu son lên môi Eleanor. “Villiers là loại đàn ông hết sức coi trọng vẻ ngoài. Chị sẽ làm cho anh ta xấu mặt nếu chị mặc bừa đồ lên người đấy”

“Chị không mặc bừa đồ”, Eleanor nói đầy phẫn nộ. “Chị dành một lượng thời gian hợp lý cho quá trình đó đấy chứ.”

“Nhưng chị chẳng bao giờ cố làm cho mình hấp dẫn đàn ông”, Anne nói.

Eleanor nín thinh.

“Em không ngại thừa nhận mình đã bị chuyện về đàn con hoang làm choáng váng. Nhưng giờ em quyết định Villiers đích thực là dành cho chị. Chị không ngại có một con chó trong giường nên em nghĩ với một hai đứa con hoang trong nhà thì chị cũng chấp nhận được thôi.”

“Trẻ con không phải chó”, Eleanor chỉ ra.

“Tất nhiên là không. Chúng dễ chăm sóc hơn nhiều. Ví dụ như người ta chẳng bao giờ thấy trẻ con khi chúng đang đái lên sàn. Trong khi dường như ai cũng nghĩ là chó không thể bị nhốt trong phòng trẻ và được người hầu dạy dỗ như lũ trẻ con.” Cô bắt đầu uốn các lọn tóc xoăn của Eleanor.

“Em đang làm gì đấy?”

“Làm chị trông bù xù hơn.”

“Bù xù? Chị không muốn trông bù xù!”

“Có đấy. Nếu sự hấp dẫn của Lisette là một cô gái trinh nguyên trẻ trung yếu ớt thì vẻ hấp dẫn của chị sẽ mang vẻ khoái lạc thuần túy. Và điều dễ thương trong đó là, Eleanor, chị thật sự có hứng thú với chuyện giường chiếu. Rất nhiều người phụ nữ không có, chị biết đấy.”

“Giả sử chị muốn trở thành một nữ công tước thì những lời khuyên đó mới hữu ích”, Eleanor lưu ý.

“Em đang giả sử là chị muốn có quyền lựa chọn”, Anne bắt bẻ. “Rồi đấy! Đi thôi.”

Eleanor định quay về phía giường như em gái cô túm chặt vai cô. “Không, đừng nhìn”

“Em đã làm gì chị?” Eleanor hỏi với một suy nghĩ nghi ngại.

“Chị đẹp tuyệt”, Anne nói. “Nhưng nếu chị thấy mình trong gương thì chị sẽ muốn ghim tóc lại như một cô gái chăn cừu trong một vợ kịch nhạt nhẽo mất.”

“Em đang nói là bình thường trông chị như đang chăn cừu hả? Với rơn trong tóc? Như thể chị nên hát theo phong cách chăn cừu?”

“Hầu hết thời gian chị trông như một trinh nữ”, Anne nói. “Và em có được phép chỉ ra rằng chị đã không có quyền sở hữu danh hiệu đó kể từ khi, bao nhiêu... mười lăm à?”

“Mười sáu. Và thực tế thì chị đã ngừng ăn mặc giống một cô gái mới ra mắt từ lâu rồi. Em thật không công bằng. Chị không tin là mình có sở hữu một bộ váy trắng nào hết.”

“Vậy mà chị vẫn bám chặt lấy vẻ kín đáo sạch bong, như thể chị đang yêu một địa chủ ma quỷ rồi kết thúc bằng việc quăng mình khỏi vách đá vậy.”

Eleanor nghĩ ngợi về những ẩn ý trong miêu tả của Anne. “Chị đâu có đi đây đi đó trong bộ dáng đờ đẫn u sầu”, cô phát biểu.

“Cứ như thể Gideon đã cướp sạch sinh khí của chị từ nhiều năm trước vậy”, Anne cho tay vào túi lưới và rút ra một hộp mổng bằng bạc, mở ra và cho biết nó là một hộp thuốc lá.

“Chị không nghĩ là thứ thuốc lá đó có lợi cho em đâu”, Eleanor nhận xét.

“Cái này không phải cho em, mà là cho chị”

“Chị à?”

“Chị đấy. Chị sẽ cân bằng nhãn hiệu người phụ nữa Anh hoàn hảo tẻ nhạt của Lisette bằng vẻ ngoài hết sức lắm chiêu. Phóng túng một cách khêu gợi.”

“Lắm chiêu? Chị sao?”

“Cách duy nhất để trẻ lâu là thử những thứ mới lạ”. Anne nói. “Chúa biết là đức hạnh chẳng bao giờ cắt bớt được tuổi của ai hết. Nghĩ lại, em định đợi tới sau bữa tối mới đưa chị một điếu thuốc lá. Nhưng rồi chị, tiểu thư Eleanor ạ, sẽ phải uống một ly rượu vang và hút thuốc lá. Em sẽ tự mình dạy chị.”

“Hư quá!”

“Chị không cần phải hút thật. Em đã phát hiện ra là chỉ cần cầm một điếu thuốc là cũng tạo bệ phóng biến một cô gái từ trinh nữ nhạt nhẽo thành một người khác thú vị hơn nhiều đấy. Ý của em là thế, Eleanor ạ. Gideon độc ác đâu chỉ cướp đi sự trong trắng của chị khi anh ta quay lưng bước đi rồi cưới Ada. Bây giờ thì chúng ta có thể đi xuống nhà được chưa? Em cần thứ gì đó để uống và cả chị cũng vậy.”

“Mẹ tin là uống rượu trước bữa ăn gây ra trạng thái tinh thần bất ổn đấy”, Eleanor nói, đi theo em mình.

“Rượu hạnh mới thúc đẩy trạng thái tinh thần bất ổn và điều đó giải thích tại sao có quá nhiều phụ nữ ngớ ngẩn trong giới thượng lưu. Rượu Rum mới là thứ chị cần”, Anne nói. Cô lả lướt đi vào phòng khách, dừng lại đúng một khoảnh khắc trên ngưỡng cửa để thu hút mọi ánh mắt và dịch sang bên, kéo Eleanor tới trước.

Lisette cười rạng rỡ với họ, tất nhiên. Lisette luôn vui vẻ khi thấy bạn bè mình. Mẹ họ mở miệng ra và ngậm chặt lại, giống hệt như một con cá bị mắc cạn. Villiers không nói gì, mặt anh ta cũng chẳng biến sắc.

Anne khoác tay Eleanor. “Chào buổi tối tất cả mọi người”, cô quay sang Popper, người vừa dâng một cái khay bạc lên. “Đây có phải rượu hạnh không, Popper? Và nước lúa mạch ướp hoa cam? Tuyệt đối không. Chúng tôi biết chính xác mình muốn gì. Một chút rượi Rum-pân[1], xin cảm ơn ông nhé.”

[1] Rum-pân: Một loại rượi được pha chế từ Rum và rượi hoa quả.

Lisette đứng dậy như thể cô ta vừa chợt nhớ ra mình là chủ nhà. Cô ta đang diện một cái váy quyến rũ bằng lụa màu kem, nó được thêu kèm với những

đóa hoa lưu ly nhỏ xíu. Ngực cô ta được che kín thật tiết hạnh, khung váy lót của xứ Babylon khi so sánh, cô mặc đồ màu đỏ rực và còn trang điểm đồng bộ nữa chứ.

Nữ công tước đến bên Eleanor. "Vì sao?" Nữ công tước thì thào, giọng đầy kinh hãi. "Vì sao?"

"Con đang mặc váy của Anne, chính xác như điều mẹ đã ra lệnh", Eleanor nói với bà, hy sinh em gái không chút áy náy. "Mẹ đã bảo con nghe theo lời khuyên của em trong những vấn đề liên quan tới đàn ông còn gì. Mẹ đã nói con phải học hỏi từ kinh nghiệm của em mà."

"Nhưng... nhưng..."

"Không phải trông chị Eleanor đẹp đến mê hồn sao?" Anne xen vào.

"Đúng là vậy!", Lisette kêu lên, tới chỗ họ. Lisette chưa từng biểu lộ sự ghen tị, theo Eleanor biết. "Chị ước gì chúng ta có nhiều vị khách hơn để ngưỡng mộ em." Nụ cười tắt phụt trên mặt cô ta. "Dường như bọn chị chẳng còn khách đến thăm nữa. Cô của chị, bà Mareguerite, có xu hướng ngăn cản hàng xóm đến ăn tối cùng. Ồ, chị biết rồi!" Cô ta vẫn tay điên cuồng gọi Popper.

Ông ta đang trộn rượu Rum-pân ở tủ ly.

"Popper! Popper!"

Viên quản gia quay sang. "Vâng, thưa tiểu thư?"

"Hãy lệnh cho mọi người hầu đến chỗ điền chủ Theslle ngay nhé. Ta mời ông ấy đến ăn tối cùng chúng ta, ông ấy và người vợ dễ thương của mình. Cả Roland nữa, nếu anh ta ở nhà". Cô ta quay lại với Eleanor, mỉm cười. "Ngài Roland sẽ rất hợp với em đấy, em thân yêu. Anh ấy có một cái mũi La Mã. Phải, và cằm Hy Lạp."

"Có lẽ chị nên biến anh ta thành tiền và lưu thông trên thị trường", Anne nhận xét. "Villiers, ngài thật tử tế khi cuối cùng cũng quyết định đón chúng tôi. Ngài dường như đã bất động tại chỗ, như thể ngài hóa thân thành một bức tượng La Mã vậy."

“Tôi đã chết sững trước vẻ đẹp của cô”, Villiers nói, cúi người.

Eleanor kịp thời ngăn mình khỏi đảo tròn mắt.

“Tiểu thư”, Popper nói với vẻ lo âu. “Tôi không chắc là với sự vắng mặt của bà Marguerite...”

“Vì chúa”, nữ công tước phản ứng. “Cháu phải thứ lỗi cho cô, Lisette thân mến, nếu cô quan sát thấy căn nhà này cần một bàn tay thép trong việc bảo ban người hầu”, bà quay lại đối mặt với Popper mà không ngừng lại lấy hơi. “Ta hy vọng không phải ông đang chất vấn mệnh lệnh trực tiếp của tiểu thư Lisette đấy chứ? Theo lẽ tự nhiên, chúng ta sẽ hoãn bữa tối cho tới khi vị điền chủ đó và gia đình tới. Ta không đói, mặc dù ta tin là đầu bếp có thể mang cho chúng ta món gì đó để nhấm nháp”

Eleanor đói, nhưng để thay thế cô nhấp một ngụm Rum-pân của mình. Nó ngon một cách đáng ngạc nhiên, khá ngọt và thơm hương hoa quả. Có vẫn nghĩ đàn ông uống những loại rượu nóng như lửa đốt, uống và khiến xương sống thẳng đờ.

Popper có ánh mắt hết sức hốt hoảng, nhưng ông ta vẫn chạy vào hành lang. “Trông ngon quá”, Lisette nói, chú ý đến ly rượu của Eleanor. “Gì đấy?”

“Rum-pân”, Anne nói. “Nó rất ngọt, đó là lý do đàn ông có xu hướng nốc cạn nó. Đây, chị thân mến, chị có thể uống cốc của em. Em thậm chí còn chưa chạm vào nó. Villiers, ngài biết là không ai trong bọn tôi có thể sánh bằng ngài trong môn cờ vua và bên cạnh đó, cờ vua là một trò chơi chán chết người, bọn tôi hẳn sẽ ngã quỵ vì mệt mỏi nếu phải đấu với ngài. Liệu ngài có biết một trò chơi nào khác không, có lẽ là môn nào đó mà tất cả chúng ta có thể cùng chơi?”

“Không”, Villiers nói. Anh ta không phải mẫu đàn ông mà người ta có thể dễ dàng ve vãn, Eleanor nhận thấy.

Dường như Anne không nhận thấy. “Tôi thấy chúng ta có ít nhất một tiếng trước khi vị điền chủ đó tới”, cô nhận xét. “Chúng ta có thể cần một khoảng lặng để cải thiện không khí cho buổi trò chuyện sắp tới.” Tông giọng thể hiện rõ là cô thà nhảy xuống hố còn hơn.

“Chị biết chính xác chúng ta nên làm gì để giải trí rồi”, Lisette nói.

“Tiểu thư đề nghị gì?”, Villiers nói, hướng về phía cô ta đầy quan tâm.

Eleanor uống thêm Rum-pân

“Chúng ta sẽ chơi trò đốt xương!”, Lisette nói, mỉm cười với anh ta.

Một khoảng lặng xuất hiện. “Trò đốt xương sao?”. Nữ công tước hỏi. Giọng bà không chút thiện cảm, nhưng Lisette không để ý thấy.

“Bác có thể sẽ biết nó với cái tên trò xương cừu”, cô ta nói vui vẻ. “Vui không kể xiết”, cô ta vẫy tay gọi người hầu và một lát sau cô ta đã cầm một chồng xương đốt và một quả bóng gỗ nhỏ.

Eleanor nhìn chằm chằm vào chồng xương đầy hứng thú. Không cần phải nói cũng biết mẹ cô sẽ không bao giờ cho phép một trò chơi cực kỳ mất vệ sinh và quá mức tầm thường như vậy trong phòng trẻ nhà công tước.

“Bây giờ”, Lisette nói. “Chúng ta phải tự làm mình thoải mái thôi. Tất nhiên là chúng ta phải ném các đốt xương thật đúng cách và có nghĩa là trên sàn gỗ. Có lẽ tôi nên cho người cuộn tấm thảm to đó lại.” Cô ta ngoái nhìn người hầu còn lại như để chuẩn bị ra lệnh cho anh ta vào việc ngay lập tức.

“Tối nay thì không”, Anne nói. Cô trông thích thú thấy rõ. “Có nhiều sàn trốn lắm, ngay lúc này đây chúng ta đang đứng trên sàn trống đây. Nhưng chúng ta ngồi đâu bây giờ, Lisette?”

“Trên sàn, tất nhiên rồi”, Lisette nói.

“Trên sàn”, Anne lặp lại. “Tất nhiên.” Không chút do dự, cô duyên dáng ngồi xuống sàn, cười rạng rỡ với mọi người từ cái chân váy trả rộng. “Tham gia cùng tôi nào.”

Nữ công tước hằng giọng bằng một thứ âm thanh hoàn toàn ngờ vực.

Eleanor không muốn ngồi lên sàn. Khung váy lót của cô hẳn sẽ bật ngược lên trời và làm chiếc váy trùm lên đầu mất. Mặt khác, cô lại không muốn làm

đồng minh với mẹ mình, đặc biệt là khi Villiers rõ ràng tháy cái ý tưởng đó thật hấp dẫn.

Ít nhất thì đó cũng là điều cô đoán qua ánh cười trong mắt anh. Theo lẽ tự nhiên, anh không nói gì. Lisette, trong lúc đó, đã ngồi xuống sàn, rải các đốt xương ra và giờ đang tập ném bóng lên không và bắt nó.

"Trò đốt xương là trò lũ trẻ con", nữ công tước chỉ ra.

Miệng Lisette rũ xuống. "Cháu biết. Cháu ước chúng ta có trẻ con trong nhà."

"Nhưng chúng ta có một đứa trẻ trong nhà này mà." Villiers nói.

Lisette chớp mắt nhìn công tước. "Chúng đã đi về nhà hết rồi"

"Con trai tôi đang ở đây."

Đúng là Lisette, cô ta không ngạc nhiên bằng cách nào mà Villiers lại có một đứa con, khi mà anh ta không có vợ. "Leopold, ngài thật tuyệt vời", cô ta kêu lên, như thể anh đã sinh ra đứa con đó chỉ để làm cô ta vui.

Mẹ của Eleanor vừa rồi còn đang bận bịu trừng mắt nhìn cái đầu cúi xuống của Anne, thì giờ bà ngẩng phắt đầu lên để trừng trừng nhìn Villiers. Có thể Lisette không biết, nhưng bà thì biết quá rõ là Villiers chưa từng kết hôn.

"Có lẽ là phần thưởng?", bà hỏi, giọng bà chỉ cách vẻ băng giá vài phân. "Chắc chắn là từ con trai chỉ là lỡ miệng nói ra thôi, phải không công tước?"

"Thực tế thì, Tobias là con trai tôi", Villiers nói. Anh ta quay sang nhìn người hầu. "Vui lòng gọi con trai ta từ phòng trẻ ra đây"

"Ngày thật là may mắn!", Lisette nói trầm ngâm. "Tôi ước gì mình cũng có con."

"Im đi!", Nữ công tước quát.

"Mẹ", Eleanor nói, cảm thấy thông cảm. Từ lâu cô đã nhận ra rằng chỉ những tình huống hơi bất thường một chút thôi cũng khiến mẹ mình cực kỳ

phiền não. Không hẳn vì nữ công tước có quan điểm khắt khe về tội lỗ - mà là bà hết sức căm ghét bất kỳ điều gi sai phép tắc.

"Suỵt", mẹ cô nói, quay sang nhìn cô. "Con quá ngây thơ để hiểu ẩn ý của chuyện... chuyện này", bà dừng lại rồi nói tiếp. "Con trai ngài không nên được đến gần những phụ nữ gia giáo. Villiers. Tôi đáng ra không cần phải nhấn mạnh một quan điểm lễ giáo thông thường như thế. Ngài đã sỉ nhục chủ nhà của mình một cách ghê gớm."

Đôi mắt xám của Villiers trầm ngâm nhìn nữ công tước rồi quay sang với Lisette. "Tôi có một đứa con ngoài giá thú", anh ta giải thích: "Tôi xin lỗi vì đã sỉ nhục cô vì mang theo thằng bé tới mái nhà này."

Eleanor thấy thật muốn vỗ tay. Giọng của Villiers điềm tĩnh đến mức chẳng có đến một chút mỉa mai lộ ra qua lời anh.

Vì Lisette chẳng thèm quan tâm đến các quy tắc và thực ra còn thường xuyên tự tạo ra chúng, cô ta mỉm cười với Villiers. "Ngài rất may mắn."

"Ngài thấy mình đang làm gì chưa?", nữ công tước rít lên với Villiers. "Làm ô uế những đôi tai trong sáng. Cô ấy thậm chí còn chẳng hiểu nổi sự vô liêm sỉ của ngài." Nếu bản thân Villiers hoàn toàn kiềm chế đến mức anh tỏ vẻ lãnh đạm thì mẹ cô dường như đang mất kiểm soát.

Eleanor liếc nhìn đôi mắt trống trải của Villiers và nụ cười vô tâm - dù không hề trong sáng - đang nở trên môi Lisette. Cô ghét cảm giác bất lực thấp kém mà mình cảm thấy mỗi khi mẹ cô chuẩn bị gọi một ai đó là ngu ngốc. Cho dù bản thân cô không phải là đối tượng của tràng chỉ trích đó thì cũng chẳng phải là vấn đề nữa.

Vấn đề mà cô ghét và đã ghét từ khi còn bé là khoảnh khắc mẹ cô mất kiểm soát tâm tình rồi chỉ trích người khác trước mặt cô.

"Tôi gần như muốn rời khỏi ngôi nhà này ngay lập tức", nữ bá tước nói, giọng cao dần. "Villiers, ngài đúng là đồ ngốc nếu ngài tin rằng..."

Có thứ gì đó vụt đứt trong đầu Eleanor và đó chính là sợ chỉ kiên nhẫn mỏng manh đã cùng cô bước đi trong suốt hai mươi năm cuộc đời với những cơn giận dữ của mẹ mình. Cô ngán phải nghe mọi người bị gọi là ngu

ngốc lắm rồi. Cô chán phải đồng ý với những nhận định của mẹ mình chỉ vì làm trái ý bà chỉ chuốc mệt vào thân.

"Mẹ", cô nói, bước tới trước rồi đặt một tay lên vai của Villiers. "công tước đã trao cho con một vinh dự vô giá đó là cầu hôn con."

Một khoảnh khắc im lặng băng giá xuất hiện. Đến cả tiếng loạch xoạch khi Anne ném các đốt xương cũng im bặt. Âm thanh duy nhất Eleanor nghe thấy là tiếng thì thầm của hai người hầu đang gác hành lang.

"Con đã chấp nhận", cô nói thêm, chỉ để mọi chuyện thêm rõ ràng.

Lông mi Villiers chớp chớp khi anh liếc nhìn mọi người. Đúng là lông mi anh ta quá dày đối với đàn ông. "Tôi tràn ngập sung sướng", anh ta nói trang nghiêm. "Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc cô ấy chấp nhận bàn tay mình"

Anh ta kéo tay Eleanor xuống dưới khuỷu ta mình và cười với cô. Cô trả thù bằng cách cấu anh một cái.

Lisette nhìn hai người họ "Có phải em đang nói rằng mình sắp thành một nữ công tước không, Ellise?"

Vì mẹ cô vẫn đang tê liệt, giằng co giữa sự giận dữ và tham vọng, Eleanor mỉm cười với Lisette. "Phải"

Anne nhảy dựng dậy và hôn Eleanor. "Thật là ngạc nhiên", cô hét lên, nhìn Villiers một cách cảm động. "Ôi, ngài công tước, ngài sẽ chẳng bao giờ biết được mình đã cướp đi từ chúng tôi - những người yêu thương Eleanor nhất - một báu vật vô giá nhường nào đâu."

Eleanor ước tay mình rảnh để cấu cả Anne nữa.

"Thật đáng yêu làm sao", Lisette thở, cũng nhóm dậy. "Tôi tôn thờ đám cưới, quá đẹp. Quá vui vẻ", cô ta vẫy tay, gọi người hầu nam vừa vào phòng. "Sâm-panh, James!"

James ngoan ngoãn đi ra.

Rõ ràng, đến đây là Lisette hết sự hứng thú dành cho tuyên bố của Villiers. "Sao chúng ta không bắt đầu chơi đi nhỉ?", cô ta hỏi, lại thả người xuống sàn. Anne ngay lập tức ngồi xuống, váy xòe rộng thành một vòng tròn thanh nhã quanh người.

Mẹ Eleanor hắng giọng và quay sang nhìn Villiers. "Tôi sẽ nói thẳng. Tôi không thấy hài lòng cho lắm khi xem xét đến hoàn cảnh của ngài."

"Tôi có sáu đứa con ngoài giá thú", Villiers thông báo cho bà, không mấy tốt bụng.

Bà trắng bệch.

"Mẹ", Eleanor nói. "Con biết đây đúng là một cú sốc khủng khiếp."

"Con gái tôi sẽ cưới một công tước", nữ công tước nói với hàm răng nghiến chặt. "Đúng là đạo đức của anh ta chỉ bằng loài sóc, nhưng đó là nỗi khổ tôi phải chịu đựng."

"Thật ra thì lũ trẻ sẽ là nỗi khổ Eleanor phải chịu đựng", Villiers nói một cách quá mức hân hoan.

"Xem ra ngài mang cậu bé theo cùng cũng có mục đích cả", nữ công tước nói. "Tôi cho rằng ngài đang đưa thằng bé về một ngôi nhà thích hợp ở vùng quê. Chắc chắn là ngài không cần tự mình làm cái việc vặt đó chứ?"

Eleanor can thiệp trước khi Villiers kịp tung ra một cú đấm chết người bằng cách tuyên bố với nữ công tước rằng anh định nuôi đứa bé này dưới máy nhà của chính mình. "Không có lý gì phải thảo luận chuyện riêng tư đó ngay bây giờ."

Mắt nữ công tước quay ngoắc sang nhìn cô. "Eleanor, con phải quên là mình từng nghe thấy cuộc thảo luận này. Nếu cha con ở đây, ông ấy sẽ nói chuyện với công tước. Nhưng vì ông ấy quá bạc bẽo đến mức ở lại Nga với anh trai con, mẹ sẽ tự mình đảm nhận nhiệm vụ này. Công tước, mai chúng ta sẽ thảo luận chuyện này. Ở chỗ riêng tư."

"Tôi sống để đợi chờ", Villiers nói dài giọng.

Mẹ vợ tương lai nhìn anh với vẻ cực kỳ căm ghét, nhưng bà vẫn kìm được miệng.

"Tham gia cùng bọn tôi nào!" Lisette gọi từ dưới sàn.

"Cháu đang mời ta ngồi ườm xuống sàn sao?", nữ công tước hỏi.

Vào khoảnh khác ấy, cửa mở ra và một cậu bé gầy gò mặc áo vét nhung màu nâu bước vào. Cậu bé ăn mặc hệt như mọi cậu bé quý tộc khác, Eleanor nghĩ, dù rõ ràng là cậu không thuộc về một trong số chúng. Trên mặt cậu có một vẻ gì đó hoang dã và kiêu hãnh, như thể cậu còn giống công tước hơn chính ngài ấy vậy.

Cậu bé đi tới và cúi đầu xuống

"Cúi người", cha cậu nói, dù không mạnh mẽ.

Cậu cúi người.

Anne và Lisette cùng ngẩng lên. "Ngồi xuống cạnh cô này!", Lisette ríu rít, vỗ lên sàn. "Cô đang hết sức vất vả để bắt được quả bóng nhỏ này đây"

Cậu bé hệt như phiên bản thu nhỏ của Villiers, từ đôi mắt xám lạnh lùng cho tới vẻ tự chủ tột bậc. "Tôi xin phép được giới thiệu con trai mình", Villiers nói. "Tên thằng bé là Tobias"

Cậu bé quay đầu và nhìn cha mình.

"Thằng bé thích được gọi là Juby hơn", Villiers nói thêm.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Villiers thua cuộc và bởi một người còn chưa bằng một nửa cân nặng của mình. Eleanor bước tới trước và mỉm cười.

"Tiểu thư Eleanor", Villiers nói. "Vợ tương lai của ta". Chỉ có một chút xíu mỉa mai trong giọng anh.

Eleanor nhún mình. Cậu bé lại cúi đầu. Cậu vô cùng đẹp trai theo kiểu một

số chàng trai trẻ mà cả cuộc đời họ như được thấy qua đôi mắt, cái mũi to và tay chân vụng về.

"Cúi gặp", cha cậu nói vô cảm.

Cậu cúi gặp.

"Mẹ của tiểu thư Eleanor, nữ công tước Montague."

Lần này Tobias cúi chào mà không cần bảo, điều đó là Eleanor cảm thấy khá hơn. Nếu cậu nhóc hoang dã này giải nghĩa được ánh mắt giết người của mẹ cô thì có lẽ bản thân cô cũng không hẳn là một đứa nhát gan thiểu năng vì đã đầu hàng bà vô số lần trong suốt hai hai năm qua.

"Trên sàn là tiểu thư Lisette và phu nhân Bouchon", Villiers tiếp tục. "Cúi chào đi."

Tobias cúi người chào. Lisette lại ngẩng lên và vỗ xuống sàn nhà. Theo tự nhiên, Tobias ngay lập tức ngồi vào chỗ mà cô ta ra hiệu.

"Ta sẽ đi nghỉ cho tới bữa tối để trấn tĩnh lại", nữ công tước tuyên bố, bằng giọng ám chỉ rằng bà đang sắp bất tỉnh đến nơi. Bà đừng lại, rõ ràng là chờ cho Villiers và Eleanor hợp xướng phản đối. Mắt họ nhìn nhau.

"Mẹ hẳn là mệt mỏi lắm sau chuyến đi dài", Eleanor nói.

"Dù người ta chẳng thể biết được điều đó", Villiers nói xen vào. "Trông bà vẫn đẹp tinh tế như thường, thưa nữ công tước."

Bà ngay lập tức nhún một bên vai lên làm dáng. "Ôi, làm sao ngài có thể nói thế chứ!", bà nói, dù thiếu đi sự mãnh liệt thường ngày. "Bụi bặm! Khô rang. Chúng tôi đã ở trong xe gần nửa ngày."

"Chỉ một phụ nữ hết sức kiên cường mới có thể trông tươi tắn như bà sau một hành trình dài như vậy", Villiers nói.

"Con sẽ đi cùng mẹ tới cầu thang", Eleanor nói. "Một người hầu sẽ thông báo cho mẹ ngay khi điền chủ và gia đình ông ấy tới."

Khi đi vào sảnh họ đối mặt với một tấm gương mạ vàng khổng lồ. Eleanor thấy mình trong gương và đứng khựng lại.

"Nhìn con mà xem!", mẹ cô quát. "Thứ con tô lên mắt khiến con trông thật trơ trẽn", bà nắm chặt tay Eleanor hơn. "Mẹ chẳng bao giờ nghĩ mình nên nói ra một điều như thế này, nhưng mẹ không chắc là con nên cưới Villiers, Eleanor."

Bà cứ nói mãi không dứt, nhưng Eleanor không nghe thấy. Phấn Koh màu đen mà Anne tôi lên lông my cô và đánh mờ trên mắt khiến mắt cô trông to gấp đôi bình thường. Cô trông thật...

Đẹp. Bí ẩn. Khiêu gợi. Tất cả trừ trinh trắng.

"Các lọn tóc xoăn của con rối bù lên", mẹ cô nói. "Con nên lên gác cùng mẹ, Eleanor, mẹ sẽ có lời với Willa. Cái vẻ lòe loẹt mà cô ta tạo ra đơn giản là không chấp nhận được. Nếu chúng ta quyết định rằng con nên chấp nhận lời cầu hôn của Villiers thì con sẽ phải tìm một người hiểu rõ hệ quả khi đứng ở địa vị của con hiện nay."

"Không", Eleanor tuyên bố. Cô không thể rời mắt khỏi khuôn mặt mình. Không mặt nhỏ, tầm thường của cô đã biến đổi. Môi cô trông thật hư hỏng như thể một người phụ nữ hôn hít trong góc tối và cười đùa không kiêng dè, chứ không phải người có những cảm xúc kìm nén sao cho phù hợp với con gái một công tước.

Trông cô không giống kiểu phụ nữ đứng lững thững than khóc về người tình cũ. Cô trông giống một phụ nữ mà người tình cũ nhớ mãi không quên.

"Ý con là gì?", mẹ cô hỏi.

Cô quay sang nhìn mẹ mình, cằm hếch cao. "Con thích con trông như thế này, mẹ ạ."

"Trông con không giống một nữ công tước."

Eleanor biết rõ mẹ yêu cô và bà chỉ muốn những gì tốt nhất cho con gái. Nhưng cô đã chấm dứt việc giả vờ mình là một cô gái hoàn hảo rồi.

“Con không muốn trông như một nữ công tước”, cô tuyên bố.

“Villiers chú ý đến diện mạo còn hơn cả nữ hoàng nữa đấy. Con không thể bắt gặp anh ta đi đâu đó với mái tóc tuột khỏi ruy-băng. Mẹ chưa từng thấy cổ áo anh ta trông tình trạng không tinh khôi. Anh ta hẳn đã bắt một người hầu nam đi theo mình với quần áo dự phòng.”

“Có khả năng lắm”, Eleanor nói. “Nhưng nếu anh ta muốn lãng phí thời gian để ăn mặc hoàn hảo, anh ta sẽ phải làm điều đó một mình thôi.”

“Eleanor!”

Chống lại mẹ mình khó khăn hơn khi bà van nài thay vì hăm dọa. Nhưng Eleanor không muốn ăn vận như một trinh nữ tiều tụy nữa. “Mẹ vẫn thường chỉ trích con vì không đủ hấp dẫn với đàn ông còn gì”, cô chỉ ra.

“Mẹ chẳng bao giờ chỉ trích ai”, mẹ cô nói quả quyết. Và điều tệ nhất là bà tin vào điều đó.

“Mẹ đã bảo con ngu ngốc”, Eleanor đáp. “Và mẹ nói đúng. Khi ấy con đơn giản là không có hứng thú kết hôn. Con không thể hình dung mình sắp kết hôn nữa.”

“Cho tới khi Villiers thay đổi suy nghĩ của con. Mẹ thấy là mọi quý ông đều có lỗi lầm. Mẹ cần phải khắc sâu vào đầu anh ta là không bao giờ được đề cập đến lũ trẻ đó khi có mặt con hoặc mẹ thêm lần nào nữa.”

“Villiers không phải là người đã thay đổi suy nghĩ của con.”

“Bất kể nó là gì, mẹ không hiểu vì sao việc thay đổi này lại khiến con ăn mặc như một con chìa vôi trơ trẽn”, mẹ cô nói quay lại chủ đề cũ.

“Chìa vôi hả mẹ?”

“Con biết chính xác ý mẹ là gì mà!”

Eleanor mỉm cười với hình ảnh của mình trong gương. “Con thích từ đó”, cô thử lắc hông. “Và quan trọng hơn, Villiers thích con trông thế này.”

“Đúng là anh ta đã cầu hôn con ngay lập tức.”

“Đó chính là bằng chứng, mẹ ạ”, Eleanor nói, vui vẻ lờ tịt sự thật. Không may thay. Villiers chẳng động đậy đến một sợi tóc khi thấy sự biến đổi của cô. Anh ta hẳn cũng nhận thấy son phấn trên mặt cô, nhưng nó chắc chắn không hề sưởi ấm trái tim anh ta khi cân nhắc đến cái cách anh ta lượn lờ quanh Lisette.

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, bà đẩy nhẹ cô. “Mẹ nghĩ lại rồi, con nên quay lại phòng khách đi. Lisette vẫn như cũ nhưng con bé xinh đến nỗi ban đầu người ta khó mà nhận thấy.”

“Lisette tội nghiệp”, Eleanor nói.

Mẹ cô khịt mũi và đi lên cầu thang.

CHƯƠNG 11

Villiers cúi xuống nhìn con trai. Tobias, anh sẽ bị nguyền rủa nếu có ngày gọi cậu là Juby... Cậu đang ngồi trên sàn ném xương gỗ. Cậu bé có mái tóc đen như mun giống anh y hệt. Anh sẽ phải cảnh báo trước với cậu về những sợi tóc trắng, chúng đã xuất hiện khi anh vừa qua sinh nhật thứ mười tám.

Ban đầu, khi còn bé, anh đã rất sợ tóc mình sẽ bạc trắng như con đà điểu. Rồi anh nhận ra tại phòng tranh công tước có một bức chân dung của một tổ tiên nhiều năm trước có mái tóc giống hệt mình. Cả khuôn mặt cũng giống hệt. Ông ta trông như một gã con hoang mắt lạnh lùng hung ác, vậy nên Villiers cũng chẳng có chút ảo tưởng nào về bộ mặt của chính mình.

Cái ý nghĩ là Tobias mang mái tóc và đôi mắt của mình khiến Villiers có một cảm giác kỳ cục.

Lisette ngẩng lên và trao cho anh nụ cười rạng rỡ mà dường như cô vẫn dùng để chào đón tất cả mọi người. Anh đã từng gặp rất nhiều phụ nữ xinh đẹp... Hôn phu cũ của anh, Roberta, rất yêu kiều, nhưng Lisette đẹp đến lạ thường. Cô trông như một nữ thần trinh bạch vui tươi.

“Ngồi xuống cùng bọn tôi đi”, cô ta nói, ra hiệu bên dưới sàn. Cô đang ngồi giữa một lớp lụa sáng lấp lánh trông như một bông hoa. Thật sảng khoái khi được gặp một người chẳng hề quan tâm đến quy tắc, đối ngược hẳn với nữ công tước Montague, một người phụ nữ mà anh sẽ đích thân đề cử là người mà mình không muốn chào mời vào gia đình nhất.

“Tôi sẽ chờ tiểu thư Eleanor hộ tống mẹ cô ấy về.”, anh nói.

Lisette khẽ nhún vai đầy quyến rũ. Có vẻ như cô ta đã quên mất Eleanor.

Nhìn bề ngoài thì thấy Eleanor - người rõ ràng là anh sắp cưới - đã quyết

định nổi loạn, nhưng anh không thật lòng rằng cô đã thật sự quyết định sẽ cưới mình. Cô chỉ tuyên bố như vậy để làm mẹ mình im lặng.

Anh không thể nghĩ ra một phụ nữ nào khác trên khắp nước Anh này dám thông báo về việc đính hôn của mình mà không chờ anh cầu hôn nữa.

Eleanor quay lại phòng. Nếu Lisette sáng rực rỡ như vàng nguyên chất thì Eleanor lại có đôi môi đỏ rực và vẻ khiêu khích của một vũ công Hồi giáo người Anh, nếu có ai đó như thế tồn tại.

Không nói một lời, cô ngồi phịch xuống cạnh Anne trên sàn. Khung váy lót của cô quá rộng cho cái hành động ngồi xuống sàn mất phẩm giá đó. Một bên váy bật ngược lên và anh thoáng thấy một mắt cá chân mảnh mai, ngọt ngào trước khi cô đập chiếc váy xuống.

"Tôi vừa định hỏi xem liệu tôi có thể mời cô ngồi xuống ghế hay không", anh nói, chỉ vì niềm vui được thấy cô quắc mắt với mình.

Mắt cô đen như một gái điếm sành điệu. Nhưng cô được dạy dỗ để thành một nữ công tước, và vì thế cô ngồi thẳng đờ, dù cho đang ngồi trên sàn. Một gái điếm công tước, cô chính là thế. Một nữ công tước phóng đãng. Bất kể cô làm gì, cơ thể anh phản ứng với những tín hiệu của cô như thể anh thật sự đang ở trong nhà thồ, dù anh cũng chưa từng vào những chỗ như thế bao giờ cả.

Anh có lẽ nên tham gia với nhóm người trên sàn, nhưng anh ghét những hành vi thiếu nghi thức như vậy. Và anh cũng không tin vào kỹ năng quản gia của Popper.

"Mọi người làm gì ngoài ném xương và cố bắt bóng?" Eleanor đang hỏi. Cô đang cầm bóng trong tay và có vẻ bắt được nó một cách dễ dàng.

"Juby bảo rằng cậu bé và các cậu nhóc khác đã tự định ra luật lệ riêng", Lisette nói. "Tôi không thấy có lý do gì chúng ta phải làm đúng nguyên tắc hết. Tôi muốn thử cưỡi voi."

Cưỡi voi? Villiers thấy rõ ràng là anh đã nhỡ mất một phần quan trọng trong cuộc trò chuyện. Thật đáng tiếc vì máu của anh đang sôi râm ran, tất

cả vì đôi môi căng mọng của Eleanor. Nó làm anh nghĩ tới việc đưa cô lên giường.

Eleanor là một cô gái nhỏ nhắn với cá tính mạnh mẽ, ăn nói sắc bén, hẳn rồi sẽ trở nên giống hệt mẹ cô. Và nếu điều đó chưa đủ để dọa một gã đàn ông phát sợ thì sẽ chẳng gì có thể làm được thế nữa.

"Juby!", Eleanor nói với Tobias: "Cái tên đó làm cháu nghe giống như một viên kẹo mật vậy."

Villiers phải ngăn mình không phì cười. Có thể cô ăn nói sắc bén thật đấy nhưng đang là người có cùng ý kiến với anh. Công tước kéo một cái ghế về chỗ mình và ngồi xuống phía sau con trai.

Eleanor thoáng nhìn anh. "Vì sao ngài được ngồi trên ghế trong khi chúng tôi ngồi trên sàn?"

"Các cô đã chọn ngồi xuống đó đấy chứ", anh nói một các thân thiện. "Tôi thì chọn không ngồi cùng các cô."

"Ngài thật là cứng nhắc, Leopold!" Lisette cười. Cô vòng tay quanh người Tobias. "Chúng tôi thích ngồi trên sàn, đúng không"

Tobias nhích ra. Thằng bé không đủ lớn, hay đủ bé để muốn được ôm. Nhưng thật dễ chịu khi thấy cô tỏ ra quyến rũ với thằng bé đến thế nào. Rõ ràng là, Lisette hoàn toàn không bị tác động bởi hoàn cảnh chào đời của Tobias. Cô vẫn đối đãi với cậu bé như với mọi đứa trẻ khác: Bằng niềm vui chân thật mà cô mang đến cuộc sống hằng ngày của mình.

Lúc này đây cô đang cười và vỗ tay tán thưởng cái cách Tobias đỡ các đốt xương bằng mu bàn tay.

Sau năm sáu phút Lisette đã bị loại khỏi trò chơi và cả Anne cũng vậy, dù thực tế là Anne tự mình bỏ chơi. Cô đã châm một điều thuốc là và đang dựa vào một chân ghế của Villiers, thổi các vòng khói lên trần nhà.

"Trò này chán quá đi", Lisette nói, ngẩng lên nhìn anh với cái bĩu môi xinh xắn.

“Villiers”, Eleanor nói mà thậm chí còn chẳng thèm liếc anh một cái, “Lisette muốn làm việc khác.”

Cô thật sự sẽ biến thành mẹ mình nếu không coi chừng đấy. Tuy vậy, anh vẫn giúp Lisette đứng dậy, nhận thấy cô cũng mềm mại như vẻ ngoài. “Cô có cả một dãy nhạc khí ở bức tường đằng kia”, anh nhận xét.

Mắt cô sáng lên ngay lập tức. “Tôi đã học chơi tất cả chúng đấy, tôi tôn thờ âm nhạc.”

Mẹ anh cũng yêu âm nhạc và từng dành nhiều giờ liền chơi đàn Cembalo trong phòng khách. Anh mỉm cười với Lisette, tưởng tượng con họ sẽ như thế nào. Nét thanh tú vàng óng ả sẽ bù đắp cho vẻ u ám, hung tàn của anh.

Không có nghĩ là Tobias xấu xí, nhưng phải thừa nhận là con gái Violet của anh không - chậc, con bé không phải là một bông violet. Con bé có nét gồ ghề kỳ cục và cái cằm lớn. Anh chưa biết mình sẽ gả con bé đi bằng cách nào nữa, nhưng anh đoán chừng có đủ tiền là làm được điều đó thôi.

Và có lẽ Lisette sẽ dạy Violet cách để trở nên duyên dáng và hạnh phúc. Lisette càng xinh hơn bởi vì cô luôn hết sức vui vẻ.

Anh liếc nhìn Eleanor, cô đang cau mày nhìn Tobias. Cô cũng có thể vận dụng bài học đó đấy. Tuy vậy, lý trí cho anh biết là Tobias không quan tâm đến một vài ánh mắt cau có. Không, sau những ngược đãi mà cậu đã phải chịu dưới bàn tay Grindel.

Tay Villiers tự động nắm chặt lại. Anh đã đấm ngã hắn ta, mang toàn bộ lũ nhóc đi, rồi nói chuyện với một thẩm phán phố Bow mà anh quen. Giờ thì Gridel sẽ ở tù mãn kiếp, nhưng dù vậy hằng đêm anh vẫn mất ngủ khi nghĩ đến việc chưa rứt được đầu gã khốn đó khỏi cơ thể.

“Leopold!”, Lisette gọi một các yêu kiều. “Ngài sẽ giúp tôi lấy cái đàn Luýt này xuống chứ?”

Thường thì anh sẽ vô cùng khó chịu khi có bất kỳ ai dám liều lĩnh gọi tên mình. Tuy vậy bằng cách nào đó, Lisette đã tước bỏ mọi sự chỉ trích của anh. Nó là một nhận thức thú vị giúp củng cố những suy tính cho tương lai.

Qua khóe mắt, Eleanor thấy Villier lon ton chạy theo Lisette, nhưng cô chẳng thèm nhìn anh khinh miệt nữa. Dù anh chẳng hề nhận ra nhưng vẻ tôn thờ thảm hại dành cho Lisette trong mắt anh đã tự nói lên tất cả.

Thay vào đó, cô khom lưng và quan sát trò chơi như chim ưng để bảo đảm Tobias không cố giấu một khúc xương nào trong lòng bàn tay. Cô đã bắt quả tang cậu giấu một đốt dưới chân và một đốt khác trong ống tay áo rồi.

Bên kia phòng, Lisette bắt đầu chơi đàn. Lisette có giọng hát như thiên thần và ngay lúc này cô giống một quý cô hoàn hảo hơn bao giờ hết. Đó là một điều đáng thương ở Lisette. Cô ta không hề diễn kịch. Cô ta là một quý cô và chỉ đơn giản là vậy.

Với chút nỗ lực, Eleanor gạt Villiers và Lisette ra khỏi tâm trí. Vào lúc này cô chỉ muốn đánh bại phiên bản thu nhỏ của Villiers với tính khí nóng nảy, hư đốn này. Ở cậu có gì đó khiến cô thích. Thứ nhất là cậu hoàn toàn không run sợ trước ánh mắt trợn trừng của mẹ cô.

Họ đang hòa nhau khi bước vào ván cuối. Cậu kết thúc hoàn hảo một vòng. Cô phản công. Họ chuyển sang ném tay trái. May thay, thật ra cô thuận tay trái. Cậu kết thúc một vòng hoàn hảo khác và một lần nữa cô chơi ngang ngửa. Cậu chuyển về tay phải nhưng vì đôi chút bất lợi của ngón tay út bị cong.Cuối cùng thì cậu đỡ trượt. Đến lượt cô.

Cô ném bóng, bắt bóng và sáu mấu xương trượt êm ru vào dưới chân váy xòe rộng. Cô nắm chặt tay lại để giữ các đốt xương.

“Cô đã thắng!”, Tobias kêu lên, trông rất sốc. “Nhưng cháu chưa từng thua”

Cô tận hưởng một khoảnh khắc chiến thắng. “Có khả năng là vì trước giờ cháu chưa từng đấu với phụ nữ.”

“Cô nghĩ con gái chơi trò đốt xương giỏi hơn con trai sao?”, trước đây cô từng nhìn thấy cái cằm hếch lên như thế. Villiers có cái kiểu đó. Mà thật ra, mọi cậu con trai đều thế khi họ đối mặt với một thực tế không mấy dễ chịu.

“Cô giỏi hơn cháu.”, cô chỉ ra. “Vì sao hai người chúng ta không thể đại diện cho giới tính của mình nhỉ?”

Cậu nghĩ ngợi về cách nói đó. “Trước đây cháu từng chơi với rất nhiều đứa con gái.”, cậu tuyên bố. “Và cháu toàn thắng.”

“Trèo cao ngã đau”, cô nói. Và rồi cô mủi lòng, cười toe toét với cậu bé. “Cô đã ăn gian”

“Gì cơ?” giọng cậu đột nhiên hạ xuống cả một quãng âm, với sự ngỡ ngàng trong giọng, trở nên giống hệt giọng nói trầm của cha mình.

Cô gạt nhẹ váy ra và cho cậu xem những đốt xương bị giấu. “Cháu lúc nào cũng phải đếm số xương khi có người tuyên bố chiến thắng.”

“Cháu lúc nào chả đếm số xương!”, cậu bé kêu lên. “À, thường là thế. Nhưng cô là một quý cô cơ mà”, giọng cậu từ cao hạ xuống thấp. Một ngày nào đó cậu sẽ mang giọng nói trầm mượt như nhung của cha mình.

“Sai lầm của cháu thôi”, cô nói hớn hở. “Cô đã ăn gian... nhưng cô vẫn thắng. Cháu cô ăn gian và đã thua. Khi cô quyết định chơi ăn gian, cô thắng vì cháu không bắt quả tang được”

Tobias nheo mắt lại. “cô là một quý cô thật kỳ lạ”

“Rất kỳ lại”, Villiers nói từ trên vai cô.

“Tôi đã nghĩ Eleanor kỳ lạ từ hồi bọn tôi còn trong phòng trẻ”, Anne cười. Giọng cô hơi ngà ngà say.

“Tobias”, Eleanor nói, lờ họ đi. “Cháu nghĩ cháu có đủ khỏe để kéo cô dậy không?”

Cậu bật người dậy. “Cô đâu có to lắm”, cô đoán chừng là cậu đã thấy thích mình, sau đó khi cô chơi ăn gian. Đàn ông thật kỳ lạ, bất kể tuổi tác thế nào. “Một hoặc hai tháng nữa thôi là cháu cao hơn cô rồi”

“Cháu khoác lác hệt như con chó của cô vậy”, cô nói. Cậu đã xoay xở để kéo cô đứng dậy. Eleanor vuốt váy đuôi chúng trùm qua hai khung váy của cô.

Cậu đang thầm ước được nói ra là cô điên rồi, chó không khoác lác, nên cô

giải tỏa sự bức bối ấy giùm cậu. “Con chó Hàu của cô là một kẻ khoác lác kinh khủng.”

“Nó khoác lác về cái gì?”

“Thứ nhất là về cái đuôi. Nó yêu đuôi mình. Vấn đề là nó không thể nhìn thấy đuôi mình vì quá béo nên nó cứ chạy vòng vòng, sủa ăng ẳng để khiến cô nhận ra cái đuôi đó mới quan trọng, xinh đẹp, và đặc biệt đến mức nào.”

Rõ ràng là Tobias đã học thuộc bài không được cười bởi vì cậu nhìn với đôi mắt chăm chú tò mò khiến cô nhớ tới công tước. Nó khiến cô muốn vỗ về cậu, một việc đến là ngớ ngẩn.

“Thứ hai, Hàu tự hào đến lố bịch về khả năng bảo vệ cô.”

“Bảo vệ cô? Cô bảo mẫu bảo cháu là nó chỉ to bằng chú lợn con.”

“Cô phải thừa nhận là so sánh đó cũng có sự tương đồng nhất định. Nhưng ý của cô là nó nghĩ mình rất hung dữ. Cực kỳ hung dữ. Nó thích giả vờ là các vỉ lo sưởi chuẩn bị tấn công cô. Nó bò tới gần, tấn công chúng một cách man rợ, và cứu tính mạng cô.”

Tobias do dự.

“Cô biết... Cháu muốn cho cô biết rằng Hàu không phải là một con chó sáng dạ cho lắm”, Eleanor nói, thở dài.

Tobias gần như đã mỉm cười.

“Thứ ba là nó hết sức tự hào về pin của mình”, cô nói.

Cậu cười toét miệng khi nghe thấy điều đó. “Cháu tưởng các quý cô chẳng bao giờ đề cập tới những thứ như thế.”

Thật ra đúng là không, thường là thế. “Cháu cũng nghĩ là mình có thể đánh bại mọi người phụ nữ chỉ đơn giản vì cháu có pin”, cô chỉ ra. “Không kể đến sự thật là cháu đã nghĩ một quý cô thì không chơi ăn gian nên đã không đếm số xương.”

“Tôi hãi hùng quá”, Villiers nói dài giọng. “Hãi hùng”, anh quay sang nhìn con trai, mắt anh nghiêm túc đến mức Eleanor tự hỏi Tobias có biết anh đang đùa không. “Cô ấy không phải là một quý cô, con trai à. Ta sẽ phải tìm một nữ công tước khác thôi.”

“Hàu có cái pin nhỏ nhất cháu có thể tưởng tượng ra.” Eleanor nói, liếc Villiers chỉ để thể hiện rõ là cô có thể tưởng tượng ra một thứ gì đó nhỏ hơn. “Gần bằng một cây củ cải chứ chẳng phải thứ gì đáng tự hào.”

Tobias khúc khích, giống như một đứa trẻ bình thường.

“Nhưng khi nó bắt đầu vẫy vẫy cái đó khắp nơi”, cô nói, nhấp thêm một ngụm rum-pân. “Cháu sẽ nghĩ nó là pin hoàng gia.”

“Nó làm gì với cái đó?” Tobias hỏi. Nghe giọng thằng bé như trẻ hơn đến năm tuổi so với lúc nó bước vào phòng.

“Chậc, cô ghét phải kể chuyện này lắm, bởi vì nó sẽ làm xấu đi hình ảnh của Hàu trong mắt cháu”, Eleanor nói. “Nhưng nó thích Peter, một trong những người hầu nam của bọn cô, thích một cách khá bất thường. Nói đúng hơn thì đối tượng đam mê của nó là chân của Peter.”

Ai mà nghĩ được điều đó cơ chứ? Cha và con trai cười giống hệt nhau.

Eleanor uống nốt cốc rượu của mình, ngẫm nghĩ tính hài hước của đàn ông mới thật là dễ đoán làm sao. Tobias phản ứng hệt như anh trai của cô khi ở cùng độ tuổi. Dường như tâm hồn đàn ông sẽ ngừng trưởng thành ở cái tuổi đó.

Công tước Villiers. Tuổi ba mươi, tiến đến... bốn mươi.

Đúng là điển hình.

CHƯƠNG 12

Tới khi điền chủ Thestle và gia đình xuất hiện thì Tobias đã được đưa về phòng trẻ và toàn bộ mọi người đều đã uống hết ba cốc rượu rum-pân. Villiers không thể hiện chút dấu hiệu say xỉn nào, nhưng Anne đi lại hơi lảo đảo.

Eleanor tự hào rằng mình có thể uống được kha khá rượu vang, nhưng cô đang dần nhận thấy rằng rum-pân không giống vang. Đầu cô quay mòng mòng và cô phải kìm lại cảm giác bốc đồng muốn cười toe toét.

May thay, mẹ cô đã xuất hiện trở lại và đảm nhận vai trò chủ nhà khi Lisette thậm chí ngồi trên một cái ghế cạnh Eleanor, đã trò chuyện mà gần như không thèm thở, suốt hai mười phút. Thật đúng là, Eleanor nghĩ ngợi một cách đa cảm, Lisette đã bị giới thượng lưu hiểu nhầm ghê gớm. Gần như lúc nào cô ta nói chuyện cũng dễ hiểu mà.

"Lisette", Eleanor nói, cắt ngang. "Chị không định một ngày nào đó sẽ lấy chồng sao?"

"Tất nhiên là chị có kế hoạch cưới chồng. Chị đã đính hôn, em chưa biết điều ấy sao?"

Eleanor ngồi thẳng dậy. "Chị đã đính hôn sao? Với ai?"

"Anh trai của Roland", Lisette nói, vẫy tay chào ngài điền chủ và con trai ông ta. "Cha chị và cha anh ta đã sắp xếp cuộc hôn nhân ấy nhiều năm trước. Anh ấy tên là Lancelot."

Việc đính ước hẳn đã được sắp xếp khi cả hai vẫn còn nằm nôi, dựa vào cái vẻ lịch sự ngượng ngùng mà vị điền chủ gật đầu về hướng Lisette. "Roland

và Lancelot... Không ngạc nhiên khi Roland trở thành một nhà thơ. Lancelot đâu?"

"Mấy năm trước anh ấy đã lên đường đi du lịch" Lisette nói với vẻ thờ ơ. "Khi anh ấy quay lại, chị nghĩ là bọn chị sẽ cưới. Chị khá thoải mái với hoàn cảnh hiện tại. Hoặc nếu chị gặp một người mà chị thích hơn Lancelot, chị sẽ cưới anh ấy. Điền chủ chắc cũng chẳng bận tâm đâu."

"Chị nghĩ gì về việc cưới Villiers, ví dụ thế?"

"Villiers?", Lisette dường như đã quên mất anh ta là ai, nên Eleanor chỉ tay về phía công tước. Anh đang đứng quay lưng về phía họ, trò chuyện với Anne. Cô không biết vì sao Anne lại mê mẩn vai anh đến vậy. Cô thích đùi anh hơn. Các cơ bắp của anh quá thể phi đạo đức, nhìn cái cách chúng kéo căng lớp vải quần của anh mà xem.

"À, Leopold", Lisette nói. "Chị tưởng em đã quyết định cưới anh ta, Eleanor. Chị chắc chắn là lúc nãy em đã nói như vậy."

"Anh ấy thật sự đã hỏi cưới em mà", Eleanor nói tự vệ.

"Thật sao? Khi đó anh ấy trong ngạc nhiên lắm", chẳng có đến một chút xíu chỉ trích trong giọng Lisette. Rõ ràng, nếu cô ta muốn cưới ai đó, cô ta chỉ cần tuyên bố luôn về lễ cưới đến là đủ. "Không, chị không muốn cưới Leopold."

Eleanor cảm thấy nhẹ cả người. Chậc, tất nhiên cô thấy nhẹ nhõm là phải khi đã mất trí và tuyên bố ý định kết hôn với Villiers, dù rằng cô sẽ rút lui nếu Lisette có cảm tình mạnh mẽ với công tước. Có lẽ thế.

"Anh ấy có mái tóc đáng yêu", Lisette nói. "Chị thật sự chưa từng nghĩ về anh ấy với tư cách người chồng", cô ta nghiêng đầu sang một bên và nhìn anh chăm chú.

"Vì sao chị lại nghiêng đầu?"

"Con người rất thú vị khi được nhìn nghiêng", cô ta nói. "Cứ lấy Lepold làm ví dụ. Mũi anh ấy thậm chí còn to hơn khi nhìn nghiêng."

Eleanor nghiêng đầu nhưng bị đổ sang bên nên cô nhanh chóng ngồi thẳng lại. Hẳn là do sâm-panh hòa cùng rum-pân tạo nên.

"Chị sẽ không phiền lòng nếu cưới Leopole", Lisette tiếp tục. "Leopold và Lisette nghe khá hay khi đi cùng nhau. Gần bằng Lancelot và Lisette. Quan trọng hơn, chiều nay anh ấy đã cứu chị thoát khỏi một con chó khá dữ", cô ta nhìn Eleanor. "Em đã nghe về chuyện xảy ra với chị chưa nhỉ?"

Eleanor gượng cười. "Đó là chú chó của em, nhớ không chị yêu?"

Lisette chớp mắt. "À, tất nhiên là thế!", nụ cười của cô ta hơi gượng gạo. "Chị đã sợ chó từ khi chị bị một con chó lai tấn công ở sân làng. Nó to gần bằng một con sói, đang đói gần chết. Dân làng đã phải bắt nó đấy."

"Chuyện đó hẳn phải khủng khiếp lắm", Eleanor lãnh đạm nói.

"Nhưng đó đâu phải chuyện chúng ta đang nói. Chúng ta đang nói chuyện cưới Villiers mà. Em biết không, chị sẽ cân nhắc về chuyện đó một cách nghiêm túc. Cảm ơn em vì đã gợi ý. Đôi khi cô Marguerite của chị phiền nhiễu kinh lên được. Em có biết là bọn chị gần như chẳng bao giờ có khách không? Chị cho là nhà em lúc nào cũng có người tới thăm, đúng không nào?"

"Tuy lúc"

"Chị cảm thấy như thể linh hồn mình bị giam giữ nới đây vậy", cô ta vung tay và làm ly của Eleanor rơi xuống sàn.

"Ôi trời, hẳn là đến lúc ăn tối rồi", cô ta nói, liếc nhìn chỗ rượu bị đánh đổ. "Chị sẽ bảo Popper là ông ta nên rung chuông ngay lập tức. ăn tối thôi!", cô ta cất tiếng gọi và vẫy ta với cả phòng.

Tất cả đều ngẩng lên. Mẹ Eleanor rõ ràng là đang tận hưởng một cuộc trò chuyện dễ chịu với vợ ngài điền chủ.

"Đến giờ ăn rồi", Lisette nói vui vẻ. "Eleanor đang trở nên ngà ngà say và vừa làm rơi ly rượu của mình."

Eleanor nhanh chóng ngồi thẳng dậy và cố ra vẻ tỉnh táo.

“Vì Popper không có ở đây, tôi sẽ bảo người hầu vậy.” Lisette nói. Cô ta lao ra cửa và một giây sau họ nghe tiếng bữa tối được mang lên.

“Tiểu thư Lisette thật sự vô cùng tự nhiên”, Villiers nói, xuất hiện bên cạnh Eleanor. Giọng anh ta có nhiều vẻ ngượng mộ hơn cô mong muốn.

“Cô ấy luôn có phẩm chất đó”, Eleanor nói.

“Chúng ta dành quá nhiều thời gian cho các phong tục và lễ nghi”, anh ta nói trầm ngâm.

Lễ nghi chắc chắn không phải thế mạnh của Lisette, nhưng Eleanor lặng thinh.

Điền chủ Thestle là một người đàn ông cao, gầy, ông ta rắc phấn lên tóc dày đến mức những hạt phấn nhỏ cứ liên tục rụng lên vai rồi trượt xuống sàn, như thể chúng đi dọc sườn núi. Ông ta mang đôi mắt u sầu làm Eleanor liên tưởng tới Hàu sau khi không thể kiềm chế được “nỗi buồn” rồi bị ăn mắng. Bà vợ thâm chí còn cao hơn cả ông ta và chắc chắn là có đôi vai rộng hơn.

Lạ thay, hai bậc phụ huynh tầm thường đó lại sinh ra một cậu con trai đẹp ngỡ ngàng. Với nụ cười rạng rỡ. Lisette giới thiệu Eleanor với ngài Roland. “Tiểu thư Eleanor, chị biết rằng em sẽ rất vui khi gặp Roland. Hay Roly-Poly[1], như bọn chị hay gọi anh ấy. Roby, anh vui lòng hộ tống tiểu thư Eleanor về ghế ngồi được chứ”

[1] Roly-Poly: Dùng để chỉ người béo, tròn, lùn.

Ngày Roland rõ ràng là không muốn ai đó nhắc lại biệt danh của mình, anh ta nhìn Lisette với vẻ căm ghét khinh bỉ mà người ta dành cho một con rắn hổ mang có độc. Chắc chắn là Eleanor hiểu được cảm xúc đó. Cô đang bắt đầu nhớ lại mình thấy căm ghét những chuyến đi chơi mùa hè tới điền trang Knole nhiều đến thế nào, trước khi mẹ Lisette mất và hai gia đình trở nên xa cách.

Năm phút sau cô cảm thấy đỡ hơn nhiều. Roland không nhìn cô bằng cặp mắt lạnh lùng khiến cô cảm giác như anh đang thầm cười nhạo mình. Lisette nói đúng về cái mũi La Mã của Roland nhưng cô ta đã quên không

mô tả cái mũi của anh ta đẹp đến mức nào khi kèm với bờ môi dưới sâu và cái cằm mạnh mẽ. Cằm Hy Lạp, không phải cô ta đã nói thế sao?

Bất kể nó là cằm kiểu gì thì cô đều thích. Và Roland hình như cũng thích cô. Họ tìm được bao nhiêu là chủ đề, nói chuyện hấp dẫn đến mức cô phải tự nhắc mình quay đi và hỏi điền chủ vài câu hỏi về lũ chim làm tổ trên gác trong nhà thờ.

Sự ngưỡng mộ trong mắt Roland thật dễ chịu. "Tôi hết sức ngạc nhiên khi trước đây chưa từng gặp em", anh ta đang nói.

"Tôi thấy Almack[2] thật buồn tẻ", Eleanor nói, lờ tịt sự thật là thứ tư nào cô cũng ở đó trong suốt mùa vũ hội vừa qua. Không một ai từng gặp Eleanor vào tháng Tư có thể nhận ra cô lúc này. "Quá nhạt nhẽo... toàn người cũ, và ai cũng cố gắng cư xử tốt nhất."

[2] Almack: Tên một câu lạc bộ ở Luân-đôn thời đó.

"Tôi hiểu rõ điều em muốn nói", Roland nói, nhìn cô một cách khá e thẹn. Anh ta có hàng lông my đẹp. Cô nhận thấy chúng không dày như Villiers nhưng dài và cong. "Em tiêu khiển cho bản thân bằng cách nào, tiểu thư Eleanor?", anh ta chợt nhận ra mình vừa nói gì và đỏ ửng cả mặt. "Tôi chắc chắn mình không nói ra điều đó với ý không đứng đắn."

Anne đáp lại anh ta từ bên kia bàn, một hành động vi phạm lễ giáo, nhưng đây chỉ là một bữa tiệc tối. "Eleanor làm việc mà mọi phụ nữ khác làm để giải trí."

Villiers liếc nhìn Eleanor và cô có thể thấy ánh cười trong mắt anh. Anne rõ ràng là có xu hướng xấu đi sau khi uống cả đống rum-pân, chưa kể đến rượu sâm-panh, Popper dường như đã quyết định rằng cách tốt nhất để sống sót qua bữa tối là khiến các vị khác không mời say mèm.

"Và nó là gì?" Roland hỏi, trông mê mẩn một cách đáng yêu.

Eleanor mỉm cười với anh ta. Roland tươi trẻ và ngọt ngào như một trái đào mới chín. Dù chắc phải lớn tuổi hơn cô thì anh ta vẫn có vẻ trẻ trung hơn. Anh ta trông giống một người dễ dàng sa vào lưới tình.

“Tất nhiên là chúng tôi quan sát đàn ông rồi”, Anne vừa nói vừa nấc một tiếng nhỏ, quý phái. “Đàn ông thú vị không để đâu cho hết.”

Eleanor đã khám phá ra rằng nếu đưa người về phía Roland thì mắt anh ta sẽ lướt xuống ngực cô như thể không ngăn nổi mình làm vậy. Và khi Roland ngẩng lên thì trong sâu thẳm ánh mắt của anh ta có một điều gì đó khiến cô bồn chồn trên ghế.

“Tôi không tưởng tượng nổi lý do khiến em chưa kết hôn”, anh ta nói, hạ thấp giọng dưới tiếng trò chuyện rì rầm.

Trong một khắc cô nao núng. Nếu thú nhận nguyên tắc chỉ cưới công tước của mình, cô sẽ giống một đứa ngốc hợm hĩnh. Mặt khác, nếu thú nhận đang có một hôn ước mơ hồ với Villiers thì cô sẽ phải ngừng tán tỉnh. Thay vì quyết định tiết lộ hay giấu giếm, cô chuyển chủ đề về phía Roland. “Ngài làm gì để giải trí vậy, thưa ngài?”

“Tôi sáng tác. Cả ngày lẫn đêm, tôi sáng tác thơ”, anh ta lại nhìn vào mắt cô, một cách thẳng thắn. “Tôi cảm thấy như thể chúng ta nhất định đã gặp nhau rất nhiều lần trong đời rồi, tiểu thư Eleanor.”

Tim cô lỡ nhịp trước vẻ mãnh liệt dữ dội trong ánh mắt anh ta. “À... tôi hy vọng thế.”

“Tôi sáng tác thơ”, anh ta lặp lại. Một lọn tóc đen xõa xuống mắt và anh ta hất nó ra sau. “Em đã bao giờ đọc những vần thơ của Richard Barnfield chưa?”

“Tôi không đọc nhiều thơ”, cô thú nhận. “Vào lúc này, tôi đọc được một nửa tập thơ trữ tình của Shakepeare, nhưng thấy chúng tiến triển thật chậm chạp”

Roland cầm cốc rượu sâm-panh của Eleanor lên và cúi người sát vào cô. “Shakepeare cũng rất hay, nhưng tất nhiên tác phẩm của ông ấy rất lỗi thời. Tôi thích một dòng thơ tượng hình hơn nhiều. *Môi nàng như những cánh hồng đỏ thẳm lững lờ trôi trên chiếc cốc này... Và để lại vị nho ngọt ngào*.”

“Thật dễ thương”, cô nói như hụt hơi. “Anh viết nó ngay vừa xong đó sao?”

Anh ta cười với cô, nụ cười đó thậm chí còn hấp dẫn hơn ánh mắt chăm chú của anh ta. "Tôi sẽ phải nói dối em về điều đó mất, nhưng tôi lại không muốn nói dối em, không bao giờ", anh ta đưa cô ly rượu. "Nếu em.*Mật ong từ những con ong vùng Hyblea, uống cùng với loại rượu này, sẽ rất đắng*."

"Hyblea là nơi nào vậy?", đó là Villiers, nói từ bên kia bàn một cách thô lỗ hệt như Anne vừa nãy.

Eleanor chớp mắt nhìn anh ta. Cô đang nằm gọn trong cái lưới được dệt bằng những vần thơ của Roland. Điều cuối cùng cô muốn là một cuộc thảo luận về địa lý. Cô cau mày và quay lại với chàng thi sĩ. "Hãy đọc nốt bài thơ cho tôi nghe đi?"

"Tôi sợ rằng phần còn lại của bài thơ không phù hợp để đọc trên bàn ăn tối", anh ta nói với một cái liếc mắt dưới hàng lông my. Anh ta đặt một ngón tay vào trong cổ tay của cô. "Mạch máu xanh này nối thẳng tới tim em đấy, tiểu thư Eleanor."

"Tôi muốn được nghe nốt bài thơ đó lắm", cô nói, giọng cô thấp xuống chỉ như một lời thì thầm.

"Tôi cũng vậy", Villiers chen vào.

Cô trừng mắt với anh. Villiers không biết thế nào là một cuộc trò chuyện riêng tư hay sao? Nhưng giờ mọi người đều nhìn về cuối bàn. Roland vội rút ngón tay về như thể cô đã làm anh ta bị bỏng. Cả người cô run lên vì giận dữ.

"Nó là một đoạn trong phiên bản Romeo và Juliet do tôi viết", Roland nói. "Tôi sẽ không chia sẻ thêm, thường thì mọi người thấy thơ ca nhạt nhẽo. Chắc chắn là gia đình tôi vẫn nói rằng những bài thơ của tôi thật buồn tẻ."

"Quá hoa mỹ, theo ý tôi", cha anh ta nói. "Tất nhiên nó cũng được in một vài bài. Nó không chỉ là một đứa lêu lỏng chẳng có gì hay ho để làm."

"Được in sao?", nữ công tước nói, giọng bà thấm đẫm vẻ khinh bỉ.

"Dường như bà không hiểu biết mấy về thế giới văn chương nhỉ", vị điền

chủ bảo bà. “Bài thơ của những người giỏi nhất mới được in đấy, không có gì xấu hổ vì điều đó hết. Việc đáng xấu hổ là không có tác phẩm nào được in.”

“Hừm”, lệnh bà đáp lại

“Thực ra, năm ngoái con trai tôi đã được phong hiệp sĩ nhờ sự nghiệp thơ cả của nó đấy”, vị điền chủ nói, phổng ngực lên.

“Một người hát rong xuất sắc”, Villiers nói. Lời bình luận của anh trầm xuống một cách hoàn hảo để khiến người ta không phân biệt được đó là một lời khen hay sỉ nhục.

“Khi chúng ta mất hoàng tử Octavius một cách bi thương vào năm ngoái”, vị điền chủ tiếp tục, “Roland đã viết một đoạn thơ cảm động để tưởng nhớ ngài. Thật sự rất tuyệt vời và chính hoàng đế cũng nghĩ vậy. Người cảm thấy như thể nó nâng đỡ mình trong thời kỳ buồn khổ và đã triệu thằng bé tới cung điện Buckingham, phong tước cho thằng bé ngay tại đó.”

Đôi mắt cụp xuống của Roland có lẽ là hơi quá khúm núm khiến Eleanor không thích nó như trước, nhưng cô nghĩ thế có lẽ do bản tích thích chăm biến, độc ác của mình lại trỗi dậy, và Anne đã nhắc cô cần phải uốn nắn cái tính khí ấy. May thay, sâm-panh có tác dụng thư giãn.

“Chà, vậy thì cùng nghe một đoạn thơ nào”, mẹ Eleanor cho phép, bằng một tông giọng ấm áp hơn lúc trước khá nhiều. “Không phải bài thơ dành cho công chú Amelia. Ta không chịu nổi cảm giác buồn bã. Vui lòng đọc một bài thơ nào đó thú vị hơn nhé.”

“Đây là một đoạn tả lúc Romeo hứa trèo lên cửa sổ của Juliet”, Roland nói. Anh ta đặt bàn tay phải sang bên và nó chạm khẽ vào Eleanor. “*Juliet bảo chàng hãy đến trước khi con chim chiền chiện cất tiếng ca chói tai đánh thức thế giới của những kẻ mộng mị*. Và Romeo hứa sẽ trèo lên ban công của nàng với một cái thang được tạo nên từ lụa đỏ và đính ngọc trai.”

Ngón tay anh khẽ vuốt ve cổ tay Eleanor.

“Thế thôi sao?”, một thoáng sau nữ công tước nói.

“Đó là tất cả những gì tôi nhớ được”, Roland nói.

“Ái chà, ta thích ý tưởng một cái thang đính hạt trai”, nữ công tước tuyên bố. “Ta có một cái mũ đỏ được đính ngọc trai có lẽ khá tương đồng với ý tưởng đó”, bà quay sang nói với điền chủ. “Ngài không lo lắng là những đoạn thơ về lụa đỏ và ngọc trai khiến con trai ngài nghe cứ như một thợ may sao?”

“Nó là một thằng bé thông minh”, điền chủ nói, sự tự hào hiện rõ trong giọng ông. “Nó chưa từng khiến tôi phải lo lắng lấy một giây.”

“Chậc, tôi chẳng thể tán dương con gái mình như vậy”, bà nói, liếc xuống cuối bàn. “Eleanor, mặt con hồng quá đấy. Con đã uống bao nhiêu sâm-panh rồi hả?”

“Không nhiều bằng con”, Anne vui vẻ nói. Cô nhìn Lisette. “Chị yêu, chị không nghĩ bây giờ khi mình có thể đứng dậy để bọn em có thể rời bàn trước khi lả xuống gầm bàn sao?”

“Ôi! Mọi người đang chờ chị sao?” Lisette nói. “Chúa ơi, chị ăn mới chậm làm sao. Chị ăn như con chim ấy”, cô ta căn thêm một miếng nữa.

Villiers mỉm cười nhìn cô ta. “Một con chim hết sức duyên dáng thư tiểu thư của tôi”

Eleanor quay lại với Roland. “Bài thơ đó rất hay.”

“Thật ra nó không hay lắm đâu”, anh ta nháy mắt nói với cô. “Tôi thậm chí còn chẳng cố xuất bản nó trong trạng thái hiện thời nữa. Quá hoa mỹ, như cha tôi đã nói.”

“Có lẽ cây thang chỉ cần có lụa mà không có ngọc trai”, Eleanor gợi ý. “Người ta hẳn sẽ nghĩ ngọc trai không chỉ đắt đỏ đến tán gian bại sản mà còn không dễ chịu gì khi chẫm dưới chân nữa.”

“Tùy thuộc vào trọng lượng người leo cầu thang, chúng có thể còn bị nghiền nát”, Villiers nói, lại xen vào cuộc đối thoại của họ. “Romeo có phải là cái gã béo và thở hổn hển không? Hay là Hamlet nhỉ?”

Roland nhìn anh không chút thân thiện. “Những suy nghĩ thực tế như vậy không có chỗ trong vùng đất văn chương”

“Tôi chỉ đang cố chỉ ra một vấn đề logic mà thôi”, Villiers nói một cách ngây thơ. “Sau cùng thì khi xưa Cleopatra thường giã vụng ngọc trai và đổ chúng vào rượu vang của bà. Dù chưa từng giẫm lên một viên ngọc trai nào nhưng tôi vẫn chắc chắn rằng chúng sẽ dễ bị nát vụn”

“À, tôi không nghĩ vậy”, Lisette xen vào. “Tôi có cả đống ngọc trai và chúng không hề bị nát”

“Nhưng chị đã giẫm lên chúng chưa?” Eleanor hỏi

Lisette chăm chăm nhìn cô một lúc lâu, rõ ràng là đang tìm kiếm mảnh vụn ngọc trai ở đâu đó trong tâm trí. “Không”, cô ta nhảy bật dây. “Hãy thử xem!”

Villiers cười lớn, ngẩng lên nhìn cô ta. “Cô đúng là độc nhất, tiểu thư Lisette ạ.”

Eleanor cảm thấy môi mình mím lại. Liếc nhìn Roland trong mắt anh ta có cái biểu cảm mà cô đoán là giống hệt mình.

“Xin lỗi”, anh ta thì thầm với cô. “Tôi đã sống cạnh tiểu thư Lisette cả đời. Em có biết là anh trai tôi đã đính hôn với cô ấy không?”, cô gật đầu. “Theo lẽ tự nhiên, tất cả đã diễn ra khi họ còn nằm nôi và cha tôi sẽ phá sản nếu phải trả lại của hồi môn. Nên Lancelot không bao giờ về nhà. Đã sáu năm rồi, chúng tôi không gặp anh ấy. Thỉnh thoảng anh ấy có viết thư, hy vọng rằng cô ta đã bỏ trốn cùng một người khác.”

Anh ta kéo ghế ra hộ cô. “Chúng ta sắp chứng kiến vài viên ngọc trai bị phá hủy.”

Chốc lát sau tất cả đều vào phòng khách, ai cũng cầm một tách trà và rồi cô hầu của Lisette xuất hiện cùng một chuỗi ngọc trai với vẻ mặt sầm sì phản đối. Người phụ nữ tội nghiệp đó thậm chí còn cố gắng can ngăn cô chủ của mình.

Roland đã tới ngồi cạnh Eleanor, tự nhiên như thể họ đã quen biết nhau từ lâu. Khi anh ta ghé miệng sát vào tay cô, Eleanor có thể cảm thấy hơi thở của anh ta nhồn nhột trên cổ. “Nếu có người mang những viên ngọc trai đi thì cô ta sẽ biến thành một tu sĩ cuồng loạn”

“Một tu sĩ cuồng loạn là gì?”, cô nói, cười khúc khích.

“Một con quái vật làm toàn bộ dân cư Ấn Độ khiếp sợ, theo tôi hiểu. Hoặc có lẽ là Thổ Nhĩ Kỳ. Thật lòng mà nói, tôi chẳng biết rõ lắm, nhưng tôi chắc chắn em có thể hình dung ra được.”

“Chúng ta phải ngăn cản cô ấy”, Eleanor nói. “Thật ngớ ngẩn khi nghiền nát một viên ngọc trai vì một lý do như thế.”

“Cứ xem cái cách cô ta đang làm công tước Villiers cười đi”, Roland nói. “Tôi tin là anh ta khá mê cô ấy. Nếu mang những viên ngọc trai đi thì em sẽ phá hủy cơ hội giúp cô ấy có một cuộc hôn nhân để giải phóng anh trai tôi khỏi gông cùm đấy.”

“Villiers sẽ không cưới cô ấy đâu”, Eleanor nói.

“À có đấy, tôi nghĩ là có. Em biết đấy, cô ta khá đẹp. Và thật kỳ cục là cô ta không phải người xấu. Anh ta sẽ chẳng biết được Lisette thật sự thế nào cho tới khi quá muộn. Cô ta có sức hấp dẫn rất lớn.”

“Tôi biết”, Eleanor nói, cảm thấy tội lỗi. “Và cô ấy có lúc rất vui vẻ.”

“Đáng tiếc là sống cùng cô ta thật khủng khiếp.”

Nữ công tước rõ ràng đã nhận ra chuyện gì sắp xảy ra. Bà đặt cạnh tách trà của mình xuống, nhóm dậy khỏi ghế và giật chuỗi ngọc trai trước khi Lisette kịp phản ứng. “Có phải ta nên hiểu là cháu sắp nghiền nát chuỗi ngọc trai này không?”, bà nói bằng giọng uy nghiêm.

“Chính xác”, Lisette nói, vẫn vô tư hưởng hạnh phúc như thường lệ. “Lệnh bà, bác thấy đấy, chúng cháu đang băn khoăn không biết nghiền nát một viên ngọc trai khó đến mức độ nào. Công tước Villiers nghĩ rằng Roland sẽ giẫm vỡ một viên ngọc trai dưới chân anh ấy. Nhưng cháu không đồng ý.

Hồi xưa anh ấy vừa béo vừa lùn nhưng anh ấy không còn tròn lẵn như vậy nữa."

Eleanor quay sang cười toét miệng với Roland nhưng lông mày anh ta nhíu chặt lại và mặt tối sầm đầy giận dữ. Villiers, mặt khác, đang cười một cách công khai. Đó là lần đầu tiên mình nghe thấy anh cười, cô nghĩ chua chát. Đáng ra mình phải biết sẽ có người bị cười nhạo chứ.

Lisette chìa tay ra đòi chuỗi ngọc trai, nụ cười xinh xắn của cô ta thậm chí còn chẳng khép lại. Đó là một phẩm chất mà Eleanor thấy ghen tị. Bởi vì Lisette chẳng bao giờ tưởng tượng ra các kế hoạch của mình bị phản đối cho nên không hề chùn bước cho tới khi thời khắc ấy bao trùm cô ta.

"Tuyệt đối không", nữ công tước tuyên bố bằng giọng nói đáng sợ. "Ta từng thấy mẹ cháu đeo chuỗi ngọc trai này cả trăm lần rồi"

Lisette chớp mắt. "Mẹ chết rồi. Bây giờ bà chẳng còn quan tâm cháu làm gì với chúng"

"Ký ức về bà ấy chưa chết."

"Chúng là ngọc trai của cháu", Lisette nói, môi dưới của cô ta run bần bật.

"Tới rồi", Eleanor lẩm bẩm.

Eleanor không thể chịu được việc phải chứng kiến những gì sắp đến. Cô bật dậy và đi vội tới cạnh Lisette. "Chị, em chỉ muốn bảo đảm chuỗi ngọc trai của chị được nguyên vẹn thôi", cô nói thuyết phục hết mức có thể.

Nhưng mắt Lisette dần xuất hiện những tia chớp hoang dã mà Eleanor vẫn nhớ. "Bà đang chống đối tôi", cô ta thét lên, đối đầu với nữ công tước.

"Tất nhiên là thế.", bà quát lại. "Mẹ cháu là một trong những người bạn thân nhất của ta."

Eleanor chuẩn bị tinh thần.

Villiers bước tới trước và cầm cánh tay của Lisette. Cô ta cứng người lại.

“Lệnh bà không hiểu đâu”, giọng anh u ám, lạnh lẽo và đầy mê hoặc. “Khi mẹ mất, tôi cũng muốn đốt sạch quần áo, trang sức, khăn choàng của bà.”

Lisette đứng đờ người. Eleanor quan sát thấy Lisette rời bỏ sự giận dự và mắt cô ta chuyển sang đau đớn thống khổ.

“Tôi biết cô cảm thấy như thế nào”, anh ta nói.

Môi Lisette run bần bật “Tôi nhớ mẹ”, cô ta thú nhận.

Eleanor quay về chỗ.

“Vì chúa”, Roland nói vào tai cô. “Một người quan sát ngây thơ hẳn sẽ nghĩ mẹ Lisette mới mất cách đây một hai năm”

Nhưng Eleanor đang quan sát Villiers. “Tôi không chắc là người ta có thể vượt qua cái chết của mẹ mình một cách dễ dàng như thế”, dù thật sự thì cô không dám chắc là Villiers có ý thức bộc lộ nỗi tiếc thương khi nói đến chuyện đốt quần áo của mẹ mình. Có một phần cảm xúc nào đó u ám hơn trong giọng anh.

“Em có muốn nghe một bài hát không?”, Roland hỏi.

“Gì cơ?”, Eleanor nói, nhận thấy những lọn tóc xoăn màu bạch kim của Lisette vừa chạm đúng vai Villiers, họ trông tương đối nổi bật khi đứng cạnh nhau.

Roland nhìn xuống cô, đôi mắt thi sĩ đen tuyền của anh ta rực sáng. “Đó là một điểm chung giữa tôi là Lisette. Bọn tôi đều yêu âm nhạc. Nếu tôi mượn cây đàn Luýt thì...” anh ta hất đầu về phía bức tường đằng xa “... thì ít nhất nó cũng tạm hoãn cảnh tượng mùi mẫn này lại. Dù theo quan điểm của tôi, những ngày tháng độc thân của Villiers chỉ còn được trên đầu ngón tay. Và cả những ngày yên bình của anh ta cũng vậy, nhưng chúng ta đâu cần phải làm nhân chứng cho tấn bi kịch đó.”

Eleanor nghĩ xem có nên thú nhận tình trạng đính hôn nửa vời của mình hay không và quyết định là không. Bên cạnh đó, Roland đã sải bước tới chỗ bức tường và kéo một cây đàn xuống.

Anh ta gảy một nốt nhạc rồi gọi. “Lisette, cô lại để cái này lạc điệu rồi!”

Cô ta nhảy ra khỏi lòng Villiers ngay khoảnh khắc âm thanh vang lên trong không khí, vẻ u buồn rời bỏ cô ta như một cái áo choàng bị vứt đi. “Hồi nãy tôi vừa chơi cầy đàn đó mà”, cô ta nói, chạy tới cạnh anh ta.

“Tôi cho là nó cũng không chán lắm”, Roland nói, ngồi xuống, như thế dễ đánh đàn hơn.

Mặt Lisette sáng rực vì hạnh phúc. “Cùng hát nào.”

“Ta kiệt sức rồi”, nữ công tước tuyên bố.

Bà về phòng với đôi lời tạm biệt ngắn ngủi dành cho điền chủ và vợ ông ta. Sự quan tâm bà dành cho âm nhạc cũng chẳng nhiều hơn thơ ca là mấy. Hóa ra là phu nhân của điền chủ cũng có cùng quan điểm với bà, nên cặp đôi lớn tuổi rời đi, hứa sẽ cho xe quay lại đón con trai.

Khi nhún gối chào tạm biệt, Eleanor chợt nhận thấy rằng nụ cười của điền chủ Thestle dường như bày tỏ hy vọng rằng con trai ông ta sẽ có một hôn phối tốt đẹp với mình. Cô cảm thấy tỉnh tảo lại đôi chút trước suy nghĩ ấy.

“Đàn Luýt[3], trời ạ”, Anne nói, ngồi vào ghế cạnh Eleanor mà Roland đã bỏ lại. “Người tình trung cổ của chị quá mùi mẫn đối với em. Em cảm giác như mình bị kẹt trong một cơn ác mộng Shakepeare vậy.”

[3] Luýt: Một loại đàn giống ghi-ta nhưng nhỏ hơn và là một nhạc cụ của dàn nhạc giao hưởng.

“Một ly rượu anisette[4] chứ?” Popper nói, giơ lên một khay đựng những cái ly nhỏ.

[4] Loại rượu không màu với vị cam thảo, phổ biến ở Châu Á, đặc biệt là Tây Ban Nha.

“Nếu tôi uống nó thì tôi sẽ ngủ gục ngay chỗ này”, Anne nói, đứng thẳng dậy. “Không, tôi về giường đây”, cô nhìn xuống Eleanor, một nụ cười châm

biếm nở trên môi cô. “Trò chơi tình yêu đến là phức tạp nhỉ, chị không đồng ý sao?”

“Shakepeare à?” Eleanor hỏi.

“Em nào biết”, Anne nói, lê thân về giường.

CHƯƠNG 13

"Ôi, thích quá, những người già đều đi cả rồi" Lisette nói hân hoan. "Ra hiên nhà bên ngoài hát đi"

"Không phải chúng ta sẽ làm mọi người tỉnh giấc sao?", Eleanor hỏi, nhấp ly rượu anisette của mình. Nó có vị rễ cam thảo, mạnh và ngọt, với một hứa hẹn đầy khoái cảm.

Tất nhiên, không ai có thể phản đối Lisette. Một lát sau, bốn người họ đều ra ngoài. Ánh sáng hắt ra từ thư viện, nhưng hiên nhà vẫn chìm trong bóng tối. Không khí ấm áp và phảng phất mùi hoa anh thảo đêm.

Lisette đã mang ra thêm một cây đàn khác và cùng ngồi với Roland, Eleanor ngồi xuống ghế dài mà cô và Anne đã ngồi lúc chiều.

Villiers đang dựa người vào lan can bằng đá, nhưng khi Lisette và Roland cất giọng hát, anh đến ngồi cùng cô.

Trong lúc họ chỉ lắng nghe. Đàn Luýt tạo ra một thứ âm thanh run rẩy, như thể các nốt nhạc chưa kịp định hình trước khi trôi tuột đi. "Ai nói chuyện với tử thần chứ?" Lisette hát, cao, trong và hay tuyệt. "Đừng nói chuyện về tử thần", Roland trả lời cô ta. Anh mang giọng nam cao mượt mà như mật ong đan dệt quanh cô. "Tử thần làm gì trong một ngôi nhà vui vẻ như thế chứ?", họ song ca.

Eleanor nhấp thêm một ngụm anisette và ngả đầu ra sau. Xa xa, trên đầu họ các vì sao tỏa sáng như những chiếc khuy bạc trên áo Gi-lê của một anh chàng thích ăn diện.

"Không phải chúng rất đẹp sao?", cô nói với Villiers.

“Ngọc trai”, anh ta vắn tắt. “Bị nghiền nát để tạo thành các vì sao.”

Cô quay sang để nhìn vào mắt anh và mỉm cười.

“Hãy để tử thần đi nơi khác...” Lisette hát và ngừng lại trước cử chỉ nóng nảy của Roland.

“Cô lại chơi nhầm nhạc rồi. Nghe này”, anh ta chơi lại đoạn điệp khúc. Và rồi lại chơi lại lần nữa.

“Tối nay cô trông cực kỳ đẹp”, đột nhiên Villiers nói.

“Tôi sao?”, cô bỗng nhớ ra Anne đã trang điểm cho cô thật xinh đẹp và mỉm cười. “Cảm ơn ngài”

“Cô đang khiến gã thi sĩ tội nghiệp kia phát cuồng vì khao khát.”

Villiers đang nhìn cô lạnh lùng đến mức Eleanor không biết anh nghĩ sao về sự mê mẩm của Roland nữa. Có lẽ anh đang gợi ý là cô nên cưới Roland thay vì cưới anh chăng? Cô nhấp thêm một ngụm rượu nữa. Nó đốt cháy họng cô và cất lên tiếng ca về sự tự tin và đam mê, về những người đàn ông sẽ không bao giờ rời bỏ cô.

“Tôi muốn hôn Roland”, cô nói. “Trước khi đưa ra quyết định cuối cùng.”

Phải đến khi anh phát ra một âm thanh hồ nghi khẽ khàng trong cuống họng thì Eleanor mới nhận ra rằng mình nói hơi mơ hồ. “Trước khi tôi quyết định nên cưới anh ấy hay là cưới ngài”, cô nói rõ.

“Cô sẽ quyết định dựa trên nền tảng một nụ hôn sao? Nụ hôn của anh ta?”, một hai sợi tóc của Villiers đã tuột khỏi ruy-băng và đung đưa gần đường quai hàm của anh. Nó không phải là quai hàm của một nhà thơ mà là một quai hàm nam tính, thô lỗ, thứ thuộc về một người đàn ông có khả năng đưa ra các sắc lệnh. Và cảm thấy phụ nữ cần chú ý tới những tuyên bố của mình.

Roland và Lisette lại vừa cất giọng hát, lần nữa là một bài về tình yêu. “Tôi đã biến hoàng tử thành nô lệ của mình”, họ cùng nhau hát. “Chàng là chúa trời của tôi trong một mùa trăng.”

“Mùa trăng cái con khỉ”, Villiers nói vào tai cô.

Eleanor giật mình. Cô không nhận ra là anh đã xích lại gần cô.

“Sao họ không hát thẳng ra: Tôi đã cưỡi anh ta trong một tháng?”

Cô cau mày nhìn anh.

“Cô sẽ quyết định có cưới tôi hay không dựa trên nụ hôn của anh ta sao?”, lời anh nói ra như một tiếng gầm ghé, lơ lửng trong không trung.

“Tôi đeo nhẫn vào ngón tay chàng và đưa chàng về nhà.” Lisette hát, và Roland hòa cùng: “Tôi phủ dạ lan hương lên người chàng và đút cho chàng sơ ri mật ong.”

Eleanor ngả đầu ra sau và ngắm nghía bầu trời màu dạ lan hương. Villiers khẽ chuyển mình bên cạnh và cô cảm thấy một luồng năng lượng trào dâng. Cô biết chính xác phải làm gì. Cô quay đầu, thật khẽ khàng và thậm chí còn chẳng cười với anh ta, cô chỉ để mắt mình ngập tràn mời mọc.

“Cô đang đóng vai mỹ nhân ngư với tôi sao?”, anh hỏi, giọng trầm, có vẻ hoài nghi.

“Chỉ trong một mùa trăng thôi.”

“Cô làm tôi ngạc nhiên đấy”, anh nói, cúi người về phía cô. Môi anh có vị rượu anisette, đậm đà và rất nam tính. Cô mở miệng, ngay lập tức nhớ ra một nụ hôn có thể ngọt ngào đến thế nào. Một cái chạm của đôi môi có thể thay đổi toàn bộ cảm giác của cơ thể cô ra làm sao. Cô áp sát vào Villiers và trao cho anh mọi thứ.

Và anh chiếm lấy nó.

Cô nhận ra, ngay giây phút đầu tiên sau khi nụ hôn của họ bắt đầu: Villiers sẽ luôn chiếm đoạt những gì mà anh muốn. Anh nghiền nát miệng cô, giữ lấy khuôn mặt cô trong tay và kéo cô về phía mình.

Đờ đẫn, cô nhận thấy nụ hôn đầu này khác biệt với nụ hôn mà cô đã chia sẻ

cùng Gideon nhiều năm trước đến thế nào. Họ còn trẻ và vụng về. Gideon lóng ngóng, cô cười khúc khích, anh xin lỗi. Điều sớm trở nên rõ ràng là cô thích hôn hơn anh nhiều.

Có lẽ mọi chàng trai đều như nhau: háo hức, bị dục vọng chi phối. Anh ta khao khát được vuốt ve còn cô lại khao khát được hôn.

Cô nhớ có lần từng đuổi anh quanh kho thóc, cô bắt và hôn anh, cho tới khi anh đột ngột quay lại và bế bổng cô lên, tay anh đặt lên...

"Sao thế?", một giọng trầm nói bên tai cô.

"Vâng!", cô giật mình hỏi.

"Tôi đang hôn cô đấy, chết tiệt"

Cô ngước nhìn anh, bối rối. Trong luồng ánh sáng chiếu qua những ô cửa sổ sau lưng, mắt Villiers đen tuyền. Lông my của anh phủ bóng trên xương gò má, khiến nó cao một cách nổi bật. "Tôi đang nghĩ tới một chuyện khác", cô nói thật thà.

Anh nhìn chằm chằm trong giây lát rồi phá ra một tràng cười rũ rượi lấn át tiếng hát mà cô chỉ lờ mờ nghe thấy. "Cả cô và Tobias đều làm tôi có được chút ít cảm giác thấp kém lần đầu tiên trong cuộc đời."

"Tôi nghe ngờ điều đó", cô nhận xét.

Mắt anh nheo lại. "Tôi đoán là cô vừa nghĩ tới Astley"

Cô cảm thấy mơ hồ, như thể rượu đã xộc lên đầu và cô không thể theo kịp những gì anh đang nói nên chỉ lắc đầu. "Tôi xin lỗi nếu tôi châm chích lòng tự kiêu của ngài", cô nói thành thật. "Nó là một nụ hôn được lắm."

"Được à?"

Giọng anh có vẻ ngờ vực. Rõ ràng là công tước Villiers đã quen thấy phụ nữ đổ rạp dưới chân chỉ sau một cái chạm môi của mình. "Ngài có vị rượu anisette", cô nói, ngồi lại chỗ của mình. "Tôi rất thích cam thảo. Có phải hồi bé ngài từng tìm thấy loại cây đó và nhai chúng không?"

“Không”

Cô khẽ quay đầu, chỉ đủ để có thể thấy đôi mắt anh lần nữa. Tất nhiên là anh không lang thang khắp các cánh đồng gặm cỏ dại. Có lẽ từ hồi năm tuổi anh đã được bọc nhung từ ngón chân cho tới xương quay xanh rồi. Không bốn tuổi.

“Cô đang nghĩ tới ai vậy?”, anh hỏi. “Có phải Astley không?”, giọng anh có một vẻ nguy hiểm nào đó.

Cô nhấp một ngụm rượu anisette khác. Ngọt ngào và nóng rực, nó trượt xuống họng, làm tăng ham muốn từ bên trong đã sống dậy nhờ đôi môi anh. Và điều đó khiến cô run rẩy. Đến bây giờ cô đã hôn hai người đàn ông trong đời, Gideon và Villiers. Cả hai đều khiến cô cảm thấy cuồng nhiệt, với khoái lạc hoang dã và chẳng muốn gì ngoài việc hôn hết lần này đến lần khác.

Eleanor có một cảm giác không mấy dễ chịu rằng mình là một con chìa vôi từ trong trứng nước. Mẹ cô sẽ không tán thành đâu. “Nói thực, đó là công tước Astley”, cô thừa nhận.

Nét mặt của Villiers chẳng hề thay đổi. “Anh ta dễ thương. Mộng ước của một trinh nữ”.

“Anh ấy từng là mộng ước của tôi”, cô thú nhận. Sau lưng họ, Lisette và Roland đang cãi cọ về một ký hiệu âm nhạc nào đó. “Sau khi cha anh ấy mất, anh ấy đã bắt đầu về nhà cùng anh trai bọn tôi trong các dịp nghỉ lễ.”

“Từ Eton về.”

“Phải, chính xác. Tôi thật sự không chú ý mấy tới anh ấy, nhưng rồi một ngày... À, anh ấy đã ở trong tim tôi”

Eleanor thấy thật xấu hổ trước cái cách đôi môi Villiers khiến cô muốn dựa sát lại gần và... gặm anh, liếm anh.

“Sau đó thì sao?”, anh gặng hỏi.

“À, chúng tôi mất vài tháng trời mới bắt đầu hôn”, Eleanor nói hời hợt. “Dù

tôi tốn khá nhiều thời gian mơ mộng về nó. Rơi vào lưới tình ở độ tuổi đó cũng khá bình thường mà."

nh gật đầu, một cách tương đối bất ngờ. Eleanor không thể hình dung ra cảnh công tước Villiers lại yêu một người nào đó. "Ngài sao?", cô hỏi

"Sao phải ngạc nhiên?"

"À, vẻ công tước của ngài", cô khua tay, tự hỏi có phải cô đã say quá mức rồi không. Chỉ để chứng tỏ với bản thân rằng không phải vậy, cô uống cạn cốc rượu của mình.

"Vẻ công tước của tôi", Villiers nhắc lại.

"Bọc trong nhung lụa, ngay từ khoảnh khắc ngài rời nôi", Eleanor nhìn đi chỗ khác bởi vì chỉ hình ảnh đôi môi anh thôi cũng đủ khiến cô bứt rứt, như thể những bộ phận mềm mại của cô trở nên lại càng mềm mại khi cô nhìn anh.

"Tôi đã yêu một phụ nữ tên Bess. Cô ấy phục vụ ở quán rượu."

Eleanor cười khúc khích. "Ngực nở và xinh đẹp?"

"Thật ra thì tôi không nhớ liệu ngực cô ấy có nở không", Villiers nói. "Chắc chắn là về mặc đó thì Bess không may mắn bằng cô", mắt anh ta vẫn nhìn vào mặt cô. "Tôi sẽ nhớ điều đó"

"Thân váy của tôi hơi chật", Eleanor thú nhận. "Bộ váy này thuộc về em gái tôi. Tôi thì thích những bộ đồ ít hở hang hơn"

Anh gật đầu.

"Bess có đáp trả tình cảm của ngài không?"

"Làm sao cô ta có thể không đáp trả?", anh hỏi. Giọng anh có vẻ gì đó khắc nghiệt. "Lúc ấy tôi đã làm một công tước rồi"

"Điều đó chẳng cần..."

Anh ngắt lời cô. “Tin tôi đi, một nữ bồi bàn dám từ chối một công tước nên được đúc tượng đồng.”

“Vớ vẩn”, Eleanor nói chua ngoa, “Ngài có những suy nghĩ thật méo mó về tầm ảnh hưởng của bản thân”. Một ý nghĩ nảy đến với cô. “Bess có phải là mẹ một trong những đứa con của ngài không?”

Mép anh cong lên, truyền tới một ngọn lửa nóng rực chạy dọc chân Eleanor.

“Các con tôi thật sự không khiến cô thấy khó chịu, phải không?”

Cô cân nhắc điều đó. “Tôi nên thấy khó chịu nhưng về phương diện đức hạnh? Tôn giáo? Đạo đức?”

“Bất kỳ điều gì trong đó.”

“Cá nhân tôi thích có những mối quan hệ gia đình trong sạch hơn”, cô nói. “Nhưng tôi không nghĩ việc ngài có đồng ý hay không lại là chuyện của tôi.”

“Chà, cô sắp cưới tôi đấy”, anh chỉ ra. “Hay là cô đã nói thế.”

Eleanor vươn tay ra cầm ly rượu aniseltte của anh. Sau cùng thì, anh chỉ mới nhấp môi. “Có thể. Tuyên bố trước mặt mẹ tôi không được coi là một cam kết. Cả hai chúng ta đều có thể quyết định rằng mình muốn cưới một người khác hơn”

“Cô sẽ xem hôn ước của chúng ta là một hôn ước tạm thời sao?”

Cô cố tình liếc nhìn Roland. Anh trông như hiện thân của một người hát rong thời trung cổ, u ám và mơ mộng, hát về tình yêu. Cô lắng nghe. Thật ra thì anh đang hát về một góa phụ cưới người chồng thứ sáu, nhưng điểm mấu chốt vẫn vậy. Anh hát. “Tôi nghĩ ngài không hát đâu nhỉ?”, cô hỏi dò.

“Không bao giờ”

“Tôi cũng không”, cô thở dài.

“Bess không phải mẹ của bất kỳ đứa con nào của tôi”, Villiers nói.

“Được rồi”, Eleanor nói.

“Cô ta đã yêu một gã điển trai hơn nhiều.”

Cô đánh giá mặt anh. Anh không hề điển trai, dù có trí tưởng tượng bay bổng đến đâu. Mọi thứ ở anh đều hơi thô ráp, dữ dằn, nam tính. Quá nam tính. Anh khiến cho những ý nghĩ đáng xấu hổ trôi nổi trong đầu cô. Như thể đột nhiên công tước Villiers sẽ lao đến, đẩy cô nằm xuống ghế và quăng người đè lên trên cô. “Tôi tưởng địa vị cao của một công tước hết sức quan trọng chứ”, cô nói vội vã.

“Công tước Beaumont đã cướp cô ta từ tay tôi”

“Chúa tôi”, Eleanor nói, mỉm cười. “Bess may mắn! Được hai công tước theo đuổi. Hãy nói với tôi là ngài đã có một trận súng đầy lãng mạn đi?”

“Đấu súng thì chẳng có gì lãng mạn hết”, Villiers nói. “Nhưng không. Tôi không có quyền gì với cô ta hết, cô biết đấy. Tôi đã yêu cô ta đến loạn trí. Nhưng sự ngưỡng mộ của tôi lại chẳng so sánh nổi với vẻ đẹp như anh chàng Adonis[1] mà Beaumont có”

[1] Adonis: Nhân vật anh hùng trong thần thoại Hy lạp. Chàng có vẻ đẹp không gì sánh được.

“Tôi cho là Beaumont cũng đẹp trai”, cô đồng ý. Theo quan điểm của cô thì không đẹp trai bằng Gideon, nhưng trông cũng được. Tuy vậy, trông anh ta lúc nào cũng có vẻ mệt mỏi đến mức người ta khó mà hình dung nổi anh ta vẫn còn trẻ.

“Cô gần như là người phụ nữ đầu tiên tôi nói chuyện không phát cuồng về vẻ đẹp của Beaumont đấy”, anh nói.

Cô liếc nhìn mũi anh và ngoảnh đi. Cô khó mà có thể thú nhận là Gideon đã dập tắt hứng thú của mình với những người đàn ông đẹp trai. Tới mức cô cảm thấy vẻ ngoài thô ráp kiểu Villiers hấp dẫn hơn nhiều.

“Tuy vậy, tôi đoán chừng Astley thậm chí còn đẹp hơn Beaumont, trong mắt cô?”, Villiers hỏi, nói lên suy nghĩ của cô một cách thần kỳ.

Cô gập đầu.

“Tóc vàng hơn, bảnh bao hơn, hấp dẫn hơn trên mọi phương diện đúng không?”

“Phải”, Eleanor đồng ý. Cô hớp một ngụm rượu anisette của Villiers.

“Tôi rất tiếc”, anh nói, và giọng anh mất đi vẻ gay gắt. Thật ra giọng anh còn có vẻ thương cảm.

“Chuyện đã xảy ra cách đây nhiều năm rồi”, cô nói.

“Nếu cô vẫn nghĩ tới anh ta khi đang hôn một người đàn ông khác thì nó chưa đủ lâu đâu.”

Cô không nghĩ được cách nào bắt bẻ câu đó, nhưng vào đúng lúc cô ngẩng lên thì thấy Lisette phang mạnh đàn vào đầu Roland. Anh ta nhảy sang bên và cùng lúc ấy xoay xở giơ một tay lên bắt được cây đàn.

“Đồ khốn”, anh ta rống lên.

Lisette mở miệng để hét trả, liếc nhìn về phía Eleanor và Villiers, và chạy vào thư viện.

Tất cả xảy ra nhanh đến mức khi Villiers quay lại nhìn thì cô ta đã bỏ đi rồi.

“Tôi xin lỗi”, Roland nói, đi về phía họ. “Khi hai nhạc công đến với nhau, chúng tôi đánh mất khái niệm thời gian. Tệ hơn, thỉnh thoảng chúng tôi còn mất trí.”

Eleanor cảm thấy má mình hồng rực lên. Chắc chắn là cô đã quên mất sự hiện diện của họ trong khi hôn Villiers.

“Âm nhạc của hai người cất lên thật ngọt ngào trong không khí buổi tối làm chúng tôi quên hết thời gian”, Villiers nói bên vai cô.

Roland liếc anh. “Shakepeare nói về âm nhạc. Tôi đoán nó là một phần của câu N*ếu âm nhạc là thức ăn cho tình yêu, hãy cất lên*, vân vân? Có phải từ *Giấc mộng đêm hè không*?”

“Thật ra là không”, Villiers nói. “Mở đầu của *Đêm thứ mười hai.*”

“Tôi ghét những vở kịch cũ đó”, Roland nói với Eleanor cùng một nụ cười khôi hài, “Quá cổ và nghiêm túc. Em không biết được làm cho những người lớn tuổi nhận ra rằng các tác phẩm mới có thể hay hơn rất nhiều mới khó khăn đến mức nào đâu.”

Anh ta không liếc nhìn Villiers, nhưng cô cảm thấy buồn cười đến mức không thể kìm lại. Rõ ràng là anh ta đã thấy họ hôn nhau.

“Những người già chúng tôi thường lên giường cùng lúc lũ gà về chuồng”, Villiers nói mà không có lấy một chút căm ghét trong giọng.

“À, chậc, chắc chắn là tôi không có ý so sánh như vậy”, Roland nói, khiến người ta hoài nghi chính xác thì anh có ý so sánh thế nào. “Tiểu thư Eleanor, ngày mai tôi xin phép gặp em được không? Tôi muốn được dẫn em đi thăm quan vùng quê.”

“Tất nhiên rồi”, Villiers nói một cách ân cần, diễn vai một ông chú tốt bụng. “Những người trẻ các anh nên phi ngựa đi khắp nơi trong khi chúng tôi đi dạo buổi sáng.”

“Tôi sẽ rất vui được gặp lại anh, ngài Roland”, Eleanor nói, chìa tay ra.

Anh ta vung tay cúi chào một cách bay bướm, nâng tay cô lên môi và giữ nó lại một lúc thật lâu. “Mai nhé”, anh ta nói, nhìn vào mắt cô.

“Đừng bỏ lại mấy cái đàn Luýt đấy”, Villiers nói.

Cái nhún mình chào công tước của Roland hết sức qua loa, chẳng khác mấy so với những cái cúi chào mà Eleanor từng thấy các người hầu giận dữ dành cho một viên quản gia.

Villiers tựa lưng vào ghế như thể không có gì phải bàn cãi về sự thật là họ

sẽ ở lại đây mà không có người đi kèm. “Tôi không thế chuyện gì xảy ra với Lisette, cô có thấy không?”

Eleanor nghĩ tới cảnh tượng bạo lực mà Lisette quăng cây đàn. “Tôi tin là cô ấy bị chọc giận bởi một điều gì đó mà Roland nói.”

“Tôi chắc chắn có thể hiểu được điều đó. Tôi phải đề xuất là quan sát hành vi của ngài Roland có thể cho thấy một viễn cảnh về đời sống vợ chồng đáng tin cậy hơn nụ hôn của anh ta nhiều”

“Ý ngài là sao?”

Các vì sao đột nhiên dường như gần hơn khi chỉ còn lại hai người bọn họ ở cùng nhau ngoài trời. Không khí buổi đêm mượt mà và ấm áp trên da Eleanor.

“Nếu tôi mà cưới Roland, không đến một tuần là tôi sẽ tống một trong những bài thơ nghệ sĩ rỗng tuếch vừa nghe vào cổ họng anh ta”, Villiers nói với vẻ hoàn toàn vô cảm, khiến cho lời bình luận của anh thật buồn cười.

Eleanor phá ra cười. “Ngài đã làm tổn thương cảm xúc của anh ấy với lời nói nhảm về Shakepearse. Có thể một ngày nào đó anh ấy sẽ trở thành một thi sĩ vĩ đại, ngài biết đấy”

Villiers dựa sát vào thêm một chút. “Gạt cái bài thơ buồn tẻ đó ra khỏi cuộc trò chuyện đi, tôi không nghĩ là bản thân muốn cuộc hôn nhân của mình được định đoạt bằng một nụ hôn mà trong đó công tước Astley đóng vai một cộng sự vô thức.”

“Tôi chỉ nghĩ đến Gideon có một giây thôi”, cô nói khi trái tim bội bạc của mình hơi tăng tốc.

“Sao lần này cô không hôn tôi nhỉ? Có lẽ điều đó sẽ giúp cô tập trung vào người đàn ông trước mặt.”

Tất nhiên là cô có thể hôn anh. Cô hôn giỏi và những lần vụng trộm cùng Gideon diễn ra cách đây chưa lâu. Nên cô rướn người tới trước, hôn anh với tất cả sự cám dỗ mà mình đã tập luyện tới hoàn hảo cùng Gideon. Môi cô ve vuốt môi anh, xin được vào trong.

Môi anh chẳng nhúc nhích.

Cô nuốt xuống cảm giác nhục nhã, rướn đến gần để anh có thể nhìn ngực mình nếu muốn.

Gideon luôn nhắm mắt khi cô hôn anh, nhưng Villiers thì mở to mắt. Và trước sự bất an của cô, có vẻ như anh đang nhìn cô với vẻ thích thú chứ không phải là khao khát nguyên sơ. "Sao?", cô hỏi.

"Tôi không nghĩ là mình thích bị hôn. Nó chán hệt như nụ hôn của tôi vậy, nụ hôn đã khiến cô mơ màng về Astley ấy."

Gideon cũng chẳng thích nụ hôn của cô mấy. "Tốt thôi", cô nói, lùi lại và sờ soạng tìm khăn choàng. "Tôi thật sự nên đi..."

"Tôi đâu nói là không thích hôn cô", anh ngắt lời.

"Có, anh..."

"Tôi không thích bị hôn", cùng lời tuyên bố tương đối bí ẩn đó, anh vươn tay ra kéo cô vào lồng ngực.

Eleanor tự động vòng ta quanh cổ anh. Nhưng cô không có thời gian để nghĩ trước khi tay anh luồn vào tóc, và miệng anh chiếm lấy miệng cô. Anh không van xin cũng không quyến rũ. Anh chiếm đoạt. Anh chiếm lấy miệng cô thật mạnh bạo, với dục vọng và đam mê vô tận, và cô biết chính xác lý do tại sao có bao nhiêu phụ nữ chẳng bao giờ nói không với anh.

Nó chẳng hề liên quan gì với tước vị công tước như anh nghĩ. Mà là do khoảnh khắc vị công tước ăn vận không chê vào đâu được, bảnh bao, căng chắc đột ngột trở nên hoang dại, miệng anh đè lên miệng cô nóng hừng hực, tay anh siết chặt lấy cô.

Nụ hôn này không hề giống bất kỳ nụ hôn nào cô từng chia sẻ với Gideon. Không có gì ngọt ngào trong nụ hôn của Villiers. Và cô cảm thấy công tước Villiers không phải là cách cô nên nghĩ về anh.

Eleanor thoát ra và môi anh nóng bỏng trượt trên môi cô. "Tên ngài là gì?",

cô thì thào, dù đã biết rõ. Leopold đã quá quen với những nỗ lực đầy thèm khát của phụ nữ để khẳng định sự thân thiết với anh. Anh đã bị chiều hư bởi quá nhiều sự ngưỡng mộ.

Công tước nói sát môi cô. "Cô còn nhớ tước hiệu của tôi chứ?"

"Tôi chẳng quan tâm đến tước hiệu của ngài hơn là bao so với..." Nhưng cô không muốn nói chuyện, nên cô lại quay về phía miệng anh, đói khát như một đứa trẻ mới sinh. Anh phát ra âm thanh gầm gừ trong họng, và lưỡi họ quyện vào nhau. Cô đang run rẩy, cô dò dẫm nghĩ, vùi tay vào tóc công tước và kéo tuột ruy-băng khỏi tóc anh khiến nó trượt như lụa thô trên da thịt cô.

"Leopold", anh nói.

Cô không nghe bởi vì cơ thể đang rừng rực, không còn hơi thở.

"Leopold", anh gầm lên.

Cô xoay miệng, muốn có anh nhiều hơn nữa, chứ không phải ngôn từ.

"Cô thật khiến người ta ngạc nhiên", một lát sau anh nói, đã lùi lại.

Đàn ông chẳng bao giờ muốn hôn lâu như Eleanor, cô nghĩ, rồi lấy lại tự chủ. "Ngạc nhiên sao?"

Theo bản năng, ngay lập tức cô biết rằng cần phải - nhất định phải - giấu giếm mức độ của sự khao khát đã khiến bản thân không thể suy nghĩ nổi việc gì. Cô khao khát anh. Người đàn ông đang nhìn cô với sự tự chủ tuyệt đối, buộc tóc lại và thắt lại ruy-băng một cách gọn gàng. Rõ ràng là công tước không chịu nổi cảnh đầu bù tóc rối quá lâu.

Cô xoay xở để nhún vai. "Bởi vì tôi thích các nụ hôn của ngài à? Vì ngài ám chỉ rằng mọi phụ nữ đều thành con mồi của tước hiệu công tước, làm sao ngài biết là tôi không bị tước hiệu của ngài cuốn hút dù là muộn màng?"

"Vậy sao? Sau cùng thì... Tôi là công tước thứ hai mà cô chơi đùa, nếu chúng ta tính cả Astley. Và tôi nghĩ chúng ta phải tính cả Astley nhỉ?"

Giọng anh chỉ phảng phất chút ám chỉ bóng gió. “Khi ấy tôi đang yêu Gideon”, cô nói, chẳng thèm cố gắng sửa lại tóc nữa. Có lẽ nó đang rối bù lên, nhưng cô chẳng muốn quan tâm. Thay vào đó cô nhấc ly anisette lên, nhưng giờ đây nó có vị ngọt ngào đến phát kinh, và cô đặt ly rượu xuống sau khi nó mới chớm chạm lưỡi. “Tôi cho là mình đã yêu anh ấy hơn ngài yêu Bess”

Cô xoay miệng, muốn có anh nhiều hơn nữa chứ không phải ngôn từ.

“Tôi không thể hình dung ra các để chúng ta xác định được một điều như vậy”, không phải là Villiers mà là Leopold nói.

“Khi ấy tôi muốn cưới anh ấy”, cô thú nhận. “Tôi đã nghĩ bọn tôi sẽ kết hôn”

“Tôi cũng đoán thế. Vì tôi không thể hình dung nổi cảnh Astley chọn người vợ lờ đờ của mình thay vì cô, xem chừng số phận đã xen ngang.”

Câu ngợi khen dễ chịu đó sưởi ấm cô. “Số phận dưới hình dạng di chúc của cha anh ấy.”

“Vậy thì chắc là cô yêu anh ta hơn tôi yêu Bess”, Leopold nói. “Vì tôi chưa từng nghĩ tới việc cưới cô ấy. Tôi mê đắm tiếng cười của cô ấy, Cô ấy có tiếng cười khúc khích tuyệt vời. Tôi muốn cô ấy chỉ dành điều đó cho riêng mình.”

Eleanor nhướng một bên lông mài lên. “Tôi hẳn sẽ nghĩ đa số các chàng trai trẻ cảm thấy muốn sở hữu những đặc tính khác của Bess xinh tươi cơ.”

“À, tôi cũng muốn chúng nữa”, anh nói châm biếm.

“Ý ngài là mình đã không...”, cô ngừng lại.

“Elijah đã xen vào trước khi sự ngưỡng mộ của tôi dành cho Bess có thể khiến bản thân đi đến quyết định rằng nên đề nghị trả tiền cho cô ấy”, Leopold nói. “Tôi sợ là khi ấy mình chỉ đứng đờ người trong quán trọ ngưỡng mộ cô ấy và chưa từng nghĩ đến tiền cho tới khi đã quá muộn”

“À”

“Elijah, tất nhiên, không cần trả tiền vì anh ta quá mức điển trai”

Anh hẳn sẽ ghét sự thông cảm, nhưng cô vẫn loáng thoáng cảm nhận thấy điều đó, cùng với nó là một cơn sóng thịnh nộ, với cô nàng Bess ngu ngốc vì theo công tước Beaumont gợi cảm tới bất kỳ đâu anh ta muốn. Đoán chừng là giường của Beaumont.

“Trong tương lai tôi sẽ phải nhìn Beaumont với con mắt khác thôi. Tôi e là mình luôn xem thường anh ta... Anh ta ra vẻ đạo đức chán ngắt - nhưng giờ khi tôi biết anh ta đã đánh cắp sự chú ý từ cô nàng bồi bàn của ngài...”

Anh cười, và Eleanor thích âm thanh ấy. “Vấn đề của cô không phải là chọn lựa giữa tôi và Beaumont, mà là chọn giữa tôi và anh chàng Roland trẻ tuổi.”

“Và với ngài”, cô đáp trả. “Không còn gì với một cô bồi bàn cả. Thay vào đó ngài đối mặt với hai cô con gái công tước đến tuổi cặp kê”.

“Cô nghĩ là tôi nên cân nhắc về Lisette sao?”

Cô biết thừa là anh đang cân nhắc về Lisette, đã thấy cái cách anh nhìn cô ta, đầy mê đắm, như thể cô ta là nàng tiên vậy. “Cô ấy đẹp tuyệt”, Eleanor nói. “Tôi cũng sẽ cưới cô ấy”.

Anh nhướng một bên lông mài lên bởi vẻ thờ ơ trong giọng cô. Nếu may mắn điều đó có nghĩa là công tước không đoán ra cô đang thèm muốn anh với thôi thúc đáng xấu hổ.

“Tôi sẽ không cưới một người phụ nữ vì sắc đẹp của cô ta”, Villiers nói. Cô thoáng nhận thấy hình ảnh cậu bé xấu bị vứt bỏ vì cậu bạn tốt mã của mình, dù chỉ là thoáng qua. “Tôi cần một người mẹ cho các con của mình.”

“Lisette yêu trẻ con”, Eleanor nói, thực lòng. “Cô ấy thật sự yêu chúng”

“Tôi cũng có thể thấy được. Và cô ấy đã làm rất nhiều việc cho lũ trẻ mồ côi đó. Tôi tin rằng cô ấy sẽ không chùn bước trước gốc rễ ngoài giá thú của chúng.”

“Tuyệt đối không. Lisette sẽ chẳng nghĩ ngợi đến lần thứ hai về nguồn gốc của người khác.”

“Cô ấy có thể dạy chúng không thèm quan tâm đến xã hội như mình”, Leopold nói. “Ví như tôi đã hỏi vì sao cô ấy chưa từng trình diện ở cung điện, và cô ấy chỉ cười. Cô ấy chẳng hề quan tâm.”

“Lisette chẳng bao giờ quan tâm đến quy tắc. Bản chất của cô ấy là không hề khúm núm trước một ai đó chỉ vì anh ta có tước vị cao.”

“Tôi đã từng thấy điều đó ở những người giáo phái Quaker. Nhưng chưa từng thấy điều đó ở một phụ nữ thuộc giới quý tộc. Nó lôi cuốn một cách bất ngờ.”

“Phải”, Eleanor nói, cầm lấy khăn choàng của mình. “Lisette rõ ràng là rất lôi cuốn”. Cô sẽ không nói gì về việc Lisette chẳng có khả năng quan tâm tới điều gì lâu dài. Hay thậm chí là về đính ước của cô ta.

“Cô thật sự có ý đó à?”, anh nói. Giờ đây trông anh không còn giống Leopold nữa, một lần nữa cô lại đối diện với công tước Villiers.

“Ý gì?”

“Là chúng ta nên xem cuộc đính hôn này như một... tình trạng tạm thời, có thể bị hủy bỏ bởi một trong hai ta.”

“Tất nhiên”, cô nói nhanh, “Chắc chắn là tôi rất mong ngóng chuyến thăm của Roland vào ngày mai”

“Vậy ra anh ta là Roland. Còn tôi?”

“Villiers”, cô nói.

Anh không thích điều đó. Đôi mắt xám của anh trở nên lạnh lùng, và cô thấy mừng vì Roland đã xuất hiện, mừng vì cô chẳng mấy quan tâm. “Ngài là công tước Villiers”, cô bảo anh ta.

Cái trừng mắt đỏ của anh có lẽ sẽ làm người khác sợ chết khiếp. Nhưng

người quan tâm nhiều hơn. Nhưng cô đã quyết không quan tâm - thực ra thì, không bao giờ quan tâm quá nhiều đến bất kỳ một người đàn ông nào nữa, cô nhắc nhỡ mình. “Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ có hứng thú với việc cưới ngài.”

“Vậy hãy gọi tôi là Leopold đi”

“Có thể, nếu chúng ta quyết định kết hôn”, cô nói, đứng dậy. “Nhưng tôi nghĩ ngài giống Villiers hơn hẳn Leopold. Mẹ tôi luôn gọi cha tôi bằng tước vị”

“Vậy mà cô gọi Roland bằng tên anh ta.”

Cô từ tốn quấn khăn choàng quanh ngực, dù cho Villiers chưa hề cho cô sự thỏa mãn được biết anh đang nhìn nó. “Roland là một Roland”, cuối cùng cô nói.

“Và tôi là một Villiers?”

“Lisette là một Lisette?”, cô chỉ ra. “Nó là một cái tên đáng yêu, quyến rũ, hoàn hảo dành cho một người có những lọn tóc xoăn bồng bềnh và tiếng cười khúc khích”

Anh nhướng một bên lông mày lên, trước sự miêu tả đó. “Hãy nhắc tôi đừng chống đối cô nhé. Cái tên Eleanor có phù hợp với cô không?”

“Ồ, Eleanor à?”, cô nói. “Tôi chắc chắn là một Eleanor”. Hay ít nhất là thế theo quan điểm của mẹ cô.”

“Eleanor, nữ công tước Aquitaine. Và nữ hoàng Anh”, Anh nói, giọng lại đầy thích thú.

Điều đó không khiến cô thích thú, nên cô chào anh và về phòng.

CHƯƠNG 14

Dinh thự Knole, điền trang của công tước Gilner.

Ngày 18 tháng 06 năm 1784

Villiers không bao giờ dậy sớm. Finchley, người hầu của anh, biết rõ là đừng nên xuất hiện ở cửa phòng anh trước mười một giờ. Một ngày lý tưởng của anh bao gồm chơi cờ vua phần lớn buổi chiều và rồi làm tình phần lớn buổi tối. Anh chẳng bao giờ tới thăm ai, và từ trẻ anh đã khám phá ra rằng tài năng cờ vua giải thích cho khả năng giải quyết số liệu, anh gặp viên quản lý điền trang của mình một tiếng đồng hồ hằng tuần, và sau vài năm tài sản của anh đã lớn nhất nhì Anh quốc.

Anh giật mình tỉnh giấc với ý nghĩ rằng có người đang đập cửa, nhưng rồi lờ mờ cho rằng mưa đang trút xối xả vào cửa sổ. Một thoáng sau anh nhận ra rằng chỉ mưa thôi thì không thể tạo ra thứ ầm ĩ đó. Cửa sổ dường như sắp vỡ vụn.

Nhất định là mưa đá. Cơn bão mưa đá khủng khiếp nhất trút xuống nước Anh trong nhiều năm qua.

Villiers lật chăn ra, lần mò đi qua màn trướng, và lảo đảo rời khỏi giường.

Một loạt mưa đá nữa trút xuống cửa sổ, khiến cửa sổ lung lay dữ dội đến mức tấm rèm rung cành cạch. Anh đi tới âu đựng nước có sẵn và úp mặt mình vào trong. Rồi anh đứng thẳng dậy và lắc người, những giọt nước lạnh bắn tứ tung. Cuối cùng anh kéo rèm ra, đón chờ bầu trời u ám.

Nhưng thay vào đó là ánh nắng ngập tràn. Anh nhắm mắt lại và cào tay qua tóc. Không có mưa đá. Điều đó có nghĩa...

Anh cầm khăn tắm và quấn nó quanh eo, mở then cửa, đẩy cửa và bước ra ban công đá nhìn xuống vườn.

Một cậu bé mười ba tuổi đang đứng trên bãi cỏ phía dưới, mắt sáng rực.

"Vì chúa", Villiers càu nhàu, nheo mắt nhìn xuống Tobias. "Mấy giờ rồi?"

"Muộn", Tobias nói vui tươi, "Cha không mặc quần áo". Anh dựa vào lan can và trừng mắt nhìn con trai mình.

"Con nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy?"

"Đánh thức cha dậy"

"Làm sao con biết cửa sổ nào là của ta?"

"Lisette đã bảo con"

"Lisette? Tiểu thư Lisette đã bảo con phải ném đá vào cửa sổ nào à? Con có thể làm vỡ kính đấy."

"Thật ra thì cô ấy cũng đã ném tương đối nhiều". Tobias thú nhận. "Cô ấy vừa vòng sang cạnh nhà."

"Chuyện gì đang diễn ra ngoài này vậy?", một giọng nói khàn khàn cất lên.

Anh giật mình. Eleanor lững thững đi từ cửa sổ của cô ra nơi mà giờ anh đã hiểu là ban công chung, có vẻ như phòng cô ở cạnh phòng anh. Không giống anh, cô đang mặc một cái áo choàng dày cộp phủ kín từ xương quai xanh tới các ngón chân.

Tuy vậy quần áo của cô chẳng quan trọng. Ở cô có một điều gì đó khiến anh muốn nhấm nháp từ đầu tới chân. Hẳn là vẻ hấp dẫn phóng đãng của cô. Tóc cô xõa xuống vai, không có những lọn xoăn nhỏ xinh xắn nhưng rối bù một cách hoang dại theo kiểu khiến đàn ông muốn thấy chúng trùm xuống mặt mình khi anh ta đâm lên và...

Villiers gạt vội suy nghĩ đó đi, đột nhiên nhận thức được khăn tắm của anh đã thành cái lều ở phía trước.

Giờ thì Eleanor cũng đã khám phá ra rằng họ có chung ban công. Cô chẳng động đẩy lấy một sợi tóc trước ý nghĩ anh gần như khỏa thân. Không đỏ mặt. Khóe miệng nhếch lên và cô nhìn anh từ đầu tới chân, nhanh đến mức anh hẳn sẽ không chú ý tới nếu không phải vào đúng thời điểm ấy bản thân cũng đang quan sát cô.

Villiers không thấy phiền gì khi bị ngắm nghía. Anh không ảo tưởng gì về vẻ đẹp của mặt mình. Tước vị và tiền của anh đưa phụ nữ lên giường nhưng cơ thể anh giữ chân họ.

Nhưng Eleanor quay đi như thể anh chẳng có gì thú vị hơn một con châu chấu và hét lên với Tobias. “Cháu điên rồi nên mới nghĩ một người như công tước đây có thể dậy sớm như thế này.”

Tobias mỉm cười, hơi e thẹn. “Bọn cháu đã nghĩ...”

“Bọn cháu?”, Eleanor hỏi, thẳng người dậy.

“Tiểu thư Lisette nghĩ là công tước có thể sẽ thích cưỡi ngựa.”, Tobias nói.

“Cháu có thể tưởng tượng ra công tước lên ngựa mà không phủ ren vàng từ đầu tới chân không?”, Eleanor châm biếm. Cô liếc nhìn anh đúng một phần nghìn giây, nhưng anh cảm thấy nó như một cái vuốt ve âu yếm. “Cha cháu tốn nhiều thời gian mặc quần áo đến mức mà khi ngài ấy ra khỏi phòng thì mặt trời đã bắt đầu đi xuống rồi.”

Cô đã lựa rất đúng điều để nói. Villiers nhìn Tobias cười toét miệng. Anh có là đồ ngốc thì mới hy vọng rằng cái từ cha cháu khiến cậu nhóc nở nụ cười. Tobias quá nghiêm túc.

Anh lại dựa lưng vào lan can và cố tình khoanh tay lại, bởi vì tư thế đó làm các cơ bắp trông càng lớn hơn và anh có cảm giác là Eleanor thích cơ bắp. Tạ ơn Chúa, Tobias không đời nào có thể nhận thấy cái lều ở khăn tắm của anh từ dưới kia.

Anh hơi dạng chân ra, đề phòng trường hợp cô muốn nhìn lại lần nữa. Rõ ràng là không gì có thể làm người phụ nữ này sốc.

"Có phải nên hiểu câu nói đó là cô nghĩ tôi không thể ăn vận chỉnh chu trong khoảng thời gian ngắn hơn cô sao?" anh hỏi.

Cô không nhìn anh. "Lisette đâu?", cô gọi với xuống Tobias.

Villiers rời người khỏi mép ban công. Anh không ngại lộ chút da thịt cho Eleanor xem. Nhưng Lisette là một quý cô gia giáo, với một sự ngây thơ khiến mắt cô sáng lên vẻ trong trắng thuần khiết.

Eleanor cũng đang rướn người qua ban công, đùa cợt với Tobias. Mông cô hết sức tròn trịa dưới cái áo choàng dày. Cô là phản đề của sự ngây thơ. Eleanor khiến cho một người đàn ông phải khao khát muốn đánh thức cô dậy thật sớm để có thể bước ra ban công khi tia sáng đầu tiên...

Anh lấy lại tâm trí và chỉnh lại khăn tắm của mình. Tình hình của nó đang trở nên xấu đi rồi đây. Khá là hấp dẫn khi tưởng tượng xem làm sao Eleanor lại trở thành người phụ nữ như bây giờ khi xét đến cái cách mẹ cô gần như là kết hôn với quy tắc xã hội.

Trong khi Lisette, người mà dường như sống mà không có người đi kèm, rõ ràng là không bị những đam mê bản năng của cơ thể sờ tới.

"Phụ nữ mất nhiều thời gian để mặc quần áo hơn đàn ông", anh bảo Eleanor, quyết định là anh phải cho cô thêm một cơ hội để ngắm cơ thể mình trước khi về phòng.

"Ngài không giống phần lớn cánh đàn ông", cô nói thẳng thừng. Cô có quay sang nhìn anh, nhưng mắt cô nằm nguyên trên mặt anh chứ không hạ xuống thấp hơn. Chỉ thấp thoáng có chút ửng hồng trên má cô. Tốt.

Anh lại đang rộng chân, thách cô nhìn xuống. "Cô nói đúng. Tôi không giống những người đàn ông khác", anh nói.

Eleanor nghẹn cười. "Bởi vì cảm giác về tầm quan trọng của bản thân ngài lớn hơn."

“Và những phần còn lại của tôi cũng vậy”, anh nói, tự hỏi có phải mình đã mất trí. Công tước Villiers không bao giờ đùa cợt tục tĩu trên ban công. Anh chưa bao giờ - chưa từng ve vãn.

“Điều đó thì còn phải xem xét đã”, Eleanor nói xấc xược.

Anh kìm lại một nụ cười. Công tước Villiers không mỉm cười vào buổi sáng. Anh nheo mắt nhìn lên trời. “Mà mấy giờ rồi.”

“Đừng có vẻ sợ sệt thế. Tôi đảm bảo với ngài là mặt trời không được làm từ phô mai xanh đâu”, cô nói với anh. “Tôi đoán là tầm tám giờ.”

“Tám giờ”, anh rùng mình.

“Leopold”, một giọng trong trẻo vang lên dưới bãi cỏ. “Ngài có muốn cùng chúng tôi đi dạo không?”

Villiers cẩn trọng ngó qua ban công, cố gắng giữ cơ thể mình ngoài tầm mắt. Lisette là bức tranh một quý cô Anh quốc hoàn hảo. Những lọn tóc xoăn nhấp nhô trên đầu cô như một con sóng sủi bọt; mắt cô sáng rực rỡ; cô đang mặc một bộ đồ cưỡi ngựa quyến rũ.

“Xin chào!”, cô gọi, vẫy tay với anh. “Đến giờ dậy và tỏa sáng rồi, Leopold!”

“Phải rồi, Leopold”, Eleanor nói bằng giọng trầm, nhạo báng. “Làm ơn hãy tỏa sáng đi. Tôi nghĩ dậy thì mình nhìn thấy rồi nhưng rõ ràng là đã nhỡ mất phần tỏa sáng.”

“Như cô đã nói, tôi còn nhiều thứ phải xem xét lắm”, anh nói mượt mà, vô cùng thích cuộc so năng bằng mồm của họ.

Dù cho anh chưa từng tham dự vào một hành động thấp kém như ve vãn.

“Tôi sợ là không thể đi cùng cô được rồi”, anh nói, cao giọng lên khi đáp lại Lisette.

“Tôi định tới thăm nhà trẻ mồ côi ở Sevenoaks ngay khi tôi mặc xong đồ”

Mồm cô ta tạo thành một nụ hồng tuyệt đẹp. Một nụ hồng bối rối. “Vì sao ngài cần làm thế chứ? Chiều nay lũ trẻ mồ côi sẽ quay lại, tôi bảo đảm với ngài đấy. Mỗi buổi chiều một nhóm trẻ sẽ đến để chuẩn bị cho vở kịch, dù bây giờ chúng ta đã chuyển nó thành một cuộc truy lùng kho báu rồi”.

Người ta không thể không ngưỡng mộ sự tận tụy cô dành cho lũ trẻ mồ côi đó. Nhưng thực tế là hai trong số đó có thể là con mình khiến Villiers không yên. Tuy vậy, anh không thể nghĩ ra cách trả lời.

Eleanor xen vào. “Công tước đang nghĩ đến việc viện trợ cho trại mồ côi”, cô lên tiếng trả lời Lisette. “Ngài ấy khá là hảo tâm, chị biết đấy. Em đã nghe nói ngài ấy còn cấp dưỡng cho trại mồ côi của riêng mình nữa kia.”

Tobias khịt mũi, nhưng nụ cười của Lisette không hề giảm bớt. “Tôi cũng đang nghĩ đến việc làm vậy”, cô ta nói một cách sốt sắng. “Thỉnh thoảng tôi vẫn nghĩ lũ trẻ mồ côi quá gầy và tự hỏi chúng có được chăm sóc tử tế hay không. Nhưng người ta trấn an tôi rằng chúng ăn đủ thức ăn. Nếu có trại mồ côi của riêng mình thì tôi sẽ bảo đảm rằng lũ trẻ sẽ được ăn những gì mà chúng thích.”

“Vậy nên sáng nay tôi sẽ đi thăm trại mồ côi”, Villiers nói.

“Bọn tôi sẽ đi cùng ngài”, Lisette nói, vỗ tay. “Ngài có biết là tôi chưa từng đi xem trại mồ côi không? Lũ trẻ đến đây bất kỳ khi nào tôi yêu cầu. Tôi muốn xem những chiếc giường bé nhỏ thân yêu của chúng.”

“Tuyệt vời”, Eleanor nói. “Sáng nay tất cả chúng ta đều sẽ đi xem trại mồ côi. Chào Lisette... Tobias”. Cô quay vào phòng mà không chào tạm biệt Villiers, điều đó làm anh thấy khó chịu.

Anh cau có và thậm chí còn chẳng nhận ra là Lisette đang hớn hở bảo mình đến gặp cô ta tại phòng ăn sáng cho tới khi Eleanor đã bỏ đi. Ít nhất Lisette cũng hiểu rằng người ta không được phép bỏ mặc một công tước.

Anh quay người rồi đi về phòng.

“Này!”

Này? Có phải là ai đó đang gọi anh như thế không? Anh quay lại, một cách miễn cưỡng. Sau cùng thì anh cũng nhận ra giọng nói đó.

"Cha có muốn con đi tới trại mồ côi và sục sạo quanh đó không?"

"Sục sạo?", anh nói, trừng mắt nhìn Tobias. "Con sẽ tìm kiếm cái gì quanh đó chứ?"

"Con có thể quan sát xem nó như thế nào. Con từng nghe nhiều câu chuyện về cái nơi đó rồi."

"Những câu chuyện về trại mồ côi sao?", quai hàm Villiers nghiến chặt nhưng anh gạt ý nghĩ đó đi. Tất nhiên là các con anh vẫn ổn. Thứ nhất là Lisette đã tự mình lo liệu vấn đề phúc lợi của lũ trẻ. Nhưng Tobias mang một vẻ háo hức kỳ cục như thể cậu là một con chó đang bị xích. "Được rồi", anh nói.

Tobias gật đầu thật nhanh và bắt đầu đi.

"Chờ đã", Villiers rống lên. Và rồi cảm thấy kỳ cục khi nói ra điều này, anh hỏi, "Con đã ăn sáng chưa?"

Tobias liếc nhìn anh hết sức cau có. "con đang ở phòng trẻ mà", cậu nói. "Sáu giờ sáng nay con đã bị bắt ăn bột"

"Bột? Họ bắt con ăn bột sao?"

Cậu phá ra cười ngặt nghẽo. "Con không ăn thứ đó! Người hầu đã mang cho con một cái bánh kẹp thịt"

"Ta hy vọng con đã thưởng tiền cho anh chàng đó." Villiers ngừng lại "Con có tiền không?"

"Không phải nhờ cha"; Tobias nói, nhưng không có vẻ tức giận "Ông Ashmole đã cho con một ít. Con đi đây", rồi cậu đi mất.

Villiers trầm ngâm mặc đồ, nhưng thật nhanh. Trong tháng vừa rồi anh đã thu được đôi chút kinh nghiệm đối phó với lớp người chăm sóc lũ trẻ nghèo

khổ. Với mục đích khiến người ta phải tôn kính, nếu không muốn nói là sợ sệt, anh chọn một bộ đồ cưỡi ngựa có màu đỏ đun, với các khuyết áo được thêu chỉ vàng. Quần ống bó được thắt nút bó sát hai bên đầu gối, đôi bốt của anh sáng bóng, và quan trọng hơn, mỗi chiếc được tô điểm với một cái núm tua-rua bằng lụa Pháp. Anh túm tóc và buộc lại bằng một sợi ruy-băng màu đỏ. Cuối cùng anh đeo chiếc nhẫn huy nặng trịch của mình vào, rồi đeo cây gật giấu kiếm vào thắt lưng.

Vài phút sau, Lisette ngồi cạnh anh trong xe, trò chuyện liên hồi về lũ trẻ, về cuộc truy lùng kho báu và về bà Minchem, người điều hành trại mồ côi.

"Bà Minchem sao?" Eleanor hỏi. "Em không thích cái tên đó"

Villiers cũng không thích nó lắm.

Lisette phá ra cười. "Eleanor ngớ ngẩn, em không thể xét đoán người khác qua tên họ!", cô nói. "Nghĩ mà xem nếu chúng ta xét đoán em dựa trên cái tên Eleanor thì thế nào?"

"Nó làm sao?", Eleanor nói, nhướng một bên mày lên.

Nhưng Lisette nói nhanh. "Em biết ý chị là gì mà", cô kêu lên. "Nó là một cái tên nặng nề, không phải sao? Ngài không nghĩ thế ư, Leopold?"

"Nó là tên của một nữ hoàng", anh nói. "Một cái tên trinh bạch", anh không nhìn Eleanor "Phải tôi nghĩ nó nghe giống như một vị nữ hoàng bị nhốt trong tháp và không bao giờ được yêu đương"

"Thật buồn", Lisette nó, miệng rũ xuống.

"Trong khi cái tên Lisette cũng xinh đẹp như cô vậy", anh nói.

Mắt Eleanor nheo lại và nhận ra một cách muộn màng là mình vừa vô tình ngụ ý rằng Lisette xinh đẹp hơn Lisette. Lisette xinh đẹp hơn Eleanor thật, nhưng vì Eleanor có vẻ ngoài quyến rũ bốc lửa, bất kể một người đàn ông máu nóng nào ở gần họ đều sẽ muốn Eleanor chứ không phải Lisette, Eleanor đẹp mê hồn.

Dù vậy, anh khó mà có thể nói ra điều đó nên chỉ rướm người về phía trước

khi cỗ xe phanh lại và quan sát mặt tiền của trại mồ côi. Nó to, nhưng trông như một lăng mộ. Anh đã đến khá nhiều trại mồ côi và trại tế bần cho trẻ em trong hai tháng vừa rồi vậy mà chưa từng thấy một nơi nào mà mình muốn sống bên trong đó cả.

Dù rằng câu hỏi đó cũng không mấy quan trọng. Anh là một công tước. Trước đây anh thậm chí còn chưa từng chú ý đến hàng trăm nơi khác mà bản thân cũng không muốn sống bên trong, vậy vì sao bây giờ anh lại phải nghĩ ngợi về vấn đề đó cơ chứ.

Anh vẫn đang nghĩ đến vô số những sự kiện bất hạnh mà những công tước chẳng bao giờ dự tính cho tới khi người hầu loan tin họ đã đến cho hiệu trưởng trại mồ côi biết.

Bà Minchem, không may thay, phù hợp với cái tên gợi lên nhiều liên tưởng về mình. Bà ta trông như một phụ nữ bủn xỉn, hận đời, kiểu phụ nữ có cái miệng nhỏ tới mức chiều dọc còn hơn cả chiều ngang. Trông bà ta như một loài gậm nhấm hay nổi nóng. Nhưng bà ta mỉm cười với bọn họ khoe ra từng cái răng một.

"Chào đức ngài", bà ta nói, nhún mình xuống khiến cho mọi chiếc chìa khóa trên dây đeo kêu loảng xoảng. "Và tiểu thư Lisette, thật vinh dự khi được chào đón hai vị tới Breckehurst Hall. Thưa tiểu thư Eleanor, đây đúng là một vinh dự to lớn", các sợi ruy-băng trên chóm mũ bà ta rung lên với từng lời nói rõ ràng ấy.

Nhưng Villiers hồ nghi khi nhìn cái miệng mím chặt của bà ta. Anh quyết định không nhắc đến các con mình vội.

"Bọn tôi muốn đi thăm quan tòa nhà của bà", anh hỏi với nụ cười quyến rũ nhất của mình.

Bà Minchem không ngu ngốc, bà ta lùi lại. Hẳn là do điều gì đó trong nụ cười của anh, công tước nghĩ, không được tốt bụng như lẽ ra nó nên thể hiện

"Bà thu nhận cả con trai lẫn con gái à?". Eleanor hỏi xen vào.

Bà Minchem bật ra câu trả lời như thể đang bị thẩm vấn bởi đội Cảnh vệ.

“Không, thực là không, thưa tiểu thư! Không có đứa bé trai nào hết. Không bao giờ. Trại trẻ mồ côi này được điều hành bởi hội đồng của các quý bà, và chúng tôi chỉ chấp nhận những đứa trẻ mồ côi giới tính nữ.”

Villiers ngay lập tức cảm thấy mình đàn ông gấp đôi so với cách đây một giây. Lisette đang đi dạo quanh phòng khẽ ngân nga, ngắm nghía vài bức tranh màu nước tả cảnh thung lũng nhìn khá u ám. “Các đứa trẻ mồ côi ở đây sẽ làm gì khi chúng rời khỏi ngôi nhà này?”, anh hỏi.

“Không phải thứ đó!”, bà Minchem nói. “Chúng sẽ trở thành những phụ nữ tốt”

Elanor bước lên trước một bước. “Bà Minchem thân mến, công tước Villiers đang xem xét việc thành lập một trại mồ côi của chính mình. Ngài ấy đã được nghe nhiều điều tốt đẹp về Brocklehurst Hall từ tiểu thư Lisette tới mức mà nhất định phải tới đây ngay sáng nay.”

“Bây giờ còn hơi sớm”, bà Minchem chấp nhận, bớt vẻ băng giá.

“Lũ trẻ mồ côi chưa dậy sao?”, Villiers hỏi.

“Tất nhiên là rồi! Chúng phải dậy lúc bốn rưỡi sáng, thưa đức ngài, với đúng một tiếng đồng hồ cầu nguyện để sống tốt hơn trước khi bắt đầu ngày mới.”

“Bốn rưỡi. Chúa tôi”, Eleanor nói. “Và trọn một tiếng cầu nguyện trước bữa sáng?”

“Tất nhiên. Trẻ con học hỏi tốt hơn khi dạ dày trống rỗng”, bà Minchem hách dịch nói. “Sau khi được cho ăn, chúng sẽ chẳng làm được cái gì và sẽ ngủ gục ngay lập tức”

Cá là khả năng bởi vì chúng phải dậy lúc bốn rưỡi sáng, Villiers nghĩ một cách chán ghét. Anh bắt đầu có cảm giác rất xấu. Và Eleanor cũng vậy, bởi vì mắt họ nhìn nhau và có gì đó nghiêm nghị trong mắt cô.

“Chúng tôi muốn thấy tất cả mọi thứ”, Eleanor nói, quay sang nhìn bà Minchem và mỉm cười như người điên. Có vẻ như cô nghĩ càng quyến rũ thì càng dễ được cho phép.

Cũng rõ ràng là bà Minchem không hề bị quyến rũ, “Tôi không cảm thấy thoải mái cho lắm khi thiếu sự đồng ý của hội đồng các phu nhân”, bà ta nói, đung đưa cái vòng chìa khóa khổng lồ. “Họ chưa từng ủy quyền cho tôi chấp nhận các chuyến thăm quan.”

Lisette lướt đến từ bên kia phòng. “Không cần phải lo về điều đó, bà Minchem”, cô nói. “Tôi ở trong hội đồng đây. Bà không nhớ rằng mình không muốn các bé mồ côi tới thăm tôi cho tới khi tôi gia nhập hội đồng sao?”

Cô quay sang nhìn Villiers. “Bà Minchem là một hiệu trưởng hết sức tuyệt vời với các bé. Bà ấy che chở chúng một cách dữ dội, mà hiển nhiên là bà ấy cần phải như vậy”

“Tôi thích được thông báo trước khi dẫn người lạ tham quan theo kiểu này”, bà Minchem tuyên bố.

Nhưng Eleanor có thể bảo bà ta rằng không ai có thể cãi lại Lisette khi cô ta đã quyết định. “Bà Minchem thân mến”, Lisette kêu lên. “Bà biết là hội đồng đã trao nhiệm vụ cho tôi đi thăm bốn lần một năm. Và bởi vì bản thân rất vui khi các em bé mồ côi tới nhà mình chơi nên tôi đã không đến thăm chỗ bà trong... ba năm rồi.”

“Em tưởng chị đã nói là chưa từng tới thăm Brocklehurst Hall”, Eleanor nói.

“Đúng vậy”, Eleanor nói. “Càng thêm lý do để chúng ta tuyệt đối phải đi thăm trong hôm nay. Ngay bây giờ”

Trông bà Minchem vẫn muốn than phiền, nên Villiers chen vào. “Chắc chắn là bà không muốn ai đó nghĩ rằng có chuyện không hay đang xảy ra với những đứa bé mồ côi tại đây đâu nhỉ”, anh nói thật êm ái. “Thật phiền phức... cuộc điều tra...”

Lông mi bà Minchem run rẩy, và bà ta phản đối về vẻ khổ sở nghe rất thật. “Nhưng giường chưa được thu dọn. Ngôi nhà sẽ...”

“Chúng tôi biết chính xác nó sẽ như thế nào.”, Lisette nói, đặt tay lên cánh tay người phụ nữ đó. “Giờ thì bà chỉ cần dẫn bọn tôi đi xem những chiếc

giường nhỏ đáng yêu của chúng mà thôi, bà Minchem. Chúng tôi không ngại nếu giường chưa được dọn đâu. Chúng tôi biết là các cô bé phải học cách tự chăm sóc bản thân và chắc chắn rằng vài đứa khá lười"

"Đúng là vậy". Bà Minchem nói gay gắt. Bà gật đầu với người hầu đang đứng cạnh cửa phòng khách đằng xa, nơi nằm đối diện cánh cửa họ đi vào, và bà ta mở nó ra.

Cửa mở ra một hành lang hoàn toàn bình thường, hai bên là các dãy cửa. Có vẻ như giờ bà Minchem đã cam chịu, và bà ta mở cánh cửa đầu tiên bên tay phải. "Các cô gái này đang học khâu", bà ta nói, đứng tránh sang một bên. "Chúng bắt đầu học khâu chăn và sẽ học tới khâu áo nam trước khi rời đi."

Villiers đi theo Eleanor và Lisette vào phòng. Một nhóm bé gái mặc váy yếm màu trắng trơn đang ngồi quây thành nửa vòng tròn trên ghế đẩu trước một ô cửa sổ, cần cù khâu vá. Khi cửa mở chúng bật dậy và xếp thành hàng.

Khi đứa lớn nhất ra dấu, cả hàng nhún người chào cùng một thời điểm thật chính xác.

Lisette bật cười khúc khích. "Thật đáng yêu biết mấy!" cô kêu lên, vỗ tay. "Làm ơn làm lại xem nào."

Với cái gật đầu từ bà Minchem, các cô gái nhún mình cúi chào thêm lần nữa, và lại lần nữa.

"Chúng không nhún chào một cách riêng lẻ", Eleanor nói sau lần thứ ba. "Chúng nhún mình với khoảng cách tới sàn bằng nhau, bất kể chiều cao thế nào. Làm sao chúng làm được vậy?"

"Chúng được dạy bằng thước kẻ", bà Minchem nói ngắn gọn, xoay người định đi.

"Không, không", Lisette nói. "Chúng phải làm thêm lần nữa đã", cô vỗ tay. "Nào các cô gái, nhún nào!"

Villiers cảm thấy hơi buồn nôn. Các cô bé từ năm tới khoảng mười bốn tuổi. Mỗi đứa đều dán chặt mắt vào bà Minchem, như thể không hề có khách trong phòng.

Bà Minchem gật đầu.

Tất cả cùng nhún xuống một khoảng cách chính xác và lại đứng dậy.

"Nó giống như một màn trình diễn của loài chó mà chị từng xem ở hội chợ Bartholomew", Villiers nghe Lisette nói với Eleanor khi họ rời khỏi phòng. Đó không phải là một điều sáng suốt để nói.

Anh là người cuối cùng rời đi. Không có cô bé sinh đôi nào trong hàng, anh chắc chắn về điều đó. Mặc dù tất nhiên là cặp sinh đôi có thể bị tách ra.

Anh nên hỏi thẳng bà Minchem cho rồi. Nhưng Eleanor đang lao tới trước, lưng thẳng đờ với sự tức giận cho thấy cô không thích thú gì với màn biểu diễn như loài chó ấy.

Bà Minchem mở cánh cửa kế tiếp. Có vẻ như bà ta nghĩ rằng mọi thứ đang diễn ra hết sức tốt đẹp và có vẻ như thư giãn hơn. "Nhóm kế tiếp gồm các học sinh nội trú của tôi, có thể nói là thế."

Bà ta khúc khích, nhưng khi không có người đáp lại, bà ta giải thích. "Mấy cô bé này không hẳn là trẻ mồ côi. Tức là chúng trở thành trẻ mồ côi vì gia đình không thể chăm lo cho con cái, nhưng chúng đến đây với một số tiền nhỏ làm trợ cấp."

"Làm sao có thể là trẻ mồ côi nếu chúng còn gia đình chứ?" Lisette hỏi, nhíu mày một cách xinh xắn.

Bà Minchem liếc cô rồi nói, "Tôi sẽ không làm nhơ nhuốc tai cô bằng cách kể ra câu chuyện đó, thưa tiểu thư. Tôi chỉ nói rằng trong rất nhiều trường hợp cha lũ trẻ đã đưa chúng đến với một ít tiền để nuôi nấng con mình".

"Rất tốt!"Lisette nói.

"Các cô gái khác kiếm tiền ăn ở bằng cách làm khuy áo và tóc giả". Bà Minchem nói. "Nhưng các cô gái này được đào tạo để trở thành những cô hầu tốt nhất của các quý bà, nên chúng học cách làm người Pháp".

“Gì cơ?”, Eleanor hỏi. “Bà vừa nói rằng chúng đang học cách làm người Pháp sao?”

“Chính xác”, bà Minchem nói.

“Đây là một trong những ý tưởng của tôi”, Lisette kêu lên, lại vỗ tay. Villiers nhận ra rằng anh sẽ khá là hạnh phúc nếu Lisette không bao giờ vỗ tay nữa. “Mọi cô hầu tốt nhất đều là người Pháp, đúng không? Nên tôi đã bảo bà Minchem rằng nhất định phải biến vài cô bé thành mademoiselle[1]”

[1] Mademoiselle (Tiếng Pháp): Tiểu thư.

“Nó tốn khá nhiều công sức”, bà Minchem nói nghiêm túc. “Nhưng giờ chúng đã học được, tôi nghĩ chúng sẽ tìm được những chỗ tử tế. Tất nhiên, chúng ta sẽ phải đặt cho chúng những cái tên hoa mỹ”, bà ta mở cửa ra.

Có sáu cô gái, cũng mặc váy trắng và ngồi thành vòng tròn, nhưng thay vì khâu vá, rõ ràng là chúng đang dự tiệc trà. Khi cửa mở, chúng nhổm dậy, xếp hàng, và nhún gối một cách đồng bộ.

“Nào các cô gái”, bà Minchem nói rõ rằng. “Hãy chứng minh bản thân đi.”

Cô gái cao nhất bước lên trước và nhún gối trước Lisette. “Bonjour, Mademoiselle. Comment allez-vous? Votre coiffe est très élegante [2]”

[2] Dịch: Xin chào tiểu thư. Cô có khỏe không ạ? Bộ váy của cô thật thanh nhã (Tiếng Pháp)

“Chúng tôi tập trung vào ba thứ”, bà Minchem nói. “Dùng tiếng Pháp thành thạo, nâng cao khả năng phát âm thích hợp khi nói tiếng Pháp, và điệu bộ kiểu Pháp”

“Điệu bộ kiểu Pháp”, Eleanor hỏi. “Làm sao người ta đo đạc được một thứ như thế?”

“Tính cách chung cả người Pháp là phù phiếm”, bà Minchem tuyên bố. “Do sự phi thực tế của mình mà họ không thịnh vượng. Dẫu sao đi nữa, họ rất

giỏi trong vấn đề tóc tai quần áo. Chúng tôi dạy các cô gái phải thanh thoát, dễ kích động, và dễ bị đam mê trói buộc. Mô tả đi"

Khi học sinh lớn nhất gật đầu, hai cô bé bước lên trước.

"Je m'appelle Lisette-Aimee [3]", một cô bé nói.

[3] Tên tôi là Lisette-Aimee (Tiếng Pháp)

"Je m'appelle Lisette-Fleury[4]", cô bé kia nói.

[4] Tên tôi là Lisette-Fleury (Tiếng Pháp)

"Thật đáng yêu", Lisette kêu lên. "Cả hai đều mang tên của tôi"

"Tất cả bọn chúng đều dùng cái tên Lisette", bà Minchem nói để trả lời cái liếc mắt dò hỏi của Eleanor. "Như thế sẽ dễ dàng hơn cho các nhân viên"

"Madame! Vos souliers son salis. Permettez-moi de les mettoyer pour vous[5]", cô bé đầu tiên nói bằng giọng Pháp liến thoáng.

[5] Thưa cô! Giày của cô bẩn rồi. Hãy để tôi lau sạch cho cô (Tiếng Pháp).

"Medame! S'il vous plait, attendez. Vous ne pouvez etre vue ainsi! Votre tenue est en complet desordre![6]", cô bé còn lại nói, giọng cao vút.

[6] Thưa cô! Xin cô đợi đã. Cô không thể ra ngoài như thế. Trông cô lôi thôi quá (Tiếng Pháp)

"Pardounnez [7]", cô bé đầu tiên kêu lên, giục người trong vòng tay của cô thứ hai.

[7] Xin hãy thứ lỗi (Tiếng Pháp)

"Đủ rồi", bà Minchem nói.

Hai cô bé vội vàng tách ra và nhún gối chào y hệt nhau.

"Các cô bé này sẽ tăng thêm uy tín cho ngôi trường", bà Minchem nói, mở

cửa. “Chúng tôi sẽ đưa chúng đến chỗ các phụ nữ quý tộc trong vài tháng tới.”

“Ở bà Minchem có vẻ gì đó hết sức kỳ dị”, Eleanor khẽ nói với Villiers khi họ theo hai người kia ra hành lang.

“Cô có nghĩ là hai cô bé Lisette ở cuối hàng trông giống nhau không?”, Villiers hỏi.

“Chúng giống hệt nhau và chắc chắn lớn tuổi hơn các con ngài, không phải sao?”

“Rõ ràng là các con tôi giống hệt nhau”

“Vậy thì chúng chưa bị biến thành phụ nữ Pháp”

“Cảm tạ Chúa vì ơn huệ nhỏ nhoi đó”, Villiers nói. Anh bắt đầu có cảm giác bất an, giận dữ.

Trước mặt họ, Lisette rõ ràng là đã chán nghe bà Minchem lải nhải về công dụng của việc giặt là. Cô đột ngột quay phắt sang bên cạnh và đặt một tay lên nắm cửa.

“Xin cô nhất định phải để tôi dẫn đường”, Bà Minchem quát lên.

Villiers quan sát hai người phụ nữ. Bà Minchem có đôi mắt nảy lửa và giọng nói của một người giới thiệu xiếc. Nhưng anh có đặt cược vào Lisette. Càng quan sát cô nhiều, anh lại càng thấy cô có vẻ giống một thế lực tự nhiên hơn.

Hẳn là vậy, với một nụ cười quyến rũ hoàn toàn phớt lờ đôi má tím ngắt của bà Minchem, Lisette xoay tay nắm cửa và đi thẳng vào trong.

“Ôi!”, Eleanor nói và vội vã lao tới.

Villiers nhân cơ hội đó mở một cánh cửa khác, cánh cửa gần anh nhất, và đi qua nó. Bên trong, một đám bé gái ngồi thành nửa vòng tròn trước cửa sổ, đầu cúi xuống làm việc. Anh dừng lại, cảm thấy thật ngu ngốc. Các cô bé bật dậy, nhưng do không có bà Minchem ở đó nên rõ ràng là chúng không biết phải nhìn đi đâu, có nên nhún gối chào hay không.

“Chào buổi sáng”, anh nói, đóng cửa sau lưng lại.

“Chào buổi sáng”, chúng đồng thanh, sau khi cô gái cao nhất gật đầu. Rồi chúng cùng nhún chào theo một kiểu cách chính xác đến lạ thường.

“Các cháu đang làm gì đấy?”, anh hỏi một cách khó khăn. Theo như anh thấy thì không có cặp sinh đôi nào trong nhóm trẻ này hết.

Tất cả im lặng. “Khuy thưa ngài”, cuối cùng cô gái cao nhất nói.

Người ta đều nghĩ khuy áo nhất định phải được làm ở đâu đó, nhưng Villiers chưa từng hình dung rằng chúng đến từ các trại mồ côi.

“Có cặp sinh đôi nào trong trại mồ côi này không?” anh đột ngột hỏi.

Một lần nữa, tất cả chớp mắt nhìn anh, cho tới khi cô bé cao nhất nói. “Jane-Lucinda và Jane-Phyllinda được sinh cùng ngày, thưa ngài”

“Chúng có cùng mẹ không?”

Tất cả cùng gật đầu.

“Chúng đâu rồi?”

“Phyllinda lại hỗn và họ bị...”, cô bé nhỏ nhất nói to và đột ngột im bặt khi phải chịu ánh mắt dữ tợn từ cô bé cao nhất.

“Cháu chắc chắn là bọn cháu không biết, thưa ngài”, cô bé nói điềm tĩnh. “Bọn cháu là ốc sên và Jane-Lucinda và Jane-Phyllinda là nút vàng”

“Ốc sên!”

Cô bé không cười, “Bọn cháu đang làm nút ốc sên, viền nút thắt kiểu Pháp. Thỉnh thoảng còn được gọi là nút chết”, cô bé thêm vào.

Villiers nhìn xuống một hàng những khuôn mặt nghiêm nghị. “Các cháu gọi mình là ốc sên sao?”

“Bọn cháu làm nút ốc sên”

Anh gật đầu. “Và tên các cháu là?”

“Mary-Alice, Mary-Bertha, Mary..”, và có cứ thế tiếp tục. Có sáu Mary.

Villiers cúi chào. “Ta có thể tìm các cô Jane ở đâu?”

Tất cả im lặng. “Hai cánh cửa nữa bên trái, thưa ngài”, cuối cùng cô gái nói.

“Nhưng ngài sẽ không...”, cô gái nhỏ nói và dừng lại.

Trong hành lang mọi thứ đều im ắng. Đi thêm hai cánh cửa nữa ở bên trái, anh thấy một đám bé gái đang ngồi vòng tròn. Sự khác biệt duy nhất là các cô bé này đang mặc váy yếm màu nâu bên ngoài váy trắng. “Các cháu là Jane à?”, anh hỏi.

Chúng bật dậy, xếp hàng, và nhún chào. Anh nhìn đi nhìn lại cả hàng nhưng chẳng có khuôn mặt nào tương tự mình cả.

“Jane-Lucinda và Jane-Phyllinda đâu?”, anh hỏi.

Cô gái bé nhất trong hàng đút tay vào miệng nhưng ngoài ra không một ai nhúc nhích hết. “Bọn cháu thật sự không thể nói, thưa ngài”, cuối cùng cô bé cao nhất nói.

Nghe có vẻ không khó bằng nút vàng bện. Villiers sải bước tới trước như thể anh luôn dắt một bé gái trong tay và có một bé khác đi sau lưng.

Eleanor quay phắt lại. Mắt cô âm ĩ cháy, nhưng không mang vẻ phóng tình. Mà trông cô giống một thùng pháo hoa sắp phát nổ hơn. “Villiers, ngài sẽ không tin được cái cách lũ trẻ này bị đối xử đâu.”

Rõ ràng là cô đã phát nổi.

Không may thay, bà Minchem cũng là một quả pháo đang phải nổ. Bà ta rống lên bằng cái giọng chói tai đến mức anh không hiểu được mấy.

Anh buông tay Milinda, rồi anh cầm bàn tay đó để rút kiếm của mình ra khỏi gậy. Nó trượt khỏi vỏ với tiếng so... oạt.

Tất cả im lặng ngay lập tức.

Đến là hài lòng.

"Bây giờ thì ta đã có được sự chú ý của mọi người rồi", anh nói. "Ta có một câu hỏi. Phòng phạt ở đâu, bà Minchem? Hay ta nên nói, chuồng lợn ở đâu?"

Eleanor hút vào một hơi, nhưng điều thật sự làm anh hứng thú là cái cách bà Minchem phồng ngực lên. Nó là một bộ ngực vĩ đại. Nó chìa ra phía trước người bà ta như mũi một con thuyền cập bến vùng đất mới.

"Cái ngài đang can thiệp vào các phương pháp dạy dỗ của tôi", bà ta quát lên. "Vì sao lũ Jane lại bỏ việc?", bà ta đối mặt với cô bé Jane lớn nhất. "Sao cô dám, Jane-Jolinda? Cô sẽ không hoàn thành chỉ tiêu được đâu!"

Melinda ép sát vào chân Villiers.

"Các cô bé Jane sẽ không bao giờ làm một cái nút vàng nào nữa", anh bảo bà ta. Anh khẽ khàng chống mũi kiếm xuống đất. Mắt tất cả mọi người dõi theo bề mặt sáng bóng của nó.

Bà Minchem không chút run sợ. Thay vào đó bà ta bước lên một bước. "Ngài dám dọa nạt tôi sao? Tôi, người chăm lo đến những đứa trẻ mồ côi bị ruồng bỏ của nước Anh? Tôi, người dành từng giờ từng phút khi thức để uốn nắn lũ trẻ bị kết án này thành một người mà xã hội có thể thấy hữu dụng? Tôi sao?", bà ta không còn rít lên nữa. Giọng bà ta chuyển sang tông trầm vang như một phu khuân vác ở bến tàu.

"Phải, chính bà đấy", Villiers tuyên bố.

Bà ta cười anh. "Tôi làm công việc mà không ai khác muốn làm. Các cô gái của tôi sẽ không trở thành con mồi cho những kẻ như ngài. Chúng sẽ có nghề khi rời khỏi tôi. Ngài nghĩ mình có thể vào đây và lên mặt dạy dỗ, nhưng ngài thì có đạo đức gì cơ chứ?", bà ta quát lên.

Anh xoay xở để không chùn bước.

"Tôi thấy rằng ngài nghĩ mình bước vào đây như một hiệp sĩ mặc áo giáp sáng lóa, để cứu những đứa trẻ mồ côi tội nghiệp. Ngài thật ngu ngốc, ngu ngốc! Ngài có biết tôi tốn bao nhiêu công sức mới dạy được cho chúng biết một nghề và sống có mục đích không? Và ngày... là một trong số những kẻ đó."

"Những kẻ đó?", anh hỏi. Giờ đây Minlida đang túm chặt lấy ống quần anh, nên anh chuyển thanh gươm sang tay trái và đặt tay phải lên vai cô bé.

Mắt bà Minchem đã trở nên cuồng loạn. "Ngài là một trong số những tên đàn ông hoang dâm vô độ đã lấp kín mảnh đất này và đống con cái sinh ra từ những cuộc giao hoan trái phép, ghê tởm!"

Villiers kìm lại thôi thúc muốn bịt tai Melinda lại. Đáng tiếc là bà Minchem nói cũng đúng.

Eleanor xông tới để đối đầu với bà Minchem. "Huyết thống của những đứa bé này không thể biện minh cho cách đối xử của bà được", giọng cô vừa mềm mại và vừa ghê gớm, nó cắt đứt giọng nói đinh tai của bà ta như một con dao. "Bà đã sai khi đối xử với chúng như vậy, sai."

"Cô thì biết gì về lũ nhóc này", bà Minchem rít lên. "Nếu tôi không khắt khe với chúng, bắt chúng làm việc, chúng sẽ phản bội nguồi gốc của mình. Chúng sẽ thành những ả đứng đường, giống mẹ chúng"

"Tôi sẽ không nói gì với bà nữa", Eleanor nói và giọng cô mang theo vẻ dứt khoát đầy hủy diệt. "Leopold, triệu người hầu của ngài đi. Bà Minchem sẽ rời ngôi nhà này và ba ta có thể cần người tháp tùng."

Chỉ dùng một phần nghìn giây để thưởng ngoạn sự thật là cô vừa gọi tên chứ không phải gọi tước hiệu của anh.

Villiers quay sang nhìn cô bé Jane lớn nhất. "Người đánh xe của ta đang đợi ở sân, hãy gọi một người hầu nam đến đây", cô bé chạy đi sau khi nhìn bà Minchem, bà ta đang run bần bật, như bề mặt một ngọn núi lửa đang sôi trào.

“Ngài... ngài...”

“Im đi”, Eleanor nói, cắt ngang lời nói của bà tay. “Bà có thể biện hộ trước tòa. Các cô bé này đã nghe đủ rồi và cả tôi cũng vậy.”

Villiers nghĩ đến việc đồng thuận, và quyết định là thế sẽ mất oai.

“Lisette”, Eleanor nói, không hề cao giọng.

Lisette nhảy lon ton tới, trẻ con bám chặt lấy hai tay cô.

“Chúng ta cần một phụ nữ tốt để đảm bảo những đứa trẻ này được yêu thương, ăn mặc đầy đủ, và vết thương của chúng cũng được chăm sóc. Chị có biết ai đó như thế trong làng hay trong nhà mình không?”

“Tôi chưa từng đối xử kém ân cần yêu thương với lũ nhóc này”, bà Minchem kêu lên.

Villiers trừng mắt nhìn làm bà ta lắp bắp dừng lại. “Ta đoán là các con của mình đang ở trong chuồng lợn, thưa bà. Bà có muốn chỉ đường không?”

“Các con ngài...”

“Con của ta”, anh xác nhận. “Sinh đôi. Hiện giờ mang tên Jane-Lucinda và Jane-Phyllinda. Hai con gái của ta, những đứa bé rõ ràng là đang bị nhốt trong chuồng”

“Ngài có con sống ở đây sao?”, Lisette kêu lên.

“Chuồng!”, Eleanor nói. “Tức là chỗ ở của lũ lợn sao?”

Lần đầu tiên bà Minchem trông thấp thoáng run sợ. Bà ta hổn hển hít vào như một con rắn cố nuốt một con chim lớn. “Hai đứa bé đó phải bị tách khỏi những đứa khác vì chúng gây ra ảnh hưởng xấu”, quai hàm bà ta đang cắn lại và bà ta khoác lên mình vẻ thách thức. “Chúng xấu xa, đặc biệt là Jane-Lucinda, và bất kỳ ai biết chúng đều đồng ý với tôi.”

“Con ta là ác quỷ”, Villiers nói một cách khôi hài. “Phải, có vẻ đúng rồi đấy.

Giờ thì hãy giúp ta biết phải tìm chuồng lợn ở chỗ nào?", anh ngừng lại. "Ta không cần phải nói thêm là bản thân thật lòng hy vọng, vì muốn tốt cho bà, là cả hai cô bé đều khỏe mạnh."

Bà ta lóe lên ánh mắt cố tỏ ra sao cho giống một cái búa tạ nhưng không làm được.

"Nó nằm sau chuồng bò", một cô bé Sarah lớn đột nhiên nói, bước bên trước. "Cháu mới chỉ đến đó một lần"

"Và ngài thấy con bé khỏe khoắn thế nào rồi đấy", bà Minchem nói một cách ương ngạch.

"Bà ấy luôn nói...", Melinda nói ra, rồi ỉu xỉu dừng lại sau khi bị bà Minchem trừng mắt.

"Sao, Melinda?", Villiers hỏi, nhìn xuống cô bé đang bám chặt vào chân anh.

"Bà ấy đã nói lũ lợn sẽ ăn thịt bọn cháu nếu bọn cháu ngủ", Milinda nói, và càng ép chặt vào đùi Villiers hơn. "Và bà ấy bỏ Lucinda và Phyllinda ở trong đó suốt buổi tối", cô bé hít thở thật mạnh. "Có khi họ đã bị ăn thịt mất rồi"

Villiers nhìn bà Minchem và bà ta rúm hẳn người lại. "Có thể bà muốn dành vài phút tới cầu nguyện là lũ lợn của bà không khoái các bé gái đấy", anh gợi ý.

Anh chờ tới khi ra ngoài tầm nghe mới trấn an Melinda rằng lợn ăn chay. Nhưng khi anh và Eleanor, theo sau là nhiều đứa trẻ mồ côi khác, mở cái móc khổng lồ rỉ sét khóa cánh cửa dẫn vào chuồng lợn, và thò đầu vào trong nơi tối om hôi thối đó, anh cảm thấy vô cùng lo sợ.

Không có ai trong chuồng trừ ba con lợn to khổng lồ và một ổ lợn con. Con lợn nái lặc lè đứng dậy với ánh mắt giết người trong đôi đôi mắt nhỏ tí xíu.

Giữa đống rơm bẩn thỉu là một chiếc giầy nhỏ.

"Đó là giày của Jane-Lucinda", cô bé Jane lớn nhất nói, òa ra khóc ầm ĩ.

CHƯƠNG 15

"Hai cô bé ấy hẳn đã bỏ trốn rồi", Eleanor nói, ôm cô bé. "Sau cùng thì, chúng là con ngài, Villiers. Điều đó chắc chắn là những gì đã xảy ra."

Anh đã đi qua đống rơm bẩn thỉu và đang quan sát cửa sổ, rất cao và bụi bẩn kẹt lại đến không thể miêu tả nổi. "Chúng không đi ra qua đường này", lũ lợn tất nhiên không thể ăn thịt đến tận hai đứa trẻ. Một trong số những con lợn béo đến mức anh còn không tưởng tượng nổi cảnh nó đứng dậy. Dù người ta cũng phải nghĩ rằng cái dạ dày khổng lồ đó đủ chỗ chứa một đứa bé con.

Không. Tất nhiên là không. Người ta không thể tưởng tượng được điều đó.

"Có người đã thả chúng ra", Eleanor nói. "Một người nào đó trong ngôi nhà này đủ tốt bụng để chăm lo cho hai cô bé bị nhốt trong cái nơi ghê tởm này qua đêm."

Máu đang đập dồn dập bên tay và anh chỉ nghe được một phần những gì cô nói. Đột nhiên cô đến bên cầm lấy tay anh. "Một người hầu đã cứu chúng", cô lặp lại.

Một người hầu... một người hầu. Tất nhiên một người hầu đã cứu chúng. Màn sương mù đỏ rực trong đầu anh tan biến một cách thần kỳ. Anh thậm chí còn không cảm ơn cô, chỉ nhét lưỡi kiếm của mình vào bao; anh hẳn đã rút nó ra mà không nhận thấy. "Bất kể người nào đã cứu các con ta đều được trọng thưởng hậu hĩnh."

Nhưng sau khi bà Minchem bị người hầu của Villiers dẫn đi, chửi rủa và chống đối, tất cả người hầu đã tập hợp lại, họ phát hiện ra rằng không một người nào dám chống lại mệnh lệnh của bà hiệu trưởng.

“Các người thường xuyên để lũ trẻ lại qua đêm”, Villiers phát biểu, nhìn khắp các khuôn mặt.

“Bà ta không phải là một phụ nữ dễ chịu”, một người hầu nói. Anh ta là một thằng ngốc hèn nhát, quay mặt sang một bên chứ không dám nhìn vào mắt Villiers. “Tất cả các người bị sa thải”, anh nói. “Tiểu thư Lisette sẽ bảo đảm các người không được thuê trong vùng này nữa”, anh quay sang nhìn Eleanor. “Lisette đâu?”

“Cô ấy thấy choáng váng khi biết về chuồng lợn”, Eleanor nói. “Tôi đã cho người đưa cô ấy về nhà. Cô ấy sẽ cho xe quay lại đón chúng ta. Các con ngài đang ở đâu đó trên khu đất này. Chúng ta phải tìm chúng”.

Nhưng hai tiếng sau lũ trẻ vẫn chưa được tìm thấy. Mọi căn phòng đều đã được lục soát, kho thóc bị lật tung, chuồng lợn bị khám từ trong ra ngoài.

Chẳng có dấu hiệu nào của hai cô bé.

“Chắc là chúng đã bỏ chạy”, Villiers nói. “Đó là việc mà ta hẳn sẽ làm.”

“Vào lúc này, chúng ta chẳng thể làm gì được nữa”, Eleanor nói. “Chúng ta phải về nhà. Quá giờ ăn trưa lâu rồi. Ngài hãy lệnh cho những người hầu của mình ra ngoài tìm kiếm khu vực phụ cận rồi chẳng mấy chốc họ sẽ tìm được hai đứa trẻ thôi. Chúng không thể đi xa được.”

Điều đó là đúng. Anh có thể cảm nhận được sự hợp lý trong đó như một liều thuốc an ủi cho linh hồn mình. “Trong trại mồ côi cô đã gọi tôi là Leopold”, anh chỉ ra.

“Một khoảnh khắc yếu đuối”, cô nói, vịn vào tay một người hầu để trèo vào xe.

Khi đã vào trong xe, anh ngửa đầu ra sau để không phải nhìn vào mắt cô và nói, “Cô hẳn đang nghĩ thật kỳ cục khi tôi...” Anh cố tìm ra cách để diễn đạt chính xác chuyện vừa xảy ra với mình.

“Ngài đã hoảng sợ”, Eleanor nói, rút một chiếc gương nhỏ ra khỏi cái túi

lưới và lau một vết nhơ trên má. “Cái chuồng đó! Người phụ nữ bệnh hoạn đó! Tôi cũng hoảng sợ hệt như vậy, mà lũ trẻ còn chẳng phải con tôi.”

“Tôi khó mà có thể tuyên bố chúng là con mình, theo nghĩa của từ đó. Tôi thậm chí còn không biết chúng đang sống ở đâu cho tới mấy ngày trước. Tôi chưa từng nghĩ đến chúng cho tới năm nay. Chúng có thể đã ngủ cả đời trong chuồn lợn thì tôi cũng đâu có biết”

“Vớ vẩn. Ngài đã trả tiền để chúng có được mái nhà thật tốt, được ấm áp, ăn no và được dạy dỗ. Như thế đã nhiều hơn những gì mà nhiều ông bố khác sẽ làm trong tình huống đó rồi”, cô nhìn vào mình trong gương rồi thả nó lại vào túi. “Chúa biết, ngài đủ giàu để trao cho tất cả bọn trẻ tiền thừa kế, và điều đó sẽ giúp chúng có một tương lai tươi đẹp.”

“Không người đàn ông nào đủ giàu có để mua lại quá khứ của mình”, Villiers nói.

Cô nhìn vào mắt anh, vẻ hối tiếc trong mắt cô khiến anh cảm thấy khá hơn. “Đúng vậy. Nhưng than vãn về chuyện đó cũng chẳng được ích gì. Tôi hy vọng rằng Willa nhớ dắt Hàu đi dạo. Nếu không thì phòng tôi cũng sẽ hôi hám hệt như cái chuồng đó vậy”, cô lại lục túi.

Cô là một người tốt, Villiers nghĩ, quan sát dưới đôi mắt khép hờ để cô không nhận ra. Anh chưa từng nhận thấy Eleanor có một cái cằm kiên quyết đến mức nào cho tới khi cô đối đầu với bà Minchem.

Ở Eleanor có một điều gì đó khiến anh muốn cắn cô. Anh muốn cắn cằm nhỏ xinh kiên quyết đó. Và làm vậy với cổ cô, nó cũng mạnh mẽ như cô: Một cái cổ xinh xắn, dữ dội

Không nghĩ ngợi nhiều, anh nhóm dậy và ngồi xuống cạnh cô, đè nát váy cô. Cô rít lên một câu trách mắng nào đó, nhưng anh hôn cô đến khi cô im lặng. Cô có vị như một trái mâm xôi đầu mùa xuân, ngọt và chua đến mức nó làm lưỡi rực lên. Và không hiểu sao cô cũng có vị tức giận nữa, điều đó khiến anh tự hỏi vì sao mình có thể nếm được những gì cô đang cảm thấy.

Nhưng rồi cô không còn tức giận nữa, vòng tay quanh cổ anh và nói. “Leopold” trong miệng anh. Anh ngừng hẳn nghĩ ngợi và chỉ tập trung hôn

cô. Sau một lúc anh nhận ra rằng có gì đó rất khác trong cái cách cô hôn. Một điều gì đó mà anh không nhận ra.

Cô đang hôn lại anh. Thật sự hôn trả anh.

Cô đã vùi một tay vào tóc anh mạnh đến mức khá đau. Và lưỡi cô chơi đùa với lưỡi anh, sà xuống, lẫn trốn, và làm anh điên lên vì khao khát.

Không phải là trước đây anh chưa từng được hôn. Nhưng khi anh để miệng mình lướt dọc má cô, nghĩ đến việc cắn tai cô thì cô ra lệnh cho anh quay lại bằng giọng khàn khàn khe khẽ. Và khi anh không làm theo, cô túm lấy đầu anh và kéo anh quay lại.

Điều đó thật mới mẻ. Chưa từng có người phụ nữ nào...

Anh lại lạc mất suy nghĩ bởi vì cô gọi tên mình, tên thánh của anh, như một tiếng rên gừ gừ, và từng phân trong cơ thể anh cháy rực lên.

Cô nóng bừng, đỏ ửng và hết sức đáng khao khát. Cô nhìn anh theo một cách riêng, như thể cô đang ầm ĩ cháy, như thể cô chỉ muốn một thứ duy nhất trên thế giới này...

"Em không phải là trinh nữ", anh nói, tự làm bản thân ngạc nhiên. Quý ông không nói những điều như vậy với các quý cô, chứ chưa nói đến là cô con gái danh giá của một công tước.

Cô chạy một ngón tay trên lông mày anh, xuống mũi anh. Anh gần như đã rùng mình trước sự động chạm của cô. Kể cả cô gái điếm hạng sang nhất trên thế giới này cũng chẳng thể nào tạo ra được vẻ đẹp nhục cảm mà dường như Eleanor tạo ra được chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Có điều gì đó ở nó... Anh cần phải nghĩ cho ra, nhưng anh không có thời gian.

"Hãy nói với tôi rằng em không phải trinh nữ đi", sau một lát anh nói, trấn an mình rằng không phải mình đang van xin đâu đấy.

"Tôi không biết điều đó thì có liên quan gì với hoạt động riêng tư của chúng ta."

Cô không phải trinh nữa. Anh biết điều đó. Bắt cô xác nhận điều đó là hành vi hết sức không lịch sự. Sự hứa hẹn của khoái lạc cấm đoán ngân vang trong máu nên anh phải hôn cô thêm lần nữa.

Họ bước ra khỏi xe để rồi được đón chào bằng một tiếng sủa điên cuồng. Hàu nhảy khỏi bậc thềm trước cửa phấn khởi khi nhìn thấy cô chủ đến mức cơ thể béo mập nhỏ xíu của nó xoắn hẳn lại trên không trung. Nó phóng thẳng vào vòng tay cô theo đúng nghĩa đen. "Em yêu", Eleanor nó khi nó liếm mặt cô. "Em sợ là chị sẽ ra đi và bỏ em lại mãi mãi sao?"

Villiers không thể không nghĩ rằng mình vừa đạt được một mức độ thấp kém mới trong đời. Ghen tị với một con chó. Tuyệt vời.

"Giờ thì chị sẽ đặt em xuống, Hàu", Eleanor nói. "Em không được sủa nữa, bởi vì Lisette sợ em."

Hàu liếm cô thêm một cái cuối cùng, và cô đặt nó xuống đất, nó lại bắt đầu sủa. Villiers bước đến phía trước "Hàu"

Hàu ngồi bệt xuống và soi anh từ đầu tới chân. Villiers không có đòi hỏi gì với lũ chó hết. Chúng thông minh, chúng ích kỷ, chúng chỉ tập trung vào được một việc. Hàu mở miệng ra.

"Hàu", Villiers nói, hạ giọng xuống một đến hai quãng tám[1]

[1] Quãng tám: một quãng âm giữa một âm cao với một âm cao khác có tần số bằng một nửa hay gấp đôi nó.

Hàu ngậm miệng lại, cho thấy nó cũng thông minh như mọi con chú khác mà Villiers từng gặp trong đời.

"Một con chó mới ngoan làm sao", Eleanor nói, giọng hết sức hài lòng với con chó lai nhỏ béo mập, vừa được cô hôn khắp trên cái đầu ngớ ngẩn.

"Không có con chó nào ngoan hết", Villiers nói, "cũng như chẳng có người đàn ông nào xấu."

“Chắc chắn là có đàn ông xấu! Và cả phụ nữ xấu nữa. Nhìn bà Minchem mà xem”

“Có những người đàn ông đã chiến thắng nỗi sợ hãi. Bà Minchem thì không sợ gì hết vì bà ta hành động mà không bị trừng phạt. Bà ta muốn đưa một đứa trẻ rắc rối vào chồng lợn nên mới làm vậy. Điều đó không hẳn là xấu - chỉ là tận dụng thời cơ mà thôi.”

“Tôi nghĩ điều đó rất xấu. Và Hàu là một con chó ngoan, bởi vì nó vâng lời. Ở yên đấy, Hàu. Và đừng có sủa. Đấy, ngài thấy...”

Đột nhiên Hàu nhảy bật dậy với cú xoắn người kỳ lạ và bắt đầu sủa như một con thỏ điên có dây thanh quản.

“Hàu!”, Eleanor kêu lên nhưng Hàu nhảy qua cả hai người họ và chạy qua cánh cửa xe đang mở.

“Không được để những con vật chưa được dạy dỗ vào trong xem của tôi”, Villiers quát lên.

Anh và Eleanor đến cửa cùng một lúc.

Hàu đang sủa với sự chú tâm duy nhất mà một người ăn xin nhìn về cái bánh pudding đang nóng hổi.

Một cái đệm ghế đã bị quăng sang bên, nắp gỗ được nhấc lên và hai khuôn mặt quá mức bẩn thỉu và khá ngái ngủ nhìn chằm chằm vào Hàu. Hai khuôn mặt giống hệt nhau.

“Jane-Lucinda”, Villiers nói. Một trong hai cô bé gật đầu.

“Và Jane-Phyllinda”, Eleanor thở mạnh.

Đã bày tỏ được suy nghĩ của mình, Hàu ngừng sủa.

“Làm sao ngài biết tên của bọn cháu?”, Lucinda gặng hỏi, vòng tay ôm lấy em gái một cách đầy bảo vệ.

“Chúng ta đang tìm các cháu đấy”. Eleanor nói sau một giây im lặng trong khi Villiers cố tìm ra cách để nói. Bởi vì ta là cha các con.

“Tìm bọn cháu sao? Vì sao?”, cằm cô bé hếch lên. “Cô có thể nói với bà Minchem rằng bọn cháu hy vọng bà ta bị ngã và bị lũ lợn ăn mắt cá chân, bởi vì bọn cháu sẽ không quay lại.”

“Ta đồng ý”, Villiers nói.

“Mãi mãi.”

“Bây giờ các cháu có muốn ra khỏi cái hộp cất chăn không?”, Eleanor hỏi. “Cô có thể bảo đảm với các cháu là Hàu sẽ không làm đau các cháu đâu.”

Cô bé gan dạ hơn trèo ra khỏi hộp. Cô bé gần như chẳng mặc gì, chỉ mặc mỗi một bộ váy thô ráp không có tất và chỉ có một chiếc giày. Hàu lao tới và ngửi chân cô bé với vẻ thích thú mãnh liệt.

Chắc chắn là cô bé có một cái mùi thú vị, Villiers ngay lập tức nhận dạng nó là mùi hương của chuồng lợn. Thực ra thì, giờ đây khi anh nghĩ tới, cả bốn người họ đều đang bốc mùi.

“Hàu sẽ không làm đau cháu đâu”, Eleanor nói một cách khuyến khích. “Nó chỉ là một con chó con thôi mà.”

Lucinda vỗ nhẹ đầu Hàu. Nó đã ngửi xong chân cô bé nên ngồi xuống, ngẩng lên nhìn mặt cô bé và đưa ra một mệnh lệnh ngắn gọn.

“Nó muốn gì?”, Lucinda hỏi.

“Nó muốn cháu vỗ về nó cho tử tế”, Eleanor nói. “Và gãi tai nó. Nó thích thế. Cháu có muốn rời khỏi hộp không?”, cô hỏi và Phyllinda lắc đầu.

Lucinda ngồi xuống trên sàn xe trong khi Hàu nhảy vào lòng cô bé. Cô bé bắt đầu cười khúc khích không ngừng lại được khi chú cho liếm mặt. Villiers nhìn một cách hứng thú khi khuôn mặt cô bé hiện lên sau đám bùn đất.

Nhưng anh không nhìn rõ cô bé trông như thế nào cho tới khi kéo Hàu ra

ngoài, mang theo Lucinda ra cùng. Và rồi anh suýt nữa thì khuỵu chân xuống vì ngạc nhiên.

Mắt cô bé có màu tử đinh hương sẫm thật lộng lẫy, màu của cây phi yến cuối hè.

"Mắt của bà tôi...", anh nói với Eleanor, rồi nhận ra là cô vẫn còn ở trong xe. Anh thò đầu vào thì phát hiện thấy cô đã dỗ Phyllinda ra khỏi hộp.

"Nó không phải là một chú chó hư đâu", Eleanor đang nói. "Cháu chỉ cần lò đầu ra ngoài cửa thôi là sẽ thấy chị gái mình đang chơi cùng nó. Hàu chỉ là một con chó con thôi mà."

Nhưng Villiers nhìn khuôn mặt sợ hãi, bướng bỉnh của Phyllinda là biết rằng nó quá sức chịu đựng của đứa bé. Cô bé mới năm tuổi và đã phải ở cả đêm trong chuồng lợn, hẳn là sợ bị ăn thịt, cô bé đã thoát khỏi chuồng lợn nhưng rồi lại thấy mình - chỉ có Chúa biết bằng cách nào - vào xe của họ; giờ cô bé đang đối mặt với nguy cơ bị một con chó cắn. Bản năng tự bảo vệ của bé rõ ràng đã được mài giũa trong trại mồ côi đó.

"Đây", anh nói, kéo cô bé ra khỏi ghế.

Cơ thể cô bé cứng đờ lại, nhưng anh bế bổng cô bé lên vai và lùi ra khỏi xe.

Phải đến khi quay người lại anh mới nhận ra họ đã thu hút một lượng lớn khán giả. Đến giờ, đa số gia nhân trong nhà công tước Gilner đã ra khỏi nhà và đang sững sờ đứng nhìn.

Eleanor cúi xuống nhìn Lucinda, giờ đang ngồi trên đất với Hàu trong lòng. "Nếu cháu đứng dậy và đi cùng bọn cô thì Hàu sẽ đi theo", anh nghe cô nói.

Người đánh xe đang nhìn thẳng về phía trước, hết sức nghiêm trang, nhưng Villiers có thể thấy tai anh ta hơi vẫy vẫy khi cố dỏng lên để nghe.

"Đây là Lucinda, và đây là Phyllinda", anh nói, "Lucinda, đứng dậy". Cô bé lồm cồm đứng dậy. Nhóm người hầu phát ra tiếng xôn xao như tiếng một cơn gió thổi qua một chồng rơm.

"Có ai biết con trai ta đang ở đâu không?" Villiers hỏi. Tất cả mọi người

nhìn xung quanh, như thể chắc chắn người khác biết. “Sáng nay nó đã tới trại mồ côi”, Villiers nói tiếp. “Có ai thấy nó đi hay về không?”

Không ai nói gì.

“Nó có ở trong phòng trẻ không?”

Popper ra hiệu và một người hầu lao vội lên gác.

“Tobias sẽ làm gì ở trại mồ côi chứ?”, Eleanor hỏi, nhíu mày. “Thằng bé...”

“Anh ấy đã nói mình sẽ về nhà”, Lucinda xen vào, rời mắt khỏi chú chó.

Đây mới là chuyện bất ngờ đây. Mọi con mắt đổ dồn vào cô bé.

“Cháu biết Tobias à?”, Eleanor hỏi.

Lucinda cười toe toét, và Villiers nhìn ra đống bùn đất lem luốc và nước dãi chó, ai mà biết được anh khám phá ra rằng con gái mình là một cô bé hết sức xinh xắn. “Sáng nay anh ấy đã đưa bọn cháu ra khỏi chuồng lợn”, cô bé nói. “Bọn cháu đã nghe thấy một tiếng rầm.”

“Bọn cháu cứ tưởng bà Minchem lại đến”, Phyllinda nói, giọng cao vút và nhỏ như sợi chỉ.

Anh siết chặt vòng tay ôm cô bé. “Bà Minchem đã bị tống giam rồi”

“Ở đâu ạ?”, Lucinda hỏi.

“Nhà tù Clink”, Eleanor giải thích. “Và bà ấy cũng sẽ không được ra đâu.”

“Tobias đã mở chuồng lợn và đưa hai đứa ra”, Villiers nói, khá sững sờ. “Và rồi nó đã giấu hai đứa vào hộp đựng chăn.”

“Anh ấy đã phủ chăn lên và nói rằng bọn cháu nên đi ngủ, và anh ấy sẽ đi bộ về nhà rồi lén đưa bọn cháu ra khỏi hộp sau.”

“Vậy là hai đứa đã ngủ từ đấy đến giờ à?”, Villiers hỏi, đột ngột nhớ lại cuộc trò chuyện về trinh nữ trong xe.

“Tối qua bọn cháu không thể ngủ nổi vì con lợn nái già đấy”, Lucinda nói. “Nhưng cháu sẽ đá nó thật đau nếu nó dám cắn bọn cháu”

“Cháu đã cực kỳ sợ”, Phyllinda thút thít.

“Thay vào đó bọn cháu đã thức cả đêm”, Lucinda nói. “Và rồi bọn cháu ngủ trong cái hộp đó cho tới khi nghe chú cún này sủa.”

“Đừng để Hàu liếm miệng cháu”, Eleanor bảo Lucinda. “Má cháu thì được nhưng miệng ư, không”

“Cho người cưỡi ngựa đi tìm Tobias đi”, Villiers nói với Popper. “Trại mồ côi cách đây vài dặm đấy và thằng bé nhất định đã giấu hai cô bé vào sau khi Lisette cho xe quay lại.”

“Vì sao thằng bé không trèo vào xe và chờ chúng ta?” Eleanor hỏi. “Thằng bé có thể bảo bất kỳ người hầu nào là họ sẽ gọi chúng ta đến ngay.”

“Nó là một sự bất ngờ”, Phyllinda thì thầm bên má Villiers. “Bọn cháu đáng ra không được di chuyển kể cả sau khi cỗ xe đã dừng lại.”

“Vì sao lại không?”

“Bọn cháu sẽ tắm trước đã”, Lucinda nói. “Bọn cháu vẫn cần tắm. Anh ấy nói cha bọn cháu sẽ không thích nếu bọn cháu không sạch sẽ”. Cô bé vỗ Hàu một lần cuối cùng. “Nếu ngài không phiền, thưa ngài, bọn cháu nên đi tắm đã trước khi cha bọn cháu đến.”

Toàn bộ gia nhân lặng như tờ, mọi con mắt đỗ dồn vào Villiers.

Anh nhìn xuống Lucinda. Cô bé đứng cao gần bằng eo anh. Cô bé chống một tay trên hông và cứ như từ năm nhảy lên bốn mươi tuổi vậy. Phyllinda đang nhìn anh đầy mong đợi.

“Chuyện gì đang diễn ra ngoài này vậy”, Lisette kêu lên, nhảy xuống bậc thềm và vẫy tay với cô hầu của mình. “Beatrice, ta đã tìm cô khắp nơi! Hãy mang đồ nghề vẽ của ta đến đây; ta nhất thời muốn vẽ chân dung đám trẻ con”, cô ta mỉm cười với Eleanor. “Làm sao người ta có thể không muốn vẽ

những đứa trẻ sau khi nhìn thấy những khuôn mặt tươi cười sáng nay chứ?"

"Phải, thật", Eleanor nói. "Tất nhiên là lũ trẻ đã cười sau khi chúng ta mang bà Minchem đi"

"Niềm vui của chúng thật tuyệt vời", Lisette nói, thở dài.

Eleanor quay người đi và Villiers nhận thấy cô có một vẻ mặt hết sức khó chịu, điều đó không công bằng cho lắm. Lisette làm sao mà biết được cô ấy đang xen vào chuyện gì chứ.

Anh lấy lại tự chủ. "Ta là cha các con", anh tuyên bố, nhìn Lucinda rồi nhìn Phyllinda.

Mắt Lucinda nheo lại còn mắt Phyllinda mở tròn, và Villiers nghĩ anh đã biết được khá nhiều về hai đứa con gái trong khoảnh khắc ấy.

Chỉ vài giây sau anh thậm chí còn biết được nhiều hơn khi Tobias xuất hiện cạnh cỗ xe, đi khập khiễng. Lucida lao tới và ôm lấy cậu, và Phyllinda bắt đầu vùng vẫy và đá mạnh Villiers một cái trước khi anh nhận ra cô bé muốn xuống.

Từ một vị trí an toàn sau lưng Tobias, Lucinda lắc đầu "Ngài không phải cha bọn cháu", cô bé nói. "Bọn cháu có cùng cha với anh Tobias. Anh ấy đã hứa với bọn cháu rồi, và vì vậy..."

"Xin lỗi", Phyllinda nói với Villiers, ló mặt ra sau lưng Lucinda.

"Ông ấy là cha hai đứa", Tobias nói một cách vui vẻ.

"Thật sao?", Lisette nói, hướng đôi mắt mở to về phía Villiers. "Chúa tôi, ngài đúng là tinh tráng, Leopold"

Có tiếng cười khây khe khẽ từ một trong những người hầu nam, và tắt ngòm ngay lập tức.

Villiers cố điều chỉnh mặt mũi thành một biểu cảm mà anh hình dung là đầy

vẻ người cha khả ái. “Ta là cha các con. Ta đã vô tình làm lạc mất các con khi các con còn khá bé, và chỉ mới tìm được các con hôm nay.”

“Ông đã làm lạc cả hai bọn tôi”, Lucinda, cô bé này thì lại đứng sau Tobias. “Phải”, Villiers nói, cố nhìn vào mắt Phyllinda. “Ta đã làm lạc cả hai đứa con cùng một lúc, tất nhiên.”

“Cực kỳ bất cần”, Lisette xen vào, không giúp được gì.

“Ta xin lỗi”, anh nói. Anh còn có thể nói gì được nữa? Anh đứng cứng ngắc hệt như bình thường, chỉ có điều gần đây anh mới thấy cứng ngắc. Trước kia anh chỉ tỏ vẻ ra dáng công tước.

Tobias kéo Lucinda ra từ sau lưng. “Ông ấy không xấu lắm đâu”, cậu nói để mọi người hầu đều có thể nghe thấy. Villiers đã quen phô bày cuộc đời mình trước mặt gia nhân nhưng chuyện này thật lố bịch. Cảm giác nhục nhã nhoi nhói này khá là Dante[2].

[2] Dante Alighieri hay đơn giản hơn, Dante (1265 - 1321) là một nhà thơ, nhà thần học người Ý, tác giả của hai kiệt tác La Divina Commedia (Thần khúc) và La Vita Nouva (Cuộc đời mới).

Anh quay sang với Lisette. “Cô có thể gọi quản gia của mình tới chăm sóc hai đứa trẻ này không? Chúng cần tắm”

“Vô nghĩa, tôi sẽ tự đưa chúng tới phòng trẻ”, cô nói. Chỉ cần nhìn vào đôi mắt xanh mỉm cười của cô là cả hai bé gái đã lẽo đẽo theo Lisette, người đang hứa hẹn sẽ cho chúng tắm, súp nóng và chỉ có Chúa mới biết là gì nữa.

Villiers lặng lẽ đi vào nhà, lùi lại để cho Eleanor đi lên cầu thang trước. Anh làm mình bận rộn với việc chú ý tới cái eo nhỏ nhắn của cô, và tự chế giễu mình vì phản ứng cơ thể trước ảnh hưởng do một cái áo nịt tạo nên.

Tới đầu cầu thang cô dừng lại. “Ngài có biết tôi cứ nghĩ mãi điều gì không?”, một nụ cười lém lỉnh rạng rỡ nở ra trên mặt cô.

“Làm ơn đừng cảm thấy em phải chia sẻ nói với tôi”

“Ôi, Lucifer, thiên thần sớm mai, người đã sa ngã biết bao”, cô nói. Rồi lướt đi, cười toe toét.

Hai người có thể cùng chơi trò này. Anh đi thẳng vào phòng mình, ra ban công và sau khi dừng lại cạnh cửa sổ để bảo đảm người hầu gái của cô không có trong phòng, anh đi vào phòng Eleanor.

Cô đang rửa tay, và quay lại kèm một tiếng ré không mấy cao quý.

Villiers không lãng phí chút thời gian nào. Bất kỳ lúc nào cô hầu cũng có thể quay lại. Anh kéo cô vào lòng, chiếm lấy khuông miệng nóng hổi ngọt ngào của cô, hôn cô mạnh mẽ đến mức anh chờ nghe thấy một tiếng phản đối, bị xô ra, hay thậm chí là một tiếng rủa.

Không phải từ Eleanor.

Một tay cô quấn quanh cổ và một tay vò xoăn mái tóc anh, làm ruy-băng rơi xuống sàn, và cơ thể cô áp vào anh đầy sung sướng. Cô quằn quại áp vào anh, thở dài trong miệng anh, khẽ rên rỉ khi tay anh vuốt ve lưng cô.

Không phải trước đây chưa từng có người phụ nữ nào làm như vậy. Anh biết cách biến cơ thể phụ nữ thành kim loại nóng chảy, nhào nặn để cô ta không thể ngừng hổn hển, để cô ta không thể nhớ nổi tên mình chứ đừng nói là tên anh.

Nhưng hơi thở của Eleanor đã đứt quãng từ trước khi anh vận dụng những cái vuốt ve thành thạo của mình. Nó chẳng liên quan gì đến tước vị của anh. Bởi vì anh đã biết là cô không quan tâm đến nó. Nó không liên quan đến sắc đẹp liên quan tới tiền bạc của anh, bởi vì cái cách cô đang cọ sát vào anh, không chút xấu hổ, không chút tội lỗi... chẳng dính dáng gì tới tiền bạc gì hết.

Một ý nghĩ nảy đến trong đầu và anh tránh ra dù cho môi cô vẫn níu chặt. “Em đang nghĩ đến anh ta sao?”, anh gặng hỏi.

“Phải”, cô thở hổn hển. “Gì cơ?”

Tim anh đập thình thịch và anh kéo tay cô ra.

Cô kéo anh lại. “Hôn em nữa đi”, anh nhìn vào đôi mắt khép hờ của cô và rên rỉ. Ở Eleanor có một điều gì đó - một điều gì đó trong sự đối lập giữa tính cách tự chủ, gắt gỏng của cô và sự hoang dã mà cô tháo xích từ bên trong ngài công tước khiến anh không thể kiểm soát nổi mình.

Dù cho điều đó có nghĩa là hôn trong khi cô mơ mộng về một người đàn ông khác.

Anh hôn cô như để thuyết phục cả hai người họ: anh sở hữu cô, anh kiểm soát cô. Eleanor quá tự do, chẳng thể kiểm soát nổi. Vậy nhưng khi cô ép chặt vào anh và khao khát anh, khao khát đến thật rõ ràng... Anh vẫn tin.

Anh không thể không tin. Sau cùng, anh chỉ là một đàn ông. Anh không thể ngăn tay mình vuốt ve lưng cô, ôm lấy cái eo nhỏ xinh đó.

“Em có mặc áo nịt không?”, anh thì thầm vào tai cô.

Cô cười khẽ và anh thậm chí còn cứng hơn, nếu điều đó có thể xảy ra. “Anh nghĩ sao?”

Tay anh, thành thạo và tự tin, vuốt ve lưng cô. “Tôi nghĩ em đang mặc một cái váy làm từ lụa tobin, thỉnh thoảng còn được gọi là Florentine”, anh nói, gặm tai cô.

Cô nhún vai. “Em chẳng biết nữa. Anna đã đặt nó cho em mà.”

“Mảnh vải ở thân váy là sa, một loại lụa rất mỏng được sản xuất ở Paisley”

“Nhưng em có mặc áo nịt không?”, cô hỏi.

“Đó mới là câu hỏi thật sự”.

Có tiếng cào cửa và Villiers lao bật ra cửa sổ đang mở. Anh ngoái lại để uống cô bằng mắt thêm một lần nữa, để nhìn màu má, mái tóc xõa tung, đôi mắt khao khát của cô.

“Tối nay tôi sẽ khám phá ra đáp án cho câu hỏi đó”, anh nói, và nó phát ra như một lời thề.

CHƯƠNG 16

Eleanor tắm trong im lặng, tâm trí quay cuồng. Cô đang chơi một trò chơi thật nguy hiểm với Villiers nhưng chẳng có lý do gì mà không chơi.

Tán tỉnh anh khiến cô cảm thấy tươi trẻ, thoải mái. Cứ như thế những vùng đất trong rỗng bên trong cô suốt mấy năm qua luôn khao khát Gideon đã được lấp đầy, dù cho Villiers không phải là một Gideon khác, và thậm chí là cô cũng sẽ không yêu anh.

Cô đang thật sự thèm khát anh, một ý nghĩ hẳn sẽ khiến cho phần lớn trinh nữ trong giới thượng lưu ngất xỉu vì sốc. Đàn ông là những người duy nhất được có dục vọng, phụ nữ chỉ được phép "Yêu" một cách say mê vậy nhưng vẫn thuần khiết một các bí ẩn. Theo lẽ tự nhiên, họ không được làm tình, cho tới khi mọi giấy tờ và nghi lễ cần thiết đã hoàn tất.

Khi xưa Gideon mảnh khảnh hơn, trẻ trung và tuyệt đẹp. Villiers rắn rỏi, nam tính và không hận đời, nhưng hay mải mai. Anh có một điều gì đó đen tối mà cô sẽ không bao giờ biết. Dù cô cũng chẳng cần hay muốn biết về nó, cô tự nhắc nhở mình.

Cô muốn cơ thể anh. Cô không thể bắt mình thấy xấu hổ vì điều đó, dù cho cả thế giới sẽ nghĩ cô nên thế. Nhưng cô chưa bao giờ có thể cảm thấy hổ thẹn kể cả khi yêu Gideon.

Từng động chạm của Villiers khiến cô tan chảy và rùng mình. Nó gợi mở một con người khác trong cô, là người đã cám dỗ Gideon bên trong kho cỏ khô, người đã khiến Villiers phải băn khoăn liệu cô có mặc áo nịt hay không.

"Ta sẽ mặc bộ váy chemise của Anne", cô bảo Willa sau khi tắm. Chiếc váy được làm từ vải taffeta màu tử đinh hương nhạt, mịn màng đến mức vải chảy xuống đất mà không có lấy một nếp nhăn. Nó bó chặt lấy thân trên của

cô và được cài khuy từ ngực tới gấu váy với những cái khuy màu vàng nhạt nhỏ xíu.

"Cô chắc chứ tiểu thư? Cô đã nói là sẽ không bao giờ mặc nó bởi vì chúng ta không thể nhét vừa một cái áo nịt dưới cái thân váy đó", Willa nói.

"Ta đã đổi ý", cô sẽ mặc chiếc váy đó vì Villiers. Willa biết lý do, nhưng họ vẫn phải giả vờ bịa đặt, theo cung cách của những phụ nữ lịch sự. Willa cài khuy áo cho cô rồi đi mượn phấn son của Anne.

"Tiểu thư Anne sẽ không ăn tối", cô ta báo cáo, quay lại với một cái hộp nhỏ trong tay.

"Em ta ốm sao?"

"Marie nói rằng sáng nay cô ấy đã thức dậy một lúc không lâu, nhưng thấy mệt đến mức cô ấy quay lại giường và chẳng ăn nổi thứ gì trừ nước luộc gà."

Eleanor cười toe toét. "Tối qua con bé đã quá chén." Cô cầm son phấn của Anne lên và bắt đầu thử nghiệm. Đầu tiên cô thử đánh vài đường màu đen quanh mắt như cái cách Anne đã làm tối hôm trước, nhưng không hiểu sao trông cô giống cơn lửng hơn là có vẻ huyền bí.

"Cô tô quá đậm rồi", Willa nói hoài nghi.

"Trông ta giống như một con lửng, đúng không?"

"Giống một người mang Cái chết đen hơn. Dù em cũng chưa từng thấy ai bị bệnh đó, nhưng cô trông như sắp chết với từng đấy phần quanh mắt."

Eleanor rùng mình và lau đi một ít phấn, rồi lau đi thêm ít nữa. Cô đánh lại thêm một ít phấn, tô son môi, đánh má, dịu bớt đi một ít và khẽ tán phấn đen ở khóe mắt. Cô lại xóa bớt đi...

Eleanor đứng dậy để nhìn mình lần cuối và mỉm cười.

Bộ váy của cô đối lập hoàn toàn với những bộ satanh cứng nhắc đã được ưa chuộng quá lâu. Kiểu váy chemise Pháp chỉ mới ra mắt năm ngoái, và cô thậm chí còn chưa nghĩ đến việc mua một chiếc. Nhưng em gái cô thì có.

Tạ ơn Chúa vì Anne và sự yêu thích thời trang của con bé, Willa đã búi tóc cô thành những lọn xoăn, với những đóa violet nhỏ cắm đây đó. Và sau từng ấy chăm chút, mắt cô đã hoàn hảo. Nó được đánh một lớp phấn mắt màu khói, nhưng không đậm đến mức trông cô như người sắp chết hay một con lửng.

Môi cô đỏ như máu. Cô làm động tác hôn trước gương và Willa phá ra cười.

"Em có nghĩ ta quá khoa trương không?", Eleanor hỏi, ngay trước khi xoay người đi ra.

"Không, không hề. Nó như thế... chà, như thể cô giống chính mình hơn, nếu cô hiểu ý em, tiểu thư"

Rõ ràng là giống cô hơn có nghĩa là ăn mặc giống một ả trơ trẽn, đúng là một ý nghĩ khó chịu.

"Quá tệ là chúng ta lại không ở Luân Đôn", Willa nói tiếp một cách vui vẻ. "Bởi vì những quý ông ấy tuyệt đối sẽ phát cuồng. Họ sẽ ngã gục dưới chân cô"

"Ta không biết liệu mình có muốn đàn ông gục dưới chân mình không nữa. Còn em."

"Điều đó không dành cho em", Willa nói.

"Vì sao lại không."

"Bởi vì chúng dành cho các tiểu thư và các quý ông. Ít nhất cô nên có bốn đến năm người theo đuổi, tiểu thư. Em chỉ muốn có một."

"Ta nghĩ", Eleanor nói. "là ta cũng chỉ muốn có một."

"Điều đó thật hết sức lãng phí", Villa nói, lắc đầu. "Hãy nhìn váy của cô, và nhìn xem cô xinh đẹp đến thế nào. Còn cả của hồi môn của cô nữa chứ. Một quý ông phải cạnh tranh với những người khác bao giờ chẳng tốt hơn"

"Cho anh ấy hay cho ta"

“À, cho cả hai”, Willa nói, hào hứng trò chuyện. “Ngài ấy sẽ cảm thấy có nhiều động lực hơn vì phải cạnh tranh với cái đối thủ.”

“Chà, ta không nghĩ là Villiers quan tâm”, Eleanor nói, cảm thấy chút nuối tiếc. “Anh ta chỉ muốn có một bà mẹ cho các con mình”

“Điều đó không phải là thứ ngài ấy muốn từ cô”, Willa nói với một tiếng cười khẽ.

Villiers kiểm tra lại mình một lần cuối trong gương khi Finchley chờ đợi, một cái cà vạt khác sẵn trong tầm tay phòng trường hợp anh quyết định thắt lại nơ. Anh đang mặc một trong những chiếc áo khoác ưa thích nhất của mình, làm từ lụa màu xanh lục nhạt, màu lá đầu xuân. Nó được thêu hoa màu dâu tằm, hình những giàn dây leo hoa loa kèn. Tóc anh được buộc lại bằng một sợi ruy-băng cùng màu xanh.

Trông anh hệt như bản thân mình: Một công tước quyền lực và đầy khí chất. Anh trông không giống một người đàn ông làm mồi cho những cảm xúc không quen thuộc và không được chào đón. Xấu hổ, là một trong số đó. Và cả sợ hãi nữa. Khi không ai tìm thấy Tobias... Khi không ai tìm thấy những đứa con gái mà anh chưa từng gặp... Anh đã cảm thấy như phát bệnh

Điều đó không thể chấp nhận được.

Và những gì anh dành cho Eleanor, thẳng thắn mà nói, cũng không thể chấp nhận được.

Anh phải đưa ra một quyết định quan trọng đến đáng sợ, nó sẽ xác định hạnh phúc tương lai của các con. Anh không cần một người vợ hay người tình. Điều quan trọng là các con anh cần một người mẹ. Và chúa biết rõ, lũ trẻ xứng đáng có được bất kỳ điều gì anh có thể trao cho chúng

Quai hàm anh nghiến chặt khi anh mường tượng về cái chuồng lợn hôi hám bẩn thỉu đó. Và Tobias, lội qua những bãi bùn lạnh cắt da cắt thịt của sông ‘Thames.’

“Thưa đức ngài?”, Finchley giục. “Ngài có muốn đeo găng không?”

“Không”, anh nói, quay người bỏ đi. “Ta nghĩ ta sẽ ghé qua phòng trẻ trước khi xuống nhà đúng bữa tối”

“Vâng, thưa đức ngài. Tôi sẽ chờ ở lối vào dưới nhà cùng găng tay của ngài.”

Villiers đẩy cánh cửa phòng trẻ ra với chút cảm giác lo lắng. Anh và Tobias dường như có thể hòa thuận với nhau. Nhưng anh có một đứa con trai với một đứa con gái khác ở nhà mà chưa nói chuyện với chúng được một hai câu. Và giờ là hai đứa con gái nữa. Thật quá sức chịu đựng.

Người đầu tiên anh thấy khi bước vào là Lisette. Cô đang ngồi cạnh ghế bập bênh cạnh lò sưởi, hát. Cô có giọng hát đẹp tuyệt, trong như tiếng chuông vậy mà vẫn trầm đến lạ thường. “Thì thầm lời tạm biệt, trên ngọn cây”, cô hát. Lucinda hoặc Phyllinda đang cuộn tròn trong lòng cô, mặc một cái váy ngủ màu trắng. Villiers nhìn xung quanh tìm cô bé còn lại, và thấy cô bé trong một chiếc giường, đang mút tay trong giấc ngủ.

“Khi gió thổi, nôi sẽ đung đưa,

Khi cành cây gậy, nôi sẽ rơi,

Em bé rơi xuống, cả nôi và cả bé”

Khoảnh khắc Lisette ngừng hát, cái đầu nhỏ trên vai cô ngẩng dậy. “Đừng ngừng hát, tiểu thư, đừng ngừng lại...”

Cân nhắc đến giọng nói mệt mỏi nhưng bướng bỉnh của cô bé thì đó hẳn là Lucinda. Lisette vuốt ve cô bé trên vai, rồi cúi đầu xuống với cô bé và hát

“Mẹ sẽ bắt được em, khẽ ôm lấy em

Đưa em lên, chơi trên các cành cây...”

Villiers mỉm cười. Anh không nhớ mình đã từng được hát ru. Bảo mẫu hết sức mê đắm tầm ảnh hưởng của vị công tước trẻ và đối xử với anh như một hoàng tử nhỏ kể từ thời khắc anh có thể nhớ được.

Không ai hát ru cho các hoàng tử hết.

“Khi hoàng hôn buông xuống, và bầy chim tìm về tổ.

Hãy về nhà với những người yêu em nhất.”

Giọng của Lisette êm dịu đầy lôi cuốn đến mức chẳng có gì ngạc nhiên khi thấy Licinda đi vào giấc ngủ. Một cô hầu nhón chân đi tới để bế cô bé nhưng Villiers vẫy tay bảo cô ta đi và tự mình bế cô bé lên.

Cô bé hết sức xinh đẹp, từ các lọn tóc xoăn cho tới hàng lông my dài che khuất đôi mắt màu tím oải hương được kế thừa từ bà anh. Trong giấc ngủ, môi cô bé như một nụ hồng, chứ không còn vẻ nhăn nhó bướng bỉnh, đầy phòng thủ mà cô bé đã mang khi ở dưới nhà.

“Hãy đặt cô bé xuống thật cẩn thận”, Lisette nói dịu dàng cạnh vai anh. “Ngài không muốn làm cô bé thức giấc đâu”

Anh nhẹ nhàng đi về một chiếc giường nhỏ khác đặt dọc tường phòng trẻ, nhưng cô khẽ vỗ lên vai khiến anh dừng lại. “Cùng em nó.”

Tất nhiên rồi. Anh đặt Lucinda lên giường, bên cạnh Phyllinda. Các lọn tóc quăng của hai cô bé cùng nhau xoăn lại trên gối.

“Ngài sẽ có một thời kỳ khó khăn để từ chối người cầu hôn khi chúng đủ lớn để được chú ý đấy.” Lisette thì thầm.

“Có thể chúng sẽ bị giới thượng lưu chối bỏ. Tất nhiên tôi sẽ cấp hồi môn cho chúng, nhưng chúng là con hoang.”

Anh đã hứa với mình sẽ không cố tránh những gì đã gây ra. Và điều đó có nghĩa là phải gọi tên nó ra.

“Nếu chúng là con tôi, tôi sẽ dạy chúng không quan tâm đến đều đó”

“Khó mà làm vậy lắm giữa Luân Đôn, và lại là con cái của một công tước nữa”, anh nói mỉa mai.

“Tôi không đồng ý”, cô khẽ vẫy tay khỉnh khỉnh. “tôi sẽ dạy chúng cách phớt lờ sự ngu ngốc của bọn họ. Giới thượng lưu được tạo nên từ những con

người ngu ngốc không quan trọng. Tôi chẳng quan tâm gì đến họ thì vì sao chúng lại nên quan tâm?"

Cô nói thật lòng. Anh có thể nhìn thấy sự thật lòng trong mắt Lisette. Cô thật sự tin rằng giới thượng lưu không quan trọng.

"Cô nghĩ gì về tước vị của tôi?", Anh hỏi cô.

"Ý ngài là gì, tôi nghĩ gì về nó sao", cô mỉm cười. "Nó có tám chữ cái C-Ô-N-G T-Ứ-Ơ-C"

"Cô có tôn kính nó không?"

"Tôi nên sao?"

"Không"

"Cha tôi chẳng hề tôn kính tước vị của ông ấy chút nào", cô nói.

Villiers thậm chí còn không nghĩ về cha cô. Gilner là một người đàn ông xuất sắc trong Nghị viên, về mọi mặt. "Mẹ cô đã mất cách đây một thời gian rồi. Cô có biết liệu cha mình có bao giờ nghĩ tới việc tái hôn không"

"Ồ không", Lisette nói một cách yên bình. "Ông ấy nói thích huyết thống trực tiếp của mình chết hẳn thì hơn. Em họ thứ hai của tôi sẽ thừa kế."

"Thật hết sức..."

Nhưng cô đút bàn tay thanh tú của mình vào tay anh và đặt một ngón tay lên miệng. Khi họ quan sát, Phyllinda nghiêng người và vòng tay ôm lấy em gái.

Villiers nói, "Tôi đã từng nghe đoạn đầu của bài hát ru đó nhưng chưa nghe đoạn thứ hai bao giờ"

"À, tôi đã bịa ra đấy", Lisette nói. "Tôi chưa từng thích ý tưởng cái nôi bị rơi. Sao chứ, em bé sẽ bị đau mất!", cô kéo nhẹ tay anh. "Đi nào, Leopold. Cô tôi đã về nhà và bà sẽ phật ý nếu tôi ra đón qua muộn."

Cô gọi anh là Leopold thật quá dễ dàng, như thể họ đã thân thiết từ lâu.

CHƯƠNG 17

Eleanor đi vào phòng khách và được tiếp đón bởi một người phụ nữ cao, gầy, đội một bộ tóc giả cao vút trắng như tuyết. “Cháu yêu, mấy năm trời rồi ấy nhỉ! Cô đã không gặp cháu kể từ lúc cháu còn mặc váy yếm, vậy mà nhìn cháu lúc này mà xem. Hết sức lộng lẫy”

“Cô Marguerite”, Eleanor nói, nhún mình. “Thật vui được gặp lại cô. Có thể cháu đã thay đổi, nhưng cô thì không hề.”

Bà Marguerite cười khi nghe điều đó nhưng đó là sự thật. Bà không chỉ xinh đẹp, mà còn thời trang, với đôi lông mày đen uốn cao tương phản sắc nét với bộ tóc giả trắng. Bà hẳn đang ở độ tuổi bốn mươi hoặc thậm chí là đầu năm mươi, nhưng bà ăn vận phô trương hệt như một phụ nữ trẻ.

“Có khách đúng là một điều đáng mừng, dù sao vài vị khách trong số đó bị hạn chế trong phòng. Rõ ràng là mẹ cháu bị đau răng”, bà nói, dẫn Eleanor vào trong phòng. “Và Anne đáng mến không chịu rời giường. Nên tối nay chúng ta có rất ít người, chỉ là Lisette, Villiers và cô. Nhưng cô phải giới thiệu cháu với người bạn tốt này, ngài Lawrence Frederick Bantley đệ tam.”

Bentley đến từ Yorkshire, với bộ râu trắng cứng nhắc và đôi mắt rất sáng. Trông ông có vẻ thích phi nước kiệu trên đất hoang, hét vang Tally-Ho!

“Cô thế nào?”, ông nói với một cái cúi chào hoa mỹ.

“Bọn cô đang thảo luận một chủ đề hấp dẫn không tả nổi là vấn đề hôn nhân”, bà Marguerite nói, ngồi xuống. “Cô thì chưa từng kết hôn, như cháu biết, và cô sẽ không bao giờ kết hôn vào thời điểm này trong đời. Cô thích có những người bạn tận tụy hơn.”

“Thế còn tình yêu thì sao?”, Lisette nói, nghiêng đầu sang một bên và đánh giá cô của mình như thể chưa từng nhìn thấy bà bao giờ.

“Tình yêu rất đẹp theo cách của riêng nó... Eleanor cháu yêu, hãy ăn một cái bánh nhỏ kia đi, chúng ngon lắm. Như cô vừa nói, tình yêu cũng được, nhưng tình bạn quan trọng hơn nhiều”, bà Marguerite bắn một nụ cười thích thú về phía Bentley. “Không có nghĩa là không thể có tình yêu trong tình bạn... Ít nhất là tình bạn tận tụy.”

“Không kết hôn thì sẽ không ai có con hết”, Bentley nói. “Gia đình thì sao? Những điều đó quan trọng lắm đấy.”

“Bentley có hai con, dù tất nhiên là bây giờ thì chúng cũng lớn rồi”, bà Marguerite cho họ biết, phát ngôn hộ ông ta một cách thoải mái đến mức họ thấy rõ là dù rằng có có thể bà đã từ chối kết hôn với ông Bentley nhưng tình trạng quan hệ của hai người cũng không hề xa cách.

“Người ta chắc chắn cũng có thể có con mà không kết hôn”, Lisette nói, với tài năng luôn có thể phát biểu những điều mà đa phần mọi người đều nghĩ đến, nhưng không bao giờ dám thốt ra. “Cứ nhìn những đứa con của Villiers mà xem. Các con anh có đôi mắt đẹp đến mức khiến người ta ngỡ ngàng”, cô nói, quay sang nhìn anh.

“Các con? Không biết là ngài đã... Gì cơ à?!”, Bentley nói, ngừng lại trong bối rối.

“Tôi chưa kết hôn”, Villiers nói một cách bình tĩnh. “Nhưng tôi có con. Ba đứa trong đó đang ở trên gác, và là những đứa trẻ mà tiểu thư Lisette tốt bụng vừa bày tỏ chút tán dương.”

“Ông có đứa con nào được sinh ra ngoài giá thú không?”, Lisette hỏi, quay sang nhìn ông Bentley. “Hẳn là trước đây ông từng có một người vợ, ý tôi là trước khi ông gặp cô Marguerite”

Ông Bentley rõ ràng là đã biết về Lisette nên thậm chí còn chẳng lưỡng lự. “Vợ tôi đã mất từ rất lâu rồi. Tôi không có đứa con nào ngoài những đứa mà Marguerite vừa nhắc đến, nhưng anh trai tôi có một đứa con như thế. Một

thằng bé đáng mến, chúng tôi cho nó học nghề đóng xe, và nó rất khá. Một chàng trai khỏe khoắn, không giống cháu trai tôi."

Bà Marguerite cười. "Erskine tội nghiệp! Cháu trai của Bentley yêu con gái một đại tá, tất cả những gì cậu ta làm là than vãn và giữ mãi tình yêu dành cho cô ta."

"Cả hai đều là cháu trai ông mà", Lisette chỉ ra.

Eleanor cảm thấy rất mừng vì mẹ cô thấy đau răng; đây không phải là một cuộc trò chuyện mà bà sẽ thấy thích. Chưa đủ, ông Lawrence và bà Marguerite đang nắm tay, và nữ công tước cũng sẽ không tán thành hành vi đó.

Và Villiers đang mỉm cười với Lisette, hẳn là vì cô ta đã bảo vệ anh chàng đóng xe ngoài giá thú đó. Eleanor cảm thấy đau nhói vì ghen tị. Anh là của cô... trừ một chuyện là anh không phải. "Ngài Roland có tình cờ ghé qua đây trong khi bọn cháu đến trại mồ côi không", cô hỏi bà Marguerite.

"Tất nhiên là có", bà Marguerite nói với một cái nháy mắt tinh quái. "Xem ra cháu đã chiếm được sự chú ý của ngài thi sĩ trong vùng của chúng ta. Cô đã mời cậu ta đến chơi cùng chúng ta sau bữa tối để cùng chơi nhạc. Điều đó nhắc cô nhớ, chúng ta thật sự nên đi ăn tối ngay thôi. Popper có vẻ khá lo lắng đấy. Cô nghĩ tốt nhất là tối nay chúng ta làm chính xác những gì ông ấy yêu cầu."

"Cô có mang về một câu chuyện thú vị nào từ Luân Đôn không?", Lisette nài hỏi, sau khi họ đã ngồi xuống quanh bàn.

"Cha cháu gửi tới cháu những lời chúc tốt đẹp nhất và bảo cô là ông ấy sẽ về nhà sau một hai tuần nữa."

"Không phải tin tức kiểu đó", Lisette nói một cách nóng nảy. "Những tin tức thú vị ấy. Như khi cô kể cho bọn cháu về chuyện ông Cavil ăn một thùng sơ ri."

"Đó là một câu chuyện buồn", bà Marguerite nói. "Khi xét đến những gì xảy ra với ông Cavil vào ngày hôm sau."

“Chính xác”, Lisette nói, cười toe toét.

“Chà, cũng tương tự như thế, Popper vừa kể cho cô là nhà cất rượu của Gyfford bị cháy rụi. Nó nằm cách đây một ngôi làng”, bà Marguerite giải thích với Villiers và Eleanor. “Nửa ngôi làng quả quyết rằng người vợ quá cố của Gyfford đã về trả thù. Nửa còn lại không được lãng mạn như vậy, và cảm thấy do Gyfford hút tẩu thuốc trong giường”

“Gyfford nói gì về chuyện đó?”, Lisette hỏi.

“Không may thay, ông ta bị thiêu cháy rồi”, bà Marguerite nói.

Lisette chớp mắt. “Ông ấy là hàng xóm của chúng ta”, môi dưới của cô ta bắt đầu run lên.

“Ngừng ngay”, bà Marguerite nói, dùng thìa đánh mạnh vào tay Lisette. “Cháu không biết ông ta, và ông ta là một gã già nua khốn nạn tóc bạc trắng.”

“Nào, nào, Marguerite”, ông Bentley nói. “Tiểu thư Eleanor không quen với phong cách sống động của em đâu. Em sẽ làm cô bé tội nghiệp sốc mất”

“Tôi chưa từng thấy cô bé đặc biệt đó sốc bao giờ”, Villiers dài giọng. “Hãy tiếp tục đi và xem xem bà có thể làm được vậy không, bà Marguerite”

“Tôi hiếm khi bị sốc hay sợ hãi”, Lisette tuyên bố. “Tất nhiên là trừ khi bị chó dọa. Những con chó hung hăng”, cô ta ném cho Eleanor một cái nhìn đầy ẩn ý.

“Ôi trời, đừng có lải nhải về con cún con đó nữa”, bà Marguerite nói, khiến Eleanor biết ơn. “Xem nào, cô còn kể gì cho cháu được nữa nhỉ. Bà quả phu Faber đã gặp phải một tai nạn kinh hoàng”, bà dừng lại một cách kịch tính.

“Hãy kể nốt đi”; Lisette nói, vỗ tay.

“Bà ấy đã thấy một mẫu quảng cáo thuốc rụng lông trên tờ London Gazette”

“Bất kỳ câu chuyện nào bắt đầu từ phong cách đều kết thúc một cách tồi tệ”, Villiers nói.

“Thuốc rụng lông là gì?”, Lisette hỏi.

“Một loại thuốc để nhổ lông đi”, bà Marguerite bảo cô ta. “Phu nhân Faber đã bôi nó quanh miệng, và không may thay mọi chỗ nó dính vào đều biến thành màu xanh dương sáng.”, Lisette phá ra cười ngặt nghẽo.

“Và dù là chuyện này không hề hài hước, nhưng cháu đã nghe về nữ công tước Astley chưa?”, bà Marguerite nói thêm. “Được, cảm ơn ông, Popper, ta chỉ cần thêm một ít nữa thôi. Hãy nói với đầu bếp rằng món cà rốt nướng rất ngon”

Đầu Villiers ngẩng phắt dậy và anh nhìn vào mắt Eleanor. “Điều gì đã xảy ra với nữ công tước vậy?”, anh gặng hỏi.

“Ta thật lòng hy vọng ngài không có thân tình với cô gái tội nghiệp ấy”, bà Marguerite nói. “Phải, Popper, ta nghĩ chúng ta có thể chuyển tới món ăn kế tiếp rồi.”

“Nữ công tước làm sao?”. Villiers nhắc lại

“Ngài trông có vẻ khá bất an”, Lisette quan sát. “Cô ấy có phải là một người bạn của ngài không, Leopold?”

“Cháu đang gọi ngài công tước bằng tên riêng đây”. Bà Marguerite nói, nheo mắt lại và nhìn từ Villiers sang Lisette. “Điều đó không hợp lễ nghi. Cháu là một người phụ nữ đã đính hôn.”

Villiers chớp chớp mắt, và Eleanor cảm thấy một nỗi thỏa mãn tai ác. Dù rằng một lời đính hôn cũng sẽ chẳng ngăn được Villiers nếu anh quyết định cưới Lisette.

Lisette trao cho bà một nụ cười biếng nhác “Leopold là một người bạn tận tụy. Và vị hôn phu của cháu đã không đặt chân lên nước Anh trong sáu năm qua, cháu không cảm thấy là anh ta xứng đáng với danh vị đó”

“Làm ơn đi, bà Marguerite, Ada thế nào rồi?” Eleanor hỏi.

“Ta rất tiếc nếu cô ấy là một người bạn của cháu, cháu yêu. Trời ạ, ta sợ là cô ấy đã chết. Cô ấy đã không thể thở... Ngày hôm đó là ngày bao nhiêu nhỉ? À, hẳn là thứ sáu tuần trước. Ta cho là họ chỉ vừa đưa cô ấy xuống đất thôi, cô ấy tội nghiệp. Dù không biết Ada, nhưng xét về mọi mặt cô ấy là một người tốt và còn rất trẻ. Đúng là một mất mát to lớn.”

“Cô ấy rất tốt bụng”, Eleanor nói. Cô cảm thấy phát bệnh. Cô chưa từng ước Ada gặp chuyện. Chưa bao giờ.

“Lúc chuyện xảy ra ngài công tước đang ở vũ hội từ thiện cho nhà tắm La Mã của Beaumont”, bà Marguerite nói với một vẻ hoan hỉ bị kiềm chế khiến cơn buồn nôn của Eleanor càng gia tăng. “Rõ ràng là vợ anh ta không phải chịu đau đớn. Cô ấy chỉ ho hắng một hai lần rồi gục xuống. Bác sĩ đã nói ông ta không mấy ngạc nhiên nếu có thứ gì đó trong não cô ấy đã nổ tung.”

“Tiểu thư Eleanor cảm thấy không khỏe”. Villiers nói, đối với Eleanor lời nói của anh cứ như vang vọng đến từ một nơi rất xa dưới mặt nước. Cô túm chặt mép bàn bởi vì tiếng om sòm trong tai khiến cô choáng váng. Cảm thấy có trách nhiệm là một hành vi ngu xuẩn, dù chỉ hơi hơi có trách nhiệm thôi cũng vậy. Cô chưa từng ước Ada gặp chuyện. Cô chưa từng... cô chắc chắn về điều đó.

“Ta là một con quái vật! Ta là một con gấu”, bà Marguerite xót xa. “Tất nhiên ta nên biết là nữ công tước trẻ tuổi sẽ có bạn bè chứ. Ta chưa từng gặp cô ấy ở Luân Đôn. Nên ta sợ là mình đã không nghĩ... Popper, Popper! Gọi một người hầu...”

“Tôi sẽ hộ tống cô ấy lên gác”, Villiers nói, cắt lời bà.

Eleanor thả tay ra, và đứng dậy khỏi ghế. “Tôi hoàn toàn ổn. Hẳn là do con sốc. Dẫu vậy, tôi tin rằng mình sẽ phải đi nghỉ đây.”

“Làm ơn tha lỗi cho ta!”, bà Marguerite đang khẩn nài sau lưng cô.

Trái tim Eleanor đang thổn thức tội lỗi.

“Đừng có ngốc thế”, Villiers nói một cách cay nghiệt, sau lưng cô trên cầu thang.

Cô chờ tới khi họ chiếu nghi. “Tôi chưa từng ước cô ấy gặp chuyện. Nhưng tôi... tôi đã ước được là cô ấy.”

“Chà, hãy biết ơn vì em không đạt được ước nguyện đó”, Villiers nói, vẫn vô cảm như thường. “Lúc này em sẽ phải gánh cả một đống đất đấy”. Nhưng cô đang dần học được cách đọc đôi mắt xám đó, và chúng đang nói một điều gì đó. Dù cô cũng không chắc là gì.

Hình ảnh Gideon đứng nhìn xuống cơ thể của Ada đau đớn đến mức Eleanor lảo đảo và túm chặt lấy lan can.

Villiers chửi thề và bế bổng Eleanor lên như thể cô chẳng nặng hơn các con gái anh.

“Ngài không cần đâu”, cô nói một cách yếu ớt.

“Im lặng”, anh ra lệnh.

Vậy nên cô im lặng và ngừng nghĩ ngợi về cảm giác của mình đối với Ada khi cô ấy còn sống, chỉ nhớ lại nụ cười tĩnh lặng của cô ấy, sự ngọt ngào trong đó, và sự hạnh phúc khi Ada khoe về dự án thêu thùa mới nhất của cô ấy. Nước mắt bắt đầu lăn xuống mặt cô.

Willa kéo cửa phòng của cô ra và ngay lập tức rời đi khi Villiers hất đầu. Anh ngồi xuống và ép đầu cô vào vai, Eleanor nức nở như thể cô chẳng lớn hơn các cô bé con anh. Anh đưa cho cô một cái khăn tay trắng nhưng lại không nói gì.

Sau một lúc cô ngừng khóc, ngồi dậy và xì mũi. “Tôi rất buồn vì cô ấy chết”

“Tôi biết.”

“Trông tôi hẳn phải khủng khiếp lắm”, Eleanor nói, nhớ lại đống son phấn của mình.

“Trông thú vị lắm”, Villiers nói. “Xi đen quanh mắt đã chạy xuống thành từng vệt trên má em. Trông em như con ngựa vằn ấy.”

“Nó không phải xi”, cô phản đối, dùng khăn tay của anh lau nó đi.

“Tôi nên quay lại bàn ăn”, anh nói, không di chuyển, nhìn cô chăm chú với đôi mắt xám hấp dẫn đầy hiếu kỳ.

“Tobias có đôi mắt giống hệt ngài, ngài có nhận thấy không?”, cô hỏi.

“Tính khí cũng giống. Và cả cái mũi khó coi nữa.”

“Mũi thằng bé đâu có khó coi”

Villiers cúi sát vào cô, một cách từ tốn đến mức dường như cả đời đã trôi qua mũi họ mới chạm nhau. “Mũi của em thì lại khá quý phái”, anh nói. “Mảnh, thẳng, hẹp. Giờ khi tôi nghĩ tới thì nó như con đường dẫn đến thiên đường vậy.”

“Vậy thì mũi của ngài ngắn và to như con đường dẫn tới một chốn khác”, cô thì thầm.

“Không có gì ở tôi ngắn hết.”

“Không có gì ở ngài khiêm tốn hết”

“Giả vờ khiêm tốn là một trong bảy tội chết đấy”

Anh chớp trộm một nụ hôn, nụ hôn làm Eleanor nhận ra cô yêu các nụ hôn đến mức nào. Cô mới muốn được hôn thêm làm sao. Cô cảm thấy đến là... đến là tuyệt vọng. Và nếu điều đó không nhục nhã, thì cái gì mới nhục nhã đây? Cô phải giành lại tự chủ thôi.

“Chúng ta không nên hôn thế này khi Ada mới vừa được chôn”, cô nói.

“Tôi nghĩ có ít nhất bốn người phụ nữ trên thế giới này chết trong lúc tôi hôn em. Có khi còn nhiều hơn.”, anh giỏi nói giọng thờ ơ vô cảm đến đáng sợ.

“Không giống nhau”

“Sao không? Em đang nói với tôi rằng em thật lòng quý Ada đấy à?”

Câu hỏi đó là một sai lầm, bởi vì cô lại nghĩ tới bản thân mình đã chỉ trích cô ấy thế nào, nghĩ rằng mình sẽ là một người vợ tình cảm hơn, và nước mắt lại dâng lên trong mắt cô. “Nếu tôi không quý cô ấy thì đó là do sự thiếu sót và ngu ngốc của chính mình”, cô nói, rời khỏi lòng anh một cách khá vụng về. Cô đi tới ô cửa sổ tối đen và đờ đẫn nhìn ra ngoài. “cô ấy là một người rất tốt”

“Vì sao đức hạnh của cô ấy lại có nghĩa là tôi không thể hôn em?”, Villiers nói, nhỏm dậy khỏi ghế.

“Nó có vẻ không tôn kính.”

“Hay em nghĩ rằng chúng ta không nên hôn bởi vì cái chết của Ada để lại chỗ trống cho một nữ công tước mới?”

Mất một lúc điều đó mới ngấm vào đầu cô, và rồi cô quay phắt lại, tiến một bước và tát anh. Họ trừng mắt nhìn nhau một lúc.

“Tôi xin lỗi”, cuối cùng Villiers nói. “Tôi không nên ám chỉ rằng em khóc vì một lý do nào đó ngoài lý do đã hiển nhiên đấy ra. Tôi mới chỉ gặp nữ công tước đúng một lần, nhưng cũng không thể tưởng tượng cảnh cô ấy đưa ra một lời nhận xét xấu bụng nào.”

“Đó là bản tính tuyệt vời nhất của cô ấy”, Eleanor nói. “Cô ấy hẳn đã biết...”

Mắt Villiers thậm chí còn không chớp. “Hẳn đã biết gì?”

Cô mệt mỏi vì những lời giả dối cô nói với mẹ mình, với tất cả mọi người lắm rồi. “Rằng Gideon và tôi từng là hai người bạn tận tụy”, cô nói. “Trước đó”.

“Tận tụy. Vậy nhưng - anh ta đã cưới Ada”

“Cô ấy có đủ mọi tài năng”, Eleanor chỉ ra. “Và như tôi đã nói với ngài, di

chúc của cha đã điều khiển sự lựa chọn của anh ấy”**die»ndت anl«equ»yd«on**

“Cô ấy có đủ mọi tài năng, trừ tài năng làm mọi người yêu thương”, Villiers nhận xét

“Tất nhiên là mọi người yêu cô ấy”, cô biết anh đang nói gì. Ada dễ bảo và ngọt ngào đến mức người ta dễ dàng quay người rời khỏi cô ấy, bỏ đi, và quên luôn cô ấy đang ở trong phòng. “Tôi chắc chắn là Gideon yêu vợ mình”, cô nói, nhấn mạnh.

“Có lẽ”, Villiers nói, không mỉm cười. **die»ndت anl«equ»yd«on**“Quan trọng hơn, giờ đây khi cô ấy đã qua đời, tôi tin là em có hai vị công tước để xem như đức ông chồng tiềm năng.”

“Tất nhiên là không!”

“Anh ta có thể ngốc, nhưng không ngốc đến thế. Tôi đã thấy cái cách anh ta nhìn em”, Villiers lại kéo cô vào trong tay anh, đó đúng là việc cô muốn anh làm. “Chết tiệt là gần giống cái cách tôi nhìn em”, anh thì thào. Miệng anh bịt miệng cô lại trước khi cô kịp thốt ra nỗi sợ sâu sắc nhất của mình: Đó là Gideon đã chọn Ada ngọt ngào bởi vì cô ấy quá ngọt ngào.

Cô đã yêu Gideon, nhưng cô cũng đã khao khát anh và dục vọng của cô làm Gideon phiền lòng. Nó khiến anh bất an. Điều đó chắc chắn không đúng với Villiers.

Villiers hôn cô với một niềm đam mê đòi hỏi có đáp trả, ép cô đáp trả. Dù cho lúc này đây hơi thở anh thật rời rạc, vậy mà tay vẫn vuốt ve cô, trêu chọc cô, âu yếm cô - cố khiến cô phát điên vì khao khát.

Điều làm Gideon sợ lại chính là điều làm Villiers hài lòng ở cô. Dù thật ra thì cô nên gọi anh là Leopold, tính đến sự thật là anh đang nhanh chóng trở thành người... bạn gần gũi nhất của cô. Dù không hẳn là tận tụy, chưa phải.

Như thể anh đọc được suy nghĩ của cô, anh rời ra và nói. “Gọi tên tôi đi”

“Villiers”

Anh kéo cô áp vào mình mạnh đến mức cô có thể cảm nhận được từng cái nút trong áo anh, và bên dưới nó, dưới nữa**die»ndۣanl«equ»yd«on**...

Anh cứng, anh to và anh bảo đảm cô biết rõ. “Leonard”, cô thì thào. Anh gặm môi cô. “Leander”

Lần này anh cắn cô, ở thùy tai. Cô rùng mình và cảm thấy một luồng hơi nóng tràn ngập cơ thể. Mắt họ nhìn nhau và mắt anh nở một nụ cười chậm rãi. Anh cúi đầu và cô không động đậy, nín thở khi anh tách hai vạt váy lụa mềm mại của cô ra. Tất nhiên... không có áo nịt. Môi anh khép lại quanh nhũ hoa và anh nút cho tới khi cô khuỵ hẳn vào trong vòng tay anh.

“Gọi tên tôi đi”, **die»ndۣanl«equ»yd«on**anh gầm lên

Cô vẫn làm chủ được mình. “Em biết rồi”, cô nói, giọng run run. “Lloyd!”

“Em đang tự gây nguy hiểm cho chính bản thân mình đấy.”

Thân váy cô cũng dễ dàng tác ra ở bên còn lại, và cô lại dựa vào vai anh, run rẩy, mắt khép lại. Anh cạo răng trên ngực cô, khiến cô hơi thét lên.

“Nói đi.”

“Leo”, cô nói, và giọng cô vỡ ra thành một tiếng kêu khàn khàn. “Leopold!”. Tay anh thay thế miệng, âu yếm cô một cách thô bạo khiến máu chạy rần rần trên đầu cô.

“Sao em không gọi tôi là Leopold trừ những lúc tôi dùng nụ hôn bắt em quy phục”, anh đang hôn khóe miệng cô, quai hàm của cô, và trong lúc ấy, tay anh... Eleanor rướn người tới trước phòng trường hợp anh muốn có thêm cô.

“Nó không hợp lễ nghi”, cô thở dốc. “Ngài nghe bà Marguerite nói rồi đó.”

“Có lẽ ở Luân Đôn thì không. Nhưng trong ngôi nhà này... với bà Marguerite và ông Lawrence tận tụy của bà ấy sao? Một trong những đức tính quyến rũ nhất của Lisette chính là khả năng bất chấp mọi quy tắc của cô ấy”

“Khuôn phép hết sức quan trọng”, cô gạt tay anh ra, nhớ lại. “Ngài nên đi xuống gác. Có thể họ đang tự hỏi ngài ở đâu đấy”

“Quá muộn rồi”, anh nói với nụ cười nhếch mép. “Họ biết chính xác cả hai chúng ta ở đâu rồi.”**die»ndت anl«equ»yd«on**

“Nhưng họ không biết ngài đang làm gì. Ngài phải quay lại; tôi sẽ đi ngủ đây”

“Roland quyến rũ sẽ đau tim mất nếu em bỏ nhỡ buổi hòa nhạc lỗi lạc đang chờ đợi chúng ta”

“Anh ấy sẽ phải chịu đựng thôi”, Eleanor nói, khép chéo hai vạt váy lại. Cả cơ thể cô đang đập dồn dập, như thể máu của cô đang nhảy múa.

Villiers đang chỉnh lại cà vạt trước của kính. “Em đã đè nát cà vạt của tôi rồi. Tôi sẽ phải ghé qua phòng để lấy một cái khác.”

“Sao phải bận tâm?”

Anh nhướng một bên lông mày lên. “Đi xuống gác với một cái cà vạt nhàu nát sao?”

Cô nhái giọng anh. “Gọi tên riêng của ngài ở chỗ công cộng sao?”

Anh bước một bước về phía cô, và ánh sáng trong mắt anh khiến đầu gối cô yếu đi. “Tôi có thể khiến em làm điều đó đấy.”

“Tôi có thể làm nhàu tất cả các cà vạt của ngài đấy”, cô nói một cách kiêu căng.

“Vì lí do chính đáng”, anh nói, quay ra cửa, “một người đàn ông có thể vứt bỏ bao nhiêu chiếc cà vạt cũng được. Có hai cái ghế bành trong phòng tôi.”

“Tôi sẽ không bao giờ tới phòng ngài”, Eleanor nói. “Sao ngài dám đề nghị thế cơ chứ?”

“Tôi đâu có đề nghị gì?”, Villiers chỉ ra.

“Ồ”

“Tôi chỉ phát biểu là có hai cái ghế như vậy, và rồi đã định nói thêm là tôi có ý định bảo Finchley đặt hai cái ghế đó ra ban công. Như thế, nếu có ai đó muốn ngồi chơi với tôi thì có thể uống một ly brandy trong khi ngắm sao.”

“Điều đó hết sức không đứng đắn”, Eleanor nhận xét

“Loại hoạt động ưa thích nhất của tôi.”

CHƯƠNG 18

Hẳn là cô nên ghé qua phòng mẹ của mình và hỏi thăm về bệnh đau răng của bà. Và cô phải viết thư chia buồn cho Gideon. Thay vào đó Eleanor gọi nước tắm, thêm tinh dầu hoa nhài, trèo vào trong và tay cầm theo tập thơ Sonnet của Shakepare

Willa bỏ các lọn tóc xoăn của cô xuống và chải sạch những bông hoa violet đang héo đi. Rồi cô ta đổ thêm một ít nước nóng từ bình vào bồn.

"Thưa tiểu thư, cô có phiền không nếu em xuống bếp để là nốt vải lanh?", cô ta hỏi.

"Không hề", Eleanor nói. "Bồn tắm này ấm áp một các ngọt ngào. Chỉ cần đưa cho ta một cái khăn tắm thôi, ta sẽ ra khi muốn."

"Nó nằm ngay kia", Willa nói, "nhưng em e là áo choàng của cô đang ở dưới gác để vá lại. Hàu đã kéo ra khỏi giường và gặp nó."

"Hàu!", Eleanor nói. Nó ngóc đầu dậy mơ màng và khẽ sủa gâu gâu với cô trước khi lại gục xuống. "Dạo này nó có được ra ngoài không?"

Willa nhíu mày. "Có lẽ em cũng nên đưa nó đi dạo nữa, thưa tiểu thư."

"Ta có thể tự về giường, Willa, lát sau em cứ đưa nó lên nhé."

Willa đi ra và Eleanor quay lại với tập thơ Sonnet của Shakepeare, một thứ mà hẳn tất cả mọi người trên thế giới này đã đọc trừ cô. Sự thật đó càng khiến cô thêm bối rối khi phát hiện ra rằng mình chẳng hiểu nổi đầu đuôi phần lớn những bài thơ trong đó nữa.

Không có trở ngại nào có thể ngăn cản hai tâm hồn đồng điệu kết hôn, cô

đọc. Và đọc lại. Một trở ngại là một vật cản. Thật sự, nó khiến cô cảm thấy hơi buồn. Cô và Gideon đã là hai tâm hồn đồng điệu cho tới khi có trở ngại xuất hiện.

Cô và Villiers dành thời gian đấu đá nhau, trong khi cô và Gideon có cùng suy nghĩ. Họ trò chuyện nhiều giờ liền và chung quan điểm trong mọi vấn đề, dù cho suốt nhiều năm sau đó, cô cũng không quan thể nhớ nổi những cuộc thảo luận đó nói về cái gì nữa.

Anh tin rằng đấu súng là một tội ác kinh khủng, cô nhớ điều đó. Tất nhiên cô đồng ý. Đấu súng chẳng có ý nghĩ gì hết. Nó nguy hiểm.

Cô kéo mình về với tập thơ. *Không có trở ngại nào có thể ngăn cản hai tâm hồn đồng điệu kết hôn. Tình yêu không phải là tình yêu nếu thay đổi khi sự thay đổi tìm đến.*

Dòng thơ này thậm chí còn khắc nghiệt hơn. Sự thay đổi sao? Có phải Shakepeare đang nói đến việc già đi? Vậy là tình yêu không phải là tình yêu nếu một người đàn ông ngừng yêu vợ mình bởi vì tóc người đó chuyển sang màu xám. Tình yêu cô dành cho Gideon sẽ không bao giờ lung lay nếu anh mất đi sắc đẹp của mình. Hoặc để những thứ xóa bỏ xóa bỏ.

Một lần nữa, khó hiểu một cách thái quá, cô nghĩ. Thứ xóa bỏa là thứ gì?

Dù vậy, điều khiến cô bất an, là dòng đầu tiên. Cô cứ đọc đi đọc lại dòng đó. *Không có trở ngại nào có thể ngăn cản hai tâm hồn đồng điệu kết hôn*. Tình yêu thực sự không đầu hàng trở ngại. Di chúc của cha Gideon là một trở ngại. Và rõ ràng là Gideon đã đầu hàng trở ngại.

Có phải anh không yêu cô?

Nước đang dần lạnh đi. Cô trèo ra và túm lấy chiếc khăn tắm Willa đã để lại. Vì sao cô lại tưởng nhớ về thời xưa cũ đó? Nhưng cô biết vì sao. Cô phải bỏ Gideon ra khỏi đầu, khép lại những ký ức của mình về tình yêu sôi nổi ấy.

Ada đã mất. Nhưng điều đó không có nghĩ là Gideon muốn cưới cô, rằng anh yêu cô theo cái cách cô từng yêu anh.

Cô không thể huyễn hoặc mình thêm nữa. *Tình yêu không phải là tình yêu*

khi nó đầu hàng trở ngại. Khi nó để những thứ xóa bỏ xóa bỏ. Gideon đã thuận theo di chúc của cha anh.

Cưới Villiers sẽ tốt hơn nhiều. Mối quan hệ của họ không cuồng nhiệt, không lãng mạn bằng - nhưng những cảm xúc họ có là thật.

Cô và Villiers sẽ không bao giờ lừa bản thân nghĩ rằng họ có một cuộc hôn nhân với hai tâm hồn đồng điệu. Nó sẽ là một loại hôn nhân khác. Hôn nhân của hai cơ thể đồng điệu.

Willa đưa Hàu về, sau khi vẩy đuôi một cách đầy hào hứng, thể hiện nó nhớ cô rất nhiều, nó nằm sụp xuống sàn và Willa đi nghỉ. Một giây sau, Hàu bật dậy và lao về phía tấm rèm che khuất cánh cửa dẫn ra ban công.

Eleanor thấy mình mỉm cười. Villiers hẳn đã ăn tối về. Có lẽ anh đang ngồi trên một trong hai chiếc ghế đỏ, ngắm sao. Cô nhìn xuống người. Khăn tắm không che được chân cô nhiều hơn là mấy so với cái khăn tắm đã che người Villiers.

Nhưng mà, cô thích đôi chân của mình. Chúng thon gọn. Và trên hết, cô và Villiers cũng sắp kết hôn. Cô cài chặt khăn tắm quanh ngực, yêu cái cảm giác cô đang đùa với lửa và đi ra cửa bảo Hàu trật tự.

Trời bên ngoài tối đen như mực. Hàu lại bắt đầu sủa, nên cô bé nó lên, súyt thì làm rơi khăn tắm, và bước ra ngoài.

"Có ai ngoài này không!", cô gọi một cách cẩn trọng.

"A, công chúa của tôi", có người đáp lại.

Eleanor lùi lại một bước.

"*Nàng hiện lên trước mặt ta như bông hồng trắng trong một tầm gương bạc*", đầu Roland xuất hiện trong tầm nhìn ở đầu lan can ban công.

Hàu sủa ăng ẳng một cách hung dữ. Rõ ràng là nó chẳng quan tâm gì đến thơ cả.

Cô phải thú nhận là Roland ngâm thơ rất hay. "À, xin chào", cô nói, lùi về

phía cửa phòng mình thêm một bước nữa và mong mỏi đến tuyệt vọng là cô có áo choàng tắm. “Anh hơi...”

Anh ta ngắt lời cô. “*Nàng có sắc đẹp của một trinh nữ. Nàng chẳng bao giờ làm bản thân ô uế. Nàng chẳng bao giờ cấm đoán đàn ông, như những vị nữ thần khác.*”

Hàu lại sủa, và Eleanor cảm thấy mình sủa cùng nó. “Điều đó... e hèn... Anh thật tử tế”, cô thốt ra, không cần bận tâm điều đó không phải sự thật. “Anh đang đứng trên thang sao, anh Roland?”

“Chắc chắn rồi”, Roland nói, không cố gắng muốn trèo vào ban công. “Tôi đang diễn kịch cho em xem.”

“Đừng nói với tôi rằng, anh đang đứng ở trên một thang bằng lụa”, cô kêu lên. “Làm ơn hãy bước vào ban công đi, anh Roland. Tôi lo lắng cho sự an toàn của anh”

“Nó làm từ gỗ”, anh ta nói, “Nếu bây giờ em cho phép tôi tập trung suy nghĩ...” Một khoảng im lặng xuất hiện và rồi anh ngâm thơ bằng một giọng vang đến mức cô nhảy dựng lên. “*Trời buổi tối trong vườn thật đẹp, và công chúa của tôi có đôi mắt màu hổ phách*”. Anh ta vung một bàn tay ra và dấu lên trời. *“Mặt trăng trông mới kỳ lạ làm sao! Như bàn tay của một người phụ nữ quá cố đang tìm một tấm vải liệm để che thân”*

Eleanor ngẩn lên, nhưng đối với cô mặt trăng trông vẫn giống ngày thường và nó chẳng bao giờ liên quan đến những người phụ nữ quá cố hay vải liệm. Thực ra thì, lời bình luận dù Roland đâu có ở đó trong bữa tối. Nhưng chắc chắn khi đến dự buổi hòa nhạc anh ta đã được kể vì điều đó mà cô về phòng sớm chứ.

Anh ta leo lên thêm một bậc thang nữa. Giờ thì cô có thể nhìn thấy từ anh ta trở lên. Mắt anh ta rực cháy đầy kích động. Hoặc khao khát.

Điều đó khiến cô cảm thấy khá hài lòng, nhưng không may thay hoàn toàn không có cảm giác muốn kéo anh ta về phía mình như cái cách cô cảm thấy khi Villiers phát ngôn những câu mỉa mai châm biếm.

Vậy nhưng Roland thật sự đẹp trai. Dưới ánh sáng tràn ra từ những ô cửa

sổ sau lưng cô, trông anh ta như hoàng tử những câu chuyện cổ tích, trèo lên tháp để giải cứu một công chúa.

"Cơ thể trắng như tuyết trên đỉnh núi Judea và rơi xuống những thung lũng", anh ta nói. Eleanor có thể cảm thấy má mình hơi nóng lên. Cô nhất định sẽ không nhìn xuống đôi chân trần của mình, nhưng tất nhiên cơ thể cô trắng. Vì sao lại không chứ?

"Những khóm hồng trong vườn nữ hoàng Ả Rập cũng chẳng trắng bằng cơ thể nàng", Roland nói rõ ràng. *"Cũng như hoàng hôn khi nó nằm trên tán lá, cũng như ngực của mặt trăng khi nhằm trên ngực biển khơi."*

"Quá nhiều ngực", một giọng nói vô cảm vang lên ở bên vai trái của cô.

Eleanor nhảy dựng lên và thốt ra một tiếng kêu khẽ, "Villiers!", rồi cô nhìn lại thi sĩ của mình. "Anh Roland, đừng quan tâm đến ngài ấy"

Nhưng Roland không còn ở đó nữa. "Ôi, không!", cô kêu lên, thả Hàu xuống, và chạy tới trước. Không sai vào đâu được, cái thang đang dần dần lắc lư ra xa nhà, chàng thi sĩ bám chặt trên đỉnh thang.

"Anh ta sẽ ổn thôi", Villiers nói.

"Không đâu! Anh ấy có thể sẽ... anh ấy có thể sẽ..."

Cầu thang rơi xuống nhanh hơn và cuối cùng đổ sập. Có tiếng gỗ nát vụn. Eleanor nhìn chăm chú trong bóng tối, cố tìm ra Roland đã đo đất ở đâu.

"Có ai không, giúp với!", cô kêu lên. "Hãy đi xem chuyện gì đã diễn ra! Hãy đi tìm người giúp. Đừng có chỉ đứng đó - ngài đang cười đấy à?"

"Tất nhiên là không, thưa công chúa. Chỉ cần đợi một lát thôi. Người hâm mộ nàng vẫn sống mà"

Cô không thể nhìn thấy chính xác chuyện gì đang diễn ra, nhưng cô có người đang chửi thề và nghe giọng Roland.

"Tôi ước chừng anh ta đã rơi xuống các bụi cây mân xôi", Villiers nói. "Có lẽ là ngã thẳng xuống chúng. Không tốt cho quần áo của anh ta. Hay", anh nói

thêm một cách trầm ngâm, “Những bộ phân cơ thể yếu ớt của anh ta. Nhưng tin mừng là anh ta đập mông xuống chứ không phải ngược lại”

“Anh Roland!”, Eleanor gọi, lờ đi câu bình luận đầy hằn học cạnh vai mình. “Anh ổn chứ”

“Có tiếng đập mạnh”

“Anh có muốn giúp không? Tôi gọi ai đó nhé?”

Một cánh cửa dẫn vào vườn đã mở ra và hai người hầu đang bước ra ngoài một cách cẩn trọng.

“Hãy đi giúp ngài Roland ra khỏi bụi mân xôi”, cô gọi với qua ban công.

Họ ngẩng lên nhìn cô rồi băng qua bãi cỏ.

“Sao ngài không đi giúp?”, cô hỏi gắt gỏng, quay sang nhìn Leopold

“Tôi đang giữ khăn tắm của em”, anh nói. Cô chỉ thấp thoáng nhìn thấy nụ cười của anh dưới ánh sáng từ ngưỡng cửa. Nếu Roland nhìn giống người hát rong thì Villiers trông như chính Lucifer, đen tối và đầy dục vọng

Anh thả bàn tay đang giữ khăn tắm của cô ra và lùi lại một bước. Đột nhiên Eleanor có thể cảm nhận được chỗ mà tay anh vừa chạm vào da cô, cháy rực lên như thể anh đã đóng dấu ấn lên người cô.

Phía dưới, Roland đang được loi ra khỏi bụi mâm xôi, Eleanor dứt mắt khỏi Villiers và cài chặt khăn tắm quanh người. “Anh Roland, anh ổn chứ?”, cô gọi, quay người rướn ra khỏi ban công.

Anh ta đang đi khập khiểng trên bãi cỏ, được một người hầu đỡ. Một lọn tóc đã rơi xuống mặt anh ta, khiến anh ta trông như một chiến binh bị thương đến điển trai.

“Những vần thơ của anh thật tuyệt vời”, Eleanor nói to, hy vọng Villiers sẽ giấu mình ngoài tầm mắt. “Tôi xin lỗi vì anh bị giật mình và cái thang bị trượt.”

“Tôi đã bị đẩy”, anh ta nói.

Eleanor chớp mắt. “Ồ, không, tôi bảo đảm với anh...”

“Bị đẩy bởi từ ngữ”

“Từ ngữ?”, cô lặp lại.

Cô không thể nhìn thấy Villiers. Cô không thể nghe thấy anh hay cảm nhận được anh. Nhưng cô biết anh đang rung lên vì cười.

“Những lời chế nhạo đã đẩy tôi khỏi đài tình yêu”

“À, chậc...”

“ *Những kẻ chẳng bao giờ biết đau lại đi châm chọc những vết thương lòng*”, anh ta tập tễnh đi vào nhà mà không nói thêm lời nào. Cô vẫn đang rướn người qua ban công, nhìn xuống, thì có một cơ thể nam tính to cao vây lấy cô từ phía sau.

Anh ấm áp, cháy rực, rắn chắc và mạnh mẽ. Đột nhiên, như thông qua cơ thể anh, cô cảm thấy cái mông hếch lên đầy khiêu khích của mình khi rướn người qua lan can. Nơi cơ thể anh chạm vào, cô cảm nhận dấu ấn khao khát của anh, như thể cô đang trải nghiệm các đường cong của mình qua da thịt anh.

“Em có thể khiến cho một người đàn ông phát điên”, Leopold nói. Môi anh đặt trên cổ cô, nhưng môi anh không phải là thứ cô cảm nhận sâu sắc nhất. Cô ngọ nguậy bên dưới anh. “Đừng cử động”, anh nói ken két trong tai nhưng cô vẫn cử động, đứng thẳng dậy.

Tất nhiên, anh để cô làm vậy. Cô quay lại, kéo cao khăn tắm lên. “Giờ thì tôi đã hiểu vì sao phụ nữ mặc những cái khung váy to như vậy rồi”, cô nói.

“Để khước từ những người hâm mộ sao?”

“Chính thế. Còn bây giờ nếu ngài cho phép thì tôi sẽ về nghỉ.”

Anh túm lấy tay cô. “Em sẽ cưới tôi chứ?”

“Tôi đã nghĩ...”

“Gì”

“Tôi đã nghĩ”, cô nói, chọn lựa từ ngữ một cách cẩn thận. “Là ngài khá ngưỡng mộ Lisette, và có thể muốn biến cô ấy thành nữ công tước của mình. Và tôi nói điều đó mà không hề có thiên kiến, Leopold, như hai người thông minh nói chuyện với nhau. Tôi hy vọng chúng ta có thể trò chuyện mà không có những cơn bão cảm xúc”

Nụ cười của anh càng thêm đáng giá vì chúng vô cùng hiếm có. “Em là một người phụ nữ khác thường, Eleanor. Dù tôi không nghĩ là mình thích cái tên đó”

“Cứ bảo tôi rằng nó nặng nề đi là tôi sẽ đẩy thẳng ngài xuống cái ban công này đấy”

“Có lẽ tôi sẽ noi gương anh chàng thi sĩ tội nghiệp đó và gọi em là công chúa.”

“Tôi không phải là công chúa”, cô nói, cười. “Dù mẹ tôi bảo rằng ngài sống trong một tòa lâu đài”

“Vì tôi chẳng bao giờ đến cái chốn đó nên em sẽ phải chấp nhận những ngôi nhà khác của tôi thôi”

Cô cười như thể anh vừa nói đùa, bởi vì giọng anh mang một sắc thái kỳ lạ nào đó thể hiện rằng mình không chào đón câu hỏi nào nữa.

“Vậy thì, tôi phải thú nhận, tôi bị giằng xé giữa hai người”, anh nói đột ngột.

Một thứ gì đó trong tim cô, trong lồng ngực cô, trong bụng cô - ở một nơi nào đó - rơi xuống với một tiếng thịch rền vang. Cô xoay xở để giữ giọng mình vẫn tươi sáng và bình tĩnh. “Giữ tôi và Lisette sao?”

“Tôi thấy cô ấy sẽ làm một người mẹ thật sự tuyệt vời cho các con. Có vẻ

như cô ấy không hề bận tâm đến hoàn cảnh chúng sinh ra, dù là trong cái cách cô ấy đối xử với chúng tại đây, trong ngôi nhà của cô ấy, hay trong những công việc thường ngày cô ấy làm cùng lũ trẻ mồ côi"

"Tôi chưa từng thấy Lisette thể hiện bất kỳ thành kiến nào dù nhỏ nhất đối với bất kỳ ai", Eleanor nói, rồi nói thêm. "Dù cô ấy khá là vô lý đối với lũ chó."

Villiers mỉm cười. "Đúng là chú Hàu tội nghiệp đã không mê hoặc được một người hâm mộ tại đây"

Eleanor nghĩ cái cách con người ta đối xử với lũ chó, đặc biệt là những con cún vô tội, nói lên rằng nhiều điều về người đó, nhưng cô ngậm chặt miệng.

"Nhưng rồi khi tôi nghĩ đến việc cưới em", Villiers nói, giọng anh sâu hơn, "chà..."

"Ngài nghĩ đến việc đưa tôi lên giường", Eleanor nói.

Anh không đi về phía cô, nhưng ngọn lửa luôn ở giữa họ đột nhiên cháy bùng lên. "Không thể không có suy nghĩ đó", anh nói.

"Tôi nghĩ về em đầu tiên khi thức giấc mỗi sáng, và cuối cùng trước khi đi ngủ mỗi tối. Và...", anh nói thêm một cách trầm ngâm, "Rất nhiều giữa hai khoảng thời gian đó"

Tất cả những gì Eleanor có thể nghĩ tới là thả khăn tắm xuống và đi về phía anh. Nhưng trước đây cô từng đầu hàng khoái lạc rồi và nó đã kết thúc trong đau đớn. Dù rằng cô chẳng bao giờ có thể yêu Villiers theo cái cách từng yêu Gideon, nhưng cô phải học được gì đó từ sai lầm của mình chứ, phải không?

Cô nên quay về phòng. Cô không nhúc nhích.

"Có gì đó ở cái cách em di chuyển, em cười, em quát mà toi thấy thật quyến rũ", Villiers nói.

Anh nói về cô cứ như một cái bánh táo đem hâm lại vậy.

“Vậy nhưng tôi đã thề sẽ tìm người mẹ tốt nhất có thể cho các con. Tối nay, Lisette đã hết sức tuyệt vời trong phòng trẻ. Chưa gì hai cô bé con đã ngưỡng mộ cô ấy rồi. Tôi đã hỏi là cô ấy sẽ đối phó với giới thượng lưu ra sao khi mà lũ trẻ lớn lên”

“Cô ấy đã nói gì?”, Eleanor hỏi, cảm thấy rằng cô nên góp giọng vào cuộc trò chuyện, không thì cô đến phải hét lên. Anh cũng điên như Lisette sao?

“Cô ấy đã búng ngón tay và nói rằng sẽ dạy chúng không thèm quan tâm đến thói đời ngu ngốc ấy. Tất nhiên bản thân cô ấy không thèm quan tâm. Cô ấy sống ở đây vô cùng hạnh phúc, mà không bị mắc kẹt trong những tấn hài kịch lố lăng tạo nên đời sống xã hội”

Vài điều xuất hiện trong đầu cô, nhưng tất cả đều có vẻ quá gay gắt, nên Eleanor chỉ nói. “Lisette thật sự không quan tâm đến các quy ước xã hội”

“Như thể cô ấy được định sẵn để làm mẹ những đứa trẻ đặc biệt đó vậy”, Villiers nói.

“Ngài hoàn toàn không bị trói buộc với tôi”, Eleanor chỉ ra. “Tôi đã thông báo lễ đính hôn của chúng ta chỉ đơn thuần để xoa dịu mẹ tôi, hơn nữa tôi biết chắc ngài đã nhận ra. Hoặc có lẽ tôi chỉ có ý chọc tức bà. Tôi khá chắc là người ta tốt nhất không nên bắt đầu một cuộc hôn nhân dựa trên những nền tảng bấp bênh đó.”

“Có lẽ là không”, anh đồng ý.

Nụ cười của anh siết chặt một thứ gì đó trong cô, nên cô nói, một cách khá là gấp gáp. “Chà, bây giờ khi chúng ta đã dàn xếp xong chuyện đó rồi, tôi thực sự nên đi nghỉ đây. Trời ngày càng lạnh giá và tôi ăn mặc không đứng đắn.”

“Khỉ gió”, cuối cùng anh nói, hết sức lặng lẽ.

Và khi anh băng qua hai bước chân ngăn cách họ, cô vòng tay quanh cổ anh như thể đó là hành động tự nhiên nhất thế giới này. Trong một giây cả hai người họ đều không cử động. Cô có thể cảm nhận được hơi nóng và sự rắn chắc của cơ thể anh.

Cuối cùng cô ngả người và chạm lưỡi vào môi anh. “Xin chào”, anh thì thầm.

“Tên tôi là gì?”, anh thì thầm lại.

“Lucifer!”

Nếp nhăn quanh mắt anh hình thành và cô biết anh đang mỉm cười với mình, nhưng nó chẳng quan trọng nữa vì anh cúi đầu xuống và hôn cô. Nó chậm rãi, nó chiếm đoạt, nó khêu gợi. Anh là người điều khiển nụ hôn... Chủ nhân của cô.

Với một động tác chậm rãi, anh vuốt tay dọc tóc cô và móc một ngón tay dưới mép khăn tắm của cô.

“Leopold”. Cô nói, rời khỏi nụ hôn của anh.

“À, em đã nhớ ra tên tôi rồi”, anh trẻ hơn rất nhiều, cười toét miệng với cô dưới ánh trăng. Răng anh rất trắng, tóc anh tuột khỏi ruy-băng, anh trông thật tự do.

Cô đột ngột nhận ra rằng cái cách anh thích trêu chọc, khiêu khích cô gọi anh bằng những cái tên khác để hôn cô mạnh mẽ hơn, rất nguy hiểm - không chỉ với danh tiếng của cô, mà còn với cả trái tim cô nữa.

Ngay lúc này ngón tay anh đang vẽ một bông hoa nhỏ trên lưng cô, dưới khăn tắm của cô.

“Tôi phải vào trong”, cô nói. “Thật sự phải vào.”

“Gọi tên tôi thêm một lần nữa thôi”

“Villiers”, cô nhìn vào mắt anh. “Vui lòng thả khăn tắm của tôi ra”

Với một nụ cười thiếu não trong mắt, anh chạm vào lưng cô một lần cuối, một cái động chạm cháy bỏng như lửa, và lùi lại.

“Sáng mai tôi sẽ thông báo cho mẹ mình”, cô nói.

Cô có thể nhận thấy rằng anh đang quên chủ đề họ nói, nó tạo cho cô một cơn co thắt kỳ cục đầy cảm giác kiêu hãnh của phái nữ. “Tôi sẽ báo mẹ là chúng ta sẽ không kết hôn”. Cô nói rõ. “Để ngài có thể nói chuyện với Lisette. Từ phi... Ngài đã nói rồi?”

Mắt anh lạnh đi. “Tôi có rất nhiều khuyết điểm song hôn chưa từng là một trong số đó.”

“Chúng ta chưa cưới”, cô phản đối.

Anh cúi chào và quay đi, nhưng cô sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

“Leopold!”, cô quát lên, túm lấy tay anh. “Chúng ta không phải trẻ con, và tôi sẽ không chịu đựng sự chỉ trích thầm lặng của ngài chỉ vì đã nghi ngờ ngài.”

Anh mở miệng, khép lại, cuối cùng nói. “Tôi sẽ không bao giờ nói chuyện hôn nhân với một người phụ nữ khác trong khi đang đính hôn với em”

“Tôi không biết liệu ngài có xem bản thân mình là đang đính hôn hay không. Sau cùng thì tôi chỉ đơn thuần tuyên bố sự kiện đó mà thôi”

“Ồ, tôi xem bản thân mình đang đính hôn”, anh nói và vẻ lạnh giá trong mắt dịu bớt. “Thực ra thì, tôi vẫn đang đính hôn”

“Không phải”

“Cho tới khi em và tôi rời ban công.”

Cô cười nhưng có vẻ gì đó trên mặt anh khiến tiếng cười giảm dần.

“Tôi là một người đàn ông, công chúa, không hơn, không kém”

Bằng một động tác, nhanh lẹ đến mức cô không nhìn thấy, anh kéo khăn tắm của cô ra và thả nó xuống đất. Cô giật mình đến mức thậm chí còn không kêu lên, không cố gắng che người hay chạy vào cửa.

Mắt họ nhìn nhau và anh không hề hạ thấp mắt xuống. “Tôi có thể chứ?”, anh hỏi.

Sau cùng thì họ sẽ không cưới. Anh sẽ cưới Lisette, người được trẻ con theo đuôi như Piper thổi sáo. Chuyện này chỉ là...

Chuyện này chỉ là một cuộc ve vãn dưới ánh trăng.

Cô cảm thấy trào dâng một luồng sức mạnh nữ tính, một quyền năng quyến rũ hệt như hình dạng cơ thể anh. “Ngài có thể nhìn”, cô chỉ thị. “Nhưng ngài không được sờ”

“Em không thuộc về tôi, tôi không có quyền chạm vào em.”

Đúng vậy. Anh đã chọn Lisette. Và một phần nhỏ, ích kỷ trong đầu cô nghĩ rằng - chà, thật lòng mà nói, nó không phải là một phần nhỏ trong đầu cô. Toàn bộ tâm trí cô nghĩ rằng chứng mù quáng của anh thậm chí còn nặng hơn chứng điên của Lisette, tức là phải nói: Mù hẳn rồi.

Anh xứng đáng với những gì đã có. Và cũng giống như Gideon, anh xứng đáng mất đi những gì sắp mất. Nên cô bước lùi lại và mỉm cười. Giải phóng mắt anh khỏi những gông cùm ý chí.

Tất nhiên, đúng là Leopold, anh làm cô ngạc nhiên. Mắt anh di chuyển thật chậm chạp.

Nếu anh khỏa thân, cô thậm chí còn chẳng biết phải nhìn đi đâu trước... Có lẽ là ngực anh. Cô biết nó cơ bắp, nhưng... và bụng anh. Dưới nữa. Cảm giác của đùi anh khi nó ép đùi cô, rắn chắc và tráng kiện.

Sự tưởng tượng này khiến cơ thể của chính cô biến đổi, như hóa lỏng và đầy quyền lực. Cô hơi tách chân ra, thậm chí còn chẳng liếc nhìn cái khăn đã bị vứt xuống, và tựa lưng vào lan can.

Leopold đang khám phá cô thật chậm rãi như thể cô là một đống vàng mà anh nghĩ là mạ đồng chứ không phải bằng vàng thật. Cô hơi cong lưng lên. Cô thích những đường cong nảy nở của ngực mình với nhũ hoa hồng xinh xắn, và hai nhũ hoa đó không chúi xuống, như của vài phụ nữ khác.

Hơi thở của cô rời rạc nhưng anh đang tốn quá nhiều thời gian khám phá, nên cô cúi xuống để nhặt khăn tắm lên, từ tốn thôi.

Khi cô đứng thẳng dậy, cô lại nhìn vào mắt anh. Ánh mắt anh vừa mờ vừa quyến rũ, và khiến cô cảm thấy rằng mình có thể làm một việc gì đó ngu ngốc. Đến lúc rời đi rồi.

Cô gửi anh một nụ hôn gió

Anh rên rỉ như thể đang đau đớn.

Tốt.

Cô bỏ đi.

CHƯƠNG 19

Dinh thự Knole, điền trang của công tước Gilner

Ngày 19 tháng 06 năm 1784

Sáng hôm sau, Eleanor đi sang cánh bên kia của ngôi nhà, theo sau là Hàu và một người hầu nam cầm khay trà. Anne đang ngồi trên giường, đọc truyện. "Em cảm thấy thế nào?", Eleanor hỏi.

"Trà!", Anne kêu lên một cách sung sướng. "Chị là người em yêu quý nhất trong số chị em gái đấy"

"Em là cô em dễ mua chuộc nhất của chị", Eleanor nói, ngồi xuống cùng tách trà của mình.

"Marie, em quay lại sau hai phút nữa được không?" Anne bảo cô hầu của mình và rồi: "Cô ấy đã kể cho em về Ada. Em rất buồn, Eleanor"

"Không có lý do gì để đưa ra lời chia buồn đó với chị"

"Có đấy", em gái cô nói, cười rầu rĩ "Sau tất cả, em đã biết chị nhiều năm rồi. Em đoán chị đã thức phân nửa để vùi mặt trong gối khóc lóc."

"Ada xứng đáng được than khóc. Cô ấy có một cuộc đời ngắn ngủi khủng khiếp"

"Em đồng ý. Em đồng ý. Nhưng đó không phải là lỗi của chị, chị yêu. Và em đoán nước mắt của chị là nước mắt tội lỗi."

Eleanor gật đầu. Nhưng mà sau cùng thì cũng chẳng có điều gì để nói về

điều đó nữa? Cô quý Ada, nhưng Ada đã mất, và không gì thay đổi được điều đó. “Villiers đã quyết định cưới Lisette”

“Em không chắc điều đó không tốt với chị”, Anne nói. “Dù chắc chắn là không tốt đối với anh ta. Lisette thật sự điên rồ, cô gái tội nghiệp. Cô ấy không phải mẫu người phù hợp với hôn nhân. Tốt nhất là cô ấy ở đây, ở cái nơi mà mọi người đều biết và chiếu cố cho các hành vi của cô ấy. Villiers vẫn hình dung mình là người giải cứu những trinh nữ ngây thơ sao?”

“Chị tin anh ta hình dung cô ấy là một bà mẹ tuyệt vời.”

Anne khịt mũi. “Đây là một quyển sách cực kỳ thú vị”, cô nói, vẫy sách trước mặt Eleanor. “Nó có tên Lâu đài Otranto. Tối qua em đã phát sợ một cách ngớ ngẩn khi đọc đến đoạn con trai bá tước bị đè chết bởi một cái mũ sắt quái quỷ rơi từ trên trời xống ngay trước khi anh ta làm đám cưới. Chị đã đọc nó chưa?”

“Chị vẫn đang cố đọc mấy bài thơ Sonnet của Shakespeare”, Eleanor nói.

“Quá nhạt nhẽo”, Anne nói. “Thật sự bài thơ Sonnet nào cũng chỉ nói về một thứ. Nhưng quyển sách này có những hình ảnh sinh động cất lên hơi thở huyền bí và những mẩu giáp sắt rơi từ trên mây xuống. Và giờ bá tước Manfred đang cố li dị vợ để cưới hôn thê của con trai... Em nghĩ là cả ngày hôm nay mình sẽ nằm im trên giường và đọc hết quyển sách này. Em chắc không thể chịu nổi một đêm nữa nếu không biết câu chuyện kết thúc như thế nào mất. Ngôi nhà này kêu kẻo kẹt kinh khủng trong đêm tối.”

Có tiếng gõ cửa và cô hầu của Anne bước vào. “Em tình cờ biết nữ công tước thế nào không?”, Eleanor hỏi cô ta.

“Lệnh bà có một đêm không ngon giấc”, Marie báo lại. “Nhưng hôm nay bác sĩ sẽ tới và nhổ răng ra. Từ giờ tới lúc đó bà Marguerite đưa cho cô hầu của lệnh bà một chai cồn thuốc phiện rất lớn, vậy nên lệnh bà đã ngủ rất nhanh. Bà Marguerite bảo cô hầu không đánh thức lệnh bà để cái răng có thể bị nhổ ra trước khi bà thức dậy”

“Ôi trời”, Eleanor nói. “Nhưng chị nghĩ mẹ cũng thích ngủ hơn. Bà không thích chịu đau”

“Ai mà thích?”, Anne nói. “Xem chừng sáng nay chị sẽ trèo lên ngựa nhỉ, Eleanor? Em phải nói, bộ đồ cưỡi ngựa đó đúng là đáng yêu và em thậm chí còn không tự mình chọc nó nữa chứ”

Eleanor nhìn xuống người mình. Gần như lần đầu tiên kể từ khi tới đây, cô mặc một bộ đồ mà tự mình đã đặt may. Bộ đồ cưỡi ngựa này được làm từ lụa gân màu xanh dương với cổ áo bẻ sâu ở phía sau.

“Em đặc biệt thích đuôi tôm của chiếc áo chị mặc”, Anne nói thêm.

“Vì sao đàn ông có thể mặc áo đuôi tôm mà phụ nữ thì không?”, Eleanor đồng ý kéo cái mũ cao xuống che mất thêm một tí. Nó cũng có màu xanh, và có hai núm tua sinh động dài tới vai cô.

“Em có thể gửi lời chúc mừng cho hôn ước của cô với công tước Villiers không thưa tiểu thư?”, Marie hỏi.

“Không cần đâu”, Anne nói ngay. “Chị gái tôi đã quyết định không cưới ngài công tước rồi.”

“Lũ trẻ đó!”, Marie kêu lên ngay lập tức, vỗ tay. “Em hoàn toàn hiểu, thưa tiểu thư. Toàn bộ gia nhân đều chấn động”

“Chấn động?”, Eleanor lặp lại. “Có vẻ là một cách nói kỳ cục”

“Popper là một người hết sức sùng đạo, cô hiểu rồi đấy. Ông ta bắt toàn bộ hầu gái cầu nguyện ba lần một ngày. Rồi công tước mang lũ trẻ đó vào nhà và tất nhiên họ...”,cô ta khựng lại.

“Chúng là con hoang”, Anne nói tiếp một cách vui vẻ.

“Popper đã quẫn trí khi đứa đầu tiên tới lắm rồi, nghĩ rằng thằng nhóc là một chân của quỷ Sa Tăng. Nhưng tiểu thư Lisette chỉ bảo ông ta đừng có khó chịu thế, và tất nhiên, công tước Villiers chẳng thèm bận tâm đến Popper.”

“Ta chắc chắn là anh ta chỉ vẫy các ngón tay một cách khinh khinh”, Eleanor nói.

“Ngày đầu tiên không tệ lắm, nhưng rồi khi hai cô bé tới... chà, dưới gác xuất hiện một vụ náo động khủng khiếp. Popper chẳng là gì so với bà Busy, đầu bếp. Bà ta bảo các cô hầu ở trên gác là linh hồn bất diệt của họ có thể lâm nguy nếu dọn dẹp vỉ lò trong phòng trẻ. Và bà ấy liên tục đưa bột lên gác bởi vì bà ta nói thịt gây ra ảnh hưởng gì đó tới da thịt và gây ra những phản ứng xác thịt điên rồ... Em nghĩ mình đã nhớ chính xác đấy”

“Đúng là độc ác”, Elenaor nói quyết liệt. “Chúng là những đứa trẻ ngây thơ và chúng nên được đối xử tử tế. Có phải em vừa nói tên đầu bếp là Busy không nhỉ?”

“Bà Zeal - của - xứ - Land Busy”, Marie nói.

“Zeal của gì cơ?”

“Zeal-của-xứ-Land Busy”, Marie lặp lại. “Chồng của bà ấy là một nhà thuyết giáo nổi tiếng của Luân Đôn - một người theo Thanh giáo, tất nhiên cho tới khi ông ấy chết vì ăn quá nhiều thịt lợn và bà ấy buộc phải làm việc.”

“Đúng là rác rưởi”, Eleanor nói. “Em đang nói là Popper tán thành loại hành vi bất thường này sao?”

“Chà, ông ấy có nhưng cũng không. Ông ấy đã nói với tiểu thư Lisette về chuyện bột và cô ấy nói một ít bột chẳng hại gì đến chúng, và Popper nên duy trì hòa bình trong gia nhân. Từ những gì họ nói thì tiểu thư Lisette không thích dính dáng đến những vấn đề của gia nhân. Và em sợ là bà Marguerite toàn đi du lịch”

“Chậc, giờ thì bà ấy đang ở đây rồi, và bà ấy phải bạt tai Zeal-của-xứ-Land Busy chứ”, Eleanor nói.

“Thật ra thì bà Marguerite không có đây”, Marie nói. “Sáng nay bà ấy đã dậy sớm rồi cùng ông Bentley đi du lịch tớ Royal Tunbridge Wells. Bà ấy đã để lại tin nhắn cho cô ấy”

“Bà Marguerite có một cuộc sống đến là thú vị nhỉ!”, Anne nói đầy vui sướng. “Em mong là mình cũng được như vậy, nếu em trở thành góa phụ. Dù em cũng không ước bị như thế”

“Chị sẽ tự đi vào bếp vậy”, Eleanor nói. Cô đang trải qua một cơn giận dữ bùng nổ, nó quét sạch mọi cảm giác u uất khác. Cô ghét cảm giác u uất. “Chị sẽ mang theo Hàu”, cô nói thêm.

Nếu Lisette để trẻ con trong nhà mình chẳng được cho ăn gì ngoài bột, thì đơn giản là cô ta sẽ phải chịu đựng sự hiện diện của một con cún con vui tươi, béo mập thôi.

“Hãy tiến lên và chinh phục chúng!”, Anne nói, ngồi yên ổn trong giường. “Có lẽ em sẽ gặp chị tại bữa tối, và có lẽ không. Tất cả phụ thuộc vào chuyện liệu sẽ có một bộ áo giúp đè sấp lái lâu đài này hay không.”

Eleanor đi xuống cầu thang trước, định sẽ kéo theo Popper và đưa ông ta đi cùng. Rõ ràng ông ta là một mắt xích trọng yếu trong đám gia nhân, nhưng ít nhất ông ta có thể hỗ trợ cô khi nói đến việc trẻ con cần nhiều thức ăn hơn bột.

Hàu bắt đầu sủa một cách hăng hái ngay khi họ vòng qua khúc quanh cầu thang, nên cô nhìn xuống và thấy Villiers đang đứng ở sảnh chờ.

Trong một giây tim cô nện thình thịch - cô đã rất vui khi chơi đùa với anh, nghĩ đến việc cưới anh nhưng rồi nhớ ra anh đã chọn Lisette thay vì cô. Nên cô nói. “Hàu, im lặng”, không lớn tiếng nhưng trong tông giọng cô hẳn chưa đựng một điều gì đó bởi vì nó làm chú chó vâng lời.

Công tước vẫn lịch sự như thường, tức là chẳng lịch sự cho lắm. Anh có cái cách cúi chào mang ẩn ý là mình cao quý đến mức chẳng cần bận tâm đến những lễ nghi đó.

Vậy nên, cô không nhún chào anh, chỉ đeo găng tay vào. Cô sẽ không chạm vào bất kỳ thứ gì trong bếp của bà ‘Zeal-của-xứ-Ăn-chặn’ với bàn tay trần. Anh nhướng một bên lông mày lên.

“Khi ngài cúi chào theo cái cách cho thấy ngài quan tâm đến nó thì tôi sẽ bận tâm đến việc khụy gối chào lại ngài”, cô trao cho anh một nụ cười ngọt ngào. Rồi cô quay sang nhìn Popper. “Tôi sẽ rất cảm ơn nếu ông dẫn tôi xuống bếp”

“Gì cơ, thưa tiểu thư?”, ông ta nói, bắt đầu lắp bắp bởi vì ông ta chính là kiểu đàn ông đó.

Eleanor là con gái của mẹ cô, dù cho cô không thường chọn cách thể hiện ra như vậy. Cô ghim chặt viên quản gia vào tường bằng một ánh mắt và rồi nói, hết sức nhẹ nhàng. “Nhà bếp, Popper.”

Hàu khẽ rên ừ ừ cạnh chân cô. Ít nhất cũng có người biết khi nào thì cô đang bàn tính chuyện nghiêm túc.

“Tất nhiên, thưa tiểu thư”, Popper kêu lên, mở cánh cửa bọc vải len xanh lục ở cuối sảnh chờ nhanh đến mức nó đập mạnh vào tường.

“Eleanor?”, cô nghe Villiers nói sau lưng

Cô nhìn anh qua vai. “Vấn đề liên quan tới công việc quản gia”, cô nói lạnh lùng. “Ngài cứ tiếp tục làm bất kỳ việc gì mà mình đang làm đi. Chơi cờ vua hay gì đó.”

Cô nghe anh khịt mũi. Anh theo cô đi qua cửa, những cô chẳng thèm bận tâm đến anh.

“Kể cho tôi nghe về bà Zeal-của-xứ-Land đi, Popper”

“Tôi hy vọng rằng bữa sáng làm cô hài lòng, thư tiểu thư?”, Popper chạy ngược trên hành lang của người hầu, với nguy cơ bị va vào tường bất kỳ lúc nào. Khuôn mặt tròn của ông ta nhăn lại đầy lo lắng.

“Hoàn toàn chấp nhận được”, Eleanor nói khô khan. “Dù không có lời cầu nguyện nào được thốt ra khi ăn trứng.”

“Cầu nguyện sao?”, Villiers lặp lại

Họ đến bếp. Popper mở cửa rồi nép mình vào tường để cô đi qua.

“Cầu nguyện?”, Villiers hỏi lại, sau Eleanor vài bước chân. Nhưng cô đã biến thành một người phụ nữ quyết chí đi gây chiến, một sinh vật mà anh đã biết, nên cũng không ngạc nhiên khi cô lờ anh đi.

Nhà bếp đồ sộ này và vẻ như chẳng thay đổi mấy từ thời trung cổ. Một bức tường có một chiếc lò sưởi nước với năm cái xiên đang quay phía trước, nhờ một cậu bé ngủ gà gật đang vận hành một cối xay guồng nào đó bằng chân. Từng phân một của những bức tường khác chất đầy những giá đồ đựng đồ sứ, được dựng thẳng nhờ những cái chốt gỗ nhỏ. Có hàng dãy tách trà được xếp ngăn nắp và trang trí bằng những dây hành và tỏi. Trên cao treo những dải xúc xích và các lát thịt mà Villiers không nhận biết là thịt gì.

Hẳn phải có tới mười người đang làm việc, bưng bê thức ăn, quấy thức ăn trên một cái lò lớn bằng sắt, rửa bát đĩa, hay một quý ông lớn tuổi khác thì đang ngủ trong gốc.

"Tiểu thư Eleanor. Công tước Villiers". Popper rống lên.

Một người phụ nữ to con quay người khỏi bếp lò và nheo mắt nhìn họ. "Tôi không đồng ý cho đi thăm quan bếp của mình", bà ta quay đầu. "Wiless, nếu mày không quay mấy cái xiên đỏ liên tục thì tao sẽ đặt mày lên trên một trong những cái xiên đó đấy!"

"Chị Busy", Popper nói, vặn vẹo tay. "Hãy chào đón công tước và tiêu thư đây. Hãy rộng lượng, chị Busy, hãy rộng lượng!"

Eleanor đi vào giữa bếp. Bà đầu bếp có đôi má đỏ rực và đôi mắt ti hít, không kể đến một cái muôi khổng lồ đang chảy nước tong tỏng.

"Ta thích có thịt hun khói trong bữa sáng", cô nói, đi tới trước như thể cái muôi khó có gì đáng sợ.

Đôi mắt ti hí của đầu bếp nheo lại. "Tôi không thích thịt lợn", bà ta nói, một cách chói tai. "Thứ hương vị được sùng bái quá đáng, tôi gọi nó như thế đấy. Mà cô đang làm gì đấy, sao lại mang một con chó vào bếp của tôi"

"Thịt hun khói là thịt, và là loại thịt bổ dưỡng", Eleanor nói lạnh lùng. Trước đây Villiers chưa từng nghe thấy cô nói bằng tông giọng đó bao giờ, và anh thấy mừng vì điều đó. "Ta muốn thịt hun khói và trứng được đưa lên phòng trẻ ngay lập tức"

Đầu bếp vứt cái muôi vào cái chảo lớn mạnh đến mức khiến nước xúp đang sôi bắn ra bếp và sàn nhà. “Vậy ra đó là ý định của cô!”

“Đúng vậy”, Eleanor tuyên bố.

Vì sao cô lại làm nhặng xị về bữa sáng của lũ trẻ chứ? Villiers đáng ra có thể bảo cô rằng Tobias đã lo liệu được mọi chuyện, với số tiền hối lộ mà nó đưa cho người hầu, nhưng anh không có thời gian để xen vào.

“Thức ăn không phải để nhồi vào bụng cho thỏa mãn thói phàm ăn hay tham lam”, bà đầu bếp nói the thé. “Cũng không phải để cho những kẻ đáng ghê tởm trong mắt của Cháu được ăn”

Đến giờ Villiers mới nhận thấy đang cầm một cái roi ngựa, và anh trở nên hơi lo lắng. Cô đang rê ngón tay trên roi như thể nó là một dải ruy-băng thanh nhã. Bà Busy trông không giống như người phụ nữ dễ hăm dọa.

“Ta hẳn sẽ do dự khi phân loại bất kỳ người nào vào mục ăn uống xa láng để thỏa mãn thói háu ăn”. Eleanor nói, mắt cô nấn ná một cách không mấy dễ chịu trên những đường cong phải thú nhận là béo tốt của bà đầu bếp. “Nhưng ta biết rõ rằng những đứa trẻ đó không thể lớn với chế độ ăn uống toàn bột”

Villiers đông cứng.

Đôi mắt ti hí ác độc của bà Busy liếc sang nhìn anh rồi quay lại nhìn Eleanor. “Thịt sinh ra những ham muốn xấu xa! Nhưng thói quen điên rồ! Lũ trẻ đó là nòi giống của ác quỷ và chúng có thói háu ăn mạnh mẽ.”

“Bà mới mang khuôn mặt xấu xa của ác quỷ”, Eleanor nói, bước lên trước một bước.

Cô không làm gì với cây roi, nhưng bà đầu bếp vẫn chùn bước.

“Nếu bà không đưa lên gác một đĩa thịt bổ dưỡng, bao gồm ít nhất hai loại thịt, trong vòng một giờ tới, ta sẽ tống bà ra đường, bà Zeal-của-xứ-Land Busy. Bà sẽ không còn bận rộn nữa đâu. Bà hiểu ta nói gì chứ?”

Bà Busy không trả lời. Một giọt mồ hôi chảy xuống trán bà ta.

"Bà ấy hiểu mà", Popper nói, nhảy vào giữa họ. "Bà ấy hiểu mà, phải không, chị Busy? Bà ấy biết trẻ con là những sinh vật vô tội không thể bị trách cứ vì hoàn cảnh ác nghiệt mà chúng sinh ra. Trẻ con, chị Busy", ông ta nài nỉ. "Chỉ trẻ con thôi"

"Phải", bà đầu bếp nói chậm chạp.

Villiers đứng sau lưng Eleanor, sự thật của câu chuyện dần ngấm vào đầu anh. Rõ ràng là món bột mà Tobias phàn nàn không phải chỉ là chế độ ăn uống thông thường cho trẻ em của bà Busy, mà là một hành vi tẩy rửa. Tạ ơn Chúa, Tobias đã tự chăm sóc mình.

Khuôn mặt Eleanor trông như được tạc từ loại đá hoa cương nguyên chất nhất, như thể nữ thần Athena hạ phàm.

Bà Busy không phải là đối thủ của cô. "Tôi sẽ gửi bữa sáng lên cho chúng." Bà ta nói, hạ giọng xuống.

"Và mọi bữa ăn, chừng nào lũ trẻ đó còn ở đây. Nếu ta nghe nói có sự thiếu thốn nào đó dù là nhỏ nhất, nếu bà bỏ nhầm một loại thảo mộc hay quên một loại gia vị thì ta sẽ quay lại"

"Tôi sẽ không. Tôi chỉ đơn thuần tìm cách để uốn nắn lũ..."

Có thứ gì đó trong ánh mắt Eleanor cảnh cáo cô không chấp nhận lời giải thích của bà ta.

"Tôi sẽ gửi lên những bữa ăn tuyệt hảo", bà Busy nói, hấp tấp.

"Tốt", Eleanor nói. "Vậy thì ta sẽ chào tạm biệt bà, bà Zeal-của-xứ-Land Busy, Hàu, đi thôi"

Villiers chờ tới khi cô rời bếp, bởi vì không muốn Eleanor cảm thấy rằng anh không tin tưởng mức độ thành công của cô. Bà Busy không động đậy, chỉ chờ đợi với đôi mắt dán chặt lên anh. "Các con của ta không ghê tởm", anh phát biểu, nghe thấy giọng nói lạnh lùng của chính mình và biết rằng

chỉ có rất ít người đủ dũng cảm để chịu đựng âm thanh ấy mà không chùn bước.

"Đúng là không phải", bà Busy đồng thuận một cách sốt sắng, cho thấy rằng bà ta không phải một trong những người dũng cảm.

Villiers quay người bỏ đi.

"Nhưng ngài thì có đấy!", bà ta bật ra. "Đích thực, tôi phải nói ra sự thật là ngài cư ngụ trong chiếc lều của những điều xấu xa và thỏa mãn thói phù phiếm của con mắt."

Rõ ràng là bà ta không thích thú gì áo của anh. Hoặc có lẽ các đường thêu là thứ khích lệ bà ta lên tiếng chỉ trích.

"Tôi được các linh hồn khuyến khích nói vậy!" Bà Busy khăng khăng nói.

"Miễn là chiếc lều của những điều xấu xa luôn thùa mứa nụ cười của những người phụ nữ xinh đẹp.", Villiers nói. "Thì ta luôn rất vui."

"Chị Busy", Popper nài xin. "Xin chị đấy, chị Busy, hãy cân nhắc lại địa vị của mình trong đời."

"Và trong khi bà ngẫm nghĩ về điều đó, bà Busy, có thể bà nên nghĩ thêm về việc ta có thể sẽ cưới nữ chủ nhân của bà, tiểu thư Lisette", Villiers nói. "Trong trường hợp đó thì ngôi nhà này sẽ trở thành một cái lều khổng lồ cho bản tính xấu xa của ta đấy. Và rồi bà, bà Busy, sẽ cần phải ném mình lên con đường thánh hóa bởi vì ta rất có thể sẽ đưa sáu đứa con của mình đến sống dưới mái nhà này. Phòng trường hợp bà còn băn khoăn, không đứa nào trong sáu đứa được thụ thai dưới danh nghĩa hôn nhân"

"Sáu!", bà ta thở dốc, ngã ngửa ra sau và nhìn anh nhu thể là ác quỷ. "Ngài nói dối. Không người đàn ông nào lại thấp kém đến thế dưới bầu trời của Chúa"

Chẳng hiểu làm sao, Villiers lại bắt đầu thấy thích thú. "Bà đang nghiến răng sao, bà Busy? Bà đang phát ra một thứ âm thanh mới kỳ cục làm sao"

“Ngài là một gã Nebuchadnezzar Je ne sais quoi[1] - Một Nebuchadnezzar xấu xa, đến mỉa mai tôi!”, bà Busy nói

[1] Je ne sais quoi - Tiếng Pháp: Điều khó tả bằng lời.

Một trong những cậu bé bê đồ cười khúc khích.

“Chị Busy”, Popper nài xin.

“Ta phải đi đây”, Villiers nói kèm một cái cúi chào bay bướm. “Cả ơn bà vì cuộc trò chuyện thú vị này.”

Popper chạy theo anh ra hành lang. “Xin ngài thứ lỗi, thưa đức ngài”, ông ta nói, thở hổn hển.

Villiers ngừng lại. “Bà ta có họ hàng gì với ông à?”, Popper vung vẩy tay. “Bà ấy là chị tôi, thưa đức ngài. Bọn tôi theo Thánh Giáo, ngài thấy đấy, nhưng chị ấy hơi quá sùng đạo và rồi chị ấy cưới Zeal-của xứ-Land, và tôi e là chị ấy trở nên khá cứng ngắn. Chị ấy cần vị trí này. Chị ấy không có chỗ nào để đi và Zeal-của-xứ-land đã quyên tất cả tài sản cho nhà thờ.”

“Ông ta đã quyên mọi thứ cho nhà thờ sao?”

Popper gật đầu. “Với đòi hỏi là họ cầu nguyện cho linh hồn ông ấy bốn lần một ngày trong suốt một năm. Một việc mà họ sẽ làm, bởi vì hóa ra anh Busy lại có một điền trang tương đối rộng. Nhưng không may thay di chúc của anh ấy khiến chị tôi lâm vào cảnh nghèo túng và cần việc làm. Đức ngài, xin hãy làm ơn, tôi biết chị ấy là một phụ nữ hung hăng. Nhưng cái chết của anh Busy khiến chị ấy trở nên chua chát”

“Ta có thể hình dung”, Villers nói, đẩy cánh cửa bọc len dẫn ra sảnh.

Họ bước vào một đám lộn xộn. Hàu đang sủa điên cuồng và chạy vòng tròn, Eleanor đang hét, một trong những người hầu đang đuổi theo con chó, và Lisette đang đứng trên bậc thang thứ hai hay thứ ba gì đó, gào thét. Popper lao vội vào giữa đám người đó, thốt ra những câu quở trách vô dụng bằng giọng the thẻ.

“Im lặng!”, Villiers rống lên.

Tất cả tuân lệnh ngoại trừ, đúng là điển hình, Eleanor. Cô quay phắt lại, tay chống hông, và nói qua hàm răng nghiến chặt. “Hãy hộ tống Lisette đi bất kỳ nơi đâu trước khi tôi làm một việc gì đó mà mình có thể - hoặc có thể không... hối hận”.

Hàu đã ngồi bệt xuống và đang nhìn anh với một tư thế chăm chú khá là quyến rũ, nên Villiers giơ một ngón tay lên với người hầu, anh ta bế con chó lên. “Đưa nó ra ngoài”, anh ra lệnh trước khi quay lại nhìn Lisette.

Cô đang bám chặt lấy lan can, mặt rút sạch máu. Mặc dù đã ngừng hét nhưng rõ ràng cô vẫn đang tê liệt vì sợ hãi.

“Lisette”, anh nói, đi tới chân cầu thang.

Cô ta nhìn anh, mặt nhợt nhạt đến đáng thương, đôi mắt xanh dương mở to.

“Cô bé tội nghiệp.”, anh nói, và chìa tay ra. Cô rơi vào tay ngài công tước và anh bế cô ta lên. Cô ta tựa đầu vào vai anh một cách tin cậy như thể mình là một đứa bé.

“Hãy đưa cô ấy vào phòng khách”, Eleanor nói. “Tôi sẽ ra ngoài và bảo đảm Hàu nằm ngoài tầm mắt”, cô nói đều đều, không chút cạnh khóe, nhưng Villiers có thể đọc vị giọng cô một cách dễ dàng.

Anh nhìn xuống mái tóc như vàng đang chảy của Lisette. Cô không phải là một sinh vật dũng cảm, nhưng biện hộ cho cô vào thời điểm này cũng chẳng được ích gì. Bên cạnh đó, Eleanor đã hầm hầm lao ra cửa để đi theo Hàu rồi.

Nên anh đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế so-pha. Sau một lúc Lisette rời khỏi lòng anh, ngồi xuống cái ghế băng bên cạnh. “Em khá là vô lý đối với lũ chó”, những giọt nước mắt lớn khiến mắt cô sáng long lanh. “Em ghét mình nhát gan như vậy lắm.”

“Rất nhiều người sợ chó”, anh nói, cố ra vẻ an ủi, mặc dù thông cảm không hẳn là sở trường của anh. “Không cần phải xin lỗi”

“Hàu có lẽ là một chú chó khá dễ thương”, cô ta đang vặn các ngón tay. “Chỉ là năm ngoái em đã có một trải nghiệm kinh khủng trong làng. Một con chó hung dữ đã đe dọa tất cả mọi người, và trong quảng trường có nhiều trẻ con. Em phải bảo vệ chúng”

“Khủng khiếp”, Villiers chỉ nghe loáng thoáng.

“Nếu chúng ta cưới”, Lisette nói, “ngài phải hứa với em rằng chúng ta sẽ không có chó săn trong điền trang.”

“Nếu chúng ta cưới?”, anh lặp lại, giật mình chú ý

Đây là lần thứ hai trong chưa đầy vài ngày một người phụ nữ tuyên bố về cuộc hôn nhân trong tương lai gần của họ mà không thèm chờ anh cầu hôn. Trong trường hợp này, anh thậm chí còn chưa đề cập tới vấn đề hôn nhân, điều đó khiến cho lời tuyên bố của cô ta có vẻ quá mức tự tin.

“Phải”, Lisette nói, rõ ràng là chút lay động trước sự ngạc nhiên trong giọng anh. “Em thật sự đang cần nhắc việc đó đấy, Leopold. Em thích các con của ngài lắm”

Tất nhiên, đây cũng là lý do anh cũng đang cân nhắc việc đó. Vì cô sẽ là một người mẹ rộng lượng, tuyệt vời cho những đứa con tạp chủng của anh.

Cô ra mỉm cười với anh “Em nghĩ chúng ta sẽ hợp nhau, đặc biệt vì anh không có chó”

Không có chó nhưng có sáu đứa con. Đa số phụ nữ sẽ vừa la hét vừa bỏ chạy, nên có vẻ như anh đã tìm được người phụ nữ hoàn hảo. Ít nhất thì từ gốc độ đó.

“Sao bây giờ ngài không hôn em nhỉ?”, Lisette hỏi. Mắt cô không khác gì màu bầu trời ngoài cửa sổ. Tất nhiên là anh muốn hôn cô.

Anh cúi người xuống và đặt một nụ hôn dịu dàng lên môi cô. Chúng có màu hồng nhạt, rất mềm mại.

“Em thích hôn”, cô ta nói, khẽ thở dài. Cô ta đặt một tay lên ngực anh. “Ngài có thích hôn không, Leopold?”

“Tất nhiên”, anh nói, tự hỏi mình đã vướng vào cái quái quỉ gì. Chính sự ngọt ngào tươi mát đã biến cô thành một lựa chọn hoàn hảo để làm vợ. Anh sẽ phải từ tốn, tử tế và hy vọng rằng mình không héo mòn vì nhạt nhẽo trong khi hôn

“Tất nhiên, em cũng thích những việc khác khi lên giường cùng đàn ông nữa”, cô ta nói.

Anh chớp mắt.

“Hôn em lại đi”, cô ta thủ thỉ, bĩu môi. Anh tuân theo hôn lên đôi môi mềm mại của cô ta. Lisette hẳn không có ý như vậy khi thốt ra lời bình đó đâu nhỉ.

“Em thích gì khi lên giường với đàn ông cơ?” anh hỏi.

Cô ngẩng lên nhìn qua hàng lông my một cách e thẹn “em chắc chắn rằng ngài có thể dạy em rất nhiều.”

Lisette là hình mẫu chuẩn xác của một trinh nữ đáng kính. Không giống Eleanor đang cáu bẳn, người rõ ràng là đã ngủ cùng Gideon trước khi anh ta bỏ đi cưới Ada. Và cũng không giống cô ở những mặt khác nữa, bởi vì Eleanor có mánh lới làm máu đàn ông như cháy lên chỉ bằng việc nhìn gã đó.

Trong khi đôi mắt xanh ngọt ngào của Lisette thật an bình.

“Hôn em lại đi”, cô ta nói, vòng một cánh tay thon thả qua cổ anh.

Anh lại cúi đầu và lần này rê lưỡi dọc viền môi cô. Anh hơi sợ rằng cô có thể tỏ vẻ đoan trang - không phải trinh nữ luôn bối rối trước nụ hôn đầu thật sự của họ.

Nhưng cô mở miệng ra một cách khá sẵn lòng. Họ chơi đùa lưỡi nhau một lúc, và cô thậm chí còn vuốt ve vai anh.

Họ sẽ ổn trên giường thôi.

Nhưng sự thật là anh cứ nghĩ mãi về Eleanor, và cái cách cô rên rĩ những âm thanh khẽ khàng ngớ ngẩn khi hôn anh... Điều đó không thể chấp nhận được.

Anh đã xác định số phận của mình từ thời điểm cho phép Tobias được thụ thai. Anh không thể đảo ngược những sai lầm từng ấy năm, nhưng anh có thể lựa vợ một cái tỉnh táo thay vì chọn một người dựa trên dục vọng.

Bởi vì thật quái quỷ, anh thấy thèm khát Eleanor. Kể cả nghĩ về cô cũng khiến anh cứng lên. Nhớ lại cái cách anh cúi người áp vào cô trên ban công, và mông cô rúc...

Anh thức tỉnh thì phát hiện ra Lisette đang phải đối sức mạnh của miệng anh. "Thật là, Leopold", cô càu nhàu. "Em biết ngài mang dục vọng của đàn ông, nhưng đâu cần phải thái quá như thế chứ."

Chưa bao giờ, trong suốt quãng đời phí hoài của mình, anh từng hôn một người phụ nữ trong khi lại mải mê nghĩ về một phụ nữ khác. Anh làm mình kinh hãi - một nhiệm vụ không dễ dàng chút nào. "Tôi sẽ không bao giờ làm vậy nữa", anh tuyên bố. "Tôi xin lỗi"

Lisette mỉm cười lộ lúm đồng tiền với anh. "Thật ra thì em khá vui khi thấy sức mạnh..." cô ta ho khan một cách yêu kiều..."... dục vọng của ngài nhìn Eleanor và cứ nghĩ có lẽ ngài có tình cảm với cô ấy."

"Quyết định không kết hôn là quyết định chung", anh nói, giọng anh phát ra gay gắt hơn dự tính.

"Em rất mừng khi nghe điều đó!", Lisette nói, lún đồng tiền của cô lại hiện ra. "Dù rằng bình thường em hay lo lắng về các cuộc cạnh tranh như Eleanor rất hỏm hỉnh. Và cô ấy có một vẻ mà je ne sais quoi nhưng khiến cô ấy hết sức hấp dẫn đàn ông."

"Tôi biết"

"Và", Lisette tiếp tục. "cô ấy thật sự thông minh. Khi còn bé bọn em hay

chơi cờ vua và cô ấy toàn thắng. Cô ấy đánh bại cả anh trai mình và cả cha em."

"Cờ vua?", Villiers nói. "Cô ấy chơi cờ vua sao?"

"Ngài không biết sao? Em tưởng cô Marguerite từng bảo rằng ngài cũng khá thích nó, không phải sao?"

"Em có thể nói vậy", anh nói. Vì anh là một trong ba kỳ thủ hàng đầu trong vương quốc.

"Ngài thấy đấy, một người khác của em cũng là một kỳ thủ khá giỏi. Nên vào mùa hè cô ấy dạy tất cả mọi người chơi cờ và sắp xếp bọn em vào các cặp đấu."

"Tên bà ấy là gì?", Villiers nói, nheo mắt nhìn qua cửa sổ. Một cỗ xe vừa đi tới, nhưng anh không thể nhìn rõ liệu nó có gia huy trên cửa hay không.

"Rossmund Patton", Lisette nói. "Ngài đã gặp bà ấy chưa?"

"Tôi đã chơi cờ với bà Patton ở câu lạc bộ cờ vua", Villiers nói. "Bà ấy là người phụ nữ duy nhất đã giành được quyền gia nhập câu lạc bộ cho tới gần đây, khi nữ công tước Beaumont giành được một vị trí."

"Chà, nếu thế thì em chắc chắn Eleanor cũng có thể làm được như vậy. Hồi xưa cô ấy toàn đánh bại bà Rosamund. Em nghĩ Eleanor có lẽ là người phụ nữ thông minh nhất mà mình biết."

"Tôi nghĩ em là một trong những người phụ nữ tử tế nhất mà mình từng biết", Villiers nói, đặt một nụ hôn lên miệng cô. "Không có mấy quý cô tán dương một người phụ nữ khác như em đâu"

Toàn bộ khuôn mặt của Lisette sáng lên khi cô mỉm cười. "Phụ nữ có thể đối xử với nhau thật ngốc nghếch! Đàn ông đến rất dễ dàng nhưng những người bạn nữ thì không. Chúa ơi, nhìn kìa! Chúng ta có một vị khách khác", cô ta vỗ tay, nhảy bật dậy. "Thật vui làm sao! Em đã không có khách suốt ba mươi ngày chủ nhật rồi, và giờ đây rõ ràng là có cả một cơn mưa người tới!"

"Trên cửa xe có gia huy", Villiers nói.

“Vậy thì em nghĩ đó là Astley”, Lisette nói.

“Gì cơ?”

Cô quay sang nhìn anh. “Công tước Astley, tất nhiên rồi. Tối qua ở bữa tối ngài không nghe chuyện sao? Vợ anh ta đã mất, anh ta sẽ đến vì Eleanor.”

Villiers túm lấy cánh tay cô. “Ý em là gì?”

Lisette nhíu mày cho tới khi anh nới lỏng tay và rồi cô tặng anh một nụ cười. “Em nói, đó là công tước Astley, đến tìm Eleanor, tất nhiên rồi.”

“Nhưng...”

“Ồ, em quên mất. Có lẽ ngài không biết. Hồi bé họ đã yêu nhau. Và rồi anh ta buộc phải cưới một người phụ nữ tên Ada. Điều đó thật buồn”

“Làm sao em biết được những chuyện này?”

“Em đã bảo ngài rồi! Hồi còn bé bọn em toàn chơi với nhau, và thỉnh thoảng bọn em vẫn thư từ. Dẫu sao đi nữa, Astley... em nghĩ tên anh ta là Gideon, dù em chưa hề gặp. Anh ta... yêu Eleanor. Và cô ấy cũng yêu anh ta, nên em nghĩ anh ta sẽ đến tìm cô ấy..”

“Anh ta đến tìm cô ấy sao?”

Lisette ngước lên nhìn anh. “Eleanor không phải loại phụ nữ mà bất kỳ người đàn ông nào có thể quên được”, cô chỉ ra.

“Tất nhiên đó không phải Astley”, Villiers tuyên bố. “Vợ anh ta chỉ vừa xuống mồ thôi mà”, anh chìa cánh tay ra

“Em sẽ ra ngoài để xem”, Lisette nói, và cô thật sự chạy ra ngoài mà không chờ anh hộ tống.

Villiers quyết định rằng quy tắc xử sự của quý ông không bắt người ta phải lon ton đuổi theo một người phụ nữ đang chạy, nên anh bước ra sảnh với tốc độ vừa phải.

Không cần bận tâm đến sự thật là anh đang kìm lại mong muốn đi nhanh hơn và nhanh hơn nữa. Tất nhiên đó không phải là Astley. Dù có phải đi nữa thì cũng chẳng quan trọng với anh.

Anh không muốn cưới Eleanor, anh sẽ cưới Lisette. Điều duy nhất làm anh bận tâm là sự thật sẽ có một vụ tai tiếng kinh hoàng nếu Eleanor lao tới bên người công tước Astley chỉ vài ngày sau khi vợ anh ta mất.

Không thể nào. Anh biết Astley. Người đàn ông đó định nghĩa nên từ "tuân thủ quy tắc". Astley suy nghĩ cẩn trọng như chính anh khi chọn Lisette làm vợ. Astley là một người đàn ông lý trí.

Các công tước phải là những người đàn ông lý trí. Họ không thể đơn giản bỏ đi và làm bất kỳ việc gì mình thích. Anh rảo bước nhanh hơn. Cỗ xe hẳn là chở cha của Lisette, càng tốt, bởi vì anh sẽ đưa ra yêu cầu chính thức xin được kết hôn với Lisette. Không kể đến sự thật là có ai đó đã nhắn tới cuộc đính hôn nổi tiếng giữa Lisette và con trai của điền chủ Thestle hàng xóm. Không phải Roland, mà là một cậu con trai khác. Anh cho là điều đó cũng cần phải xử lý.

Luôn có khả năng là Gilner sẽ từ chối anh, vì những đứa con hoang của anh hoặc hôn ước đang tồn tại của Lisette. Nhưng khi anh quan sát kỹ càng điền trang của Gilner, anh nghi ngờ điều đó. Gilner rõ ràng không phải người quá khắt khe về khuôn phép. Con gái ông ta được giám sát bởi một người phụ nữ sống chung một cách trơ trẽn cùng người bạn tận tụy của bà ta.

Hơn nữa, từ những gì anh thấy, bà Marguerite dành rất nhiều thời gian để đi du lịch. Không có người họ hàng lớn tuổi nghiêm khắc nào ở trong nhà, được giao nhiệm vụ làm lá chắn ngăn cản những người theo đuổi tán tỉnh Lisette bất kỳ lúc nào và bất kỳ nơi đâu anh ta muốn. Thực ra thì, nếu anh muốn, anh hẳn có thể nhảy van-xơ vào tận phòng ngủ của Lisette và cướp mất đời con gái của cô.

Thậm chí sẽ chẳng có ai nhận thấy, nhiều khả năng là thế.

Dù anh cũng sẽ không làm điều đó, bởi vì...

Anh đi xuống các bậc thềm trước cửa với cảm giác như một thằng ngốc. Cỗ

xe không mang gia huy của Gilner. Một nhóm người nhỏ đang đứng trước các bậc thềm, và Lisette xoay người lại, vẫy tay.

"Leopold! Đến đây!"

Anh đi tới, biết rõ sự thật trong chính ruột gan của mình.

"Ngài thấy chưa?", cô ta nói một cách vui vẻ, luồn tay vào tay anh. "Em đã bảo ngài thế rồi mà"

Eleanor đang bị khóa chặt trong vòng tay một người đàn ông khác.

Không phải một người đàn ông nào khác mà là Gideon, công tước Astley, là một người đàn ông đặc biệt đẹp trai. Không cao cho lắm, nhưng ai còn cần chiều cao khi anh ta đã có vẻ đẹp?

Villiers hít một hơi thật sâu.

Gideon đang hôn Eleanor trước mặt em gái Anne của cô, Lisette, quản gia, ba người hầu, những người giữ ngựa - và mẹ của Eleanor, nữ công tước. Bà ta đang mỉm cười, Villiers nhận ra với một cú sốc khác. Không phải với sự tán thành miễn cưỡng khi bà đón nhận tin tức rằng anh, công tước Villiers, sẽ cưới con gái bà, mà với một loại vui sướng bất ngờ, tột độ.

Và Eleanor? Anh chỉ có thể thấy đầu cô, nhưng tay Gideon vò tóc cô, ôm cô với sự dịu dàng mà đến cả anh, một gã khốn nạn lạnh lùng cũng cảm thấy... điều gì đó.

"Nó không lãng mạn sao?", Lisette nói, siết tay anh.

Anh phải dùng hết ý chí mới không giật tay ra.

"Họ rất yêu nhau. Cô ấy đã chờ anh ta, Và anh ta đến với cô ngay giây phút đầu tiên có thể. Em nghĩ trong suốt những năm qua ngày nào anh ta cũng nghĩ về cô ấy"

Anh có thể tưởng tượng ra điều đó.

Không may thay là thế.

CHƯƠNG 20

Nữ công tước Montague đang mỉm cười với niềm hạnh phúc mãnh liệt mà Eleanor đã không được thấy kể từ khi anh trai cô lên chức thiếu tá. "Cứ chờ tới khi cha con biết được chuyện này", bà nói với Eleanor, chẳng hơn tiếng thì thầm là mấy. "Ông ấy sẽ hài lòng lắm".

Họ đang dẫn Gideon tới phòng khách vì mẹ cô đã độ lượng cho phép con gái bà được trò chuyện dăm ba câu với ngài công tước mà không cần người giám hộ.

"Tất nhiên, nó cực kỳ điên rồ", bà nói tiếp. "Chúng ta sẽ phải chối bỏ mọi tin đồn. Công tước nên để tang Ada, tất nhiên, cậu ta đang để tang Ada. Chúng ta không tuyên bố gì hết. Chúng ta sẽ giữ bí mật hoàn toàn. Con sẽ phải bỏ Villiers. Nhưng không ai biết về cuộc đính hôn của con với anh ta, nó sẽ là một sự kiện bảy ngày"

"Villiers sẽ cưới Lisette", Eleanor nói đều đều. Cô liếc ra sau thấy Gideon đang bị Anne túm lại. Cô cảm thấy bồn chồn khi nhớ đến sự căm ghét rõ rành rành Anne dành cho Gideon, nhưng em gái cô có vẻ đang xử sự tương đối lịch sự.

"Cha của Lisette sẽ không vui với điều đó đâu. Giờ thì Gilner sẽ phải về nhà. Mà không hình dung nổi chuyện ông ta muốn con gái mình cưới Villiers, không phải với viễn cảnh có cháu chắt."

"Villiers là một người đàn ông tốt", Eleanor nói. "Và là một công tước."

"Gì nữa nhỉ, còn cả vấn đề về chính bản thân Lisette nữa chứ", mẹ cô tiếp tục nói, thậm chí còn chẳng nghe. "Đêm hôm nọ vị điền chủ cứ lải nhải về việc con trai lớn của ông ta đính hôn với Lisette, nhưng mẹ thấy rõ là ông ta

tuyệt vọng muốn cứu con trai của mình hơn. Cậu bé tội nghiệp đó đã sống ở nước ngoài nhiều năm rồi, trốn tránh cuộc hôn nhân này."

Cuộc nói chuyện này có vẻ vừa không lành mạnh vừa vô giáo dục, nên Eleanor đi tới một cái so-pha và ngồi xuống, tay chắp lại.

"Mẹ sẽ cho hai đứa mười lăm phút ở cùng nhau", mẹ cô nói. "Không nhiều hơn thế đâu đấy. Mẹ không thể để gia nhân bàn tán nhiều hơn nữa. Mẹ cho là Astley sẽ ở qua đêm, nhưng mẹ sẽ bảo cậu ta đi ngay sáng mai. Đây thật sự là một chuyến viếng thăm hết sức ô nhục."

Bà trông hạnh phúc vô ngần.

Gideon xuất hiện và nữ công tước lách ra ngoài, đóng chặt cửa lại sau lưng.

Eleanor cảm thấy như thể cô đang trải qua một trong những trải nghiệm kỳ cục vẫn thường được miêu tả trên báo bởi những người khẳng định đã gặp ma. Chắc chắn Gideon này không thể là Gideon đang sống, có thực đúng không? Nhưng anh đang ở đó, đứng giữa khung cửa, rõ ràng là bằng da bằng thịt và có thật.

Vậy nhưng Gideon mà cô đã biết mấy năm qua, kể từ ngày sinh nhật thứ mười tám của anh, rất lịch sự, lúc nào cũng khuôn phép và xa cách. Hành vi đúng đắn không chê vào đâu được đối với một người quen đã kết hôn.

Gideon này có đôi mắt cháy bỏng, nồng nhiệt đến mức mắt cô phải cụp xuống, điều đó có nghĩa là cô nhìn thấy anh đang cầm một vật lấp lánh trong tay phải.

Vài tuần trước cô hẳn sẽ lao tới bên cạnh anh. Giờ đây cô ngồi nghiêm nghị trên ghế so-pha. Cô có thể cảm nhận trọng lượng của khung váy ở hai bên chân, ghim chặt cô xuống.

Gideon cũng không nhúc nhích. "Em thật đẹp", cuối cùng anh nói. Tất cả những gì cô cảm thấy là một đợt sóng hổ thẹn vì giọng anh đầy cảm xúc.

Cô mở miệng và nói đúng một điều không nên nói. "Em rất tiếc vì sự ra đi của Ada."

Mặt anh chùng xuống, như thể thứ duy nhất giúp anh bình tĩnh là ngọn lửa trong đôi mắt. “Em xin lỗi!”, cô kêu lên, bật dậy. “Em không có ý lôi một chủ đề đau đớn như thế.”

Đau buồn dễ cảm thông hơn tình yêu, hay bất kỳ thứ cảm xúc nào mà anh đang biểu lộ trước khi cô nhắc tới Ada. Nên cô kéo anh rời cửa, đưa đến chỗ sô-pha và vỗ về anh, chỉ như em gái của một người bạn tốt. Như bất kỳ người quen nào đang mang cảm tình ấm áp dành cho một người đàn ông mới góa vợ.

“Em nên biết là anh đã hoàn thành mọi nghi lễ tưởng niệm cho Ada trước khi tới đây”, anh nói.

Eleanor gượng cười một cách yếu ớt.

“Cô ấy theo đạo Quaker. Em có biết điều đó không?”

Và khi Eleanor lắc đầu. “Cha cô ấy đã cho phép. Cô ấy khá mộ đạo. Anh không... anh thuộc giáo hội Anh quốc, tất nhiên. Nhưng anh thích mục sư của cô ấy, ông Cumberwell. Ông ta đã chôn cô ấy ngay lập tức tại St.John ở Westminster. Đạo Quaker có nghi lễ rất đơn giản”

Eleanor nắm tay anh. “Em mừng vì cô ấy đã được an nghỉ”

“Anh đã bảo Cumberwell lấy hồi môn của Ada và xây một nhà nguyện để tưởng nhớ cô ấy. Ông ta đã từ chối và nói rằng cô ấy sẽ không thích điều đó. Nên thay vào đó bọn anh đã quyên tiền cho bệnh viện Foundling, anh không trốn số tiền đó.”

“Ada yêu trẻ con”, Eleanor nói an ủi

“Anh không nên ở đây với em”, anh nói, “nhưng anh không thể ngăn mình lại”

Cô kìm lại thôi thúc muốn chìm vào ghế so-pha, để ngăn cuộc đối thoại lại trước khi nó có thể bắt đầu. Có một vẻ gì đó không đứng đắn trong luồng cảm xúc trong mắt anh, như thể cô đang nhìn thấy một điều mà không có quyền nhìn thấy.

“Anh cảm thấy xấu hổ”, anh nói, chẳng thèm ngừng lại để thở. “Nhưng xấu hổ là một cảm xúc mà một người đàn ông có thể chung sống. Anh đã cảm thấy xấu hổ từ nhiều năm trước bởi tình yêu của chúng ta, bởi cái cách chúng ta... chúng ta đã ở bên nhau. Nỗi xấu hổ mà anh cảm thấy lúc này thật chẳng là gì khi so sánh với nó.”

Eleanor đang dần cảm thấy khó ở. Phần nào đó sâu thẳm trong tâm trí, cô tự hỏi liệu mình có thể giả vờ ngất xỉu để bắt anh im lặng hay không. Anh vẫn đang xoay xoay cái thứ lấp lánh đó, tất nhiên là một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn kim cương, trong tay. Các ngón tay anh dài và quá gầy, cô nghĩ thầm. Chúng chỉ vừa đủ để cầm, để nắm đồ vật.

Và rồi cô nhận thức về suy nghĩ của mình, như thể có người khác đã nói ra, với một cú sốc vang vọng. Cô đang nghĩ về Gideon đấy. Gideon. Người đàn ông mà cô yêu. Người đàn ông đẹp trai nhất trên thế giới.

Nhưng khi cô nhìn anh bây giờ, cô chẳng thấy có mấy thứ để ngưỡng mộ. Đường nét sắc cạnh của xương gò má anh quá mỏng, gần như hõm xuống. Cằm anh thậm chí còn chẳng có bóng dáng của một bộ râu, anh đã không có râu ở tuổi mười tám, và có lẽ anh đơn giản là chưa từng mọc râu.

Một phần trong tâm trí cô không ngừng so sánh nó với đường nét của một quai hàm khác, quai hàm của một người đàn ông khác...

“Anh không nên ở đây”, anh nói một cách khốn khổ. “nhưng anh phải tới. Bởi Villiers”

Eleanor giật mình. Cứ như thể anh đã đọc được suy nghĩ của cô ấy nhỉ.

“Em không thể cưới Villiers, điều đó thật ngớ ngẩn. Điều đó thật ghê tởm”, Gideon nói. “Anh không thể cho phép một điều như thế xảy ra, không thể cho phép một chuyện kinh tởm như vậy, khi mà anh biết thật ra em đang chờ đợi anh. Anh cảm thấy như thể mình sẽ quay lưng lại với Chúa trời nếu không cứu em khỏi cuộc hôn nhân này.”

Eleanor cố gắng nghĩ ra một lời bình luận nào đó nhưng vô ích. Có phải cô nên đồng ý là bản thân đã chờ đợi anh suốt chừng ấy năm? Cô hẳn sẽ giống cái loại đàn bà mít ướt đáng khinh bỉ nhất.

Nhưng có vẻ Gideon cũng không cần người đối thoại. “Ada đã chết mà không phải chịu đau đớn”, anh nói.

“Tuyệt vời”, Eleanor xoay xở nói. Dù cho điều đó cũng không có vẻ là một lời đáp thích hợp.

“Người ta kể với anh rằng cô ấy đang đi trong thư viện và đột nhiên ho khan. Anh biết người ta nghĩ cô ấy giả vờ ốm”, Gideon nói. “Nhưng không phải đâu. Một cơn ho có thể rất kinh khủng, khi nó đã bắt đầu. Cô ấy sẽ cúi gập người xuống và ho khan dữ dội đến mức anh cảm thấy như thể phổi cô ấy nhất định sẽ bị thương”

“Em đã từng chứng kiến cảnh đó một lần”, Eleanor nói, cầm lấy tay anh. Bàn tay không cầm nhẫn. “Em đã khiếp hãi thay cho cô ấy”

Anh rùng mình. “Em không thể không cảm thấy như vậy. Thỉnh thoảng buổi tối anh không về nhà, chỉ vì anh không thể chịu nổi điều đó. Trông điều đấy thật đau đớn, dù cô ấy nói không sao. Cô ấy thật dũng cảm vô cùng.”

Eleanor lầm bầm gì đó.

“Khi xưa anh vẫn ước gì cô ấy cứ trách móc mình, hoặc số phận, hoặc một ai đó. Nhưng cô ấy chẳng bao giờ làm thế.”

Tay anh nắm chặt lại rồi mở bàn tay phải ra, nhìn xuống chiếc nhẫn như thể ngạc nhiên khi thấy nó ở đó.

“Không”, Eleanor nói vội. “Không”

“Đó là giải pháp duy nhất”, anh nói. “Anh yêu em và em yêu anh. Anh sẽ luôn yêu em, thậm chí từ trước khi em chú ý tới anh”

“Vậy ư?”

“Em hẳn chẳng hơn mười ba tuổi vào lần đầu tiên anh về nhà cùng anh trai em. Nhưng em đã là chính mình rồi”. Một ngón tay anh vuốt ve dọc lông mày cô. “Em đã cười theo cái cách của riêng mình rồi.”

Eleanor không thể ngăn mình lại. “Ý anh là gì?”

“Những người phụ nữ khác mỉm cười. Hay khi họ cười, tiếng cười phát ra một cách đè nén. Miệng em thì mở rất rộng”

Anh chìm vào im lặng, khiến Eleanor nhẹ nhõm. Cô chưa từng nghĩ miệng mình rộng, và nó không phải là một hình ảnh mà cô muốn tưởng tượng ra.

Nhưng rồi anh lại bắt đầu nói. “Anh đã mang theo chiếc nhẫn này vì nó là chiếc nhẫn mà anh nên trao cho em từ nhiều năm trước. Nó là của mẹ anh. Anh chưa từng trao nó cho Ada.”

“Em không nghĩ là chúng ta nên nói chuyện này ngay bây giờ”, Eleanor nói.

Mắt anh lại đang rực cháy. Da anh dường như quá căng, vậy nhưng anh vẫn là Gideon. Vẫn là Gideon yêu dấu mà cô đã quan sát một cách đói khát ở tuổi mười bốn, đã mỉm cười e thẹn - rồi không mấy e thẹn - ở tuổi mười lăm, cậu bé mà cô đã quyến rũ để hôn ở tuổi mười sáu...

“Anh nhớ cô ấy”, cô nói.

“Không!”, anh nói, khá kịch liệt. “Anh chẳng biết gì nhiều về cô ấy. Bọn anh đã sống trong nhà như anh trai và em gái.”

Cô chạm vào vai anh và cuối cùng mọi thứ lại trở về như nó vốn thế. Cô nhìn vào mắt Gideon và biết những gì anh đang cảm thấy, giống hệt như hồi xưa, khi cô nghĩ họ là hai trái tim chung một nhịp đập. Cô dang rộng vòng tay. “Nhớ cô ấy thì có sao đâu”, cô nói.

Anh gục người, đầu dựa vào vai cô, vẫn quả quyết là mình không hề nhớ vợ tí nào. Là mình chẳng biết gì về cô ấy.

Cho tới khi anh bật khóc nức nở.

CHƯƠNG 21

Hôm ấy Eleanor không tài nào tìm được cách để trốn về phòng ngủ cho tới khi đã tối muộn. Đến khi ấy các dây thần kinh của cô đã như những sợi dây đàn Violon, quá căng và không ngừng rung lên. Cô tắm, cho Willa về nghỉ, mặc váy ngủ và khoác áo ngủ.

Nhưng cô không hề được yên ổn. Cô thử nằm trên giường. Cô thử ngồi trước lò sưởi. Cô thử viết một bức thư cho bạn, và xé đi ba tờ giấy nháp khác nhau.

Cuối cùng cô nhớ ra có hai cái ghế bành ngoài ban công. Villiers sẽ không có ở đó, chờ xem liệu mình có bạn cùng ngắm sao hay không. Cả ngày hôm nay hiếm khi anh nhìn vào mắt cô, chỉ mỉm cười lạnh lùng và gửi cô lời chúc mừng. Tất nhiên, cô cũng đã hành động y như vậy.

Lisette đã lượn lờ khắp nhà để kể về cuộc hôn nhân của mình với Leopold yêu dấu. Có lẽ vào thời điểm này anh đang ở trong phòng của hôn thê cũng nên. Chúa biết rõ là Lisette sẽ không chặn cửa.

Cô đẩy cánh cửa cao ra và bước vào bóng đêm mịn như nhung. Hai chiếc ghế được đặt bên ban công của Villiers, nên cô đi thẳng tới trước cho tới khi va vào một chiếc ghế. Rồi cô vòng qua tay vịn và ngồi bịch xuống.

Chỉ có điều lại ngồi lên một đôi chân cơ bắp.

"Ối trời", một giọng nam nói. "Trông em nhẹ như lông hồng, nhưng thật ra thì không phải như thế nhỉ"

"Tôi nên bật nhảy trên người ngài vì câu đó", cô quát.

Một khoảnh khắc im lặng xuất hiện khi cả hai người họ ngẫm nghĩ về những khả năng mà lời bình luận đó mang đến trong đầu.

"Đừng để tôi ngăn em lại", cuối cùng anh nói.

Cô nhỏm dậy khi anh nói. "Tôi sẽ để ngài lại với cái vì sao vậy, đức ngài"

"Em..."

Eleanor chờ đợi, dù cô biết mình không nên.

"Em biến tôi thành một gã phóng đãng", anh phát biểu.

Cô mỉm cười dù cô biết anh không thể nhìn thấy nét mặt của cô. "Tôi cảm thấy khá chắc chắn là mình không phải người phụ nữ đầu tiên thành công trong việc đó."

"Kỳ cục là, tôi nghĩ em đúng là người đầu tiên"

"Được nói từ người cha của sáu đứa con."

"À, tôi từng cảm thấy dục vọng. Và tôi đã nuông chiều dục vọng của mình. Nhưng chưa từng có người phụ nữ nào biến tôi thành một người khác. Nó thật quá vô lý"

Cô vẫn giữ giọng vui tươi. "Tôi cứ tưởng đàn ông tận hưởng sự phóng đãng"

Bằng một động tác mau lẹ, hung hăng, anh đứng lên trước mặt cô. "Tận hưởng chẳng có mấy liên quan tới cái cách tôi cảm nhận về em", giọng anh trầm và u tối. "Tôi có thể... tôi có thể ăn em, uống em. Tôi muốn liếm em, mút em, sở hữu em."

Trong một giây cô chìm đắm trong giọng nói hút hồn của anh, và rồi cô lắc người bừng tỉnh. "Ngài không thể sở hữu tôi, Leopold. Ngài sắp cưới Lisette."

"Và em..."

“Sau cùng thì Gideon đã quay lại tìm tôi”

“Rất lãng mạn”, Villiers nói đều đều.

Cô loáng thoáng nghe có tiếng động từ phòng mình.

“Có người đang gõ cửa phòng em kìa”, Villiers nói. “Tôi nghĩ đó không phải là cô hầu của em đâu.”

Cô ngẩng lên nhìn anh trong ánh sáng lờ mờ, sự tuyệt vọng lấp đầy tim cô. “Leopold...”

“Em sẽ phải đi thôi”, anh nói, vẫn trấn tĩnh như thường. “Rõ ràng tôi không phải là người đàn ông duy nhất trở nên phóng đãng bởi sắc đẹp của em, Eleanor”

“Tôi không đẹp”, cô thì thào.

Anh nói gì đó nhưng cô không nghe được. Tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Anh nói gì?”, cô hỏi.

Môi anh trượt xuống trán cô, mũi cô, và anh nói bên miệng cô. “Chỉ là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng gặp”

CHƯƠNG 22

"Gideon", Eleanor nói, mở cửa.

Anh không còn trẻ nữa. Đôi mắt mệt mỏi và những nếp nhăn nhỏ tỏa ra quanh khóe mắt anh. Vậy nhưng anh vẫn mang vẻ đẹp từ trong xương tủy đã có từ khi còn là một cậu nhóc. "Anh phải xin lỗi vì hành vi của mình chiều hôm nay"

"Anh không cần xin tha thứ đâu", cô nói, chìa tay ra. Ngày hôm nay đã trôi qua trong những cơn bão cảm xúc dữ dội đến mức cô chẳng kịp ngừng lại để lấy hơi, chẳng kịp suy nghĩ. Mọi thứ cô từng mơ đến... Không, không phải sự ra đi của Ada, mà là những chuyện còn lại đã trở thành sự thật chỉ trong một giây.

Gideon đi vào, và họ ngồi bên lò sưởi như thể đã cưới nhau cả một thập kỷ, như thể tình yêu thời trẻ đã phai nhòa và chuyển biến thành một tình yêu nào đó mãnh liệt hơn.

"Anh không nên ở đây", một lát sau anh nói.

"Trong phòng của em hay ở Kent?", cô mỉm cười, cố làm dịu sự căng thẳng trên mặt anh.

"Ở Kent", anh nói, không cười. "Anh phải đi rạng sáng tinh mơ ngày mai, tất cả người làm đều nghĩ anh chỉ đơn thuần dừng lại tại đây trên đường tới thăm bà bác của Ada. Cô ấy không có họ hàng nào khác"

Xem xét đến nụ hôn của anh khi chào cô thì giới thượng lưu chắc chắn sẽ khám phá ra công tước Astley đang ở đâu. Nhưng cô không nói gì. Cô chỉ quan sát mặt anh, tìm kiếm cái thứ mơ hồ đã biến anh thành người đàn ông mà cô yêu hơn tất cả.

“Sẽ có tin đồn”, anh nói thêm. Miệng anh mím lại. Miệng anh bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn nhỏ, nhiều khả năng là do thói quen quở trách trong im lặng diễn ra hết lần này đến lần khác.

“Em cũng nghĩ thế”, cô nói, nhận ra rằng căn phòng lại vừa chìm vào im lặng.

“Anh không quan tâm”

Eleanor chớp mắt. “Không sao?”

“Anh đã quan tâm quá nhiều đến những gì người khác nghĩ rồi. Em chưa bao giờ thật sự hiểu rõ vì sao anh cưới Ada phải không”

“Hẳn là không”

“Nhưng em hẳn đã phải hoài nghi là anh có thể lờ đi hoặc chống đối lại di chúc của cha mình”

Eleanor hít một hơi thật sau. Thật ngớ ngẩn khi nghĩ rằng cô không có hứng thú nghe lý do của anh. Tất nhiên là cô có hứng thú. Cô yêu Gideon. Anh là đam mê đích thực của cô.

“Em đã nghĩ là có thể...” cô ngừng lại. Anh không phải là dạng đàn ông mà người ta có thể cùng trò chuyện về sự phóng đãng.

Anh đang đợi, nên cô lại thử nói. “Chúng ta đã bất chấp khuôn phép...”

“Không phải thế, dù anh đã hành động như một thằng khốn đáng xấu hổ khi cướp đi sự trong trắng của em”, anh nói, rướn người tới trước. Mắt anh xanh như biển Aegean. “Và thậm chí còn tệ hơn, khi anh quay lưng lại với em. Anh biết em hẳn đã nghĩ đến việc tự tử, Eleanor”

Eleanor ho. “Chà, em...”

“Anh đã mất một năm, thậm chí lâu hơn, mới nhận ra rằng một tình yêu như của chúng ta chỉ tới một lần trong đời. Chỉ một lần, và không bao giờ tới nữa.”

“Khi ấy anh không hề có vẻ say đắm như em”, Eleanor nói thẳng thừng. “Nếu em có cảm thấy là chúng ta có tình yêu cả đời chỉ có một thì anh cũng không đồng ý”

“Đó là vì anh là một thằng ngốc”, anh nắm lấy tay cô. “Anh không hề biết có được tình yêu của một người phụ nữ có ý nghĩa như thế nào... Có ý nghĩa đến mức nào khi biết được rằng anh quan trọng với em”

Anh ngừng lại nên Eleanor lên tiếng, khá là miễn cưỡng. “Khi ấy anh đã là tất cả đối với em, Gideon”. Và đúng là vậy. Sự thật đó không lý giải vì sao giờ đây tim cô không lỗi nhịp với sự đau đớn quen thuộc hay với niềm vui được nhìn thấy anh. Cô cứ nghĩ tình yêu như thế sẽ kéo dài trọn đời.

Tất nhiên là như thế. Shakepeare nói rằng tình yêu không thay đổi theo năm tháng. Và cô thật sự yêu Gideon. Vào lúc đó.

Dường như anh không hiểu được tiếng thầm lặng theo sau câu. “Khi ấy anh đã là tất cả đối với em”. Anh nắm chặt tay Eleanor và lại cúi sát vào cô. “Đó là lý do vì sao anh đã phá bỏ mọi luật lệ của xã hội để tới bên em, dù chỉ trong một đêm. Tất nhiên, trong vòng một năm nữa anh không thể gặp lại em. Anh phải thể hiện sự kính trọng với Ada và để tang cô ấy một cách đúng lễ nghi. Nhưng anh không thể để em cưới Villiers. Không phải với những gì em dành cho anh!”

“Những gì em dành cho anh là gì?”, Eleanor hỏi, rút tay ra. Cô nhận thấy có một cảm giác trống trải kỳ lạ đang bao lấy trái tim mình.

“Anh cũng có những cảm xúc ấy”, anh nói không hề do dự. “Anh đã sống sót qua cuộc hôn nhân của mình, sau khoảng một năm đầu tiên, bằng cách nhớ lại cái cách em... em run rẩy khi anh hôn, Eleanor. Nhớ em từng đòi anh hôn thêm, rồi hôn thêm. Nhớ em đã... đã mời anh...”

“Em hiểu”, cô khoanh tay lại trong lòng.

“Anh thậm chí không nên nói ra những cảm xúc đó.” Anh nói, nhìn cô một cách thành khẩn. “Sẽ không có một từ nào rời khỏi môi anh cho tới khi thời kỳ để tang kết thúc. Người hầu có thể bàn ra tán vào, nhưng sẽ không có hậu quả gì hết”

Anh nhỏm dậy và đưa tay ra cho cô.

Các ngón tay cô không bỏng rẫy trước sự động chạm của anh. Trái tim cô không run rẩy trong lồng ngực.

Cô cảm thấy như thể có một cái bóng Eleanor ở trong phòng cùng họ, Eleanor ngày xưa, người hẳn sẽ cười, sẽ khóc và lao vào lồng ngực của Gideon. Người hẳn sẽ không thể ngừng hôn anh, tay cô vuốt ve khắp vai anh, chạm vào anh, khi mà rõ ràng là anh khao khát cô làm như vậy.

"Giờ em đã hiểu vì sao anh lại bỏ em đi theo Ada chưa?", anh nói, nâng tay cô lên và áp lòng bàn tay vào miệng mình.

"Chưa", Eleanor nói. "Chưa"

Cái bóng Eleanor hẳn sẽ hôn lòng bàn tay anh. Cô thậm chí có thể làm một việc gì đó điên rồ, như là khéo khăn quàng cổ của anh ra, cười cợt khi anh phản đối, các ngón tay mơn trớn dọc cổ họng mạnh mẽ của anh.

Eleanor thực chỉ mím chặt môi.

"Khi ấy anh không hiểu rằng em cũng giống như đồ ăn thức uống. Anh chẳng bao giờ tưởng tượng rằng sự chú ý mà anh... mà anh thầm phê bình em lại trở thành thứ duy nhất mà mình khao khát. Rằng không có đam mê của em, anh sẽ teo quắt thành một người đàn ông mà bản thân anh còn chẳng thể nhận ra, một người đàn ông đã không còn cảm xúc."

"Anh chưa từng để lộ bất kỳ điều gì với em", cô thì thào. "Không gì hết. em đã gặp anh rất nhiều lần sau khi anh cưới."

"Ada cũng biết"

"Em cứ nghĩ... em đã sợ..."

"Cô ấy hiểu. Thỉnh thoảng anh lại kể chuyện về em."

"Không phải chứ!"

“Cô ấy không có hứng thú với quan hệ vợ chồng”, anh nói. “Không. Nếu anh bị mắc kẹt bởi di chúc của cha thì cô ấy cũng y hệt như vậy”

“Hai người chưa từng làm tình ư?”

“Vài lần, trong năm đầu tiên. Nó khến cô ấy ho khan. Nó khiến cô ấy khó chịu và không vui. Cô ấy không hề thích nó chút nào”

Tay anh siết chặt lấy tay cô một cách mạnh bạo. “Một thời gian sau tất cả những gì anh nghĩ được làm em, cái cách em chào đón anh, khao khát anh. Về em và những gì anh đã vứt bỏ.”

Eleanor hít một hơi thật sâu. “Em rất vinh dự trước những cảm xúc mà anh...”

“Không có nhiều người phụ nữ như em”, anh ngắt lời. “Em có biết điều đó không, Eleanor? Em có hiểu đối với một người đàn ông thì em quan trọng, em giúp hắn có thêm sức sống đến mức nào không? Anh sẽ hôn em ngay lúc này”, anh nói, mắt anh dự dội, mãnh liệt. “Anh sẽ đưa em vào vòng tay và bế em về giường, nếu điều đó là hành động cao quý. Eleanor. Em biết điều đó, đúng không?”

“Chà...”, cô nói, giật mình.

“Thật ra thì, càng nhìn em thì anh càng cảm thấy mình dần không kiểm soát được cái gọi là hành động cao quý nữa rồi”, anh nói khàn khàn. “Sau cùng thì, Ada đã biết. Làm gì còn tai tiếng giữa anh và em đâu? Chúng ta...”

“Không”, cô nói kiên quyết. “Gideon, anh phải đi ngay lúc trời mờ sáng và tiếp tục hành trình tới chỗ bà bác của Ada.”

“Nhưng anh sẽ quay về với em”, anh nói, giọng tràn ngập khao khát. “Em không thể ở lại đây, với Villiers.”

“Em đang thăm Lisette chứ không phải ngài công tước.”

“Anh đã thấy cái cách anh ta nhìn em”

“Villiers sẽ cưới Lisette”

Gideon khịt mũi.

Eleanor chớp mắt. “Anh vừa nói gì đấy à?”

“Công tước Villiers cuối cùng cũng đã tìm thấy một người phụ nữ mà anh ta không thể có được”, có gì đó táo bạo và tự hào trong giọng anh khiến mọi lời lẽ đông cứng lại trong miệng cô. “Anh ta sẽ phải sống mà không có em”

“Như em đã nói, ngài ấy định cưới Lisette”, cô nói, đi ra cửa. “Giờ thì em thực sự phải đi ngủ đây, Gideon. Hôm nay đúng là một ngày vất vả.”

“Anh sẽ hôn em”, anh nói, đi theo cô. “Nhưng anh sẽ không thể dừng lại. Và anh biết em không thể. Nên anh đang đóng vai người tốt hộ cả hai chúng ta.”

Eleanor nuốt nước bọt. “Em rất mừng”, cô nói yếu ớt, mở cửa ra.

Đó là tất cả những gì mà cô đã mơ mộng suốt bao nhiêu năm. Anh cúi người sát vào cô, khuôn miệng xinh đẹp của anh gần kề miệng cô. “Đòi anh đi, Eleanor”, anh thì thầm. “Hãy xin anh ở lại. Anh không thể từ chối em. Anh chẳng bao giờ có thể nói không với em”

Eleanor trước kia hẳn sẽ van nài anh ở lại. Đến giờ cô hẳn đã bốc hỏa, quyết tâm khiến anh phải cùng chịu cảm giác đau đớn đầy khoái lạc như mình.

Eleanor thực cảm thấy bình thản một cách kỳ lạ. Gideon có vẻ quá đẹp và quá bị động. Vì sao anh lại muốn cô chủ động hôn cơ chứ. Vì sao cô phải...

Cô hắng giọng. “Tối nay thì không”, cô nói. “Anh nói đúng. Nó không đứng đắn”

Cô gần như đã đóng cửa lại thì nó lại mở ra dưới áp lực từ tay anh. “Anh không cảm thấy thoải mái khi bỏ em lại đây với Villiers và lũ con hoang của anh ta.”

“Em đang thăm Lisette”, cô nói một cách kiên nhẫn.

“Bao lâu?”

“Bao lâu thì sao?”

“Em sẽ thăm trong bao lâu?”

“À, vài ngày nữa”, cô nói, chẳng mấy để tâm.

“Anh sẽ quay lại”, anh nói. “Anh sẽ hộ tống em và mẹ quay lại Luân Đôn”

“Nhưng rồi tất cả mọi người sẽ biết...”

“Anh yêu em”, anh nói, giọng run run. “Anh yêu em và cả thế giới có thể biết. Anh sẵn sàng chấp nhận sự chỉ trích để có được em”

“Tuyệt vời”, Eleanor nói một cách yếu ớt. Cô đóng cửa lại, tựa vào cửa, trán ép vào ván gỗ lạnh băng. “Tuyệt vời”

CHƯƠNG 23

Dinh thự Knole, điền trang của công tước Gilner.

Ngày 20 tháng 06 năm 1984

"Phải có người tìm địa điểm để chúng ta có thể cho lũ trẻ tới đó tìm kho báu", Lisette nói một cách mạnh mẽ. "Eleanor, sao em không làm việc đó nhỉ? Em sẽ ra ngoài và có thể mang con chó đó đi cùng. Chị cần em tìm bốn địa điểm thích hợp mà lũ trẻ có thể mang thứ gì đó từ nơi đấy về. Một quả trứng từ chuồng gà: Đại loại thế. Tối nay chị sẽ viết manh mối"

"Có vẻ trời mưa", Villiers nói, nhìn ra ngoài.

"Vậy thì ngài hãy đi cùng cô ấy và giữ ô", Lisette nói. Cô ta quay sang nói với mẹ Eleanor. "Cháu có thể nhờ bác..."

Eleanor nhỏm dậy và đi ra khỏi phòng mà không nói một lời nên Villiers đi theo. Cô mang đầy đủ dấu hiệu của một người phụ nữ sắp bùng nổ, do giận dữ, đau buồn hay một điều gì khác thì anh không biết.

Đau buồn thì kể có hơi lố, cân nhắc đến việc công tước Astley vừa lao đến bày tỏ tình yêu. Đúng là anh ta đã đi khi gia nhân tỉnh giấc nhưng đó chỉ là phong cách đạo đức thường thấy của anh ta mà thôi.

"Em đang cảm thấy bực bội vì hoàng tử của mình đã đi à?", anh hỏi, đuổi kịp Eleanor đúng lúc cô sai một người hầu đi đưa Hàu đến.

"Cô lạnh lùng liếc nhìn anh qua vai. "Anh ấy sẽ quay lại"

"Cân nhắc đến sự hăng hái của anh ta ngày hôm qua thì chẳng ai có thể nghĩ khác đâu"

Eleanor mang một vẻ mặt kỳ cục nhưng đúng lúc ấy người hầu chạy đến cùng Hàu, con chó đang chúc mừng viễn cảnh được đi dạo vui vẻ bằng cách sủa nhặng lên.

"Suỵt", Eleanor nói.

Một cách tự nhiên con chó không thèm quan tâm đến điều đó nên Villiers tháo cây gậy gươm đen ở thắt lưng của mình ra, trao nó cho một người hầu và cầm lấy dây xích. Con chó xấu xí đến mức ghê tởm.

Chẳng thể làm gì với quai hàm của nó nhưng hành vi thì lại là một câu chuyện khác.

"Im lặng", anh nói.

Hàu ngừng phắt lại khi đang há nửa miệng.

Họ ra khỏi nhà và đi xuống con đường mòn vòng sang phải. Eleanor dẫn đường như thể cô biết chính xác phải đi đâu. Villiers nhìn tấm lưng cứng đờ của cô và quyết định rằng trò chuyện vui vẻ không có ích gì lúc này. Thay vào đó anh để tâm vào việc từ chối bước đi mỗi lần Hàu kéo dây.

Chẳng bao lâu sau chú cún con đã thể hiện tương đối giống một con vật có hành vi biết điều. Họ ra khỏi vườn khi Eleanor bước vào một con đường quanh co dẫn vào khu rừng trải rộng xuống sườn đồi.

Đến lúc Hàu và anh đạt được một thỏa thuận thân tình về tốc độ đi dạo hợp lý thì Villiers đã mất dấu cô.

Anh nhận ra là có khi mình nên đưa Tobias đi cùng. Và có lẽ cả hai cô con gái nữa. Rồi anh có thể oai vệ đi trên đường như một người đàn ông tuổi trung niên đã có gia đình, có con và có chó. Đi theo một bà vợ giận dữ. Điều sốc nhất là bức tranh đó không hề có vẻ khác thường - cho tới khi công tước nhận ra rằng tất nhiên anh sẽ không đi theo Eleanor tới bất kỳ đâu hết.

Anh sẽ đi theo Lisette. Lisette tóc vàng ngọt ngào.

Anh phải dừng lại và xin lỗi Hàu vì con vật tội nghiệp đó không xứng đáng bị kéo dây xích mạnh đến vậy.

Con đường quặt phải đột ngột rồi dẫn vào một dòng suối lổn nhổn đá. Trông như thể một người khổng lồ từng quăng đá cuội và đá tảng như cái cách lũ trẻ con ném đá hoa cương. Chúng nằm thành từng đống hỗn độn, vài tảng đá to như cỗ xe ngựa, những hòn đá khác lại chỉ to bằng cái bô. Một dòng nước êm đềm chạy chậm rãi quanh chúng. Ở bên kia dòng suối là một bụi cây mâm xôi rất lớn leo dọc trên ngọn đồi nhỏ.

"Eleanor", Villiers gọi to.

"Gì?", đầu cô nhô lên sau một tảng đá lớn

Anh cảm thấy ngớ ngẩn "Hàu và tôi đang ở đây"

"Tôi thấy rồi"

"Em đang làm gì đấy?"

"Đi lang thang. Hồi bé bọn tôi rất hay tới đây. Nhìn xem Hàu ngoan ngoãn thế nào kìa. Tôi cứ nghĩ nó sẽ thích nước lắm cơ. Có lẽ nó đang bị ốm."

Villiers nhướng một bên lông mày lên nhìn con chó đang im lặng ngồi trên mặt đấy, chỉ có cái đuôi để lộ ra sự phấn khích. "Tôi nghi ngờ điều đó đấy", anh nói. "Tôi tin là mình sẽ tháo xích cho nó"

"Thật à", Eleanor nói một cách nghi ngại "Tôi chưa bao giờ..."

Hàu tuột khỏi dây và phóng qua các hòn đá một cách hớn hở, kêu ré lên như một chú lợn con khi móng vuốt trượt vào nước nên Villiers đoán rằng nó ít có khả năng bị chìm

"Được rồi, đi nào", Eleanor nói một cách nóng nảy. "Ngài không muốn nhìn sao?", đầu cô biến mất.

Anh thở dài. Việc leo trèo trên các tảng đá không hợp với anh. Cũng không hợp với bộ đồ của anh. Tự nhận thức về bản thân thật buồn chán. Anh thích

cuộc sống khi mình đi khắp Luân Đôn mà chẳng thèm bận tâm đến bấy kỳ ai trừ vài đối thủ cờ vua hơn.

Anh xoay xở để trèo qua các tảng đá mà không làm xước bốt. Bất chấp vẻ ảm đạm ban nãy của bầu trời, mặt trời đang ló dạng và trút nắng xuống các tảng đá, làm những cái bóng hiện lên rõ ràng. Dòng sông lượn lờ thành những xoáy nước và vũng nước nhỏ xíu, nhưng phần lớn các tảng đá đều khô rang và nóng rực. Chúng trắng xóa như các vách đá vùng Dover.

"Em đang làm... ồ."

Eleanor đã tìm thấy một vũng nước nhỏ. Tai tiếng, ngọt ngào, cô đã cởi giày và tất ra. Mắt cá chân của cô thanh nhã, không trắng bệch mà có màu kem ngọt lịm. Các ngón chân của cô ngoe nguẩy như lũ cá nhỏ của clearwater.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh và mỉm cười. Tâm trạng tồi tệ của cô dường như đã bốc hơi. "Anh trai tôi vẫn hay giành hàng giờ đồng hồ ở đây khi bọn tôi đến thăm điền trang này hồi bé".

Anh ngồi xuống và cởi bốt ra. Anh không thích nước lạnh. Anh ghét việc không mặc đồ ở ngoài trời. Nhưng anh đã không còn chú ý nhiều tới những gì mình thích hay ghét nữa, không phải khi mà cơ thể anh bị kiểm soát bởi sự đói khát này. "Khi ấy Lisette có thả chân vào nước không?"

Mặt Eleanor đông cứng lại và anh thầm chúc mừng bản thân vì đã lôi tên của hôn thê ra. "À không", sau một giây cô nói. "Lisette ... không. Nhưng kia là những khóm hoa hồng thích nhất của cô ấy", cô hất đầu qua vai.

Anh liếc lên và nhìn thấy một khóm hồng màu đỏ leo trên hàng giậu mâm xôi ở bên kia dòng suối. Các bông hoa nở thành từng chùm lớn, cánh hoa mang màu rượu nở dưới nắng.

"Nếu ngài muốn làm cô ấy vui thì hãy hái lấy vài bông", Eleanor nói, kéo váy cao hơn một chút để có thể đưa ngón chân vào lòng suối.

"Em hẳn đang đùa", anh nói, rời mắt khỏi chân cô. Chúng than nhã và mảnh mai. "Chúng cao quá đầu tôi, chưa kể đến sự thật là tôi sẽ ngã vào trong nước. Bên trong có vẻ sâu hơn nhiều."

“Đúng là như vậy”

“Hẳn là em không thể nghĩ sẽ đưa lũ trẻ tới đây trong cuộc truy lùng khó báu chứ”, anh nói.

“Vì sao lại không?”

“Nó không an toàn”, anh nói. “Chúng ta có thể dễ dàng bị ngã và gãy tay gãy chân.”

“Ngài chắc sẽ không trở thành một trong những ông bố bao bọc quá mức đấy chứ? Hồi còn bé bọn tôi ở đây suốt”

“Trèo cây hái hoa hồng ư?”, anh nheo mắt nhìn các tảng đá. Nước bên này chảy thành từng dòng nhỏ và đọng lại thành các vũng nước nông. Nhưng ở bên kia, người ta phải trèo lên các tảng đá hơn một mét mới có thể cắt được một bông hồng.

“Hồi xưa những người hầu toàn phải đi lấy hồng cho Lisette”, Eleanor nói. Cô kéo váy cao lên thêm một tí. “Dòng nước này tuyệt quá”, cô xoay tay dưới mặt nước và làm các giọt nước bắn tung tóe từ đầu ngón tay. “Hàu đâu rồi?”

“Nó đã tìm được một khoảng đất có ánh nắng và đi ngủ rồi.”

“Ngài có nghĩ con chó nào cũng lười như Hàu không?”

“Tôi không thích chó”, anh nhận xét.

“À, nó thì thích ngài đấy”, cô nói, toét miệng cười với anh. “Ngài sẽ không nhúng chân vào nước sao?”

“Có lẽ là không”, anh nói một cách nghi ngại

“Hồi ngài còn bé ngài không chơi đùa trong một dòng sông nào sao?”

“Tất nhiên, em trai tôi...”, anh nói mà không nghĩ ngợi gì và chặt đứt câu nói khi nó mới ra được một nữa.

Cô đang nhúng tay vào trong nước và vẻ hình lên đá. Những ngón tay mảnh mai một cách lố bịch. Tuyệt đẹp. Chúng khiến anh có một cảm giác khao khát kỳ lạ.

"Tôi không biết là ngài có em trai đấy", cô nói. "Nhìn này Villiers, tôi đang vẽ một con ngựa. Ngài có nhìn ra không?"

Anh nhìn chỗ ướt trên tảng đá. "Không."

Cô nhún vai và bắt đầu lại. "Kể cho tôi về em trai ngài đi."

Rồi các ngón tay sững lại trên tảng đá và cô quay đầu. "Giờ khi tôi nghĩ lại thì tôi chưa từng nghe đến em trai ngài."

"Nó đã chết"

"Tôi xin lỗi. Tôi vô cùng xin lỗi. Cậu ấy đã chết rất trẻ ư?"

"Mười một", anh hắng giọng. "Nó chỉ mới mười một tuổi."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Nó bị bệnh bạch hầu", Villiers nói. Anh nghe thấy giọng nói không chút biểu cảm của mình nhưng vô phương ngăn nó lại.

"Thật khủng khiếp", Eleanor nói. "Có nhiều người bị lây không?"

"Không. Mẹ tôi đã phản ứng rất nhanh. Bà đã cách ly nó."

"Ý ngài là gì khi nó bà ấy đã cách ly cậu ấy?"

"Bà ấy đã đưa nó vào một cánh cửa ngôi nhà không cho phép bất kỳ ai ra vào."

Eleanor đã quên luôn con ngựa mới mà cô đang vẻ. Các ngón tay cô nắm lại trên tảng đá. Anh nhìn chúng bởi vì anh không thể nhìn nổi vào mắt cô.

"Không phải... một mình cậu ấy ư?"

Anh hắng giọng. “Không, người hầu riêng của nó đi cùng nó, tất nhiên. Dù anh ta cũng bị bệnh bạch hầu.”

“Vậy thì ai chăm sóc họ?”

“Một trong những người hầu, một người đàn ông tên là Ashmole. Thật chí từ hồi đó, khi ông ta mới chỉ là một gia nhân hạng hai, ông ta cũng đã nóng tính rồi. Ông ta đã xông vào khu vực đó, mang thức ăn và chăm sóc cho họ, và mẹ tôi không nói một lời nào.

Eleanor vươn tay ra và đặt tay lên má anh. Anh có thể cảm nhận sự lạnh giá đến từ các ngón tay ướt đẫm của cô tới tận chân răng. “Thật khủng khiếp”

“Anh giật người ra và các ngón tay của cô rơi xuống. “Khi ấy tôi không có ở đó. Tôi đang ở trường học.”

“Không thì ngài hẳn đã tới chỗ em trai và có khi cũng chết vì căn bệnh đó rồi”, cô nói, gật đầu.

“Không nhất thiết như vậy. Ashmole, gã người hầu nóng tính, không bị bệnh. Giờ ông ta là quản gia của tôi”

Cô thích điều đó. Biểu cảm của cô làm bỏng gọng kìm luôn bóp chặt trái tim mỗi khi anh nghĩ về em trai. Hoặc mẹ, hoặc điền trang nơi anh đã lớn lên.

“Đó là lý do ngài không bao giờ đi tới tòa lâu đài mà mẹ tôi đã nói đến”

Anh nhăn mặt. “Bọn tôi đã đóng cửa khu nhà đó lại, nhưng đến cả mẹ tôi cũng ngừng về nhà sau một khoảng thời gian. Bọn tôi đã sống với nó.”

“Chắc chắn là một ngày nào đó ngài sẽ về nhà chứ?”

“Nó đang sụp đổ”

“Tòa lâu đài ấy à?”

“Tôi sẽ để cho từng viên đá ở lâu đài Cary rơi xuống đất rồi mới bước vào chỗ đó một lần nữa.”

“Tôi có thể hiểu được”, một lúc sau cô nói. Cô đã quay lại với việc nhúng chân vào nước, vẩy nước lên những hòn đá đối diện.

Anh không muốn nghĩ về em trai mình hoặc tòa lâu đài nữa. Tất cả những gì anh muốn đang ngồi đối diện, nghịch nước và ngân nga với hơi thở. Hàng my của cô cong lên trong nắng và thân váy của cô hơi căng ra trên ngực. Anh đoán vốn nó được làm cho em gái cô.

Anh chưa từng muốn một ai như thế này trong đời, với sự đói khát cồn cào này, sự đói khát khiến anh kể cho cô những bí mật mà anh chưa từng nói cho bất kỳ ai, nó có khả năng làm anh quỳ gối... Dù lúc này khi anh nghĩ về điều đó, đầu gối của anh hẳn sẽ là một chỗ rất tuyệt, cân nhắc đến bộ phận cơ thể cô mà vị trí đó sẽ mang đến cho anh.

“Villiers”, Eleanor nói. “ngài nhìn xem lần này tôi vẽ cái gì?”

“Leopold”, anh sửa lại lời cô. Anh nhìn vào màng nước mà cô đã tạo ra trên hòn đá bên cạnh người. “Vì sao em vẽ dương vật lên trên hòn đá đó?”, anh hỏi, cuối cùng cũng đành kéo tất ra.

“Nó không phải là dương vật!”, cô nói, cười khúc khích. Tiếng cười của cô chạy dọc trên da và làm tóc gáy anh dựng đứng lên.

Anh đặt chân vào trong cái vũng nước nhỏ mà cô đã chọn. Chúng to khổng lồ mà khi anh đặt cạnh chân cô và cả hai nhìn chằm chằm hồi lâu. Rồi anh nhanh nhẹn di chuyển tới hòn đá của cô.

“Ngài đang làm gì vậy?”, cô thở dốc hệt như nữ chính trong một vở kịch rẻ tiền.

“Tôi có thể hỏi em câu đó đấy”, anh nói.

“Vì sao?”

“Nói đúng đấy. Sao phải hỏi nhỉ? Em đang quyến rũ tôi và tôi không thèm quan tâm đến lý do”, anh nhìn xuống đôi mắt mở to của cô. Sáng nay cô đã quên vẽ mắt đen. Anh không muốn nói cho cô biết điều này, nhưng trông cô

thậm chí còn đẹp hơn khi không có nó. Đôi mắt như của cô không cần mỹ phẩm.

"Không hề!", cô nói, nhưng anh có thể nhận ra rằng cô không thực lòng phản đối.

"Tôi chưa kết hôn", anh nói, kéo cô đứng dậy và dịu dàng đẩy cô nằm xuống tảng đá rộng, phẳng đến là hợp lòng người sau lưng cô. "Cả em cũng không. Hẳn là em chưa thể đưa ra một lời thề nghiêm túc nào với ông chủ Gideon, vì tối qua anh ta đã tuyên bố cho tất cả mọi người trong phòng khách biết về ý định để tang vợ mình hết năm sau. Rõ ràng là anh ta cảm thấy em sẽ chờ đợi"

"Anh ấy không hề nghĩ thế!" Eleanor nói. Nhưng cô không cố rời người đi, chỉ dựa vào tảng đá, bị giam lại bởi hai cánh tay anh chống hai bên người cô.

"À có đấy", Villiers nói. "Trừ phi sau đó em đã tìm cách thay đổi suy nghĩ cua anh ta"

"Thật ra là đúng vậy", cô nói. "Anh ấy sẽ quay lại để tháp tùng bọn tôi trở về Luân Đôn"

Bất chấp cơn đói khẩn cấp đang lao qua cơ thể, anh vẫn cảm nhận được điều đó như một cú đấm. Anh đông cứng một lúc, nhìn xuống đôi mắt hình quả hạnh của cô, môi dưới của cô bĩu ra, đầy đặn và căng mọng, rồi lắc đầu. "Đừng cô thoát ra vào lúc này, công chúa. Quá muộn rồi"

"Gì...", cô định nói

Anh cúi xuống và gặm môi cô. Anh định nói thêm một điều gì đó nữa nhưng cô thở dài vào miệng anh, đột nhiên anh có thể ngửi thấy mùi hương của cô, mùi nước hoa lài thoang thoảng và một mùi khác nữa còn tuyệt vời hơn mà không thể miêu tả thành lời, gợi cảm hơn. Một thứ gì đó khiến anh từ bình thường thành cứng ngắc mỗi lần anh đến gần cô.

"Hương Eleanor", anh thì thầm. "Nếu tôi có thể đóng chai nó thì tôi sẽ trở nên nổi tiếng"

Môi Eleanor cong lên trong một nụ cười và anh lại hôn cô. Anh rời khỏi nụ hôn trong trạng thái đờ đẫn, cơ thể thiêu trên lửa, tim đập thình thịch.

"Không phải em đang cố gắng quyến rũ ngài đâu", Eleanor tuyên bố.

Tất cả trung khu cao cấp trong bộ não của anh đang cân nhắc những công việc hậu cần sau khi làm tình giữa một dòng sông và anh gần như không hiểu được lời cô. "Không à?"

"Không"

"Điều đó không quan trọn vì tôi đang quyến rũ em. Điều đó ổn với em chứ?"

"Ngài đang quyến rũ em sao?"

"Phải", anh nói một cách bình thản. Bình thản hết mức có thể với thực tế là anh đang cảm thấy như một con thú đói. "Đừng chọn thời điểm này để trở nên tiết hạnh nhé, Eleanor."

"Nếu thế thì sao?", cô nói, trong mắt cô chứa một điều gì đó gần như là sự đau đớn hoang mang.

Anh hôn cô thật nồng nhiệt, loại nụ hôn cướp đi hơi thở của anh và khiến các ngón tay co lại với ước muốn chạm vào cô. Nhưng anh không làm vậy. "Dẫu sao đi nữa thì tôi cũng sẽ quyến rũ em thôi", anh bảo cô, hết sức thành thật. "Chúa ơi! Eleanor, tôi chưa từng cảm thấy như thế này, chưa bao giờ"

Và rồi anh đứng dậy và giật khăn quàng cổ của mình ra. Ném cái áo lụa nặng trịch lên một tảng đá và cái áo sơ-mi bằng vải lanh hảo hạng lên lên một tảng đá khác.

Người phụ nữ anh định quyến rũ cười trong khi những tia nắng nhảy múa trong tóc cô, biến những sợi tóc thành màu vàng chảy, màu đồng óng ánh, và một sắc màu sẫm hơn, như trà pha. Anh không quan tâm cô cười như thế nào miễn là cô không rời đi.

Và cô không hề bỏ đi, chìm vào im lặng khi anh cởi quần bò xuống qua bộ

phận nóng rực, nhức nhối của mình. Anh không nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt cô, tạ ơn Chúa. Hoặc sự do dự

Trần truồng, anh đi về chỗ vũng nước, thậm chí không cảm nhận được làn nước lạnh giá ở mắt cá chân. Cô dán chặt tay ở hai bên người.

"Ý định của ngài không thể là..." Cô thì thào.

Mắt cô mở to và rất u ám. Nhưng không phải do dự.

"Phải."

Cơ thể của cô gồm những đường cong và hõm tối, hồng ở đây, kem ở đó. Anh muốn xé bộ váy của cô đi, ném tất cả của cô. Khuy vái của cô kép dọc cả bộ váy. Chưa đầy vài giây ngăn ngủi phải đến hai trăm cái khuy đó đã được cởi ra, chưa tính đến những cái văng đi, chìm xuống vũng nước với những tia nước nhỏ bắn lên.

"Chúng ta không thể làm việc này", cô thì thầm.

Anh liếc qua vai. Họ ở cách xa ngôi nhà, và dù cho có người đi vào con đường mòn kia thì họ cũng nằm ở khúc quanh của dòng sông, hoàn toàn ngoài tầm nhìn. "Sẽ không có ai tới đâu."

Anh đã vứt bỏ áo nịt của cô và đang kéo váy lót của cô lên. "Chúng ta chỉ có một mình, Eleanor. Em có nhận ra là chúng ta gần như chẳng bao giờ được ở một mình không? Finchley lúc nào cũng lởn vởn quanh phòng ngủ của tôi và còn cả cô hầu của em nữa"

"Chúng ta không thể làm tình ở giữa trời thế này. Em chưa từng nghe nói đến một việc gì đó tai tiếng như vậy. Chúng ta, cả hai ta, đều đã hứa hẹn với người khác."

"Tôi cưới vì các con", anh nói thẳng thừng. "Tôi có đủ kỳ vọng là Lisette và tôi sẽ khá thoải mái bên nhau. Và tôi sẽ chung thủy với cô ấy. Nhưng tôi chưa cưới. Trên thực tế, tôi thậm chí còn chưa cầu hôn"

"Cô ấy đã thông báo về sự đính hôn của hai người rồi mà", Eleanor chỉ ra, giữ chặt lấy váy lót để anh không thể kéo nó lên trên chân cô.

“Điều đó đã làm tôi ngạc nhiên, nhưng không nhiều như khi em tuyến bố điều tương tự”, anh nói, trao cho cô một nụ hôn dịu dàng ở khỏe miệng. Giờ anh đã luồn một tay vào dưới mép váy lót của cô, vê vòng tròn trên làn da mịn màng của cô.

“Đáng ra em phải bắt ngài quỳ gối xuống”, cô nói. “Gideon cũng không hề làm vậy, cứ cái đà này thì em sẽ chẳng bao giờ có một lời cầu hôn đúng nghĩa mất”

Villiers không muốn nghĩ về Gideon. Anh thậm chí còn chẳng muốn nghe đến tên người đàn ông đó. Anh rê tay cao hơn rồi di môi trên lông mày của cô. “Em rất đẹp, Eleanor.” Anh thì thầm. “Mới đầu tôi cứ nghĩ mắt em màu đen, nhưng thật ra chúng có màu xanh, như màu bầu trời ngay trước lúc mặt trời lặn”

“Chúng ta không thể làm việc này! Hàu đang nhìn kìa”, cô nói, kéo chân váy lót xuống.

Villiers đã sống hơn ba chục năm trên đời. Anh biết chính xác lúc nào một người phụ nữ thật sự phản đối và khi nào thì cô ta chỉ viện cớ cho có.

Con chó đang nằm dang người trên một hòn đá ngập tràn ánh nắng, vốn chân giơ lên trời, ngáy khò khò. Theo đánh giá của anh, Hàu là một con chó chẳng ra gì, nên anh thậm chí còn chẳng thèm trả lời câu phản đối đó, chỉ giật miếng vải ra khỏi tay cô và kéo toàn bộ cái váy qua đầu.

Và rồi đó là tình trạng của họ. Khỏa thân.

Tóc cô bắt đầu tung ra khỏi các cái kẹp, các lọn tóc trượt xuống trên ngực cô. Bụng cô hơi tròn và cong xuống một hõm tối xinh đẹp, phủ lông màu brandy.

Chưa bao giờ có chuyện anh không tìm được lời nào để nói. Chưa bao giờ. Cho tới bây giờ. “Em thật...”

Anh dừng lại. Anh đã muốn khám phá cô bằng miệng nhiều giờ liền, nhiều ngày liền. Và cô muốn một người đàn ông quỳ gối trước mặt mình.

Vậy nên anh làm theo. Hơi tách chân cô ra để anh có thể rê lưỡi dọc theo cái đùi mảnh mai đẹp đẽ.

"Ôi...", cô kêu lên, giọng vang đến từ nơi xa xăm và rất mỏng.

Da cô ngọt ngào và mịn màng, anh dùng lưỡi vẽ họa tiết lên người cô, trượt lên cao và cao hơn, như thế cô cũng là một tảng đã trơn dưới ánh nắng. Các ngón tay của cô đang chơi đùa với tóc anh, xoắn và vuốt ve.

"Ngài sẽ không..." hơi thở của cô ngày càng thô ráp.

"Có đấy"

"Ngài không thể làm thế được!"

Cô thật sốc, nên anh đứng dậy và để các ngón tay phủ lên đường cong tròn trịa ở đùi trong của cô mà anh vừa mới hôn.

Má cô đỏ rực đến mức khiến cả cơ thể anh ngân vang sung sướng nhiều đến mức mà trong một lúc anh thậm chí còn không nhận ra rằng khoái lạc của cô tạo ra khoái lạc cho anh mới kỳ cục làm sao. Anh không nghĩ tới điều đó cho tới khi họ hôn nhau và nhấm nháp những góc tối ngọt ngào của miệng cô, một cánh tay vòng quanh lưng để bảo vệ cô khỏi phiếm đá cứng, tay còn lại vẫn vuốt ve đùi cô, trượt lên gần hơn, rồi ra xa, rồi lại vào gần

"Ngài sẽ không chạm vào em đó chứ?" cô thì thầm một cách rục rè.

Anh lùi lại và cau mày nhìn cô "Anh ta thậm chí còn không chạm vào em à?"

"Em... không. Đó luôn là một phần việc làm tình à"

Cuộc đấu tranh với lương tâm chỉ diễn ra trong một phần nghìn giây và lương tâm của anh thua cuộc, như thường lệ. "Hoàn toàn đúng", anh kiên quyết. "Người ta không muốn chỉ trích người tình cũ nhưng mà..."

Anh làm cô run rẩy nên anh trượt các ngón tay tới rìa những lọn xoăn mềm mại giữa hai chân cô. "một người đàn ông luôn muốn chạm vào một người phụ nữ ở đây. Bởi vì..." Anh kéo cô lại gần để có thể cảm nhận bầu ngực

mềm mại ấy trong lồng ngực. "... Bởi vì đó là nơi mà một người phụ nữ ngọt ngào nhất và thanh nhã nhất, chỉ nội nó thôi cũng khiến một người đàn ông như lửa cháy". Anh để một ngón tay rơi sâu xuống, vuốt ve và lướt đi.

Đầu cô ngã ra sau dựa vào cánh tay nên anh cúi xuống để hôn cổ họng cô. "Người đàn ông chạm vào người phụ nữ như thế này" anh nói, liếm vai cô và để các ngón tay của mình đi lang thang.

"Điều đó thật dễ thương", Eleanor nói, sự đứt quãng trong giọng nói cô làm háng Villiers lại giật bừng bừng.

"Chắc chắn là anh ta đã hôn em ở đây chứ?" anh hôn dọc xuống đường con của ngực cô, dịu dàng cào răng trên nhũ hoa của cô.

"Tất.. tất nhiên", cô nói, lưng cô ưỡn về phía anh. "Cái đó tuyệt quá"

Anh không nghĩ là Eleanor chỉ nói đến việc anh đang mút ngực cô nên tăng sức ép các ngón tay lên một chút.

Những tiếng kêu khẽ khàng của cô là thứ thuốc kích dục mạnh mẽ hơn bất kỳ thứ gì khác nên anh lại quỳ gối xuống trước khi cô có cơ hội phản đối, kéo chân cô đang rộng hơn.

Cô đẹp tinh tế đến mức anh đang run rẩy như một thằng nhóc được nếm thử người phụ nữ đầu tiên trong đời.

"Em không chắc nữa", cô kêu lên. "Ôi Leo. Anh không thể..."

"Tất nhiên anh có thể"

"Nó không đứng đắn", Eleanor kêu tên một cách tuyệt vọng. "Em không thể nghĩ là nó đúng. Em chưa từng nghe nói đến một việc như thế"

Cô nhìn quanh một cách hoang dại, rõ ràng là lại nhớ ra họ đang ở ngoài trời.

Giọng cô vỡ ra bởi vì anh đã nhúng các ngón tay của mình và làn nước lạnh băng và vuốt chúng lên những bộ phận nóng nhất của cơ thể cô. Miệng cô há

hốc và cô phát ra một âm thanh nghèn nghẹn. Anh lại mỉm cười dưới chân cô và để các ngón tay của mình nhảy múa.

"Giờ anh sẽ hôn em đây", anh nói khi đã làm cô run rẩy.

Cô xoay xở để nói "Leo", nhưng đó chỉ là một câu phản đối yếu ớt và anh biết điều đó. Anh đặt miệng lên người cô, một cách khéo léo, trong nụ hôn ngọt ngào nhất. Chỉ mất một giây, tay cô xoắn tóc anh, hông cô ưỡn lên và cô phát ra một tiếng kêu, một tiếng kêu run rẩy, nghẹn ngào, âm thanh đẹp đẽ nhất mà anh từng được nghe.

Anh chậm rãi đứng thẳng dậy, biết rằng khả năng kiểm soát của mình rất mong manh. "Trông em như một trinh nữ tế thần, nằm trên tảng đá chờ một con rồng sà xuống", anh nói, nghe thấy tông giọng gầm gừ của chính mình.

Cô mở mắt. "Em không phải trinh nữ", cô thì thào, kéo anh vào gần hơn.

"Và anh vô cùng biết ơn điều đó", anh thì thầm đáp lại. "Anh cần tìm quần đã."

"Ngay bây giờ đi", cô kêu lên, kéo anh về với mình. "Ôi chúa ơi, Leo, xin anh, xin anh... em muốn anh"

"Không nhiều bằng anh muốn em đâu", anh gầm lên. Anh thậm chí không thể để cơ thể mình chạm vào cô. Nếu tự cho phép mình chạm vào cô dù một cái thôi anh cũng sẽ mất kiểm soát, đâm sâu vào sự ngọt ngào của cô, chiếm lấy cô ngay tại đó, dưới bầu trời của Chúa, và không có chút xấu hổ.

Eleanor không thể suy nghĩ minh mẫn. Cô đang dựa vào một tảng đá dưới ánh mặt trời. Cô trần truồng. Cô sắp sửa làm tình với một người đàn ông mà không có gắn bó chính thức...

Tất cả mọi sự cân nhắc mà đáng ra phải khiến cô kêu gào chạy vào rừng dường như có vẻ không ăn nhập khi mà thay vào đó cô có thể nhìn vùng hông đẹp đẽ của Leopold khi anh cúi xuống và rút một cái bao cao su của Pháp ra từ túi quần, rồi ném quần về phía bờ sông.

"Lúc nào anh cũng mang theo chúng à?", cô hỏi.

Anh đứng thẳng dậy và quay lại. Cơ thể anh gần như cướp đi hơi thở của cô: Nó vô cùng mạnh mẽ, cơ bắp và đẹp tuyệt... Vô cùng khác cơ thể cô. Cô ít có xu hướng cảm thấy nhỏ nhắn và nữ tính, dù cô cảm thấy đúng như vậy khi đứng dưới ánh nắng, chờ đợi. Nhưng cô không di chuyển, sợ rằng cô sẽ phá vỡ thần chú nếu chuyển động. Sợ rằng một trong hai người họ sẽ lấy lại lý trí và vớ lấy quần áo.

"Chúng ta sẽ đứng làm tình à?", vài giây sau cô hỏi một cách ngượng ngùng. "Ôi!"

Bởi vì rõ ràng là họ sẽ làm như vậy. Bàn tay to của anh ôm lấy mông cô và kéo lên một chút và rồi.

Và rồi cô mở đùi và anh trượt vào và nó thật khác - cực kỳ khác - so với những gì cô nhớ. Tay anh khum lại quanh mông nhưng toàn bộ cơ thể cô đang tập trung vào một nơi khác. Anh chậm rãi và cô cần nó. Cô có thể cảm nhận từng phân một.

Thật mê hoặc - thật đau - tuyệt vời. Móng tay cô cấm vào vai anh.

"Quá nhiều sao?", anh thì thầm, giọng anh gầm gừ. "Em chặt quá, Eleanor"

"Cứ chậm thôi", cô thở dốc nói. Anh đi vào thêm một inch và khoái lạc của nó lan dọc chân cô như một ngọn lửa. Cô cắn môi anh. Anh gầm gừ với cô và đi vào thêm một inch nữa.

Cô định nói với anh một câu khác, nhưng những gì cô thốt ra là. "Đừng dừng lại, đừng dừng lại, xin đừng dừng lại"

"Anh không định thế đâu", anh nói và cắn tai cô. Cướp thêm một inch nữa. Chờ đợi, để cô cảm nhận anh, điều chỉnh sự xâm lăng, độ dày của anh, sự chiếm hữu của anh.

"Em xin lỗi", cô nói, lại thở dốc.

"Công chúa à, em không có gì phải xin lỗi hết", giọng anh chứa đựng một sự thật sống sượng khiến cô cảm thấy mê ly đến mức phải ưỡn người lên, và anh đâm vào tận cùng. Toàn bộ. Tiếng rên của anh xé ra từ phổ và cô hẳn

cũng phát ra âm thanh đó nhưng không thể thở nổi, cô có cảm giác tuyệt vời đến vậy đấy.

Và rồi anh lùi ra, và nó như một con đường lụa, lần thứ hai dễ dàng hơn, lần thứ ba tuyệt vời hơn, lần thứ tư đờ đẫn thần trí... cô lạc lối. Anh đang chống hai tay vào hòn đá, hôn cô thật sâu và ngọt ngào, và toàn bộ lúc ấy hông anh đẩy ra đẩy vào.

Những suy nghĩ vụn vặt trôi nỗi trong đầu cô và rồi bị lạc mất trong biển khoái lạc. Thì ra làm tình với một người đàn ông, chứ không phải một cậu trai, là thế này đây. Nó hoàn toàn khác biệt: Hơn nóng, sức mạnh, độ...

Cô thậm chí không thể đếm nổi những điều khác nhau nữa.

Giờ cả hai người đều đã ướt mồ hôi và lừa đang liếm chân cô, bụng cô. Cô đang cong người áp vào anh, cảm nhận từng lần anh đẩy vào trong nhưng nó không hẳn là đang đến.

Không hẳn.

Vậy nhưng cô không thể, cô không muốn nói gì hết. Không muốn hướng dẫn anh. Không muốn trở thành - trở thành người mà Gideon nghĩ về cô.

Nhưng rồi anh nói, “Eleanor”, giọng anh vừa khàn đặc vừa năn nỉ, và đột nhiên cô nhận ra rằng mình mới lố bịch làm sao.

“Đây”, cô nói trong một tiếng thở dốc, và móc một chân quanh hông anh làm cô cao hơn một chút, để khi anh đi vào thì nó không chỉ là khoái lạc mà là thiên đường thuần khiết, trọn vẹn. “Thế này”, cô nói, nhăn mặt vì cô đang làm chính việc mà mình đã thề là sẽ không bao giờ làm.

Nhưng đây là Leopold, và anh trông không có vẻ chướng tai gai mắt hay bị sỉ nhục, anh chỉ đi vào. Cô thật sự kêu ra thành tiếng.

Cô nghe thấy anh gầm gừ thỏa mãn nhưng không thể nghĩ ngợi được gì, không thể nói gì, bởi vì giờ đây anh vừa mạnh vừa nhanh, và một cơn sóng thủy triều khoái lạc làm các ngón chân cô cong lại, chân cô giơ lên, và lưng cô dựa hẳn vào tảng đá.

Tiếng kêu của cô trôi vào bầu trời xanh cao vời vợi và biến mất. Tiếng gầm của anh hẳn đã dọa đến một con thú đang ngủ say nào đó.

Và rồi...

Và rồi cô thấy mình đang đứng trong vòng tay anh, đầu gối yếu ớt, hơi thở thô ráp trong bầu không khí tĩnh lặng.

"Chết tiệt", anh nói nhẹ. Anh ôm tay quanh người cô nhưng trán thì gục vào đá.

Sau khi cô và Gideon làm tình, cả mười lần, cả hai đều bị bắn thủng lỗ chỗ với cảm giác tội lỗi. Anh sẽ thề là họ sẽ không bao giờ làm lại nữa, sẽ đợi tới khi anh đến tuổi và họ đã kết hôn. Và cô biết rằng mình đã dụ dỗ anh làm việc đó, cảm thấy tội lỗi và buồn nôn.

Với Leopold hoàn toàn không có chuyện gì như thế.

Cuối cùng anh ngẩng đầu dậy khỏi tảng đá và vẻ mặt hắn cũng tương tự nụ cười toe toét trên mặt cô. "Chúng ta tuyệt thật", anh nói. Rồi, "Em thật tuyệt"

Cô cảm thấy nụ cười tắt khỏi mặt mình. "Không", cô nói. "Em không giỏi chuyện này. Đó không phải là một kỹ năng mà em đã luyện tập. Em chỉ"

"Suỵt", anh nói, đặt môi lên môi cô. "Anh không ám chỉ rằng em là gái điếm Babylon. Anh chỉ đang nói rằng đây là lần làm tình tuyệt nhất anh từng có trong đời mà thôi"

Thật là một phát biểu thẳng thắn.

"Thật à?", cô hỏi, nhận ra về ngờ vực trong giọng mình. "Đây không phải những gì...", cô phẩy tay.

"Những gì anh luôn có à?"

Đến lượt anh cười toét miệng. Cô từng nghĩ rằng mắt anh lạnh lùng phải không? Giờ chúng đầy vẻ tươi cười, tươi cười và một điều gì đó nữa, hình ảnh phản chiếu của dục vọng vừa mới đây thôi.

Không, sự hiện diện của dục vọng. Anh muốn cô

Vẫn đang muốn.

Nó là một thứ đáng suy nghĩ. Gideon lúc nào cũng hoảng hốt sau khi họ làm tình, trở nên cáu bẳn và lo lắng.

Tất nhiên, khi đó anh mới chỉ là một cậu nhóc, và lại chuyện đó đã diễn ra cách đây nhiều năm rồi.

"Em đang nghĩ về anh ta phải không?"

Anh cắn tai cô, không hề nhẹ chút nào.

"Nó rất khác nhau", cô nói.

Cái cắn biến thành một nụ cười. "Phải"

Đột nhiên cô nhớ ra. "Hàu đâu?"

Anh không cần nhìn nên hẳn là đã kiểm tra rồi. "Nó vẫn đang ngủ. Con chó đó ngủ bao nhiêu tiếng vậy?"

"Gần như cả ngày. Tất cả những lúc nó không chạy vòng quanh"

Họ nên quay về nhà. Mọi người có thể đang thắc mắc liệu ho ở đây. Lisette có thể nhận thấy... Không, Lisette sẽ không nhận thấy đâu. Nhưng có thể sẽ có người khác.

"Chúng ta nên di chuyển thôi", cô thì thào nói. Má anh đặt ngay cạnh má cô và nó có mùi hoan ái và đàn ông, nên cô cẩn thận rê lưỡi trên da anh. Anh có vị thật tuyệt vời.

"Em nói đúng", Leopold nói.

Một phần nhỏ xíu trong trái tim cô cảm thực sự thất vọng. Tất nhiên là anh đúng. Hồi xưa Gideon lúc nào cũng đúng.

Nhưng đứng thẳng có nghĩa là cô tiếp xúc trọn vẹn với cơ thể anh. Và ít nhất một phần trong anh có hứng thú với...

"Di chuyển là hoạt động ưa thích nhất của anh", Leopold nói, trầm và thoải mái. "Em có định sớm nhìn anh không thế, công chúa?"

Cô hầu như không nhìn vào mắt anh từ khi họ làm tình. Thật xấu hổ. Và cũng quá đáng sợ nữa, nếu cô chịu thú nhận với bản thân. Cô không muốn nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt anh, không muốn nhìn thấy suy nghĩ rằng cô giống như một loại gái điếm hạng sạng phi thường.

Dù là theo một cách nào đó cô đúng là như vậy. Rõ ràng là thế.

Cô bắt đầu cảm thấy hơi buồn nôn. Anh mà biết làm đàn ông hạnh phúc lại đáng buồn thế này chứ?

"Này", một tiếng gầm nhẹ vang lên bên tai cô và một bàn tay mạnh mẽ kéo mặt cô lại. Leopold đang cau mày nhìn xuống cô. "Em đang nghĩ về cái gì vậy?"

"Không có gì", cô nói nhanh. Anh hôn cô, nhanh và dữ dội. "Nói cho anh đi"

"Không", cô không thể kể cho anh. Anh sẽ nghĩ cô bị điên mất. Có khi anh còn cười cô nữa ấy chứ.

"Cô nàng ngang ngạnh."

Với một động tác nhanh gọn, anh bế cô lên tay và bắt đầu đi qua các tảng đá.

"Anh đang đi đâu đây?", cô thở dốc, níu lấy cánh tay anh. "Em thích đi bộ hơn. Em muốn mặc đồ lại ngay bây giờ. Đồ của em.."

Cô ngoái lại. "Chúng ta đã bỏ váy lót của em lại trên cái tảng đá rồi."

"Chúng ta không cần nó đâu.", anh nói, trèo ra khỏi dòng sông.

“Em cần nó”, cô nói một cách căm phẫn. “Anh có thể đặt em xuống không? Em phải đi nhặt đồ”

Anh đặt cô ngả lưng xuống thảm cỏ mềm, theo cô nằm xuống nhanh đến mức Eleanor gần như không vặn nổi một cái trước khi cơ thể anh trùm lên mình.

“Em đã nói là chúng ta nên di chuyển mà”, anh nhắc nhở cô. Giờ thì anh đã rõ anh đang nghĩ tới lại di chuyển nào trong đầu rồi.

“Không, cảm ơn anh”, Eleanor nói, mỉm cười như kiên quyết. Cô đã phát ngẩy việc trở thành cô gái điếm ưu thích của tất cả mọi người rồi.

Anh gần như đã thả cho cô dậy nhưng rồi đột ngột lại đẩy cô nằm xuống. “Không”

“Không à?”

“Em sẽ phải nói ra điều gì không ổn đang diễn ra trong cái đầu kia không thì anh sẽ không bao giờ thả em về ngôi nhà kia đâu. Anh sẽ phải giữ em lại đây.”

Cô cười khúc khích. “Giữ em lại đây á? Ở bờ sông sao?”

“Chính xác.”

Anh không phải dạng đàn ông dễ đổi ý. Và sau cùng thì nó cũng chẳng thật sự quan trọng lắm.

Nên cô cứ thế bộc bạch hết ra. “Em biết rằng mình khác các quý cô khác. Và trong một số mặt em thấy biết ơn, nhưng trong những mặt khác thì nó có vẻ khá mệt mỏi”

“Khác biệt trong những mặt nào thế?”, anh thả cô ra và lăn người sang bên, cầm lấy quần của anh trên một tảng đá. Đôi mắt xám của anh thậm chí chẳng hề tỏ vẻ thương cảm. Anh không phải típ đàn ông biết thương cảm.

“Anh đã nói rằng em không phải là giái điếm Babylon, nhưng thỉnh thoảng em cảm thấy mình như thế.”

“Thật à?”

Điều đó hấp dẫn anh. Nhưng cô cũng nhìn thấy cả vẻ mặt thích thú trong ánh mắt lóe lên dưới hàng lông mi của anh. Thật không công bằng khi một người đàn ông lại mang hàng lông mi dày, sẫm như vậy khi mà cô phải tô bột đen lên lông mi mình.

“Em không thể miêu tả được điều đó”, cô nói một cách chán nản, ngồi dậy. “Em thật sự phải mặc đồ vào đây, Villiers.”

Vẻ cau có của anh có uy lực đến mức cô rúm hẳn người lại. Anh lại quăng quần của mình xuống.

“Em xin lỗi”, cô nói sau khi ngừng lại một lần nữa. “Leopold”

“Lúc nào cũng là Leopold hết nhé, Eleanor. Không bao giờ là Villiers cả, đối với em”

“Leopold”, cô nói một cách dịu dàng. “anh sắp cưới một người phụ nữ khác. Và em sắp cưới Gideon”

Anh nằm xuống và kéo cô lên người mình. Anh nóng đến mức cô không tự chủ mà rùng mình. “Vậy hãy nói cho anh nghe xem em đang nghĩ cái quái gì”, anh gầm lên. “Nói cho anh rồi chúng ta sẽ ra đi và sống cuộc đời hoàn hảo với những người bạn đời hoàn hảo của chúng ta. Em có nhận ra là chúng ta đều sắp cưới những con người xinh đẹp phi thường không?”

Cô cười méo xệch với anh. “Em đã không nghĩ về nó theo cách đó.”

“Đúng vậy đấy. Những cậu bé cô bé vàng, như Shakepeare nói”

“Nó nằm trong một trong những bài Sonnet à? Em chỉ vừa mới đọc chúng lần đầu tiên”

“Không, nó nằm trong một vở kịch. Tất cả những câu bé cô bé vàng, cũng

giống như những đứa trẻ quét ống khói, đều sẽ trở về với cát bụi. Anh luôn nghĩ đó là một châm ngôn tốt mà một công tước nên ghi nhớ"

"Vậy ra anh xem mình là một trong những cậu bé cô bé vàng à?"

"Không nếu xem xét về mặt sắc đẹp"

"Nhưng các công tước đều được coi trọng như vàng", cô nói. "Em thấy rõ điều đó mà"

"Gạt bỏ tước hiệu đi thì anh cũng cục súc như một đứa trẻ quét ông khói thôi. Những người như Astley mới mang vẻ quý tộc trên mặt"

"Đó là lý do anh ăn vận một cách phô trương như thế à?", Eleanor hỏi. Cô nằm thăng bằng trên cơ thể anh một cách kỳ cục, ngực cô ép vào lồng ngực anh, hai khuỷu tay của cô chống hai bên người anh. Nhưng cô thấy dễ chịu.

"Không", anh chậm rãi nói. Và rồi. "Có thể. Nhưng vừa nãy em sắp thú nhận nỗi sợ u ám nhất của mình đó là em thật sự là một gái điếm hoàng gia phiên bản công tước. Và anh phải thú nhận là mình thật sự thấy tò mò đấy."

Anh lại đang cười, dù chỉ bằng mắt, nên cô cúi xuống để cắn anh một cái khiển trách, nhưng họ lại bắt đâu hôn và không hiểu sao cô quên luôn sự trừng phạt của mình. Dần dần cô mới quay lại với bản thân mình từ chốn nóng bỏng, dịu dàng mà những nụ hôn của anh đã đưa cô đến.

"Em cảm thấy mình như một gái điếm", cô nói với anh, chẳng thèm nói thì thầm. "Anh biết không, em đã dụ dỗ Gideon làm tình vào cái năm cách đây đã lâu lắm rồi ấy. Em đã khiến anh ấy làm việc đó"

"Hẳn là em đã phải làm thế khi cân nhắc đến việc anh ta nghiêm túc coi trọng bản thân như thế nào. Quá để ý tới hành vi biến một người đàn ông thành kẻ nhạt nhẽo thận trọng", Leopold nói, đấy để cô ngồi lên bụng mình. "Anh đang nghe hết sức chăm chú đây, nhưng trong lúc đó, em có cảm thấy muốn dịch về phía sau một tẹo không?"

Cô hiểu ra chuyện anh đang nhắm đến và có thể cảm thấy má mình nóng rực lên. "Anh không biết xấu hổ sao?" cô hỏi, tò mò chứ không phải trách mắng.

“Xấu hổ chẳng liên quan gì đến việc này hết”, anh nói ngay lập tức. “Cứ cảnh báo thêm về bản tính quyến rũ của em đi và trong lúc đó anh sẽ cho em thấy những gì mình đang nghĩ.”

“Anh làm em có vẻ ngu ngốc thật đấy”, Eleanor nói, lấy hai tay che mặt.

Anh kéo tay cô xuống. “Anh không nên lấy nó ra đùa. Em đã ngủ với gã Gideon ghê tởm không sao đo đếm nổi, kẻ mà không nghi ngờ gi là đã ghi nhận em là người tạo ra mọi tia lửa đam mê nhem nhóm giữa hai người. Bởi vì như thế thì anh ta có thể khiến mình không cảm thấy có gì đáng trách.”

“À, thì...”, Eleanor nói.

“Và bằng cách quy cho em tội phá vỡ mọi luật lệ mà hai người đã phá vỡ, anh ta có thể bỏ em đi và cưới một người khác bởi vì em khiến anh ta cảm thấy không thoải mái, Eleanor ạ. Em đam mê dự dỗi như thế trong khi cuối cùng thì anh ta chẳng là gì ngoài một cái vỏ trấu khô”

“Anh không được nói thế”, cô phản đối. “Anh đang nói về hôn phu của em đấy”

Anh làm một cử chỉ thô lỗ. “Và rồi anh đến, và rồi chúng ta như củi khô gặp lửa, hai chúng ta đấy. Nhưng em đo lường anh bằng tro tàn của anh ta, nghĩ rằng anh khen em là cô gái điếm hạng sang trong các giấc mơ”

“Anh đã nói...”, Eleanor thì thầm, cảm thấy mình đỏ bừng hơn cả lúc trước.

“Anh đã nói đó là lần làm tình tuyệt vời nhất từng có. Anh không hề nói em là người tình tuyệt nhất từng có”

Cô cau có nhìn anh.

“Em đang hiểu ra rồi đấy”, anh nói, từ tốn đưa tay lên ngực cô. Cô nhìn xuống ta anh. Chúng to và sẫm màu hơn da cô. Chúng nhào nặn ngực cô, chơi đùa với ngực cô bằng sự hòa trộn chuẩn xác giữa mạnh bạo và dịu dàng.

“Em nên làm gì nào?” cô hỏi.

“Em thật sự thấy tò mò hay rồi sẽ rơi và hố sâu suy sụp và quyết định rằng mình là cô gái điếm hạng sang tệ nhất Anh quốc?”

“Em không phải là gái điếm hạng sang”, cô chỉ ra.

“Không. Em là một người phụ nữ cực kỳ gợi cảm với bộ ngực lộng lẫy nhất vùng trời của Chúa.” Giọng anh đen tối hơn, trầm hơn. “Em nên làm gì nào?” cô cố chấp hỏi.

“Chạm vào anh”, anh nói. “Em cứ toàn giữ rịt tay trên vai anh”

“Ôi”

Cô đỏ mặt. “Em không nghĩ...”

“Em không nghĩ là anh thích được chạm vào bởi vì gã ngốc Astley đó đã nhảy chồm chồm phản đối điều đó. Nhưng anh thì không. Anh muốn em chạm vào anh ở tất cả mọi nơi.”

Đột nhiên tay anh vòng quanh eo cô, bế cô dậy, hạ cô xuống.

Cô thét lên nhưng lần này nó đi vào dễ dàng hơn nhiều. Cô thấy mềm và ướt. Anh đâm vào cô với một tiếng rên làm một con chim bay ra khỏi bụi cây cạnh người họ.

Trong một lúc chẳng ai trong hai bọn họ di chuyển. Hơi thở họ thô ráp.

“Anh có muốn em chạm vào như thế này không?”, cô nói, dùng một ngón tay vẽ vòng tròn quanh ngực anh.

“Humm. Nó không kinh khủng nhưng cũng chẳng tuyệt lắm”, anh nói. “Em còn có thể làm gì nữa với cái ngón tay đó nào?”

Anh lại đang trêu chọc nên cô cấu quở trách, hơi thở của anh nghẹn lại - và cô học được cách làm một điều mới.

Dù vậy anh hồi phục rất nhanh và kéo cô vào chặt hơn, thì thầm. “Còn như thế nữa thì đây sẽ là một màn ân ái cực kỳ ngắn ngủi đấy, công chúa”. Cô

không muốn điều đó và cả anh cũng không. Nên anh trao cho cô một trong những nụ hôn khiến cô cảm thấy như thể mình đang chìm xuống nước và đồng thời cũng như đang đi thiêu trên lửa.

"Anh muốn em liếm khắp người anh", anh nói khàn giọng bên tai cô. Và anh bắt đầu di chuyển.

Mất một phút sau những gì anh nói mới ngấm vào đầu và rồi cô đột nhiên tưởng tượng ra mình quỳ gối trước mặt anh, như trước đó anh quỳ trước cô, khiến anh rên rỉ và kêu thét như anh đã làm với cô.

"Em sẽ thích điều đó đấy", cô thì thầm.

Các ngón tay anh đang túm chặt hông Eleanor nhưng cô có thể cảm nhận được ngọn lửa đang tăng lên cực kỳ sớm, quá sớm. "Ôi, Leopold", cô nói một cách vô vọng, cào tay qua tóc anh. "Em không thể chạm vào anh ngay bây giờ, em không thể bởi vì..."

Nhưng bất kể là cô định nói gì thì nó cũng bị lạc trong một con sóng khoái lạc thuần túy, dữ dội.

Cô chậm chạp tính lại rồi nhận ra rằng anh vẫn đang ở trong đó, vẫn đang... Cùng cô.

"Một gái điếm hạng sang sẽ chẳng bao giờ lên đỉnh trước khách hàng của mình", Leopold nói vào tai cô. "Và nếu có như thế thì cô ấy sẽ phải lên đỉnh lần nữa để đền bù"

Cô hẳn sẽ bật cười nhưng cô quá mệt.

"Còn những việc khác mà anh muốn em làm đây", Leopold nói, giọng anh như một cây roi bằng nhung. Và anh bắt đầu nói cho cô nghe. Thật chỉ tiết.

Cô lên đỉnh hai lần nữa trước khi cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận rằng cô có thể, chỉ có thể thôi nhé, vừa đạt được một chút kỹ năng mà một gái điếm hạng sang thực thụ có.

Nhưng cô không quan tâm bởi vì anh đã thét lên khi lên đỉnh, thét gọi tên

cô theo một cách khiến bản thân cô vứt bỏ mọi nỗi sợ hãi. Cô không phải gái điếm Babylon.

"Eleanor", anh lại nói thêm một lần nữa sau đó. Và ôm cô cực kỳ chặt. Chỉ có thể. "Eleanor"

Thế là đủ.

CHƯƠNG 24

Tối hôm đó, ở bữa tối Lisette không nói đến chuyện gì khác ngoài cuộc truy lùng kho báu diễn ra hai ngày sau. Đĩa ăn của cô ta trông giống như một con thuyền nhỏ trôi nổi trong một biển giấy khổ to mà trên đó là những ghi chú và danh sách được viết nguệch ngoạc. Phần lớn thời gian Villiers, Eleanor, Anne, và nữ công tước chỉ đơn giản để mặc tràng độc thoại tiếp diễn. Có một thỏa thuận không lời trong phòng, đó là sự nhiệt tình của Lisette giống như một cơn sốt và nên được đối xử với sự cẩn trọng tối đa.

"Tất nhiên, tất cả mọi người trong hạt đều sẽ ở đây. Em sẽ có một quãng thời gian đặc biệt thú vị đấy, Eleanor", Lisette nói, cười tươi tắn.

"Không chỉ có Roland và mẹ anh ta tham dự mà chị đã mời cả công tước Astley quay lại và anh ấy đã nói rằng mình có thể sẽ về. Bà cô người vợ quá cố của anh ấy chỉ cách nơi này một giờ đi xe ngựa, anh ấy đã nghĩ là sẽ quay lại tham dự cuộc truy lùng kho báu"

Mẹ Eleanor cau mày. "Đó là một ý tưởng vô cùng không đứng đắn. Từ lúc vợ anh ta chết cho tới nay còn chưa đầy một tuần."

"Sự kiện này vì mục đích từ thiện mà", Lisette nói một cách vô tình. "Chẳng có ai mong anh ta ở nhà khóc lóc đâu"

"Có thể họ không nghĩ tới nước mắt nhưng sẽ mong thấy anh ta để tang", nữ công tước nói một cách gay gắt. Nhưng lời bình luận của bà không có vẻ mạnh mẽ thường thấy mỗi khi nhắc đến những vi phạm khuôn phép dù là nhỏ nhất. Bác sĩ phẫu thuật đã nhổ răng cho bà nhưng cơn đau thì vẫn ở lại và nữ công tước đang dùng cồn thuốc phiện để chữa. Nó có hiệu quả dễ chịu là khiến bà mất đi một nửa những gì biến mình thành một nữ công tước. Eleanor nhận thấy như thế.

Lệnh bà là một bạn đồng hành đáng mến hơn nhiều trong tình trạng hiện tại.

Lisette lờ bà đi, giật một tờ giấy lên từ đống hỗn độn trước mặt. “Tối qua tôi đã viết tất cả các manh mối cho cuộc truy lùng kho báu. Tôi đọc to chúng ra cho mọi người nhé?”

“Đừng”, Anne nói không chút hòa nhã. “Lũ trẻ có tự mình đọc được các manh mối đó không? Tôi rất nghi ngờ việc chúng biết chữ đấy.”

“Tất nhiên là chúng có thể đọc rồi”, Lisette nói. “Chúng đã được học đọc, viết, và phép xã giao và tất cả các ngày trừ chủ nhật”

“Làm sao chị biết”, Eleanor hỏi.

“Chị nằm trong hội đồng quý bà của trại mồ côi”, Lisette nói, liếc nhìn cô với chút xíu bực mình. “Chị đã đọc lịch trình hoạt động của chúng nhiều năm rồi. Hội đồng nhất quyết đòi hỏi tất cả các cô bé đều phải học đọc. Bản thân chị thì còn ủng hộ việc có thêm môn nhạc nữa dù cho đến giờ thì chúng cũng chỉ được học hát mà thôi”

“Bà Minchem có thể đã tuyên bố là lũ trẻ đang được dạy đọc nhưng liệu chúng có được học thật không hay đã dành trọn toàn bộ thời gian để làm những cái khuy nhỏ xíu?” Eleanor hỏi.

“Xin em đấy”, Lisette nói và khẽ rùng mình. “Chị không thể chịu đựng nổi những chủ đề đáng ghét thế đâu. Bà Minchem đã đi rồi và chị hy vọng chúng ta có thể quên đi những sự kiện khó chịu đó.”

Eleanor thấy mình nhìn Lisette với sự căm ghét thật sự và cắn lưỡi. Chắc chắn là Lisette nên đi giám sát trại mồ côi. Nhưng có nhiều khả năng là bà Minchem cũng sẽ che giấu sự thật ghê tởm đó khỏi tầm mắt thôi.

“Giờ lũ trẻ mồ côi đang làm gì?”, Villiers hỏi, phá vỡ khoảnh khắc im lặng lạnh lùng theo sau câu phát biểu của Lisette. Dù rằng Lisette cũng chẳng hề nhận ra điều đó, cô ta còn mãi nguệch ngoạc viết lên đống giấy trải ra quanh đĩa ăn của mình.

“À, tốt lắm”, Lisette đáp. “Vợ của người làm bánh trong làng đã tạm thời chuyển vào. Hội đồng quý bà sẽ thuê một nữ hiệu trưởng mới. Trong lúc đó em sẽ tự mình sắp đặt mọi thứ. Nó sẽ ổn thôi, em chắc chắn đấy.”

Eleanor ghét mình cứ hoài nghi như thế. Nhưng cô thấy rằng cần phải có môt người năng nổ và biết cách quản lý điều hành trại mồ côi. Trong khi Lisette chỉ năng nổ có chu kỳ, thường là chỉ vào những lúc cô ta bị ám ảnh với một sự án, như hiện giờ chẳng hạn. Cuộc truy lùng kho báu là tất cả những gì cô ta có thể nói đến.

“Mọi người nghĩ năm mươi bảng có đủ không?” Lisette hỏi.

“Năm mươi bảng?”, nữ công tước hỏi. “Để làm gì?”

“Đứa trẻ đầu tiên mang về bốn món đồ sẽ thắng năm mươi bảng”, Lisette giải thích. “Nó là đủ để cho cô bé đó đi học nghề”

“Đó là một suy nghĩ hết sức hào phóng”, Villiers nói.

Listte cười tươi với anh. “Em muốn tài trợ cho toàn bộ lũ trẻ mồ côi nhưng lại không có đủ tiền tiêu vặt. May thay nhờ hiếm khi dùng đến nó nên lần này em có đủ tiền cho một đứa.”

Điều tệ nhất là công tước thật sự nghĩ vậy. Lisette sẽ sẵn lòng trao toàn bộ tiền của mình cho lũ trẻ mồ côi. Eleanor thấy cô cứ đâm đâm chọc chọc thức ăn và để mặc cuộc thảo luận quay xung quanh mình. Villiers góp thêm năm mươi bảng cho một phần thưởng khác. Cô khá ngạc nhiên khi mẹ cô đề nghị góp phần thưởng thứ ba nhưng quy nó cho hiệu quả của thuốc phiện cùng bầu không khí đức hạnh quanh bàn.

“Tôi đã tiêu toàn bộ tiền tiêu vặt vào váy tóc rồi”, Anne nói. “Dù tôi ghét phải hạ thấp bầu không khí vị tha này bằng cách thú nhận điều đó”

“Tôi phải hỏi cô Marguerite xem liệu cô ấy có tài trợ cho một đứa trẻ không mới được”, Lisette nói.

“Bà Marguerite là một người lập dị”, nữ công tước lẩm bẩm. Bà bắt đầu trông mụ mị hẳn đi so với hồi đầu buổi tối.

“Mẹ”, Eleanor nói. “Con không chắc rượu vang và cồn thuốc phiện là một hỗn hợp tốt đâu”

“Nhưng mẹ cảm thấy khỏe lên. Khỏe hẳn lên. Thật sự, thật sự khỏe hơn nhiều”

“Bác sắp đi đứng loạng choạng rồi đấy”, Lisette bình luận.

“Cô vừa nói gì?” nữ công tước hỏi, nhìn cô ta chằm chằm.

“Bác đứng không vững.” Lisette nói, to hơn. “Nặng đầu. Ngật ngưỡng”

“Đủ rồi đấy”, nữ công tước nói, đứng dậy mà chỉ hơi lảo đảo, “Cô lúc nào cũng là một đứa nhóc thô lỗ và cô chỉ ngày càng trở nên tệ hơn. Tôi không thể chịu đựng cô được nữa”. Với câu đó, bà bỏ đi.

Anne đang cười toét miệng sau khăn ăn nhưng không mặt của Villiers thì hết sức lãnh đạm. “Em xin lỗi, Lisette”, Eleanor nói trong khoảng im lặng chào đón tiếng sập cửa. “Em nghĩ cồn thuốc phiện và rượu vang đang ảnh hưởng tới tính khí của mẹ”

“Mẹ chị luôn nói rằng mẹ em là người nhỏ mọn”, Lisette nói một cách vui vẻ.

Eleanor không dám chắc phải đáp lại lời nhận xét đó như thế nào, nên cô quay lại với món cá của mình.

“Ngài có biết con của ngài định tham dự vào cuộc truy lùng kho báu không, Leopold?” Lisette hỏi.

Anh ngẩng lên, khá giật mình “Thật ư?”

“Ít nhất cũng có Tobias”, cô ta quay lại với danh sách của mình.

“Chính xác thì cuộc truy lùng sẽ diễn ra như thế nào?” Villiers hỏi.

“Mỗi manh mối lại dẫn tới một địa điểm và cho ngài viết phải mang về một

món đồ. Chúng ta sẽ phát ra toàn bộ manh bốn manh mối cùng một lúc, như thế thì lũ trẻ sẽ không chỉ bám đuôi nhau"

"Không phải Tobias có lợi thế so với những đứa trẻ khác vì nó đã sống ở đây vài ngày rồi sao?", Eleanor hỏi.

"Có thể", Lisette nói. "Nhưng chị chắc rằng thằng bé sẽ là một ứng viên phù hợp cho học bổng học nghề"

"Tobias không cần học nghề", Villiers tuyên bố.

"Tất nhiên là có", Lisette nói, không chú tâm lắng nghe. "Nó là một thằng bé thông minh. Ngài có thể cho nó học nghề là Violon chẳng hạn. Nó có thể tạo ra những dụng cụ âm nhạc tuyệt vời. Nó có những ngón tay đáng yêu"

"Tôi định cho nó một điền trang trị giá mười nghìn bằng một năm"

Eleanor nhấp một ngụm rượu vang. Rõ ràng là Leopld đã quên chia sẻ vài chi tiết về đời sống vợ chồng trong mơ với hôn thê của mình rồi. Nhưng Lisette chỉ nhún vai. Lúc nào cô ta cũng thoải mái - trừ phi bạn phản đối cô ta.

"Tobias sẽ không tham dự vào cuộc truy lùng kho báu", Villiers tuyên bố.

Lông mày Lisette nhíu lại. "Tất nhiên là có. Nó ở đúng tuổi để chiến thắng và chưa gì nó đã vo cùng phấn kích về chuyện đó rồi. Ngài không thể làm thằng bé thất vọng. Sáng nay em đã ở trong phòng trẻ và nó không nói đến chuyện gì khác ngoài cuộc truy lùng"

"Tobias không nói đến chuyện gì khác à?"

Eleanor hiểu ý Villiers. Tobias rõ ràng là con trai của cha mình: Thằng bé sẽ không bao giờ lải nhải.

"Theo cách riêng của nó",Lisette nói một cách vui vẻ.

"Thật không thích hợp khi để nó tránh đấu với những đứa trẻ mồ côi để giành tiền của tôi", Villiers chỉ ra.

“Em biết rồi!”, Lisette kêu lên, vỗ tay. “Nếu Tobias thắng thì ngài cứ bảo rằng nó không thể giữ tiền là được.”

“Chắc ngài sẽ muốn thông báo cho cậu bé biết về thực tế đang chú ý đó từ trước đấy”, Anne nhận xét. Eleanor nhận thấy rằng em gái cô có vẻ thích bữa tối nhiều hơn hẳn mình.

“Tôi sẽ chỉ biết việc nó tham gia là không đứng đắn”, Villiers nói, nhận một con gà gô được mang tới trong vỏ bánh từ tay người hầu.

Lisette giận dỗi nhưng quay lại với danh sách của mình.

“Lũ trẻ phải lấy những đồ vật như thế nào?” Anne hỏi.

“Chị đã bảo em rồi. Một quả trứng trừ chuồng gà, đại loại thế”

Vẻ sung sướng tin quái thắp sáng khuôn mặt của Lisette. “Nhưng chúng phải mang trứng về mà không làm vỡ!”

“Thế khi nào thì cuộc truy lùng kho báu sẽ bắt đầu?”

“Ngay khi cô Marguerite về”, Lisette nói “Và tất nhiên cả cha chị nữa”

Eleanor công khai nhếch hai khóe miệng lên thành một bộ dáng gần giống như đang cười.

“Chị sẽ không nói một lời với cô Marguerite về chuyến thăm bí mật của công tước Astley đâu”, Lisette nói, quay sang với cô. “Dù tất nhiên em sẽ muốn kể cho tất cả mọi người, chị chắc chắn là thế.”

“Thật ra là không”, Eleanor nói. Đầu Villiers ngẩng phắt dậy và cố tránh mắt anh. “Đức ngài ở đây là việc của anh ấy”

“Em sẽ làm những người ưa chuyện phiến thất vọng đấy”, Lisette nói, nhìn qua nhìn lại giữa hai tờ giấy. “Em nghĩ đứa trẻ mồ côi chiến thắng nên được tôn vinh bằng vàng hay nguyệt quế?”

“Vàng á?”, Eleanor hỏi, vẫn lảng tránh ánh mắt của Villiers. “Làm thế nào mà chị có thể xoay xở được thứ đó chứ, Lisette?”

“À, thì có một cái vương miện cũ ở cánh phía tây”, cô ta nói. “Nó đã bị khóa nhưng tất nhiên chị có thể lấy nó ra. Chị nghĩ nữ hoàng Elizabeth đã bỏ nó lại đây khi bà đi vi hành cách đây nhiều năm rồi. Đại loại là thế”

“Gia đình chị không bao giờ trả lại nó sao?”, Anne hỏi. “Người ta cứ nghĩ là nữ hoàng Elizabeth sẽ nhớ vương miện lắm chứ”

“Rõ ràng là có một bức thư nào đó mà bà ấy viết trong thư viện để đòi lấy lại vương miện, nhưng tổ tiên của chị đã giả vờ như ông chưa từng nhìn thấy. Em phải vào phòng trẻ để chào tạm biệt các cô bé con của ngài đây, Leopold. Hãy đi cùng em nào.”

Anh nhìn xuống món gà gô đang ăn dở của mình “Tôi vẫn đang ăn”

“Ngài có thể ăn nốt sau”, Lisette nói một cách vui tươi, chìa tay ra

“Anne và tôi không ngại nếu cả hai đi đâu”, Eleanor xen vào mà không được hỏi. “Tôi sẽ ăn nốt đĩa của mình rồi lên gác nghỉ thôi”

“À nhưng tôi thì có đấy”, Villiers nói một cách lạnh lùng. “Cô phải rời bàn. Lisette, thì nên nhờ tiểu thư Eleanor hoặc phu nhân Bouchon đóng vai trò nữ chủ nhà hộ cô chứ”

Lisette cười, nhưng tiếng cười mang theo vẻ nguy hiểm, một vẻ mà Eleanor vẫn còn nhớ từ những cơn thịnh nộ nhiều năm trước. “Vì sao em phải tuân theo những luật lệ cứng ngắc đó chứ? Em không điều hành nhà mình như thế? Đến lúc phải chào các cô bé nên em sẽ đi. Và em biết rằng ngài muốn đi cùng”

“Tôi không muốn”, anh nói một cách thẳng thừng ngẩng lên nhìn cô ta.

Tay cô ta buông thõng xuống.

“Tôi muốn ăn nốt món thịt gà của mình rồi có ý định ăn một ít món thịt cừu

ngon lành mà Popper có ở bàn chờ", Villiers nói. "Và sau đó tôi hẳn sẽ ăn một ít nho khô tẩm đường vì tôi thấy chúng cũng đang đợi"

Có một khoảnh khắc run rẩy nguy hiểm khi sự yên tĩnh treo chơi vơi. Nhưng rồi mặt Lisette lại sáng lên và cô ta phá ra cười. "Đàn ông các ngài!", cô ta nói, gần như rít lên vì cười.

"các ngài hoàn toàn chẳng được việc gì nếu chưa no bụng. Em biết điều đó", cô ta lắc đầu. "Cha em cũng giống hệt như vậy. Cáu kỉnh như một con gấu cho tới khi ông ấy đã uống trà và ăn bánh mỳ nướng buổi sáng"

"Chính xác", Villiers nói, cắn một miếng thịt gà. "Hãy gửi lời chúc của tôi cho lũ trẻ"

"Em sẽ bảo chúng rằng ngài sẽ lên gác sau mười phút nữa", cô ta nói một cách vô tình, phi ra khỏi cửa.

"Tôi sẽ không...", anh nói. Nhưng cô ta đã đi rồi.

"Popper", Villiers nói với viên quản gia. "Hãy đợi tới khi tiểu thư Lisette đã rời phòng trẻ rồi thông báo cho lũ trẻ biết rằng tôi sẽ tới thăm chúng vào sáng mai, như tôi đã báo chúng một lúc trước, được chứ?"

"Tất nhiên thưa đức ngài", Popper nói.

Eleanor để một người hầu mang đĩa cá bơn đi vì nó khá mặn so với khẩu bị của cô và nhận lấy một khoanh bánh flan Milan trong đĩa.

"Việc vừa rồi thật lúng túng", một lúc sau Villiers nói.

"Lisette chưa bao giờ thích ăn cho lắm", Eleanor nói.

"Phải", Villiers nói một cách trầm ngâm. "Tôi, mặt khác, rất quan tâm đến việc ăn uống. Có vẻ như em cùng chung sở thích với tôi"

Eleanor ngay lập tức ý thức rằng cô béo tốt hơn Lisette và nên giảm vài cân.

"Ngài có cho rằng công tước Astley sẽ thật sự quay lại tham dự cuộc truy lùng kho báu không?" Anne hỏi.

Eleanor cảm thấy tương đối chắc chắn rằng anh sẽ quay về. Theo quan điểm của cô. Gideon đã trở nên hơi điên điên. Hồi xưa lúc nào anh cũng thật thận trọng và nguyên tắc... nhưng giờ không còn như thế nữa.

"Tất nhiên rồi", Villier nói. "Anh ta đang yêu mà"

"Đang yêu", Anne nói như đang thưởng thức từ đó. "Một khái niệm thật lạ thường đối với một người đàn ông nhạt nhẽo như thế. Chị biết không?", cô nói, quay sang nói với Eleanor. "Em thật sự nợ chị và anh ta một lời xin lỗi"

"Chị không hiểu vì sao!", Eleanor nói, nỗ lực kết thúc cuộc trò chuyện theo cái cách mà nhất định là mẹ họ sẽ làm.

"Em đã bảo rằng anh ta chưa bao giờ yêu chị nhiều, rằng anh ta là một gã nhu nhược. Rõ ràng là em đã sai."

"Cô thật sự đã nói vậy", Villiers nói. "Thú vị thật"

"Như tôi đã nói, tôi đã sai", Anne nói, lờ anh đi. "Sự thật rằng Astley đã lao ngay về bên chị cho thấy rằng anh ta thật sự yêu chị... Thực tế là đang mê đắm chị. Lãng mạn thật."

"Phải cực kỳ lãng mạn", Villiers nói thêm vào.

Eleanor chỉ tập trung ăn bánh flan. Cô đã ước từ nhiều năm trước, là Gideon đủ dũng cảm mạo hiểm danh dự của mình để cưới cô thay vì Ada. Cô không thể đòi hỏi nhiều hơn những gì anh đang làm. Nếu anh xuất hiện ở cuộc truy tìm kho báu, và đặc biệt là nếu anh càng thể hiện nhiều sự quan tâm dành cho cô thì tai tiếng sẽ càng lan truyền nhanh như đạn bắn khắp thượng lưu

"Cứ cái đà này thì cả tháng tới mọi người đều sẽ bàn tán về cuộc truy tìm kho báu mất", Anne nói, xác nhận nỗi lo của Eleanor. "Em rất mừng vì đã tháp tùng chị. Em sẽ cực kỳ nổi tiếng cho xem"

"Có lẽ sáng hôm đó chúng ta nên cho mẹ thêm một liều cồn thuốc phiên", Eleanor nói. Và cô cũng tương đối nghiêm túc.

“Nếu Astley quyết định rằng em quan trọng hơn ý kiến của thế giới”, Villiers nói, giọng đều đều. “thì mẹ em đơn giản là phải làm quen với sự thật đó. Tôi không nghĩ anh ta sẽ đợi dù một năm để tang mới cưới em đâu”

“Nhất định phải thế”, Eleanor nói một cách kiên quyết. “Anh ấy là người thân duy nhất của Ada vì cha cô ấy đã mất năm ngoái rồi”

“Anh ta sẽ không chờ đâu.”

“Sao lại không?”, Anne xen vào. “Tôi cảm giác rằng Astley đang bảo đảm Eleanor không kết hôn với ngài sau lưng anh ta. Nhưng có vẻ như anh ta thật sự yêu quý vợ mình theo kiểu lãnh đạm”

“Astley đang chìm đắm trong dục vọng”, Villiers nói. “Được, tôi sẽ ăn một ít thịt cừu đó bây giờ, Popper. Cảm ơn ông”

“Dục vọng không nhất thiết sẽ kéo dài hơn một tuần.” Anne nói với sự hoài nghi thường thấy.

Villiers liếc Eleanor. “Trong trường hợp này thì có đấy”

“Một chút để trò chuyện nhạt nhẽo”, Elenaor nói. “Các con gái ngài ổn định được chưa, Villiers?”

Nhưng Anne không bị đánh lạc hướng. “Vì sao ngài lại nghĩ rằng Astley sẽ không dừng lại cho đến khi đã chắc chắn rằng Eleanor sẽ không cưới ngài?”

“Bởi vì anh ta đã có vài năm để nhận ra những gì mình đã quăng đi”

Quay lại với sức quyến rũ bất tận của con điếm Babylon, Eleanor nghĩ một cách âu sầu.

Anne không chịu ngừng lại. “Chính xác thì ngài nghĩ là anh ta đã nhận ra điều gì”

“Anh ta nghĩ rằng không có lý do gì để ăn sáng trừ phi Eleanor ngồi đó tra cho mình nụ cười ngớ ngẩn của cô ấy. Anh ta muốn ngủ với cô ấy mỗi đêm, nhìn cô ấy ôm một bé mái tóc màu brandy giống hệt cô ấy”

Miệng Eleanor há hốc.

"Anh ta muốn có cô ấy cả đời", Villiers tiếp tục. Họ nhìn nhau và mắt anh vẫn lạnh lùng như thường lệ. "Anh ta không sao chịu nổi ý nghĩ rằng cô ấy có thể yêu một người đàn ông khác. Tôi sẽ cá cả điền trang của mình là mai anh ta sẽ đến"

Anne thở dài. "Nếu không phải tôi cực kỳ thích chồng mình thì chắc tôi sẽ yêu ngài chỉ vì sự miêu tả đó đấy. Villiers."

Tâm trí Eleanor đang quay cuồng. Nếu không phải mặt anh dửng dưng như thế kia, bình thản như thế kia, thì hẳn cô đã nghĩ...

"Vì em đã hỏi về cô gái của tôi", anh nói, quay sang Eleanor. "Hôm nay Lisette đã dành vài tiếng với chúng. Tôi nghĩ lũ trẻ sẽ rất buồn khi chúng tôi quay lại Luân Đôn"

"Ngài nên đi sớm, trước khi cô ta chán chúng", Anne nói, chứng minh rằng giọng mình cũng có thể vô cảm như giọng Villiers.

"Đó có vẻ là một đánh giá xấu tính không cần thiết", Villiers nói. "Tôi tin rằng Lisette thật sự quý các cô bé. Và cô ấy rất mong chờ được làm mẹ chúng"

Eleanor bắn cho Anne ánh mắt dữ tợn nhất của mình, ánh mắt như sao chép từ mẹ họ. Anne giật một bên lông mày nhưng nói bằng giọng du dương ngọt ngào. "Tất nhiên lần này mọi chuyện sẽ khác, Villiers. Tôi gần như đã quên rằng hai người sắp cưới đấy"

"Đừng cố kiếm sống trên sân khấu nhé", Villiers nói thẳng thừng.

"Tôi nghĩ chúng ta nên quay lại thảo luận về Astley", Anne nói. "Đó là một chủ đề thú vị hơn nhiều sự bất hạnh trong hôn nhân của ngài"

"Đã có đám cưới nào đâu", anh gắt lên

"Vậy nên chúng ta có thể để dành cuộc thảo luận về sự không may mắn của ngài cho lần gặp tới", cô nói một cách tươi vui.

Eleanor nhỏm dậy. “Xin hai người thứ lỗi”

“Hãy nói với tôi rằng ngài sẽ viện trợ cho vài đứa trẻ mồ côi đi”, Anne nói, chớp chớp lông my. “Hoặc có lẽ ngài định phân phát thức ăn cho những người dân nghèo”

“Tôi sẽ về phòng”, Eleanor nói, với khả năng kiểm soát tâm tình mà cô cho là cực kỳ tài giỏi. “Tôi định sẽ dành một đêm buồn tẻ với bồn tắm và sách”

“À, các bài Sonnet của Shakepeare”, Villiers nói. “Tình yêu kéo dài hàng thập kỷ, giờ chúng ta phải cho công tước Astley vào trong phạm trù đó. Một lựa chọn tốt đấy”

Eleanor tìm được cách rời khỏi phòng mà không nói ra một điều gì đó mà có thể sau này sẽ làm cô thấy hối tiếc.

Hai người còn ngồi lại ở bàn ăn tối nhìn nhau chằm chằm. Rồi Villiers nhìn Popper và hất đầu, nên ông quản gia và người hầu nhanh chóng rời đi.

“Có chút cảm giác tiểu tư sản”, em gái Eleanor nói một cách chế nhạo. “Tôi không biết là ngài quan tâm đến chuyện phiếm của người hầu đâu đấy, công tước”

Anh lời nó đi. “Tôi có ân tượng là cô không thích sự theo đuổi của tôi”

“Sự theo đuổi nào?”, Anne nói. “Ngài sắp cưới Lisette. Và trong trường hợp tôi chưa nói, chúc mừng nhé. Cuộc sống của ngài chắc chắn là sẽ rất thú vị”

Anh nheo mắt.

“Từng đấy đứa con”, cô ta nói một cách ngây thơ. “Đúng là một trách nhiệm lớn. Nếu ngài định tống chúng về quê với năm mươi bảng cùng một giỏ bánh mỳ kèm họ là một chuyện. Nhưng nuôi chúng như những quý tộc, đẩy chúng vào xã hội thượng lưu như thể dòng dõi hợp pháp không quan trọng thì cũng được sao?”

“Tôi biết chúng quan trọng.”

“Chà, tất nhiên, chúng không quan trọng đối với Lisette”

Anh không biết vì sao mình lại biện hộ cho bản thân trước Anne, người mà anh hầu như không quen biết. Anh có chút luyến tiếc Villiers ngày xưa, người không khoan dung thờ ơ một cách lạnh lùng với ý kiến của bất kỳ ai không phải bản thân mình.

Điều gì đã xảy đến với anh vậy? Anh đã nhìn phu nhân Bouchon bằng một ánh mắt hẳn sẽ làm câm miệng bất kỳ ai từ nữ hoàng cho tới một cô hầu sưng xỉa, vậy mà cô ta lại chẳng để ý gì đến anh.

“Đó chính xác là lý do Lisette sẽ trở thành một bà mẹ hoàn hảo đối với chúng”, anh nói, đưa ra những lời giải thích mà chỉ mới năm ngoái anh hẳn sẽ chẳng bao giờ làm. “Cô ấy không hề quan tâm đến những quy cách của xã hội, sự phê phán và những điều luật của nó.

“Cô ta không thể để tâm đến chúng”, Anne nói, “Cô ta được biết như là bị điên”

“Cô ấy không điên”, Villiers nói một cách gay gắt. “Đối với tôi cô ấy có vẻ cực kỳ tỉnh táo.”

“Tôi đồng ý”, Anne nói một cách khá bất ngờ. “Tôi đã biết Lisette nhiều năm rồi nhưng chưa từng coi cô ta dở hơi. Không phải như cái cách Barnabe Reeve bị điên. Ngài có biết anh ta không? Hai người hẳn là cùng độ tuổi”

“Có”, Villiers nói, đặt dao nĩa lên dĩa một cách cẩn thận. “Khi bọn tôi còn ở Eton, Reece từng bảo tôi rằng anh ta nghĩ một ngày nào đó mình có thể bay. Vào thời điểm đó tôi đã xem nó là một tham vọng trẻ con có thể đồng cảm. Niềm tin chắc chắn rằng mình có thể mọc cánh sau đó của anh ta tương đối đáng ngạc nhiên”

“Đấy, có sự điên rõ ràng như kiểu Reece và cũng có sự điên như kiểu Lisette”

“Không có sự tương đồng nào hết”, Villiers nói. “Không hề”

“Reece không nghe lời những người hết lần này đến lần khác nói với anh ta

rằng con người hiếm khi, nếu không muốn nói là chưa bao giờ, mọc cánh. Lisette không nghe lời những ai nói những điều mà cô ta không muốn nghe"

"Điểm khác biệt giữa ý chí và đôi cánh là điểm khác biệt giữa sự điên rồ và sự tỉnh táo", Villiers chỉ ra.

"Chính xác", cô ta cười thật tươi với anh. "Reece nghĩ rằng mình có thể mọc cánh và anh ta không thể. Lisette nghĩ cô ta có thể sống và làm theo chính xác những gì mình muốn, bất kể cô ta có bỏ lại phía sau bao nhiêu sự thất vọng đi nữa... Và cô ta có thể. Đó chính là điểm khác biệt đấy, ngài Villiers thân mến"

Người ta phải công nhận rằng em gái của Eleanor hiểu rõ đâu là một câu kết thúc hay ho. Cô ta đứng dậy, và cúi chào thật sâu. "Chào đức ngài"

Villiers đứng dậy, nhưng chỉ vì các luật lệ xã hội đã khảm sâu vào trong anh. Đến thời điểm đó chúng đã là bản năng thứ hai rồi.

Anh vẫn đứng nguyên như vậy sau khi cô ta đã rời khỏi phòng.

Cho tới khi anh chợt nhận ra rằng Eleanor đang ở trong phòng ngủ. Và rất có khả năng là cô đang tắm. Tên đàn ông lố bịch thảm hại, Astley, sắp quay về dự cuộc truy lùng cho báu và nó sẽ...

Sẽ sớm đến thôi.

CHƯƠNG 25

Eleanor lại một lần nữa nằm trong bồn tắm nhìn chằm chằm vào tập thơ Sonnet, nhưng chỉ vì đó là việc cô đã bảo mọi người là mình sẽ làm. Cô ghét Shakepeare. Ông ta thì biết gì về mối quan hệ giữa con người với nhau trên thực tế chứ? Có biết chúng phức tạp như thế nào không?

Tình yêu không thay đổi theo năm tháng. Có lẽ ông ta nói đúng điều đó, nhưng nó phức tạp hơn nhiều những gì câu nói đơn giản ấy hứa hẹn. Gideon vẫn yêu cô. Đúng là vậy. Shakespeare nói rằng tình yêu đối diện những cơn bão nhưng không bao giờ lung lay.

Vậy nhưng tình yêu cả cô đã lung lay. Không còn cách nào khác để miêu tả nó nữa. Tình yêu của cô đã thay đổi. Từng ấy năm trời cô đã yêu Gideon và không cho phép mình tức giận vì sự hèn nhát của anh, vì đã không yêu sâu sắc như cô yêu anh.

Nhưng đến giây phút quyết định thì chính cô mới là người thiếu độ sâu tình cảm.

Sau một lúc, mệt mỏi vì cố gắng phân tích ngọn ngành mọi chuyện, cô thả quyển sách xuống sàn cạnh bồn tắm. Rồi cô nhận ra là nó có thể bị ướt và đẩy mạnh đến mức nó bắn vào dưới gầm giường rồi biến mất.

Cô thậm chí còn không thấy ngạc nhiên khi cửa ban công mở hé ra. Thật sự thì cô thấy nhẹ nhõm.

Villiers - Leopold - không yêu cô, nên cô không cần phải sắp xếp tình cảm dành cho anh cho khớp với những tuyên bố được ghi trong một bài thơ tình. Cô chỉ cần tận hưởng việc bản thân mình không đứng đắn. Đáng xấu hổ. Vô đạo đức.

Khi cô không nghe thấy gì ngoài tiếng cửa đóng nhẹ nhàng, cô chậm rãi rút một chân ra khỏi nước và chĩa mũi chân. Cô có đôi chân đẹp, nếu cô tự nói với mình. Cô đặc biệt thích độ tròn của xương bánh chè của mình.

Sau khi phát hiện ra mình có tâm hồn nông cạn, thật an tâm khi có thể rút lui vào thực tại với một cái xương bánh chè. Dù cô không nghe thấy tiếng động nào, một đôi môi nóng rực đột nhiên ép vào cổ trái của cô. Cô ngoan ngoãn nghiêng đầu sang phải để cho anh nhiều không gian hơn, và hai bàn tay anh trượt từ sau lưng ra ôm ngực cô.

"Nhìn xem anh đã tìm được cái gì này", giọng anh như một tiếng run trầm bên tai cô. "Một cô gái trơ trẽn, ngồi trong bồn tắm chờ một người đàn ông đi ngang qua để cô có thể quyến rũ anh ta bằng kỹ năng của mình"

Điều kỳ cục là giọng anh làm nhũn chân còn nhanh hơn cả hình ảnh tay anh âu yếm ngực cô, còn nhanh hơn cả cảm giác anh đang âu yếm cô.

"Villiers", cô nói, ngả đầu vào vai anh, và lờ đi câu bình luận ngớ ngẩn đó.

Anh cắn tai cô và gầm lên. "Em vừa gọi anh làm gì."

Nó là một mệnh lệnh, một dấu ấn, một biểu hiện đáng sợ của sự thống trị và uy quyền. Cô cảm thấy miệng mình cong lên. "Leslie"

Một tay trượt xuống bụng cô.

"Thử lại đi"

"Landry"

Anh khịt mũi và trượt tay xuống thêm vài inch nữa. lượn lờ ven vãn. Eleanor kịp thời ngăn hông mình không ưỡn về phía anh. Bên trong, cô liên tục nghĩ rằng, xin anh, xin anh, xin anh,...

"Leopold", cô thì thầm. "Leo"

Anh quay đầu và bắt lấy cô trong một nụ hôn, một nụ hôn khiêu gợi, hấp dẫn giống như một cuộc trò chuyện đến mức mà mới đầu cô thậm chí còn

không nhận ra rằng tay anh đang đặt giữa hai chân mình. Rồi tất cả hòa trộn vào trong vị kem đánh răng của anh, được tẩm một loại hương nào đó - mùi quế, có lẽ là cả mùi hương của anh và sự mượt mà, tinh nghịch của những ngón tay ma quái đó.

"Chưa từng cưới nên anh không nói được. Nhưng trong trường hợp em đúng thì anh mừng vì chúng ta không kết hôn", Villiers nói, ném cái khăn tắm sang một bên và đứng lùi lại như thể anh là một gã cướp biển sắp sửa cưỡng đoạt một trinh nữ đang ngất xỉu.

"Đừng có giống Lisette và giả vờ như luật lệ không quan trọng", cô nói, ngẩng đầu dậy rồi lại nằm phịch xuống bởi vì anh không nhìn vào mặt cô. "Chúng quan trọng chúng ta không được phép làm tình như thế này khi chưa kết hôn bởi vì kết hôn rất quan trọng"

"Anh đồng ý. Nó đúng là quan trọng"

Cô quan sát hồi lâu như anh đã cúi xuống để có thể rẻ môi trên xương sườn và trêu chọc đường cong của ngực cô. Anh không bám sát cuộc trò chuyện này lắm.

"Vô đạo đức, trái luật... vậy nhưng cực kỳ... xinh đẹp. Cô thở dài"

"Nào, công chúa", Villiers kéo cô ngồi thẳng dậy.

Cô đã không nhận ra là anh đang mặc áo choàng. Nó bằng nhung đen sậm, được trang trí ngọc trai uốn lượn

"Em không thích thứ vải này", cô nói, đưa tay theo một họa tiết thêu

"Anh đâu có mua nó cho em"

Cô tách lớp nhung dày đằng trước ra. Đột nhiên cô không còn buồn ngủ chút nào nữa. Ngực Leopold rộng và đầy cơ bắp. Công tước không nói gì nên cô ép mặt vào người anh và hít vào.

Anh có mùi hương thật tuyệt vời. Thoang thoảng mùi vải lanh được hồ cứng. Nhưng cũng có mùi sa đọa, kín đáo và những thỏa thuận thẳng thắn.

Tuyệt vời hơn nữa, mùi tội lỗi bí mật.

Cô luồn tay vào trong áo choàng và mảnh vải rơi xuống cánh tay, quá dày, quá xa hoa. “Em không thích cái áo choàng này”, cô lẩm bẩm. Cô tìm ra đầu ngực của anh và liếm nó. Một cơn rùng mình khe khẽ lan đi khắp cơ thể của anh.

“Anh không xin lời khuyên về quần áo đâu”, anh nói. Anh xoay xở để cất được giọng lãnh đạm nhưng cô không còn bị lừa nữa. Leopold đã mài giũa hoàn hảo cách hành xử hờ hững đúng chất công tước. Nhưng anh không hề lãnh đạm.

“Anh có quan tâm mà”, cô nói, dùng răng cắn anh bởi vì công tước đã từng làm như vậy với cô. Và, cô khám phá ra, anh cũng thích nó nhiều như cô vậy.

Nên cô rê tay xuống mông anh. Nó rắn chắc, cơ bắp và khác hẳn mông Eleanor. Cô vẫn liên tục hôn anh, khám phá tất cả những đường cong và góc cạnh của cơ thể anh, những chỗ khiến anh phải đột ngột hít vào hoặc ngả người về phía cô.

Một vết sẹo trắng đáng sợ khắc ở bên phải người anh. “Trận đấu súng của anh à?”, cô hỏi, lần ngón tay dọc theo vết sẹo

“Nó không đủ lớn nhỉ?”

“Cho cái gì?”

“Cho cái chết”

Cô vươn tay ra và ép môi lên dấu vết đó. “Em rất mừng vì anh đã không chết”

“Vào thời điểm này”, anh nói và sự nhiệt thành trong giọng chẳng thể lẫn đi đâu được. “Anh cũng vậy”

Cô nhấm nháp, gặm cắn và thử nghiệm cho tới khi anh lẩm bẩm một câu gì đó giống như một tiếng cầu nguyện hoặc chửi thề nhưng có tên cô lồng vào

trong... Và rồi vận mình một cái nhanh như chớp, cô nhỏm dậy và đẩy anh nằm xuống giường.

"Anh cần...", anh thở dốc.

"Chưa được", cô nói, cười toét miệng

"Tập luyện thế là đủ cho em rồi", anh nói, nắm lấy cổ tay cô.

"Anh...", anh có vẻ quyết tâm ngồi dậy nên cô cắt lời. "Có thể sẽ không có ngày mai đâu, Leo. Anh biết điều đó mà"

Anh lắc đầu, như để tỉnh táo đầu óc. "Em đang nói về cái gì vậy?"

"Mẹ em, Anne, và em sẽ về Luân Đôn sau hai hoặc ba ngày nữa"

Tay anh siết chặt lại. "Em không thể"

Cô đợi một chút và nhận ra rằng anh sẽ không nói gì thêm. "Em bắt buộc phải làm vậy", cô nói, kéo tay anh ra. Tất nhiên, anh thả cô ra.

Nhưng cô sẽ không chìm vào sự trống rỗng đột ngột nãy sinh đang đe dọa sẽ nhấn chìm mình thế này. Đâu có phải là họ đang yêu, cái thứ tình yêu không thể rung chuyển, không thể thay đổi. Cô có thể thay đổi và sẽ thay đổi. Một khi cô đã bớt thèm muốn anh.

Lông mày anh nhíu lại và anh trông như thể đang cố ép buộc bộ não đàn ông ngu ngốc của mình phải đoán ra những gì cô đang nghĩ. Nên cô ngồi hẳn xuống, nó đặt cô đúng vị trí mình cần.

Anh thật nóng và thật đàn ông, hơi thở có vị xà phòng. Thậm chí đặt môi lên anh cũng làm hơi nóng bắn thẳng tới háng của cô. Không phải vì vị của anh hay thực tế rằng anh như mật ong nóng trên môi cô.

Mà nếu thành thật thì cô phải nói rằng đó là do quyền năng của nó. Leopold rõ ràng là đã ngừng suy nghĩ không thể suy nghĩ. Mỗi lần cô siết chặt môi anh, anh lại phát ra một tiếng rên. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi anh dường như đang vật lộn giành hơi thở. Mỗi lần anh rên lên thì một con sóng dục vọng nóng cháy da cháy thịt lại trào xuống hai chân cô.

Đột nhiên đôi bàn tay mạnh mẽ của anh tùm lấy cô, kéo cô lên đối diện với anh. Tất cả sự tự chủ lạnh lùng đã rời khỏi mặt anh, khỏi mắt anh. Anh hôn cô một cách khẩn cấp, tuyệt vọng, ngả người xuống giường, và kéo cô lên trên người mình. Chỉ mất một giây để gỡ bao cao su ra và rồi cô trượt xuống, đón nhận anh như thể họ vẫn luôn thuộc về nhau, như thể nhịp điệu mà họ tạo ra là nhịp điệu cuộc sống.

Cô chống hai tay ở hai bên đầu anh và nhìn xuống qua mái tóc mình. "Em biết vì sao anh lại mặc những bộ đồ hoa mỹ thế rồi", cô bảo anh.

Anh không nghe. Thay vào đó anh đâm lên, các ngón tay cắn vào vai cô. Trong khoảnh khắc cô rơi vào khoái lạc bùng nổ đến mức làm các ngón chân cong lên trong lúc anh hạ xuống. "Đó là vì anh đang che giấu đôi mắt của mình", cô thì thầm.

"Gì cơ?"

"Anh không muốn bất kỳ ai nhìn vào mắt mình nên mới ăn vận như một con cong trống"

Anh gầm gừ và lại đâm lên, làm một cơn sốc nóng rực trắng xóa lan đi khắp cơ thể cô. "Anh cho là em đang nghĩ mình rất thông minh phải không?"

"Em rất thông minh", cô nói. "Ví dụ nhé, phải là một người phụ nữ thông minh mới đoán ra điều này..."

Điều cô làm sau đó khiến cho công tước Villiers phải thật sự hét lên.

Và đôi mắt ấy, đôi mắt mà anh che giấu cả thế giới sau một tấm kính bằng băng và mặt nạ từ chỉ vàng... Chúng gần như đen sẫm lại vì dục vọng vậy nhưng anh chẳng hề khép chúng lại.

Anh cứ mãi nhìn cô, còn cô cứ mãi nhìn xuống anh.

"Anh biết anh nguy hiểm ở chỗ nào rồi", đột nhiên anh nói, sau vài giây rùng mình.

"Gì cơ?", cô thở dốc.

“Em nhìn thấy anh”

Anh lật cô lại bằng một động tác uyển chuyển, ghim cô xuống, cắn môi cô. “Em quá sức nguy hiểm, Eleanor, tiểu thư Eleanor”

Nguy hiểm mà không phải vì đam mê của chính cô. Nó làm cô cảm thấy ngượng ngùng.

“Eleanor của anh”, anh thì thầm.

Và cô không sửa lời anh bởi vì trái tim cũng đang ca vang giai điệu ấy và không cần thiết phải nói về nó nữa.

CHƯƠNG 26

Dinh thự Knole, điền trang của công tước Gilner

Ngày 21 tháng 06 năm 1784

Đến sáng hôm sau, Lisette đã mất hứng thú với cuộc truy tìm kho báu. Mấy chồng giấy đã biến mất. Đến bữa trưa cô ta hời hợt tuyên bố rằng quản gia sẽ xử lý toàn bộ những chi tiết còn lại, từ nơi tìm kiếm của lũ trẻ, cho tới đồ ăn uống, cho tới...

"Tất cả", cô ta nói với một cái phẩy tay. "Tôi sẽ dành cả ngày trong phòng trẻ với Phyllinda và Lucinda"

"Đó không phải tên của chúng", Villiers nói một vẻ lạnh giá dễ nhận thấy trong giọng nói. "Bà Minchem đã phân cho chúng những cái tên đó"

"em phải gọi chúng bằng một cái tên nào đó chứ". Lisette nói, tương đối hợp lý. "Hai cô bé đó có vẻ không biết cái tên nào khác"

"Villiers, ngài cần thể hiện một hành vi thật sự của bậc cha mẹ", Anne xen vào. "Ngài có thể đặt tên cho các con"

Để đáp lại, công tước đứng dậy và rời phòng

"Chị cực kỳ ghét cái cách cư xử tồi tệ như thế", Lisette nói.

Eleanor ghét sự đau đớn mà mình thấy trong mắt Leopold.

"Sau cùng thì chị đang nghĩ sẽ không cưới anh ta nữa đâu." Lisette tiếp tục một cách bực bội. "Chiều nay cô Marguerite sẽ quay về và chị đoán là cô ấy sẽ không hài lòng đâu"

“Cha chị sẽ nói gì?”, Eleanor hỏi.

Lisette nhún một bên vai. “Ông ấy cũng sẽ không hài lòng.

“Họ không muốn chị cưới à?”

“Không”, Lisette gạt đĩa khoai tây của mình sang một bên. “Họ không muốn”

“Bởi vì... Những chuyện đã xảy ra nhiều năm trước ư?”, Eleanor nghĩ về vụ tai tiếng đã chấm dứt những chuyến viếng thăm điền trang này của mẹ họ, trùng khớp với thời điểm giới thượng lưu nhận thức về sự điên rồ của Lisette.

“Chị không thể có con”, Lisette nói chệch đi như cô ta vẫn hay làm.

“Em rất tiếc”, Eleanor nói.

“Leopold đã có một gia đình rồi nên anh ta sẽ không quan tâm đâu. Giá mà thằng nhóc Tobias không phải một phần trong đó. Chị không thích nó. Nó nghĩ mình thông minh như thật ra chỉ là đứa thô lỗ mà thôi. Chị có thể hình dung ra viễn cảnh mình nuôi dạy mấy cô bé thành những quý cô nhưng thằng nhóc thì sẽ chẳng bảo giờ là một quý ông được.”

“Cái thực tế là Tobias không quan tâm đến ý kiến của những người khác chỉ càng làm nó thêm giống một quý ông mà”, Eleanor khuyên nhủ.

“Chị sẽ cưới Leopold nhưng chị sẽ bảo anh ta là mấy cậu nhóc phải đi học nghề. Như thế là hợp lý. Có ba bé gái hoặc là bốn. Quá thừa trẻ con cho một gia đình, cân nhắc đến số lượng cô hầu mà chúng cần và những thứ kèm theo”

“Em không nghĩ Villiers sẽ vui với thỏa thuận đó đâu”, Eleanor nói.

Đột nhiên Lisette phá ra cười nhưng tiếng cười nghe có vẻ chói tai, như tiếng chuông rơi xuống đất. “Em có phải giữ cái điệu bộ kiểu cách thế không?”

“Như là?”

“Gọi anh ta là Villiers! Hãy nhớ là chị đã thấy cái cách anh ta nhìn em rồi đấy.”

Cô ta đang ở trong một trạng thái nguy hiểm mà Eleanor còn nhớ rõ từ nhiều năm trước. Chỉ cần một câu bình luận khinh suất là đã đủ để cô ta rơi vào trạng thái thịnh nộ điên cuồng theo sau đó là một tràng khóc lóc thảm thiết.

“Em sẽ làm hết sức có thể để chị hài lòng”, Eleanor nói. Và cô lướt vội ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 27

Dinh thự Knole, điền trang của công tước Gilner

Ngày 22 tháng 06 năm 1784

Buổi sáng diễn ra cuộc truy tìm kho báu, trời nắng rực rỡ và không khí trong lành. Eleanor đã đi ngủ với câu đố về tình yêu và thức dậy với suy nghĩ về hình dạng đôi tay của Leopold, và hai điều đó tạo nên một nhận thức khiến cô ngồi thẳng dậy trên giường.

Gideon là một chàng trai đẹp tinh tế, một mẫu vật được phác họa, sơn màu tuyệt hảo mà bất kỳ thiếu nữ khỏe mạnh nào cũng khó mà có thể không yêu. Villiers hay Leopold như cô đã bắt đầu nghĩ về anh trong những nơi thầm kín nhất trong đầu - có cặp đùi đẹp tuyệt, một cái mũi lớn, và thậm chí có cả những bộ phận còn lớn hơn mà đáng ra cô không được biết đến... Và anh khiến người ta phát điên thông minh vô cùng, và theo cách của riêng mình cũng đạo đức hệt như Gideon vậy.

Gideon tuân theo các luật lệ với sự chính xác tuyệt đối, ít nhất là cho tới khi anh vứt bỏ chúng để theo đuổi cô. Đối với anh, người ta sống một cuộc đời đúng đắn nếu tuân theo chỉ dẫn của người giám sát đạo đức, kết hợp giữa những giáo lý của nhà thờ Anh với những quy tắc của xã hội.

Nhưng Leopold đang làm một việc khó khăn hơn nhiều: Đưa ra luật lệ dựa trên những sai lầm anh đã mắc phải. Anh đang xây dựng một đời sống đạo đức từ hậu quả của những gì mình lựa chọn mà không phải lúc nào cũng hợp đạo đức và chú tâm theo đuổi một hành trình được thiết kế để cải thiện những sai trái bản thân đã phạm phải.

Nó đang gây cho anh vô số rắc rối, tất nhiên là thế, xem xét đến sáu đứa trẻ kia. Và buộc phải nói rằng những sai lầm của anh có vẻ hiển hiện trên thế

giới này rõ ràng hơn bất kỳ người đàn ông nào khác: Sáu đứa bé cơ đấy. Dù tổng số trên thực tế là năm, nếu người ta trừ đi phần đóng góp của tiểu thư Caroline, Eleanor nhắc nhở mình.

Tiêu chuẩn đạo đức của chính cô cũng mơ hồ. Cô đã trắng trợn phá vỡ những giáo huấn quan trọng nhất của nhà thờ và xã hội gắn liền với phụ nữ khi cô ngủ với Gideon lần đầu tiên. Dù để biện hộ cho bản thân thì cô phải nói là đã chẳng hề nhớ đến những quy tắc ấy trong trạng thái xao động của tình yêu đầu đời.

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu về những ý nghĩa đằng sau cụm từ tình yêu đầu đời, Không quan trọng: Điểm chính là hành vi đáng xấu hổ thời trẻ của cô đã tăng thêm một bậc bởi hành vi ngu ngốc cực đại khi làm tình với công tước Villiers. Người ta chẳng thể nào trơ trẽn hơn được nữa mới làm việc đó ở ngoài trời.

Vấn đề - vấn đề thật sự là những điều luật kiểm soát hành vi của phụ nữ rõ ràng đã được xây dựng để bảo vệ họ khỏi đàn ông. Bởi vì phụ nữ đáng ra phải như Ada: Vâng lời, chồng vì trách nhiệm, khao khát thỏa mãn chồng một cách trong sáng như thiên thần.

Cô rời khỏi giường và kéo cái màn che cửa ban công lại để có thể nhìn thấy hai cái ghế mà Leopold đặt ở đó, rồi cô nhận ra là chẳng cần phải xấu hổ gì hết.

Cô chẳng hề làm hại ai. Gideon không hề bị tổn hại gì sau khi bị cô quyến rũ, mà thật ra Eleanor còn có cảm giác rõ ràng là anh sẽ đánh giá cô cao hơn sau việc đó. Cô không hề làm tổn thương Leopold khi quyến rũ anh - hoặc đầu hàng sự quyến rũ của anh, bất kể người ta thích dùng cách nói nào. Và Leopold cũng chưa hề làm tổn thương cô.

Theo bản năng cô biết rằng Gideon đang trên đường về ngôi nhà này trong cổ xe của anh, nói một lời tạm biệt vội vàng với bà cô của Ada. Còn Leopold đang ở trong căn phòng bên cạnh và cô có niềm tin mạnh mẽ rằng anh cũng đã cảm thấy cồn cào, nhức nhối hệt như mình tối hôm qua, khi cô bò vào trong giường và thấy nó trống vắng một cách tang thương.

Và cô cũng chắc chắn một điều khác nữa. Một cuộc đời mà không tự đánh giá lại những niềm tin và hành vi là một cuộc đời không có giá trị.

Cả hai người đàn ông, cả hai vị công tước, đều làm việc đó. Gideon đang đặt danh dự và gia sản của mình dưới chân cô, để đền bù cho lỗi lầm đã quay lưng lại với cô nhiều năm trước. Và Leopold sẽ cưới Lisette vì tin rằng cô ta sẽ là một người mẹ tốt hơn cho những đứa con mà anh đã vô tình mang đến thế giới mà không có tình yêu hay thậm chí là tình thương. Với những người phụ nữ mà tên họ anh dường như còn không nhớ.

Đó chính là vấn đề, theo Eleanor nghĩ. Anh sẽ cưới một người phụ nữ mà không có tình yêu, để nuôi dạy những đứa trẻ anh đã tạo ra mà không phải với tình yêu.

Nó có vẻ sai lầm đối với cô, cực kỳ sai lầm, chắc chắn cũng giống như cái cách mà những cơn bốc đồng tình dục của cô chưa bao giờ có vẻ sai lầm. Cảm nhận một thứ cảm xúc mạnh mẽ đến mức ấy gần như khiến cô nhẹ nhõm. Ít nhất cô cũng có một cái la bàn đạo đức, theo một kiểu nào đó, dù cô không phải là thứ đạo đức mà nhà thờ hay mẹ cô có thể tán thành. Leopold không yêu Lisette, do đó anh không nên cưới cô ta.

Với một tiếng cào cửa, Willa đi vào, mang theo đầy tin mới với đám gia nhân. “Tiểu thư Lisette phát ngấy với chính ý tưởng cuộc truy lùng kho báu”, cô ta báo lại. “Và cô ta không còn hứng thú với lũ trẻ mồ côi nữa, dù người hầu của cô ta, Jane, nói rằng cô ta sẽ lấy lại hứng thú khi hội đồng quý bà họp. Nhưng còn bây giờ thì cô ta không muốn nghe thấy một từ nào về chúng hoặc bà Minchem nữa”

Không có gì ngạc nhiên trong chuyện đó hết. “Vậy thì chắc là cô ấy đã có một niềm đam mê mới phải không”, Eleanor hỏi.

“Sao chứ, đó chính là hai cô bé của công tước”, Willa nói. “Hôm qua cô ta đã ở trong phòng trẻ với chúng hàng giờ đồng hồ liền, chơi đùa như thể cô ta cũng là trẻ con, theo lời Jane nói. Hôm nay cô ta đã ăn sáng cùng chúng và đã bắt đầu dạy cô bé ít nói hơn học chơi đàn Luýt. Phyllinda, em nhớ tên cô bé đó là như thế”

“Thật tốt bụng”, Eleanor nói.

“Cô ta cho chúng ăn vận xinh đẹp như thể chúng là con chủ nhà”, Willa tiếp tục. “Cô ta đã bắt ba người thợ may làm đồ cho chúng suốt cả đêm”

“Ta sẽ mặc bộ váy xanh dương mà bà Gasquet đã dành thời gian để sửa”, Eleanor nói, không muốn nghĩ tới hành vi chiếm đoạt hai cô bé sinh đôi của Lisette. “Bộ váy được một khách hàng khác đặt may ấy”

Willa mang bộ váy ra. “Tiểu thư Lisette khăng khăng cho mỗi cô bé một người hầu riêng, điều đó làm người quản lý việc dọn dẹp bực bội bởi vì giờ bà ấy chỉ có hai cô hầu ở dưới hầm thôi. Tóc mấy cô bé con bị búi cao đến mức các cô hầu được trao cho những miếng len đặt biệt để tăng độ cao”

“Len á?” Eleanor cản thán. “Nhưng trời rất nóng và chưa gì mặt trời đã chíu rọi rồi”

“Hơi lạ vì tiểu thư Lisette không bao giờ dùng những thứ đồ đó nhưng cô ta đã ra lệnh cho người hầu độn chúng vào tóc mấy cô bé. Em nghe nói hai đứa nhóc không hài lòng lắm.”

“Hãy chờ tới khi mặt trời đốt nóng miếng len đó”, Eleanor nói.

“Cậu chủ Tobias muốn biết liệu có thể đưa Hàu đi cùng trong cuộc truy lùng kho báu hay không”, Willa nói.

“Ta thấy chắc là được”, Eleanor đáp lại. “Miễn là thằng bé luôn giữ Hàu ở ngoài tầm mắt của Lisette”

“Ồ được chứ ạ. Rõ ràng là không có tình yêu nào bị sứt mẻ đâu. Mấy cô bé con vô cùng say mê Lisette, còn như cô hầu phòng trẻ đã kể với em thì cậu Tobias khá gắt gỏng với cô ta, vì cô ta muốn mấy bé ngủ trong phòng mình cả đêm.”

“Vì sao cô ấy lại muốn làm thế chứ?”

“Cô ta định kể cho chúng chuyện về các cô tiên và yêu tinh”, Willa nói. “Cô

thích dải ruy-băng màu xanh dương này không thưa tiểu thư, hay thích dải màu xanh lục sậm này hơn?"

"Màu xanh dương", Eleanor nói. "Tiên và yêu tinh ư?"

"Janne nói rằng tiểu thư Lisette thường thức cả đêm để ca hát, chơi đàn Luýt và những việc đại loại như thế rồi ngủ cả ngày."

"Như thế hẳn phải khó chịu lắm đối với gia nhân"

"Tất cả mọi người đều được nhận một món quà hào phóng trong ngày tặng quà từ ngài công tước. Ngài ấy đã lôi thực tế rằng gia nhân của mình được trả công hậu hĩnh hơn bất kỳ nơi nào khác trong cả nước ra làm chuyện cười. Ngài ấy nói đó là "Hư hại Lisette", như thể cô ta là hư hại cầu đường vậy, cô thấy đấy"

"Cha cô ấy đã tới chưa?"

"Chưa. Dù vậy bà Marguerite đã ở đây. Bà ấy đã đến ngay trước bữa sáng. Gia đình vị điền chủ cũng sẽ đến dự bữa tiệc ngày hôm nay và tất cả các quý bà trong hội đồng trại mồ côi nữa. Nó sẽ là một bữa tiệc đúng nghĩa. Trần nhà sẽ nổ tung ra mất"

"Ta tin tưởng rằng mẹ sẽ muốn chúng ta rời đi sau cuộc truy tìm kho báu", Eleanor nói.

"Không đâu khi mà bây giờ công tước Astley đã quay lại", Willa nói với một ánh mắt hiểu biết. "Ngài ấy đã về hai tiếng trước, gần lúc tảng sáng, và lệnh bà đã bảo cô hầu rằng chúng ta sẽ ở lại đến khi nào ngài ấy còn ở đây. Bà Busy đang nấu nhiều đồ ăn đến mức cô không thể tin nổi đâu, vì tối nay sẽ là bữa tối trang trọng với cha của Lisette ở đây. Cô biết đấy, ngài ấy hầu như chẳng bao giờ ở nhà. Họ nói rằng ngài ấy không chịu nổi việc thấy Lisette như thế. Ngài ấy không bao giờ hủy cuộc đính ước với con trai của ông điền chủ vì vẫn hy vọng cô ta sẽ thay đổi."

Eleanor ngẫm nghĩ về điều đó trong im lặng. Phải đến lúc Willa đã tuyên bố rằng mình đã tương đối sẵn sàng thì cô mới hỏi. "Tobias đã nói gì với Lisette, em có biết không?"

“Cậu ấy bảo cô ta hãy cắt nó đi vì đang làm mấy cô bé gặp ác mộng”, Willa nói, cười. “Và toàn bộ gia nhân đều nói rằng cuối cùng thì Lisette cũng gặp kỳ phùng địch thủ bởi vì cô ta không có nổi một lời để đáp trả cậu ấy. Cô ta biết rằng cậu giận chỉ là cậu ấy cười mình nên không thèm làm thế, chỉ rời khỏi phòng và thế là chấm dứt kế hoạch của cô ta”

“Vậy thì ta đoán thằng bé sẽ không gặp rắc rối với việc kiểm soát Hàu trong cuộc truy tìm kho báu đâu”, Eleanor nói. “Nếu có thể đối phó với Lisette thì nó cũng có thể đối phó với một con cún hư hỏng”

Cô liếc nhìn cửa ban công một cái trước khi đi xuống. Bãi cỏ đã điểm xuyến những bộ đầm trắng của các tiểu thư trong hội đồng, những cái ô bằng ren làm họ trông giống những bông hoa cúc. Những đứa trẻ mồ côi trong những cái váy yếm màu xanh đang chạy loạn khắp nơi, và Eleanor không nghĩ do trí tưởng tượng của mình mà chưa gì chúng đã trông có sức sống hơn rồi.

Cô không muốn đi xuống gác. Cô muốn tránh Gideon và tránh cả mẹ mình nữa. Cô muốn tránh Lisette bởi vì cô có thể bị kích thích đến mức trở nên xấu tính chưa nói đến là có hành vi bạo lực. Cô muốn tránh Roland bởi vì không có tâm trạng thi ca và cũng không muốn gặp đôi mắt hy vọng của cha anh ta.

Nhưng cô không thể trốn. Nên cô thơ thẩn đi xuống gác đúng lúc thấy Lisette chính thức bắt đầu cuộc truy tìm kho báu bằng cách rung một quả chuông bạc nhỏ xíu. Một sân khấu đã được dựng lên ở vườn sau và cô ta đang hiên ngang đi lại như “Nữ hoàng tháng năm”, chia hoa cho tất cả lũ trẻ. Rõ ràng là đứa bé chiến thắng sẽ không đội vương miện vàng, trừ phi Lisette định lấy nó khỏi đầu mình. Cô ta đang đội một cái vương miện nhỏ nhắn nhưng không thể nhầm lẫn là đồ thật, Eleanor không thể tin là có đến hai cái vương miện như vậy trong cả vùng Kent này.

“Titania, nữ hoàng tiên”, Roland nói, xuất hiện cạnh vai cô.

“Tôi luôn hình dung Titania mặc những cái lá mỏng như sa với mái tóc buông xõa”, Eleanor nói, trao cho anh ta một nụ cười.

“Titania là một người đàn bà lăng loàn”, Roland nói, “Và đó chính là sự khác

biệt cốt yếu. Có nhớ Shakespeare đã nói rằng cô ta đánh nhau với chồng dữ dội đến mức tất cả ngô đều thối rữa trên đồng chứ?"

"Anh thật xấu bụng", Eleanor nói, cau mày với anh ta.

"Tôi phải thừa nhận là mình không tưởng tượng ra các cô tiên của Titania lại là con hoang một công tước."

Phyllinda và Lucinda đang đứng hai bên Lisette, nếu trông không giống các cô tiên thì cũng giống như những vị khách nhỏ. Tóc của chúng được búi cao đến mức trông như đang tổ ong. Cả hai đều mặc vái màu vàng, nó có vẻ hết không phù hợp trong một ngài nắng nóng như thế này. Nhưng lại thật sự hợp với cái vương miện vàng của Lisette.

Vậy nhưng cô thì biết gì về trẻ con chứ? Có thể chúng thích sự lộng lẫy từ Lisette. Chắc chắn cáv tiểu thư trong hội đồng trại mồ côi đang xôn xao trước sự đẹp của hai cô bé đó. Và Lisette đang tương đối cẩn tận không tiết lộ nguồn gốc của chúng, Eleanor có một cảm giác mạnh mẽ là những thành viên thiên chúa ngoan đạo của hội đồng quý bà sẽ không say mê đôi mắt đáng yêu của Phyllinda đến thế nếu biết dòng dõi của cô bé.

"Sẽ không có đứa bé nào chiến thắng phần thưởng này hết", Roland nói một cách ghê tởm, rời mắt khỏi tờ giấy ghi manh mối. "Tôi còn không thể giải chúng nữa là. Nghe này: Trong những bức tượng cẩm thạch trắng như sữa, bao một lớp da mềm mại như lụa, trong một dòng nước trong suốt như pha lê, một quả táo vàng xuất hiện"

"Gì cơ?"

"Chờ nhé, tôi chưa xong đâu. Không có cảnh nào trong pháo đài đó vậy nhưng lũ trộn vẫn đột nhập và cướp vàng đi mất. Tôi là ai?"

"Tôi chẳng hiểu gì hết"

"Tôi biết câu này nhưng chỉ vì bà vú hay kể về nó hồi xưa mà thôi. Câu trả lời là một quả trứng. Rõ ràng là Listte mong cho lũ trẻ giải ra câu đố này rồi có thể tìm ra chuồng gà và mang về một quả trứng"

Eleanor nhún vai. “Vậy thì tôi cho là cô ta sẽ trao phần thưởng cho bất kỳ đứa bé nào giải được một đến hai câu đố”

“Đó sẽ là lũ con hoang của Villiers”, Roland nói với một nụ cười khinh bỉ.

“Vì sao anh lại nói thế”

“Bởi vì Lisette không chơi công bằng, tất nhiên”, anh ta gật đầu.

Chắc chắn rồi, Lisette đang thì thầm vào tai Lucinda. Cô bé cười tươi với cô ta rồi vỗ tay và chạy đi.

Eleanor phát hiện ra là mình đang cười. Vẻ mặt của Lucinda không thể hiện sự tôn sùng như cái cách mà Willa đã miêu tả. Cô sẽ miêu tả là nó có vẻ ranh mãnh hơn nhiều và cũng quỷ quyệt nữa. À, cô mong chờ gì chứ? Sau cùng thì chúng là con gái của Villiers mà.

Cô lại nhìn xung quanh, có lờ đi cái cách Roland đang đứng quá gần mình. Gideon đang tắm trong những nụ cười của mẹ cô. Lucinda đang chạy thẳng từ chỗ Lisette đến chỗ Tobias, thằng bé đang đi thơ thẩn cạnh những bụi mâm xôi. Cô nhẹ nhõm khi thấy không có dấu hiệu của Hàu. Một nhóm trẻ mồ côi đông đúc mặc váy yếm màu xanh dương đang túm tụm lại với nhau, giải những manh mối, có vẻ như chúng cũng gặp khó khăn trong việc đọc nó.

Chẳng thấy Villiers đâu hết. Thật lố bịch khi phát hiện ra rằng ngày hôm nay đã mất đi vị ngon chỉ đơn giản vì một gã công tước bất lịch sự đã không tham dự vào cuộc vui.

Đúng lúc ấy, một giọng nói êm ái cất lên, “Tiểu thư Eleanor”, cô nhìn xuống thì thấy Phyllinda đang mỉm cười và nhìn lên.

Với chính nụ cười mà cô chị sinh đôi đã dùng với Lisette.

“Cô không biết câu trả lời”, Eleanor nói thẳng thừng. “Cô không thể giúp cháu được đâu”

Nụ cười của Phyllinda chỉ nở rộng ra và cô bé giơ bàn tay lên. “Cô có thể

giúp cháu một việc trong nhà không tiểu thư Eleanor? Xin cô đấy?" từ xin được nhấn nhá thêm chút với vẻ đáng thương.

Eleanor khó lòng có thể nói không, kể cả có nhận thấy đứa trẻ này rõ ràng là đang âm mưu một việc gì đó. "Gì thế?", cô hỏi.

Phyllinda cúi sát vào gần và thì thầm, "Nó là việc riêng. Liên quan đến váy lót của cháu."

Vì trong một khoảnh khắc tốt đẹp Eleanor cũng là một quý cô, Eleanor không đảo tròn mắt. Thay vào đó cô nắm lấy tay đang chìa ra của Phyllinda và theo bé gái vào trong nhà. Họ đi qua Gideon, người liếc mắt nhìn đôi bàn tay nắm vào nhau của họ và hơi cứng người lên.

"Nó ở trên này", Phyllinda nói, hơi ngọng.

Mang sẵn đầu óc hoài nghi tự nhiên, Eleanor nghĩ lại cái cách Phyllinda nói chuyện khi cô bé và chị gái được tìm ra trong cỗ xe. Không hề ngọng. Xem ra tật nói ngọng đã được chứng minh là có hiệu quả trong việc đánh lừa những người lớn khiến họ dễ bị mắc vào những tình cảm dại dột.

"Đây là phòng ngủ của cô phải không?", Phyllinda nói ngọng, bước tránh sang một bên. Cô bé đang diễn quá mức cường điệu.

"Phải", Eleanor nói, đẩy cửa phòng ra và đi vào. "Cháu..."

Không ngạc nhiên mấy khi cô nghe tiếng cửa đóng lại sau lưng và chìa khóa vặn trong ổ. Có vẻ như cô đã được ân xá khỏi cuộc truy tìm kho báu, đúng như cô ước. Cô kéo đôi giày đế mềm màu xanh dương ra và ngọ nguậy các ngón chân, rồi đi ra giật chuông để gọi Willa nhưng rồi phát hiện ra rằng nó đã bị cắt. Chúng thật gan dạ. Người khác cũng có thể gọi đó là mưu mô.

Điều duy nhất khiến cô tương đối tò mò là tại sao. Cô không thể hiện bất kỳ sự đe dọa đáng kể nào với những đang khao khát giành những phần thưởng được tài trợ, bởi mẹ cô, Lisette và công tước Villiers. Tất nhiên là cô có thể ra ban công và gọi vọng xuống đám đông bên dưới. Nhưng không hiểu sao hành vi đó có vẻ không khoan dung.

Vậy nên, tận dụng cơ hội không được lên lịch trước này, cô nằm xuống

giường và nghe thấy tiếng ồn ào của những giọng nói lịch sự vang lên từ dưới vườn. Cô không tỉnh giấc cho tới khi cửa mở ra.

"Em đã tự hỏi anh ở đâu", cô hỏi bằng giọng ngái ngủ. "Chúng cũng khóa cửa sau lưng anh à?"

"Phải", Villiers có vẻ hơn gắt gỏng.

"Có lẽ người lớn đang bị gạt ra để có thêm thời gian giải các câu đố", Eleanor nói, quay nghiêng người và đưa một tay xuống dưới má. "Trong trường hợp đó thì chúng ta nên đợi Lisette nhập hội bất kỳ lúc nào."

Anh khịt mũi và quăng mình vào một cái ghế bành. Cô đang cố nhớ lại giấc mơ của mình bởi vì anh đã có mặt trong đó. Hàu đã lao bổ vào cô với các biểu lộ tình yêu cuồng nhiệt thường thấy và...

"Anh đang mặc một cái váy yếm", cô cảm thán. Một bên lông mày nhướng lên, cô giải thích. "Trong giấc mơ của em. Và...", cô trầm ngâm thêm vào, "Không gì khác"

"Anh cũng muốn mơ giấc mơ đó về em nhưng không thích ý nghĩ mình mặc vải yếm. Em trông đẹp đến khó kìm lòng được", Villiers nhận xét. Anh duỗi chân. "Không phải anh phiền khi bị nhốt với em đâu nhưng chúng ta đang làm cái quái gì ở đây thế nhỉ?"

"Em không biết nữa"

"Anh đã bảo Tobias là sẽ không cho phép nó giành phần thưởng"

"Chà, vậy thì điều đó lý giải nguyên do anh ở đây. Em không hiểu vì sao mình phải chịu chung số phận. Cũng như vì sao chúng ta phải ở cùng nhau"

"Em nghĩ là con trai anh nhốt chúng ta lại trong một căn phòng để nó có thể giành được năm mươi bảng sau khi anh đã dứt khoát cấm nó làm vậy sao?", giọng Villiers lạnh lùng, cực kỳ lạnh lùng, nhưng giờ cô đã biết rõ anh. Cô biết phải nhìn thấu qua bộ trang phục hết sức chói lọi mà anh đang mặc, qua vẻ băng giá của anh, nhìn thẳng vào mắt anh. Anh đang giận dữ... Anh hơi tổn thương.

“Nó giống hệt anh mà”, cô chỉ ra. “Nó muốn gì thì sẽ quyết chí lấy bằng được”

“Anh không giống thế. À, thì có thể anh giống như thế nhưng sẽ không nhốt mọi người lại trong phòng.”

“Vậy thì anh đã học được một kiến thức hữu dụng về con trai mình rồi đấy. Và em phải nói là nếu còn chưa biết là nó thích đi đường tắt để chiến thắng thì tức là anh chưa hề chơi trò đốt xương với nó”

“Em mới là người ăn gian”, anh chỉ ra.

“Chỉ sau khi đã lôi xương ra từ dưới chân và rồi sau đó là từ ống tay áo của nó nữa mà thôi. Nó đã bảo mấy cô bé con xin câu trả lời từ chỗ Lisette. Nói cách khác, gian lận.”

Anh im lặng hồi lâu. Và rồi, một cách cực kỳ không giống một công tước. “Quỷ tha ma bắt!”

“Làm cha mẹ là thế đấy”, cô nói một cách vui vẻ. “Nếu anh không định ra luật lệ ngay lập tức thì bọn trẻ sẽ lách luật và làm điều chúng muốn. Cứ nhìn mẹ em mà xem. Người mẹ tội nghiệp đó không hề biết em mất nết đến thế nào. Bà mà biết thì không chỉ ngạc nhiên mà còn thấy nhục nhã nữa ấy chứ”

“Anh không hiểu vì sao việc em gục ngã trước đôi mắt xanh dương của Gideon lại là lỗi của bà ấy? Dù anh có thể nói thêm là mình thấy kinh ngạc trước sự nông cạn nhạt nhẽo mà anh ta đang thể hiện khi tắm mình trong sự chú ý của mẹ em”

“Gideon thật sự tôn sùng mẹ em. Khi mẹ anh ấy mất thì bà đã trở thành một người mẹ thay thế.”

Villiers khịt mũi “Giờ thì chúng ta phải làm gì đấy?”

“Em nghĩ có lẽ chúng ta nên ngăn cản chúng chiến thắng”, Eleanor nói, đứng dậy và vươn người. “Đó là một giấc ngủ rất ngon”

“Thế em gợi ý chúng ta nên...”

Eleanor đi ra cửa ban công, rút chìa khóa ra khỏi ổ và dừng lại, nhìn qua vai. “Anh biết không, em nghĩ có lẽ tốt nhất là anh nên để em xử lý chuyện này”

Villiers nhỏm dậy, cau có “Tất nhiên anh sẽ không...”

Cô không nghe nốt đoạn còn lại bởi vì đã đóng cửa ban công lại sau lưng và xoay khóa. Rồi cô đi qua phòng ngủ của Villiers, dừng lại một giây để nhìn cái lược cán bạc của anh và đi xuống cầu thang.

Cô không mất nhiều thời gian để tìm ra ba đứa trẻ, cô chỉ cần gọi Hàu và nghe tiếng sủa của nó là được. Chúng đang ở trong một căn nhà lụp xụp, một trong những dự án bị bỏ dở của Lisette.

“Ba đứa đang làm gì đấy?”, cô hỏi, quỳ một gối xuống để chào Hàu.

Mắt Phyllinda mở tròn. “Làm sao cô ra được?”

“Ban công.”

Tobias nhanh chóng liếc nhìn xung quanh.

“Cha cháu vẫn còn bị nhốt trong phòng cô”, cô bảo thằng bé, trả lời câu hỏi không lời của nó.

Miệng thằng bé cũng há ra vậy nên cô đối mặt với ba khuôn mặt bé nhỏ sững sờ. Dì truyền đúng là một điều đáng kinh ngạc: Chúng không thể là con của ai khác được. Cho dù có cân nhắc đến sự thật là Tobias có đôi mắt xám lạnh lùng và mấy cô bé có đôi mắt màu tím... Thì đường gấp của quai hàm của chúng, hình dạng mắt chúng và một trí tuệ thông minh, tinh ranh đã thể hiện toàn bộ sự kế thừa về di truyền của chúng.

“Vậy nên sao các cháu không kể cho cô nghe chính xác thì ba đứa đang làm gì nhỉ?”

“Bọn cháu đang lên kế hoạch chiến thắng, tất nhiên”, Lucinda nói. Eleanor có thể nhìn thấy sự kính trọng xuất hiện trong mắt cô bé. “Vì sao cô lại nhốt công tước lại”

“Cô nghĩ là ngài ấy có thể tạo ra nhiều rắc rối hơn những gì kế hoạch của cháu xứng đáng phải chịu”, cô nói, vỗ Hàu lần cuối và đứng dậy. “Vậy là các cháu muốn thắng cả ba phần thưởng”

“Mỗi người năm mươi bảng”, Phyllinda nói với một tiếng thở dốc rất khẽ.

“Rất nhiều tiền”, Eleanor đồng ý

Tobias chỉ chờ đợi, mắt nheo lại. Cậu biết sự xuất hiện của cô có nghĩa là rắc rối.

“Đến giờ các cháu xử lý manh mối đến đâu rồi”, Eleanor hỏi.

Lucinda lùi lại để Eleanor có thể nhìn thấy những thứ chúng thu thập được. Cái áo nhung của Tobias đang rúm lại thành một cái ổ khá bẩn thỉu với ba quả trứng cùng những thứ khác.

“Bọn cháu đã có đủ tất cả trừ một cái nữa”, cô bé nói trao cho cô nụ cười ngọt như siro mà Lisette cực kỳ thích.

“Ngừng ngay lại”, Eleanor nói một cách gay gắt

Nụ cười đông cứng

“Nếu cháu muốn cười thì cứ việc. Nhưng miễn cho cô cái trò đóng kịch đó đi. Cháu không diễn giỏi lắm đâu. Còn bây giờ thì các cháu chưa giải được câu đố nào vậy?”

“Nó không nói lên gì cả”, Tobias nói một cách miễn cưỡng. “Nó chỉ có hai dòng: ‘cô bé, cô bé, em đang ở đâu?’ và ‘lấy mơ để tặng nữ hòang’. Bọn cháu đang chuẩn bị quay lại với Lisette vì không biết tìm quả mơ ở đâu cả. Cháu không nghĩ là chúng có sinh trưởng ở đây. Cháu chỉ mới nhìn thấy quả mơ có một lần”

“Nó là một câu thơ trong phòng trẻ”, Eleanor nói. Tất cả chớp mắt nhìn cô. “Một câu thơ để dỗ trẻ em”, cô giải thích.

Tất nhiên là chúng chưa hề được học một câu thơ nào rồi, xét đến tuổi thơ

của chúng là biết. “Câu kế tiếp là ‘lấy hoa hồng để tặng nữ hoàng’. Cô bé đã tặng hoa hồng cho những nữ hoàng, bà ta đã tặng cô bé một viên kim cương lớn làm phần thưởng. Cô cho rằng tiểu thư Lisstte là nữ hoàng - cô ấy đang đội một cái vương miện, và cháu cần đưa cho cô ấy một bông hoa hồng màu mơ”

“Dễ quá”, Lucinda nói. “Có cả đống hoa hồng quanh hai bên nhà”

“Chúng không đúng màu. Cô ấy chỉ muốn những bông hoa cạnh dòng sông mà thôi. Đi nào”, Eleanor nói.

Họ ra khỏi công trình đổ nát và vòng ra sau nhà, Tobias mang theo món hàng quý giá bọc trong áo khoác.

“À, em đây rồi!”, Gideon gọi, đi về phía cô. Anh không thèm chào lũ trẻ, chỉ nắm lấy cánh tay và kéo cô dừng lại “Anh đã tìm em khắp nơi. Em đã nhỡn phần ăn dâu tây và bánh kem rồi”

“Em xin lỗi”, cô nói, tương đối nhẹ nhàng. “Lúc này em đang bận. Nhưng em sẽ quay lại sau năm phút nữa.”

Astley không thích điều đó nhưng cô nhẹ nhàng gỡ tay ra và đi tiếp. Khi họ rời vườn và đi xuống con đường dẫn ra dòng sông, một bàn tay nhỏ lồng vào tay cô. Phyllinda đang ngẩng đầu lên nhìn cô, mắt trong sáng và miệng không cười. “Cháu không thích ngài ấy”

“Đó là vì ngài ấy không thích em”, Lucinda xen vào.

“Ngài ấy là một gã ẻo lả”, Tobias nói. “Có gì đó đê tiện trong ngài ấy. Hãy tránh xa người đó ra”

“Cái gì đê tiện cơ?”, Eleanor hỏi.

“Ngài ấy có cặp răng cửa lớn. Có biết là công tước trông xấu xí phát gớm trong những cái áo ngài ấy vẫn mặc chứ?”

“Cô cho là cháu đang nói đến Villiers phải không?”

“Phải, ngài ấy đấy. Gu thẩm mỹ của ngài ấy kinh khủng nhưng chẳng sao,

khi công tước nhìn thì cô sẽ biết ngài ấy đang nghĩ gì. Trong khi người kia trông hơi rối trí. Có khi người đó sẽ cưới Lisette. Cô ta cũng giống như vậy"

Eleanor nghĩ về nó một lúc rồi nói. "Cha cháu sắp cưới cô Lisette đấy, Tobias. Nên cháu không nên nói bất kỳ điều gì dù nhỏ nhất về cô ấy, đặc biệt là trước mặt Phyllinda và Lucinda"

"Chúng có ngu đâu", cậu nói.

Họ rẽ qua khúc quanh và đến dòng suối. "Hoa hồng mọc đằng kia", Eleanor nói, chỉ tay.

Tất nhiên, Lucinda lao tới trước, nên cô túm tay cô bé lại. "Nó nằm thẳng trên các hòn đá và cháu không thể lấy nó trong bộ đồ này. Chỉ mình bộ tóc này thôi cũng đủ làm cháu mất thăng bằng. Tobias, cháu lấy ba bông hoa hồng đi"

Cậu bé trèo lên sườn dốc ngay lập tức và luôn tả hết ngôn ngữ đầy màu sắc khi gặp những cái gai sắc nhọn của các bông hồng, cậu thành công. "Chúng ta có tất cả mọi thứ rồi!", cậu nói một cách hân hoàn, mở cái áo nhàu nát của mình ra để cho thêm hoa hồng vào. Nhờ một phép màu nào đó ba quả trứng vẫn còn nguyên vẹn.

"Vậy là các cháu sẽ giành lấy cả ba phần thưởng", Eleanor nói một cách ân cần.

"Phải", Tobias có vẻ đề phòng.

"Và những đứa trẻ mồ côi khác, những đứa trẻ mà Lucinda và Phyllinda đã sống cùng... Sẽ không thắng"

"Không phải tất cả mọi người đều có thể thắng", Tobias chỉ ra.

"Có những người sẽ nói rằng các cháu đã thắng. Sao cùng thì cha các cháu định sẽ cho mọi đứa mười nghìn bảng khi đến tuổi mười tám. Trong khi các cô bé Jane, Mary và những cô bé khác sẽ trở thành người hầu của các tiểu thư"

Phyllinda lại đút tay vào tay Eleanor. “Ít nhất thì họ cũng không còn phải làm khuy áo nữa”

“Đúng vậy. Nhưng họ sẽ không bao giờ được sống trong một ngôi nhà lộng lẫy với anh chị em của mình. Các cháu biết rằng mình còn ba anh chị em nữa đúng không?” Phyllinda và Lucinda gật đầu. “Các cô bé Mary sẽ ra ngoài làm việc bởi vì không có ai chăm sóc. Trong khi đó cháu có một người cha và dù có thể đã làm lạc mất các cháu một đoạn thời gian thì từ giờ trở đi ngài ấy sẽ luôn chăm sóc các cháu, các cháu biết điều đó mà.”

“Chết tiệt!”, Tobias nói.

“Đừng nói thể trước mặt các em gái mình chứ!”, cô nói, nghiêm khắc nhìn cậu.

“Xin lỗi”, cậu lẩm bẩm.

“Jane-Melinda không giải được một manh mối nào vì cậu ấy không thể đọc”, Lucinda nói. “Cậu ấy tử tế vô cùng. Cháu sẽ tặng cậu ấy trứng, hoa hồng và các thứ khác nữa”

“Một cô gái có tên Sarah-Susan đã cho anh biết phải tìm các em trong chuồng lợn”, Tobias nói. Giọng cậu khó chịu nhưng đồng thuận.

“Chúng ta có thể đưa đồ của em cho Mart-Bertha”, Phyllinda nói. “Bởi vì một lần khi bà Minchem nói rằng Lucinda không được ăn sáng hay ăn trưa, cậu ấy đã giữ lại ít bánh mỳ và đưa cho chúng ta. Chị có nhớ chuyện đó không Lucinda”

Chị cô bé gật đầu nhưng Eleanor khó lòng mà nói được với sự giận dữ đang nghẹn lại trong họng nên họ đi lên bãi cỏ trong im lặng và tìm những cô bé được nhắc đến.

Eleanor đứng nhìn sự phấn khích khi ba cô bé giành phần thưởng cho tới khi nhớ ra mình còn một vị công tước bị nhốt trong phòng. Tobias dường như đã cam chịu mất phần thưởng, cậu đang cố gắng huấn luyện Hàu đi trên hai chân sau, một việc bất khả thi về mặt Giải phẫu học, bất kỳ ai cũng có thể nói cho cậu biết điều đó.

“Cô biết vì sao cháu nhốt cha mình lại”, cô hỏi cậu, “nhưng vì sao cháu lại nhốt cả cô lại? Và vì sao lại ở trong phòng ngủ của cô”

Cậu ngẩng lên với cái miệng xoắn lại một cách kỳ cục, “Cháu không thích Lisette”

Cô gật đầu. “Cô hiểu rồi”

“Bà vú già bảo cháu rằng nếu một quý cô và một quý ông bị nhốt trong một căn phòng cùng nhau thì họ phải cưới. Điều đó thật chẳng hợp tình hợp lý chút nào”, cậu nói thẳng thắn, “Vì nếu họ muốn rung ga giường thì họ không cần ga giường để làm việc đó, nếu cô hiểu ý cháu”

Rõ ràng là Tobias đã nhìn thấy nhiều chuyện không nên thấy ở tuổi bé bỏng của mình, nên cậu không có vẻ thấy sốc lắm.

“Vậy là cháu đã nghĩ...”

“Thà cô còn hơn cô ta”, cậu nói. Đó không phải là một lời nghe ngợi nhiều nhặn gì nhưng cảm giác cũng khá tuyệt. “Mà làm sao cô ra được vậy?”

“Cửa ban công mở và không ai biết rằng bọn cô đã ở cùng nhau nên kế hoạch của cháu vô dụng rồi. Và cô nghĩ rằng người ta nên được tự chọn bạn đời của mình. Cha cháu muốn cưới Lisette”

“Và cô muốn cưới gã công tước đê tiện kia à?”, giọng cậu khinh miệt không sao tả xiết.

“Phải”, cô nói một cách tương đối yếu ớt. “Ngài ấy là một người bạn cũ.”

Cô ngẩng đầu lên và nhìn thấy Gideon đang kiên quyết băng qua bãi cỏ đi về phía mình, theo sau là mẹ cô. “Tốt nhất là cô nên cho cha cháu ra ngoài ngay bây giờ. Chăm sóc Hàu cẩn thận nhé.”

Cô lao vào nhà, giả vờ như không hề nghe thấy mẹ mình gọi.

Leopold đang ngủ. Anh đã cởi áo khoác và đang nằm ườn người trên giường của cô. Cô nhón chân đi trên thảm và đứng bên cạnh. Anh sẽ không

bao giờ đẹp được, giống kiểu Gideon. Anh thô lỗ, phức tạp và vẫn đang thương tiếc em trai mình.

Cô yêu anh.

Yêu anh thật sự, yêu một cách kinh khủng. Thứ tình yêu sẽ không thay đổi, không bao giờ và sẽ không đầu hàng trở ngại

Lisette là một trở ngại

Gideon là một trở ngại khác.

Và thật lòng mà nói, Leopold chính là vật cản thứ ba, cân nhắc đến ý định công khai muốn cưới Lisette của anh. Tình yêu của cô có thể sẽ không thay đổi nhưng nó cũng sẽ chẳng thành công đâu.

Cô đi giày đi rồi với tay xuống dưới váy để cởi khung váy lót. Không may thay, cô không thể tháo váy mà không có sự giúp đỡ nên khi cô đã cởi tất xong và bỏ đống váy lót trên sàn, cô kéo váy lên và trèo lên giường.

À thì chính xác mà nói, cô trèo lên trên người Leopold.

Anh gầm gừ và kéo cô xuống, và trong khoảnh khắc ấy cô nhận ra rằng anh không hề ngủ, không phải trong toàn bộ thời gian cô đứng quan sát anh, chắc chắn là không phải trong lúc cô đang cởi đồ.

“Anh có mơ thấy em không mặc gì trừ một cái váy yếm không?”, cô hỏi. Anh đang hôn cổ cô và có vẻ - từ tất cả các dấu hiệu - rất vui mừng khi thấy cô.

“Không có váy yếm”, anh nói. Chưa gì giọng anh đã mang một vẻ hoang dại vô cùng đối nghịch với vẻ ngoài chải chuốt không tỳ vết khi làm công tước. Cả trái tim và cơ thể của cô chào đón nó. Các ngón tay của anh ở khắp mọi nơi.

“Eleanor?”, anh hỏi, kéo áo sơ-mi của anh qua đầu

Cô không đám lại, chỉ chờ anh quăng quần đi, cầm lấy một cái bao cao su, rồi tham lam chiếm lấy toàn bộ anh.

“Anh chưa được hôn em”, anh nói, cong người lên với vẻ hạnh phúc tràn trề trái ngược với câu than phiền của anh.

“Lần tới nhé”, cô nói, thở dốc. “Em đã quyết định không cưới Gideon rồi.”

Mắt anh đang nhắm nhưng trước câu nói đó chúng mở ra. Cô đặt một tay lên miệng anh, lèo lái anh mạnh bạo nhưng không thể đánh lạc hướng anh. Mắt anh vẫn dán chặt trên mặt cô kể cả khi cơ thể ưỡn lên.

“Em biết anh muốn cưới Lisette”, cô nói, vẫn giữ chặt tay trên môi Villiers dù cho anh đang gặm tay cô. “Và em tôn trọng quyết định của anh. Em không nói điều này vì muốn anh cưới em đâu”

Dù cô muốn, cô thật sự muốn.

Anh xoay xở để kéo được tay cô, cô đông cứng lại. “Chỉ cần anh nói một lời là em sẽ đi”, cô nói. Anh đẩy lên và cô dễ dàng né tránh. “Ngay bây giờ. Em sẽ rời khỏi căn phòng này.”

“Nó là phòng của em mà!”

Cô nhận lấy anh với một con sóng nóng ran đầy khoái lạc và mất dấu dòng suy nghĩ của mình một lúc, nhưng rồi nhớ lại được.

“Không phải em đang cố bắt anh cưới em đâu”, cô nói, hơi hổn hển vì anh đã tăng tốc

“Sao lại không?”

Không thể nào có chuyện mắt anh đang lộ vẻ đau đớn đâu nhỉ.

“Bởi vì anh đang làm việc vô cùng danh giá”, cô nói. “Anh cảm thấy rằng Lisette sẽ trở thành một người mẹ tốt hơn cho các con mình. Chúng ta không còn là lũ trẻ con nữa rồi, Leopold. Chúng ta có thể nói thẳng sự thật với nhau”

“Anh chỉ...”

“Em biết”, cô nói, cúi xuống để trao cho anh một nụ hôn. Dù vậy, nó gần như quá đỗi dịu dàng và cô phải ngồi dậy thật nhanh trước khi hôn anh thêm một lần nữa “Em thì dễ dàng hơn bởi vì em không có con”

Cô trao cho anh một nụ cười méo xệch. “Em đã quyết định cưới vì yêu”

Lần nay anh bất động.

“Em không yêu Gideon nên em sẽ không cưới anh ấy. Hồi xưa em từng yêu anh ấy nhưng không hiểu sao tất cả đã thay đổi”

Một giây sau, cô thấy mình nằm xuống và họ không còn làm tình nữa.

“Leo”, cô thì thầm.

Anh đang chống tay phía trên cô, cau mày, nhìn xuống qua một lọn tóc đã rủ xuống mắt anh. Anh làm cô... Đau đớn một cách ngọt ngào.

Cô cắn môi anh. Cô sẽ bị nguyền rủa nếu có ngày anh phát hiện ra cảm xúc của mình lúc này, Eleanor không bao giờ muốn một người đàn ông biết rằng cô yêu anh ta nhiều hơn anh ta yêu cô nữa. Không bao giờ.

“Em thật bình tĩnh về cuộc hôn nhân của anh với Lisette”, anh cau có. “Anh muốn giết Astley mỗi lần thấy anh ta. Khỉ thật, mỗi lần chỉ cần anh ta nhìn em thôi cũng khiến anh cảm thấy muốn vặn cổ khẳng khiu đó đi rồi”

“Đó là vì anh là đàn ông”, cô nói, lờ đi cái giọng nhỏ xíu trong đầu rằng cô cảm thấy muốn giết người nhiều đến mức nào mỗi lần Lisette rên rỉ phấn khích khi được trở thành một nửa của Leopold và Lisette - cái cách cô ta vẫn dùng đến nhắc đến họ.

“Anh có nghĩ là mình có thể làm tình với em ngay bây giờ không, Leopold?”, cô vươn tay lên và rê các ngón tay dọc má của anh. Và rồi cô nói ra điều đó, bởi vì nó phải được nói ra. “Bọn em sẽ đi ngay buổi sáng”

Anh nhìn xuống và rồi lui lại

“Leopold”

Cô nhìn xuống mình. Cái váy xanh của cô rúm co quanh eo và đôi chân trần đang run rẩy.

Nhưng anh nhỏm người dậy và rời khỏi giường, cào tay qua tóc.

Những từ đang chạy qua đầu cô không phải là những từ mà một quý cô được phép biết chứ đừng nói là nghĩ đến. Cô kéo váy xuống qua đầu gối và ngồi lên mép giường.

"Anh không thể làm tình với em khi biết đó là lần cuối cùng", anh nói giọng khàn đặc.

Cô không biết phải nói gì. Cô không thể đấu tranh hộ anh. Nếu cô nói ra những gì mình nghĩ về Lisette... Cô có thể thuyết phục được anh. Nhưng quan điểm của cô sẽ luôn trái ngược với quan điểm của anh. Anh phải tự mình nhận ra điều đó, hoặc... cưới Lisette. Tất cả chỉ có thể.

Anh quay lại. "Anh chưa từng cảm thấy như thế này đối với một người phụ nữ khác. Nhưng anh không được tự do lựa chọn người mình muốn"

"Em hiểu", cô nói. "Em đã..." cô dừng lại.

"Em đã từng nghe câu này rồi", anh nói, giọng đều đều. "Không có di chúc nào trói buộc anh, Eleanor. Nhưng anh thật lòng nghĩ rằng Lisette là người duy nhất không tỏ thái độ đối với nòi giống bất hợp pháp của lũ trẻ. Cô ấy thậm chí còn không xem đó là một vấn đề. Cô ấy có thể dạy chúng sống mà không xấu hổ. Cô ấy đã tôn thờ hai cô bé con rồi, và chúng cũng tôn thờ cô ấy. Anh không thể..."

Anh lại quay người đi.

Một khoảng im lặng dài dằng dặc xuất hiện. Ánh nắng tràn vào qua cửa ban công và chiếu lên bờ vai rộng của anh. Cô không để bản thân cảm nhận... bất kỳ điều gì.

Cuối cùng anh nói. "Anh không thể chọn người anh sẽ cưới, bởi vì anh đã tạo ra tình thế này, như người ta vẫn nói. Và đã làm thì anh phải chịu". Anh quay lưng về phía cô.

“Em hiểu”, cô nói một cách khá an bình. Sau cùng thì, như anh nói, cô đã từng trải qua cái cảnh này rồi. Cô đã biết, cô hiểu rõ sự đau đớn sẽ đến sau đó, cảm giác nuối tiếc và mất mát, sự hoảng hốt khi yêu một người nhiều hơn người đó yêu mình.

Lần tới, cô nghĩ chuyện sẽ khác.

Nhưng chuyện đã khác. Cô biết điều đó. Sẽ không còn lần tới để cô dính vào chuyện tình yêu nữa. Nhưng điều đó cũng ổn thôi.

Nếu không thể có được vị công tước phức tạp trước mặt mình thì cô không muốn yêu ai hết. Công tước vẫn đang nhìn chằm chằm vào cái lò sưởi trống không nên cô khao khát ngắm nhìn hình ảnh của anh, đôi chân cơ bắp và phần hông mạnh mẽ săn chắc, cái cánh vai anh nở ra, màu sắc thật của tóc anh.

Và đó là lúc cửa bật mở...

CHƯƠNG 28

Chuyện xảy ra nhanh đến nỗi sau đó Leopild không bao giờ có thể miêu tả lại được. Một giây trước anh đang cố tìm hiểu xem vì sao tim mình lại có cảm giác như đang xẻ ra làm đôi và giây tiếp theo là đối mặt với công tước Astley hết sức giận dữ, mất kiểm soát, đang la hét - la hét theo đúng nghĩa đen về sự thật là anh đã hủy hoại danh dự Eleanor.

Một việc mà đúng là anh đã làm.

Không ai có thể phủ nhận điều đó, cân nhắc đến việc anh đang trần như nhộng trong phòng ngủ của cô. Anh mặc quần vào nhưng chỉ nghĩ ra được đúng muốn điều để nói. “Anh muốn tất cả mọi người trong căn nhà này đều biết à?” giọng anh cắt ngang tình trạng kích động của Astley như một con dao.

Anh ta nghẹn lời.

“Anh phải chấp nhận lời thách đấu của tôi”, Astley nói, mắt sáng như mắt người điên. “Ngay lập tức”

“Anh hẳn là mất trí rồi”, Leopold nói, một cách dại dột “Anh không coi trọng việc thách đấu còn gì.”

Astlety xông tới bóp họng anh, ép Leopold phải quăng anh ta sang bên kia phòng, một việc cực kỳ lố bịch và thậm chí còn khiến anh cảm thấy ngớ ngẩn hơn.

“Tôi biết vì sao anh muốn giữ im lặng rồi”, Astley rít lên, bật dậy.

“Tôi sẽ cưới Eleanor bất kể anh đã cám dỗ cô ấy hay chưa. Cô ấy không

kiểm soát được những cơn bốc đồng của mình. Cô ấy cần một người đàn ông, tôi đã bỏ rơi cô ấy. Tất cả chuyện này là lỗi của tôi"

"Em sẽ không cưới cả hai anh", Eleanor kêu lên, xen vào. "Nên Gideon à, nếu anh muốn bảo vệ danh dự của em, thì xin anh đừng có nói to như thế nữa"

Astley trừng mắt nhìn cô. "Tất nhiên là em sẽ cưới anh. Anh tha thứ cho em, Eleanor"

Cô lắc đầu. "Em sẽ không cưới cả hai anh"

"Cô ấy không cần sự tha thứ của anh", Leopold thấy mình đang nói qua hàm răng nghiến chặt. "Anh nên phủ phục xuống đất, van cầu được cô ấy tha thứ"

"Tôi đã làm thế rồi". anh ta nói, với một vẻ nghiêm trang ỉu xìu. "Và giờ sẽ bảo vệ danh dự của cô ấy đúng như tôi nên làm nhiều năm trước"

Tiếng tát của anh ta vang lên đầy bất ngờ trong căn phòng yên tĩnh. "Hãy nêu tên người phụ tá cho anh đi."

"Ôi, vì Chúa", Leopold nói. Anh quay người và đi về phía cửa ban công. Anh đã thắng bốn cuộc thách đấu và thua một, một cách thảm hại. Và anh đã thề sẽ không bao giờ đánh nhau bằng kiếm nữa. Anh quá giỏi - và phải sau khi gần như mất mạng vì một vết thương do thách đấu anh mới nhận ra rằng mình quý trọng cuộc sống đến mức nào.

Những cuộc thách đấu thành công của anh kết thúc với việc anh gây thương tích cho đối thủ của mình, không có người nào chết hết. Chỉ còn nhờ ơn Chúa anh mới chưa giết ai. Anh không có khát vọng thay đổi thành tích đó.

"Tôi không muốn giết anh", anh nói, quay lại.

"Anh sẽ không giết được đâu. Đức hạnh... sự thật... Chúa về phe tôi."

"Astley, anh là một trong những thành viên phản đối việc thách đấu mạnh

mẽ nhất ở thượng nghị viên và cũng đã giữ vững quan điểm đó ít nhất vài năm qua rồi. Hãy nói với tôi rằng anh biết cách dùng kiếm đi."

"Tất nhiên là tôi biết. Tôi đã được đào tạo như con trai của bất kỳ quý tộc nào. Tôi cần tát anh thêm một cái nữa không, đức ngài?", Astley đang điên lên vì phẫn nộ. Mặt anh ta trắng bệch

"Không!", Leopold nói một cách chậm rãi. "Nhưng tôi sẽ không đánh nhau với anh mà không có phụ tá. Nếu muốn đánh nhau thì anh sẽ phải đánh nhau một cách kín đáo."

"Vì sao?"

"Bởi vì nếu anh lôi người khác vào thì thế giới này sẽ biết. Và nếu sau đó Eleanor từ chối cưới anh, như cô ấy có toàn quyền làm vậy, thì cô ấy sẽ bị hủy hoại."

"Em sẽ không được cưới anh ta mà sẽ cưới anh", Astley quay phắt lại.

"Anh ấy không hề hỏi cưới em", Eleanor nói, đầu ngẩng cao.

Lần này Leopold thực sự thấy đồng cảm với Astley. Anh có thể tránh được, chắc chắn là anh biết cú đòn ấy đang tới. Nhưng anh vẫn nhận một cú đấm mạnh vào cằm.

Eleanor túm lấy cánh tay Astley. "Anh ấy sẽ cưới Lisette. Vì chúa, Gideon. Anh ấy làm sao có thể cưới em khi đã đính ước với cô ấy chứ"

"Thế thì vì sao anh lại ở trong phòng ngủ của cô ấy?" Astley nói, thở hổn hển.

Mặc dù cực kỳ đau đớn như Leopold không chịu cho đối thủ của mình cảm giác thỏa mãn khi nhìn thấy anh sờ cằm. "Bởi vì tôi là một thằng khốn", anh nói nặng nề.

"Đúng vậy đấy", Astley nói. "Hãy nhìn vào mắt tôi và nói rằng anh thà cưới Lisette còn hơn cưới Eleanor đi"

Anh đau đớn khi phải mở miệng và không phải chỉ vì cú đánh. Anh không xoay xở để mở được nó ra trước khi Eleanor xen vào.

"Đúng vậy mà!", cô nói, giọng khàn đặc. "Anh đang cố chứng tỏ điều gì vậy, Gideon? Leopold đã quyết định rằng Lisette sẽ trở thành một người mẹ tốt hơn cho các con của mình. Anh ấy đã ngủ với em nhưng điều đó không mang đến khao khát muốn cưới em nhiều hơn nó đã mang đến cho anh. Nói ngắn gọn: Không nhiều lắm"

Astley toan mở miệng định nói nhưng cô giơ tay lên. Mắt cô đang rực cháy. "Cả hai anh đều có vẻ không quan tâm nhưng em sẽ vẫn nói với các anh điều này: Em xứng đáng có một người tốt hơn cả hai anh. Em xứng đáng có một người đàn ông yêu em, sẽ tin tưởng từ tận gốc rễ của con tim rằng em chính là người phụ nữ anh ấy muốn để nuôi dạy con mình. Người không nghĩ rằng em chỉ là một người phụ nữ để cùng lên giường."

Leopold cảm thấy lời nói của cô như một cú đánh làm chấn động xương sống của mình. Anh không bao giờ có ý định làm tổn thương cô. Vậy nhưng nước mắt đang dâng lên trong mắt cô.

"Em xứng đáng có được điều tốt hơn", cô lặp lại một cách hung dữ.

"Anh nghĩ em sẽ là một người mẹ tuyệt vời", Astley nói như một con cún hăm hở.

"Không đâu."

"Có mà!"

"Anh muốn cưới em vì nhận ra rằng mình đã phạm phải một sai lầm. Nhưng điều đó không giống với việc anh còn yêu em, Gideon. Không hiểu sao, chúng ta đã đánh mất nhau. Và thành thật mà nói, anh cũng đã yêu Ada, dù cho anh có coi rẻ quãng thời gian hai người ở bên nhau. Anh yêu cô ấy"

Astley nuốt nước bọt. "Em..."

"Anh yêu cô ấy và càng sớm nhận ra điều đó thì sẽ càng sớm có thể để tang cô ấy một cách đúng đắn."

“Nhưng nếu em không cưới một trong hai người bọn anh...”

“Đừng bảo rằng anh sợ em sẽ thành một bà cô già nhé! Em sẽ nói cho anh biết chính xác mẫu người em sẽ cưới đây: Một người đàn ông bình thường chứ không phải là một công tước. Cả hai người đều được ban cho quá nhiều đặc ân đến mức không bao giờ thật sự nghĩ rằng em đủ tốt cho mình. Em sẽ tìm một người đàn ông bình thường chịu tán tỉnh em. Và anh ấy sẽ không phải là một công tước. Còn bây giờ nếu anh không phiền thì em sẽ đi đây”

Cô rời đi.

Leopold mặc áo sơ-mi vào. “Tôi sẽ về Luân Đôn ngay lập tức”, anh nói, mệt mỏi đến tận xương. Anh cảm thấy như thể có một gọng kìm đang siết chặt quanh tim, anh không muốn nghĩ về những gì mình đã làm nữa.

“Không, anh sẽ không đi đâu hết”

“Chúa ơi, Astley. Cô ấy không muốn cả hai chúng ta?”

“Đồ ngốc”, Astley nói. “Cực kỳ ngu ngốc”

Leopold cười, rất ngắn.

“Lần này anh đang cố bắt tôi tát anh đấy à? Bởi vì anh có tin hay không thì tôi cũng không còn coi trọng việc thách đấu nữa đâu.”

Cái tát làm đầu Leopold ngã ra sau và răng anh rung lổn xổn.

“Cái tát đó là vì chuyện quái gì vậy? Đó là lần thứ ba anh đánh tôi trong năm phút đấy”

“Bởi vì tôi yêu cô ấy”, Astley nói. “Tôi đã cư xử như một thằng khốn non nớt khi bỏ rơi cô ấy. Và có thể cô ấy đã đúng khi nói đã quá muộn cho chúng tôi. Nhưng anh đã lợi dụng cô ấy. Anh đã khiến cô ấy yêu anh và rồi lại từ chối cô ấy. Tôi sẽ giết anh.”

Lần đầu tiên Leopold cảm thấy hơi mất bình tĩnh. Hơi hơi thôi, nhưng đã có thật. “Anh không thể giết tôi.”

“Có, tôi có thể đấy”, Astley tuyên bố một cách rõ ràng. “Tôi đã làm tổn hại danh dự Eleanor. Điều này sẽ chuộc lại lỗi lầm tôi đã gây ra cho cô ấy. Tôi sẽ báo thù cho cô ấy. Tôi sẽ hạ gục anh bởi vì đó là điều chính nghĩa. Anh đã làm tan vỡ trái tim của cô ấy. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy như thế, không phải khi tôi rời bỏ cô ấy và cũng không phải sau đó. Thề với Chúa, trước đây dù chưa bao giờ hiểu nổi mục đích người ta thách đấu nhưng giờ tôi đã hiểu”

Leopold biết khi nào thì một người đàn ông mang quyết tâm không thể lay chuyển nổi. Anh đi bốt vào. “Rạng sáng mai.”

“Ở đâu?”

“Có một bãi cỏ dọc bờ sông. Chỗ đó là ổn”

Anh cảm thấy mệt mỏi không sao tả xiết. Một người đàn ông muốn giết anh vì đã làm tan vỡ trái tim của...

Bất khả thi.

Cô rất lý trí, rất lạnh lùng khi đồng ý rằng anh nên cưới Lisette. Phụ nữ từng rên rỉ, lầm bẩm và ầm ĩ tuyên bố tình yêu của họ đối với anh, dù rằng anh chưa bao giờ tin họ. Khỉ thật, mới sáng nay thôi Lisette còn vỗ má anh và báo rằng cô ta yêu anh cơ đấy.

Eleanor chưa từng nói một lời nào

“Cô ấy không yêu tôi”, anh nói, đúng lúc Astley chuẩn bị rời phòng.

“Đồ ngốc”, Astley nói một cách thù địch. “Đồ khốn”

“Anh cũng khó mà được tính là một người ngoài cuộc khác quan”, Leopold nói.

“Tôi yêu cô ấy. Nhưng những gì tôi thấy trong mắt cô ấy nhìn anh... Tôi chưa từng thấy nó trước đây. Cô ấy từng khao khát tôi. Cô ấy yêu anh. Nhưng điều đó không quan trọng, không phải sao?”, Astley quay đi, mắt sáng lên khinh miệt. “Anh đã đưa ra quyết định của mình rồi.”

“Tôi không thể cưới người mình muốn...”

“Đúng những gì tôi đã bảo cô ấy nhiều năm trước”, Astley nói, bước vào hành lang. “Chính xác từng từ một”

Và rồi anh ta bỏ đi...

CHƯƠNG 29

Eleanor nghĩ rằng mình đã từng trải qua ác mộng nhưng sự tra tấn trong bữa tối hôm đó vượt quá mọi nỗi đau mà cô từng cảm thấy khi Gideon rời bỏ cô. Cha của Lisette, công tước Gilner, đã quay lại và ngược lại với dự đoán của Lisette, ông ta vui mừng trao tay con gái cho công tước Villiers.

Ông ta không mảy may nao núng trước nghi vấn về những đứa con bất hợp pháp của công tước mà chỉ nói một cách vui vẻ trước bàn ăn. "Tôi chắc chắn rằng con gái mình đã bảo ngài rằng nó không thể có con, nên chuyện này thật hoàn hảo"

Eleanor đã đưa mắt đi khắp mọi nơi trừ Villiers, người đang ngồi trước mặt cô, nhưng trước câu nói này cô liếc nhìn qua hàng lông my, vừa đủ để thấy rằng Lisette đã không thèm thông báo cho chồng tương lai của mình về sự thật này. Nhưng tất nhiên anh gật đầu như thể tin tức này không hề quan trọng.

Có lẽ là không. Sau cùng thì, anh muốn có mẹ cho những đứa con mà mình đã có. Chắc chắn người thừa kế không quan trọng bằng. Suy nghĩ đó gây ra cảm giác cay đắng nên cô hít một hơi thật sâu và gạt thắc mắc về con cái của Villiers sang một bên.

"Có vẻ như cả hai ta đều có lý do để ăn mừng", mẹ cô nói một cách hóm hỉnh từ vị trí bà đang ngồi bên phải Gilner. "Con của chúng ta đều có đôi có cặp... lại còn vô cùng tương xứng nữa chứ!"

Dù công tước có quan điểm rất thoáng, ông ta dường như không mấy hài lòng với thông báo của mẹ cô khi nhận ra rằng mộ của vợ Gideon vẫn còn xanh cỏ. Ông ta là một người đàn ông tử tế, Eleanor nghĩ. Có lẽ là tử tế quá mức. Nếu ông ta uốn nắn Lisette nghiêm khắc hơn... Cô thở dài. Nghĩ về nó chẳng có ích lợi gì hết.

Anne siết chặt tay chị mình dưới bàn. “Sắp xong rồi”, em gái cô thì thầm. “Chỉ còn một món nữa thôi”.

Eleanor nở nụ cười rầu rĩ với cô. “Chị rất mừng vì có em bên cạnh”

Anne cúi người xuống và nói vào tai cô. “Chị sẽ thấy. Chúng ta sẽ trả thù cả hai bọn họ. Em có kế hoạch rồi”

Eleanor không quan tâm.

Vào khoảnh khắc đó cô nghe thấy tiếng cào móng sột soạt trên ván gỗ. Tim cô ngừng đập. Không thể nào. Nó...

Hàu xông qua góc nhà vào phòng ăn, chạy nhanh đến mức cô nghe thấy cả tiếng móng của nó cào lên sàn gỗ.

“Ôi, không”, cô hét lên, tiếng to bằng tiếng Hàu.

Lisette đang ngồi bên trái cha mình. Cô ta đứng bật dậy, nhảy lên ghế và gào lên. Tất nhiên rồi.

Eleanor chạy vòng quanh bàn, cố tóm con cún của mình và chỉ sau đó mới biết được chuyện gì đã xảy ra. Rõ ràng Hàu đã nhảy lên ghế của Lisette như thể nó đã mọc thêm cánh.

“Nó đang cố cắn tôi”, Lisette gào lên.

Sau này Anne nói rằng trông thì có vẻ nó đang cố liếm giày của cô ta.

Bất kể ý định của Hàu là gì thì nó cũng chỉ có một giây trước khi Lisette, không ngừng hét, bế con chó lên và dùng hết sức bình sinh quăng nó qua bàn. Nó thậm chí còn không có thời gian mà sủa khi bay qua đầu Gideon và đập vào tường.

Thời gian trôi chậm lại như mật ong rót ra từ thìa. Con chó trượt xuống tấm ván và quỵ xuống như một đống thịt mềm với những cái chân quá lớn. “Con gái!”, Gilner rống lên.

Tuy vậy Lisette vẫn cứ hét.

Eleanor thấy mình quỳ gối cạnh Hàu, nước mắt chảy giàn giụa trên mặt. Cô sợ không dám di chuyển nó. Dù rằng điều đó cũng không quan trọng. Nó không có vẻ đang thở. Rồi Villiers tới đó, luồn một bàn tay to xuống dưới cổ con chó và tay còn lại xuống dưới người nó. "Chúng ta sẽ đưa nó đi thư viện", anh nói, đứng thẳng dậy.

Anh hẳn đã nhìn vào mắt Lisette.

"Đừng có nhìn tôi như thế", cô ta hét lên. "Ngài không có quyền nhìn tôi như thế!"

"Tôi không...", Villiers nói.

"Có đấy, có đấy! Ngài nhìn hệt như cái cách thằng con hoang của mình nhìn tôi"

Có một khoảng im lặng hiếu kì trong phòng và một cảm giác mà Eleanor đột nhiên nhớ lại từ những cơn cuồng nộ của Lisette nhiều năm trước. Có cảm giác như thể không khí trong phòng sắp cạn

Villiers không nói một lời, chỉ ôm Hàu chặt hơn. Chân nó thõng xuống vô hồn và nước mắt của Eleanor chảy dữ dội hơn. Tay em gái Anne ôm lấy cô, ép một cái khăn tay vào má cô.

"Đó là lỗi của cha!", Lisette rít lên, quay sang cha mình.

Ông ta cũng đã đứng dậy, trông khốn khổ và kiệt quệ. "Im lặng đi, Lisette", ông ta nói, giọng nặng nề.

"Tất cả là lỗi của cha... Tất cả. Mọi thứ!"

Cô ta nhìn quanh bàn, mắt sáng rực và răng đanh như súng đạn thần công. "Ông ta đã lấy mất con tôi. Ông ta đã mang thằng bé đi và từ đó chẳng còn chuyện gì tốt đẹp nữa hết"

Cô ta quay sang nói với cha mình. “Ông là một người đàn ông khủng khiếp! Đê tiện, cướp trẻ con...”

Giọng nói của bà Marguerite cắt ngang tràn chỉ trích với sự giận dữ được kiềm chế một cách mong manh. “Cháu không được phép nói với cha mình như thế, Lisette. Chính cháu đã đuổi con mình đi, chính cháu nói nó hôi hám và khóc quá nhiều”

“Điều đó là sai!”, Lisette hét lên. “Một lời nói dối bởi vì tất cả các người là đồ dối trá!”

Tay bà Marguerite vung ra và kéo Lisette ra khỏi tư thế ngồi chồm hõm trên ghế rồi bóp cằm cô ta. “Nhìn cô đây! Chính cháu đã bảo mẹ vứt bỏ đứa bé đó. Cháu đã làm thế với người chị tội nghiệp của cô, chị ấy chẳng bao giờ hồi phục lại. Chị ấy không bao giờ lại như cũ nữa từ khoảnh khắc trao đứa trẻ đó cho cha cháu. Chị ấy đã làm thế bởi vì biết cháu sẽ hủy hoại cuộc đời của thằng bé. Nhưng cháu không bao giờ, không bao giờ được phép trách cứ một ai khác”

“Cháu sẽ trách cứ ông ấy đấy, vì đó là lỗi của ông ấy. Và cả của anh ta nữa”, cô ta chỉ vào Villiers. “Anh ta đã đưa thằng bé đó tới đây, thằng bé khủng khiếp đó, nó đã làm cháu nghĩ tới con của mình, đứa trẻ mà cô đã cướp khỏi cháu. Đứa trẻ mà mẹ đã trộm khỏi tay cháu”

Eleanor không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa. Cô vươn tay ra và bế Hàu khỏi tay Villiers trước khi anh có thể ngăn lại. rồi cô bắt đầu bước đi.

“Và cô!”, cô nghe thấy giọng rít gao cất lên cao hơn. “Cô nghĩ tôi không biết...”

Có tiếng nước sóng sánh và giọng Lisette khựng lại.

Eleanor liếc qua vai. Rõ ràng là Anne đã chộp lấy một bình nước ở tủ tường và hất thẳng vào mặt Lisette.

Eleanor vẫn đều bước, đi xuống hàng lang tới thư viện. Người hầu mở cửa, vẻ kinh hoàng tột độ trên mặt anh ta khiến cô nhận ra rằng mọi chuyện hẳn có thể nghe thấy rõ trong hành lang.

“Thư tiểu thư”, Popper nói, vội vã bước đến khi cô ngồi xuống một cái ghế sô-pha. “Tôi sẽ mang một cái khăn lạnh đến”

“Không cần đâu”, Eleanor nói, bình thản một cách lạnh lùng trong cơn đau đớn. “Nó không có ích gì đâu”

Đầu Hàu đã gục xuống qua khuỷu tay Eleanor và cô không thể nhìn thấy mắt nó. Cô nhắm mắt lại một lúc và mở mắt ra thì thấy Tobias đang đứng trước mặt cô. Mặt thằng bé không còn giọt máu.

“Chính là cháu”, cậu khàn giọng nói. “Cháu đã gây ra việc đó.”

“Không phải do cháu. Lisette đã ném nó vào tường”

“Cháu đã gây ra việc đó”, cậu lặp lại, vai đưa ra sau như thể cậu đang đối mặt với phiên tòa sơ thẩm. “Cháu đã xoa một miếng sườn bò lên đế giày của cô ta, đưa Hàu ra khỏi phòng của cô và thả nó ra”.

Eleanor nuốt nước bọt. “Vì sao?”

“Bởi vì cháu muốn công tước thấy rõ bộ mặt của cô ta. Cháu chưa bao giờ nghĩ cô ta sẽ giết nó. Cháu chưa bao giờ nghĩ thế!”

Trông Tobias giống một cậu bé chưa từng khóc lóc trong đời. Da cậu bé căng ra trên xương mặt.

Nước mắt lại chảy xuống hai má Eleanor. Cô bỏ một cánh tay ra khỏi dưới người Hàu và chìa ra với cậu. “Cô biết không phải do cháu. Và Hàu cũng biết không phải do cháu”

Cậu đứng đó, bất động và cô nghĩ, “Chúa ơi, thằng bé chưa bao giờ được ôm”. Nhưng rồi đột nhiên cơ thể mảnh dẻ của cậu ép chặt vào cô và một bàn tay không mấy sạch sẽ đặt lên lông Hàu và cả hai cùng khóc.

Ai đó đưa cô một cái khăn tay to và chất lượng hảo hạng đến mức nó chỉ có thể thuộc về một người duy nhất. Anh luồn một tay xuống dưới cơ thể của Hàu

“Đừng”, cô nói. “Chưa được”

Anh nhìn vào mắt cô bên trên đầu đứa trẻ đang khóc nức nở. “Nhưng anh nghĩ nó đang thở”, Leopold nói một cách dịu dàng. “Tobias, nó đang thở. Hàu chưa chết”

Popper chạy vội tới với một miếng vải ướt. Họ lật Hàu lại. Chân nó như không xương, mềm oặt tới mức Eleanor đã thầm mất hy vọng một lần nữa. Tobias bắt đầu nhẹ nhàng xoa miếng vải quanh đôi mắt nhắm nghiền của Hàu và quanh mồm nó, ngâm nga, “Nào nào, cậu bé. Nào, cậu bé già. Mở mắt ra đi, cậu bé”

Hàu không nhúc nhích. Eleanor mím chặt môi.

“Muối ngửi!”, Poppers nói, và lại rời phòng.

“Ta có thể thấy nhịp tim của nó”, Leopold nói, giọng nói trầm bình tĩnh. “Cứ làm đi con trai. Hàu sẽ tỉnh dậy”

“Chúng ta sẽ đi chạy ngay khi mày tỉnh lại”, Tobias nói, giọng khàn đặc do khóc. “Tao sẽ đưa mày ra bụi mâm xôi và mày có thể tìm chuột. Có nhớ lúc chúng ta tìm chuột không. Có nhớ không Hàu? Thôi nào, cậu bé già, tỉnh dậy đi”

Nước mắt lại chảy dài trên mặt Tobias nên Elenaor ôm cậu chặt hơn một chút.

“Tệ thật”, cậu lầm bầm, xác nhận bản tính đàn ông của mình.

“Cô đồng ý”, cô nói.

“Nó sẽ không tỉnh dậy”

Sự tuyệt vọng làm giọng cậu vỡ ra. Cậu thốt ra một từ chửi bậy thậm chí còn khó nghe hơn, một từ mà Eleanor mới chỉ nghe thấy đúng một lần.

“Hãy cho nó ít thời gian”, Leopold nói.

Popper lại xuất hiện, vẫy một lọ muối ngửi. Công tước vặn nắp, đặt cái lọ có mùi đắng ngắt đó dưới mũi con cún.

"Eo!", Tobias nói, quay đầu đi.

Làm thế khiến cậu nhỡ mất khoảnh khắc Hàu mở mắt và lờ đờ nhìn xung quanh. Nhưng cậu không nhỡ mất cái liếm ướt nhẹp của Hàu.

"Nó... nó..."

"Nó còn sống", cha cậu bé nói với phong cách bình tĩnh thường ngày. Nhưng Eleanor biết cách bỏ qua cái áo choàng nhung màu đỏ ruby lộng lẫy, qua hàng lông my dày của anh. Công tước Villiers đang nhìn con trai mình vùi mặt vào lông Hàu và cô nhìn thấy tình yêu trong mắt anh.

"Tobias", Eleanor nói dịu dàng. "Giờ Hàu là của cháu"

Tobias ngẩng đầu dậy. "Gì ạ?"

"Cô sẽ tặng Hàu cho cháu", cô mỉm cười với cậu. "Nó yêu cháu và cháu cũng vậy mà"

"Nhưng nó yêu cô nhất!"

"Cô không đưa nó đi tìm chuột!"

Cô rê ngón tay qua bộ lông ngắn cũn của Hàu. Con cún đột nhiên run rẩy cả người, như thể có một cơn gió lạnh vừa thổi qua lông nó. "Nó khá buồn chán khi ở cùng cô. Và khi cô nghĩ nó đã chết... chậc, cô nghĩ giờ nó sẽ sống vui vẻ đến già. Nhưng để đề phong, cô muốn nó được săn chuột bao nhiêu tùy thích"

"Cô không cần phải làm thế", Tobias nói. "Chúng ta có thể chia sẻ nó. Có lẽ thỉnh thoảng nó có thể ngủ với cháu. Cháu biết cô thích có nó ngủ trong phòng mỗi đêm"

"Cô e rằng điều đó không khả thi lắm"

Hàu nhảy khỏi lòng cô. Nó có vẻ hơi lơ mơ nên rũ người thật mạnh.

"Nó sẽ thích sống trong phòng trẻ với cháu. Nhưng cháu phải để tất cả những đứa bé khác chơi cùng nó nhé."

Tobias gật đầu. Hàu đặt chân lên đầu gối Tobias và cậu bế con chó vào lòng.

"Hàu vẫn sẽ là con chó của cháu kể cả nếu những đứa bé khác có thể chơi cùng nó", Eleanor nói, nhìn Hàu liếm khuôn mặt đẫm nước mắt của Tobias.

"Nhưng cô sẽ ở cùng mà", cậu bật ra. "Không phải sao ạ?", cậu nhìn cha mình. "Không phải sao? Cha đã nói sẽ chọn giữa hai người họ và giờ ai cũng phải thừa nhận là cái cô kia bị điên. Cái cô Lisette đó, cô ta đúng là một cơn ác mộng sống!"

"Anh sẽ rất vinh dự", Leopold nói, ngẩng lên và nhìn vào mắt cô.

Eleanor không nói nên lời. Cô đã thấy mắt anh nhìn cánh tay cô ôm lấy Tobias. Và cuối cùng anh đã hiểu Lisette như thế nào.

Nhưng cô muốn nhiều hơn thế. Cô cần một ai đó yêu chính con người cô, người muốn cưới cô không phải vì cô giỏi chuyện giường chiếu hay chỉ đổi ý khi cô đã chứng minh mình có bản năng làm mẹ. Cô muốn được cưới vì chính con người mình.

"Thôi nào", Tobias nói, nghe như thể cậu lại đang cầu xin vì Hàu. "Cô sẽ cưới cha cháu phải không? Cha cháu không tệ lắm đâu. Như thế thì Hàu có thể ở cùng cả hai ta."

Cô lắc đầu, hít vào một hơi thật sâu. "Cô không thể, Tobias ạ."

"Xin cô đấy!", lời nói đó như thể được thốt lên bằng cả tấm lòng.

"Sẽ ổn thôi mà", cô nói, cảm động một cách kỳ cục. "Cô hứa là cháu có thể nuôi Hàu mà"

"Nhưng cháu... Cháu thích cô", cậu nói, lời nói đó chìm vào trong căn phòng im lặng. "Và hai em gái cũng thế. Cô sẽ thấy, bọn cháu sẽ ngoan. Cô sẽ thích

Violet. Nó không xinh như Lucinda và Phyllinda nhưng con bé... rất ngoan. Và..."

"Cô không thể", cô nói, đứng dậy. "Chỉ là cô không thể, Tobias. Cô xin lỗi."

Leopold có một chuyển động nhanh như chớp, nhưng không nói gì.

Hàu nhảy xuống và bắt đầu nô đùa quanh cổ chân cô. Rõ ràng là bộ óc nhỏ xíu của nó đã quên sạch chuyện vừa xảy ra với mình. "Ở lại đi, Hàu", cô nói.

Kỳ diệu thay, nó thật sự ngồi xuống và vẫy đuôi.

"Chó ngoan"

Quãng đường tới cửa dường như dài vô tận, nhưng có lẽ chỉ vì sự im lặng sau lưng cô.

CHƯƠNG 30

Dinh thự Knole, điền trang của công tước Gilner.

Ngày 23 tháng 06 năm 1784

"Tôi không thể đánh nhau với anh", Leopold nói thẳng thừng. Mặt trời mới ló dạng trên đường chân trời và không khí vẫn còn lạnh giá.

"Tôi đâu có cho anh lựa chọn", Astley nói. Anh ta đang đi tới đi lui trên bãi cỏ ướt, kiếm đã sẵn sàng ngoài bao.

"Tôi là một người cha."

"Đáng nhẽ anh phải nghĩ tới điều đó trước khi cảm dỗ Eleanor. Trước khi làm cô ấy yêu anh rồi lại chọn một người điên loạn trí chứ không phải cô ấy"

"Tôi có thể giết anh đấy. Tôi hiếm khi thua"

Astley bắt đầu đi về hướng ngược lại, ước lượng khoảnh đất. "Ada đã chết. Cái chết không làm tôi sợ hãi đâu"

"Tôi tưởng anh yêu Eleanor"

Mặt Astley rúm ró lại một lúc. "Đúng vậy. Nhưng cũng yêu Ada. Eleanor đã đúng về điều đó. Nó quá phức tạp..." anh ta lắc người và liên tục đi đi lại lại.

"Nếu giết anh thì tôi sẽ phải rời đất nước. Nhưng bọn trẻ..."

"Hãy mang chúng theo cùng anh. Anh không thể bảo tôi là sẽ có người quan tâm đến việc anh rời đi chứ chưa nói là đến chúng. Anh ư? Công tước

Villiers? Anh không có người thân nào ngoài đám con hoang đó. Mọi người sẽ vui mừng khi thấy anh mang chúng rời đi xa khỏi xã hội đứng đắn này"

"Anh sẵn sàng đánh nhau chưa?", Villiers nói, một con sóng băng giá tràn vào khắp huyết quản của anh. Astley nói đúng. À cũng gần đúng. Eljah và Jemma sẽ quan tâm nếu anh phải rời khỏi Anh Quốc vĩnh viễn. Nhưng không còn ai khác nữa.

Thật ra thì có thể sẽ tốt hơn cho Eleanor. Cô thậm chí còn không phải gặp anh. Anh đã không thể ngủ nổi, dần dần lĩnh hội được sự ngu ngốc thê thảm của mình. Anh đã hắt hủi Eleanor vì nghĩ rằng Lisette sẽ trở thành một người mẹ tốt hơn cho bọn trẻ. Nhưng Lisette, giờ anh đã hiểu, xem trẻ con như thể chúng là bạn chơi - hoặc tệ hơn là đồ chơi.

Suốt thời gian đó, Eleanor chính là người mẹ chúng cần: Một người phụ nữ nhìn thẳng vào rắc rối, thậm chí là không nói dối hay giả vờ. Tobias cũng biết điều đó. Khỉ thật, thậm chí đến Hàu cũng biết cô hoàn hảo đến mức nào.

Vậy vì sao anh lại ngu ngốc đến thế? Vì sao anh lại là người duy nhất không biết một người mẹ là người như thế nào?

Nhưng đó cũng chỉ là một câu hỏi lạc đề, câu hỏi thật sự là vì sao anh lại là người duy nhất không biết tình yêu là như thế nào. Người không nhận ra rằng trái tim này, cái bộ phận bướng bỉnh mà anh luôn lờ đi, sẽ khô héo vì đau đớn trước ý nghĩ không bao giờ gặp lại Eleanor nữa?

Vì sao anh không thể biết từ trước rằng đó là tình yêu thật sự, Tình yêu thật sự. Thứ tình yêu sẽ không bao giờ biến mất.

"Bắt đầu đi", Astley kêu lên.

Leopold nâng kiếm, vẫn trầm tư

"Tôi hoàn toàn có ý định giết anh đấy", Astlet nói một cách phấn khởi "Có lẽ anh nên tập trung vào."

Leopold nhìn vào mắt Astley và thấy quyết tâm của anh ta. "Nếu sự kiện đó xảy ra thì anh sẽ là người rời khỏi đất nước."

“Không ai quan tâm tôi làm gì đâu”, Astley nói. “Mẹ tôi đã mất. Cha tôi đã mất. Eleanor không còn yêu tôi nữa. Tôi không muốn tỏ ra giống một thằng bé hay rên rỉ nhưng tôi không có chút hứng thú nào với việc nhìn thấy ngày mai nữa rồi. Và nếu tình cờ mà tôi còn sống để nhìn thấy nó thì việc tôi ở Anh hay ở Ấn Độ đều không quan trọng.”

“Khỉ thật”, Leopold lầm bầm. Người đàn ông này đang phát điên vì đau khổ. Anh đã từng nhìn thấy vẻ mặt đó trước đây, trên mặt cô anh - trong đám tang đứa cháu trai năm tuổi của anh.

Anh vào thế.

Rõ ràng là Astley chẳng mấy khi luyện tập. Và anh ta đánh cũng không giỏi lắm. Trong những tình huống khác, Leopold có thể chọn một điểm để đâm kiếm vào và làm vị công tước này bị thương trong chưa đầy một phút. Nhưng sự đam mê, có vẻ như thế đã thay đổi mọi thứ.

Anh thấy mình phòng thủ là chính, tránh những cú đâm non nớt của Astley. Nó khó khăn một cách đáng ngạc nhiên, có lẽ là vì Astley không phải một kiếm thủ giàu kinh nghiệm. Anh ta chỉ gạt kiếm đi như thể Leopold là một hàng giậu mà mình đã quyết định tỉa bớt.

Trong vòng mười phút cả hai đều đổ mồ hôi trong luồng không khí vẫn còn lạnh lẽo. Nhưng Leopold không thể để tâm vào cuộc đấu bất kể anh có cố gắng thế nào. Anh liên tục nghĩ ngợi về sự ngu ngốc của bản thân. Dường như anh không có khả năng tin tưởng vào bản năng của mình.

Trái tim của mình.

Anh lùi lại một bước. Astley lao bổ vào anh, kiếm nâng lên như một thiên thần báo thù.

Leopold ném kiếm của mình xuống.

Astley cố dừng lại nhưng bị trượt đi trên nền cỏ ướt rồi ngã vật xuống, kiếm chĩa lên trời. Leopold chìa tay ra cho anh ta. Astley lờ nó đi và nhỏm dậy, thở hổn hển. “Anh đang làm cái quái gì đấy?”, anh ta hỏi.

“Tôi từ chối đánh nhau”, Leopold nói, chắc chắn về sự đúng đắn tuyệt đối của quyết định đó.

“Tôi có phải tát anh thêm một lần nữa không?”

“Anh có thể thử. Nhưng tôi sẽ không đánh nhau với anh. Thách đấu là để bảo vệ danh dự của bản thân”, anh nói một cách khó nhọc.

“Anh không nghĩ là mình cần bảo vệ danh dự của bản thân sau việc đã làm ư?”

“Tôi không nghĩ là mình có danh dự”

Anh nhấc kiếm lên và kéo áo ra khỏi quần để lau sương trên lưỡi kiếm.

Một khoảng im lặng kỳ cục ngắn ngủi xuất hiện trong bãi cỏ, chỉ chấm dứt bởi tiếng ca của một con chim chiền chiện từ bờ sông.

“Anh có thể giết tôi nếu muốn”, Leopold nói thêm.

“Ôi, vì Chúa”, Astley ngồi xuống một tảng đá bên bờ sông, rồi nói, “Cánh tay tôi nhức quá”

“Anh nên tìm thầy dạy đấu kiếm”, Leopold nói. “Anh không kém đâu”

“Để làm gì? Phòng trường hợp tôi tìm được một danh dự của bản thân ở chỗ khác ư?”

Mặt họ cùng chứa một cảm nhận - hối tiếc. Cả hai đều là những người đàn ông may mắn nhất, ngu ngốc nhất vương quốc.

“Cô ấy yêu anh. Anh có thể giành lại cô ấy”. Astley khuyên Villiers.

Leopold lắc đầu. “Giờ Eleanor sẽ không bao giờ tin rằng tôi yêu cô ấy. Cô ấy nghĩ rằng mình chẳng hơn gì một bà mẹ về nhì, rằng tôi sẽ không bao giờ muốn cưới cô ấy cho tới khi thấy Tobias quý cô ấy đến thế nào.”

“Còn tệ hơn, nhiều khả năng là Eleanor nghĩ giờ anh chỉ muốn cô ấy vì Lisette đã chứng minh rằng cô ta điên rồ thế nào”

“Tôi không biết phải làm gì nữa”

Astley đứng dậy với một tiếng rên nhỏ. “Lưng tôi!”

“Tìm thầy đi”, Leopold nói, ngẩng lên. “Không phải để bảo vệ danh dự của anh mà vì đó là một môn thể thao tốt”

“Tôi biết rồi”, Astley nói, chậm chạp đi về phía ngôi nhà.

Anh ta dừng bước rồi ngoái lại nhìn. “Nếu tôi là ngài, công tước, tôi sẽ đấu tranh vì cô ấy”

Mắt Leopold nhìn xuống lưỡi kiếm của mình.

“Không phải bằng cách đó”, Astley nói với vẻ chán ghét.

Và rồi anh ta bỏ đi.

CHƯƠNG 31

Dinh thự ở Luân Đôn của công tước Montague.

Ngày 6 tháng 08 năm 1784

Nữ công tước Montague mất gần sáu tuần để rơi từ trạng thái sung sướng vô ngần xuống đau khổ tột bậc. Ban đầu bà không tin vào tuyên bố từ chối cầu hôn đến từ Gideon của Eleanor, dù cho anh có tuân thủ nghiêm ngặt nghi thức một năm để tang. Sau khi hiểu và chấp nhận điều đó, bà nhảy sang ý tưởng con gái mình cưới Villiers, dù có phải nuôi con hoang hay không. Cam chịu sắc lệnh cuối cùng của Eleanor liên quan đến vị công tước thứ hai dẫn tới việc rên rĩ và nghiến răng kèn kẹt của bà. Theo đúng nghĩa đen.

Sự đau buồn phủ khắp ngôi nhà như một tấm vải liệm. Nữ công tước vật vờ đi từ phòng này sang phòng khác, mặt bà pha trộn giữa vẻ buồn nản và phận nộ.

"Đừng tưởng con có thể sống với anh trai cả đời!", bà nói đinh tai nhức óc trong một bữa ăn sáng. "Mẹ sẽ không để cuộc sống của anh con bị phá hoại vì phải cùng sống với một cô em ế chồng đâu. Cuộc hôn nhân của mẹ hẳn đã bị hủy hoại nếu cô con sống cùng chúng ta."

"Con định cưới mà", Eleanor nói một cách điềm tĩnh, nhắc lại điều cô đã nói đến vài trăm lần trong những tuần qua. "Chỉ không cưới một công tước thôi"

"Hai vị công tước! Hai vị công tước đã hỏi cưới con vậy mà con từ chối cả hai!"

Câu ca thán đó giờ nghe cứ như bài hát ru đối với Eleanor, quen thuộc đến

mức cô thậm chí còn chẳng thèm nghe nữa. “Điều tốt đẹp duy nhất xuất hiện trong thảm họa này là con đã thoát khỏi con chó kinh khủng đó, dù cho mẹ thề là cái thảm Aubusson trong phòng khách vẫn còn mùi.”

Rồi bức thư đó đến...

Thân gửi tiểu thư Eleanor Lindel,

Tôi hy vọng em sẽ lượng thứ cho sự cả gan của bức thư này. Chúng ta đã khiêu vũ với nhau một lần trong quá khứ, dù tôi khá chắc chắn rằng em hầu như không chú ý đến sự hiện diện của tôi. Về phần mình, khi đó tôi không thể bộc bạch sự ngưỡng mộ của mình bởi tôi phải thay mặt Đức Vua công tác ở nước ngoài. Giờ tôi đã quay lại Anh quốc và do đó tôi táo bạo muốn hỏi, như tôi đáng ra đã làm ba năm trước, liệu em có thể tốt bụng cùng tôi đi dạo tới vườn Kensington hay không?

Thân mến, Josiah Ormston

“Chị nên đi”, Anne nói, đọc qua vai cô. “Rõ ràng là anh ta đã nuôi dưỡng tình cảm dành cho chị suốt từng ấy thời gian. Nó sẽ làm chị vui lên. Chị có biết anh ta là ai không?”

“Không, chị không biết. Và nó sẽ không làm chị vui lên đâu”, Eleanor nói đều đều.

Thân gửi anh Ormston,

Không một tiểu thư nào lại thấy sỉ nhục khi biết rằng một quý ông vẫn còn nhớ tên cô ấy qua ba năm trời. Dẫu vậy, tôi vẫn xin anh lượng thứ. Vì tôi không mang ký ức giống như anh, tôi sẽ cảm thấy thật sự kỳ cục khi cùng anh đi dạo. Có lẽ chúng ta sẽ thiết lập lại sự quen biết khi mùa vũ hội bắt đầu.

Tiểu thư Eleanor.

“Không thèm bận tâm đến sự thật là con sẽ là gánh nặng cho cả gia đình suốt đời!”, nữ công tước rên rỉ khi biết về bức thư. “Điều tối thiểu con có thể làm là cưới một người trên tầng lớp thương nhân. Dù nếu có ngày cha con trở về từ nước Nga, mẹ sẽ bảo ông ấy đề nghi với người trong tầng lớp đó. Ăn mày làm gì có quyền chọn.”

Anne, người đã tử tế ăn cùng họ phần lớn các bữa, cố hết sức để xoa dịu tràng chỉ trích, nói. “Mẹ à, mẹ không định nói rằng mẹ muốn bán chị Eleanor cho người trả giá cao nhất đấy chứ.”

“Sao lại không?”, nữ công tước hỏi. “Ai cũng có thể bảo rằng chị con giống như một cái răng rắn đang cắm vào mông mẹ! Khoản hồi môn của nó dư sức để mua cho chúng ta một thương nhân. Có lẽ là một người trong dòng họ Wedgewood. Mẹ thề là mấy món đồ sứ của họ đã trở nên đắt đỏ đến mức giờ phải đáng giá cả một gia tài đấy.”

“Mẹ...”, Anne nói, cười toe toét.

Eleanor không nói gì. Cha cô sẽ không bao giờ đồng ý với viễn cảnh đó. Và mẹ cô thật sự cũng không có ý định ấy. Bằng việc từ chối hai vị công tước, cô đã đánh thẳng vào gốc rễ niềm tin mạnh mẽ nhất của mẹ mình: Tước hiệu là cách Chúa đánh dấu những đứa con ít ỏi được ngài chúc phúc. Gả con gái cho một người không tước hiệu hẳn sẽ giết chết bà.

“Việc tối thiểu con có thể làm là dành một buổi chiều với... cái anh chàng Ormster này”, nữ công tước nói tiếp. “Anh ta là một quý ông. Anh ta có thể cưới con”

“Con không biết anh ta là ai”, Eleanor phản đối.

“Anh ta không có trong quyển Debrett”, Anne nói thêm.

“Debrett, Debrett”, nữ công tước nói một cách cáu kỉnh. “Nó có thể cực kỳ thiếu chính xác, các con biết đấy. Họ hoàn toàn sơ suất không ghi chú rằng bà cô của các con có quan hệ ở họ ngoại, với một hoàng tử Nga.”

Eleanor thở dài. “Nếu mẹ muốn con đi cùng anh Ormston tới công viên thì con sẽ làm, nếu anh ấy hỏi con một lần nữa”

“Đó là việc tối thiểu con có thể làm”, mẹ cô nói. “Tối thiểu. Giờ con sẽ phải thật sự cố gắng đấy, Eleanor. Mọi người sẽ nghĩ rằng Villiers đã từ chối con. Họ sẽ soi xét xem con bị anh ta chê bai ở điểm gì.”

Cổ họng Eleanor không tự chủ mà thít lại.

“Mẹ”, Anne hòa giải, rướn người tới trước và vẫy một tờ Moring Post, “mẹ đã đọc về vụ cướp bất thường này chưa?”

“Có quá nhiều”, nữ công tước nói. “Ai mà nhớ được chứ?”

“Phải, nhưng cái này đã diễn ra trên đường nhà chúng ta!”

“Ở đây sao?”

“Nó nói rằng một quý ông già, cư ngụ ở đường Arlington, đang ngồi ở phòng khách thì phát hoảng trước sự xuất hiện đột ngột của một người đàn ông với một miếng vải đen trên mặt”

“Một cái áo choàng trên mặt ư? Bất thường thật”

“Không, miếng vải đen. Gã ta hẳn đã trùm nó...”

Eleanor không nghe nữa. Cô đã kìm nén được nước mắt, một lần nữa. Có lẽ cô nên đi dạo cùng anh Ormston. Cô đã quyết định chỉ cưới một quý ông bình thường và bất kỳ người đàn ông nào không xuất hiện trong quyển Danh sách quý tộc của Debrett chắc chắn là hợp lệ.

Đợi đến mùa lễ hội mới cũng chẳng được gì. Cô nghi ngờ - không, cô biết rõ - là trái tim cô sẽ không bao giờ nguyên vẹn nữa. Vậy nhưng cô sẽ kết hôn, cô sẽ có con và sẽ lại cảm thấy vui vẻ.

Nhưng cô sẽ không bao giờ yêu với sự đói khát cồn cào, sung sướng vô ngần mà cô dành cho Leopold nữa - sự đói khát khiến cô muốn chạm vào cánh tay anh khi họ ăn, nhìn vào mắt anh ở bữa sáng, ngủ cạnh anh mỗi đêm.

Bức thư kế tiếp của anh Ormston mang đến chút nhẹ nhõm giữa dòng suy nghĩ u ám đó.

Thân gửi tiểu thư Eleanor Lindel,

Tôi hoàn toàn đồng tình với sự bất an của em trước ý tưởng trò chuyện riêng tư với một người đàn ông không quen biết, dù tôi phải trấn an em rằng tôi

thật sự là một quý ông. Là con thứ của nam tước Plumptre, tôi lấy họ của chú tôi để bày tỏ tấm lòng trước việc ông để lại cho tôi một gia sản đủ sống. Tôi hy vọng rằng mình không xúc phạm em khi nói chuyện thẳng thắn về những vấn đề đó. Dù tôi chẳng mấy hy vọng vào việc gợi lại ký ức của em, như tôi nhớ, em đã mặc một cái váy gì đó màu xanh dương, và chúng ta đã nói chuyện về vở kịch của cô Burney, vở The Witlings. Em không thích nữ diễn viên đóng vai bà Voluble.

Với sự kính trọng sâu sắc,

Thân mến. Josiah Ormston.

Chà, bây giờ thì chị nhất định phải nhớ ra anh ta rồi chứ", Anne nói hân hoan, vẫn vẫy bức thư. "Chị không hề thích bà Voluble"

"Chẳng ai thích hết", Eleanor nói. "Chị không nhớ vở kịch đó mấy nhưng tất cả các bài hát bình luận đều nói bà Voluble hát thật chói tai và khó nghe."

"Điều em thích ở người đàn ông này là anh ta nhớ tất cả mọi thứ về việc khiêu vũ cùng chị", Anne nói, thả bức thư xuống và quay sang xem quyển Debrett của mẹ họ, luôn có sẵn trên bàn phòng khách. "Thật tuyệt nếu chị được trải nghiệm một chút sự ngưỡng mộ. Phải, anh ta ở đây, không phải dưới tên Ormston mà là con trai thứ của Plumptre. Josiah không phải là một cái tên tuyệt vời nhưng vững chãi, chị không nghĩ thế sao?"

"Chắc thế".

"Chị phải đi đi", Anne nói. "Nếu không mẹ sẽ không bao giờ ngừng ca cẩm đâu"

Thân gửi anh Ormston,

Tôi vinh dự được đi cùng anh tới công viên vào ngày mai.

Tiểu thư Eleanor.

"Chị nên mặc bộ váy xanh mà chị đã mang tới Kent", Anne nói. "Nó có thể gợi nhớ cho anh ta về cái bộ váy nào đó mà chị đã mặc ba năm trước"

“Chị sẽ mặc một trong những bộ váy cũ của mình”, Eleanor nói. “Bày ra vẻ phóng đãng chả có ích gì với chị hết. Anne. Em phải thừa nhận điều đó”

“Không son môi à?”, Anne hỏi, kinh hãi.

“Không. Và một cái váy kín đáo”

“Có lẽ chị không nhận thức được điều này nhưng em đã bảo Willa cho phần lớn những bộ váy chị từng sở hữu”, cô gái cô chỉ ra.

“Không phải chứ!”

“Chắc chắn là em đã làm thế”, em gái cô trả miếng. “Chỉ vì chị đã bị cản trở trong tình yêu...”, cô dừng lại, và nói thêm, “Một lần nữa, không có nghĩ là chị nên đưa mình về lại phong cách ảm đạm lỗi mốt. Chị đã rất xui xẻo, Eleanor. Giờ thì chị cần thận trọng”

“Chị đang thận trọng còn gì.”

“Không. Chị sẽ ăn mặc như một quý cô trẻ đáng khao khát. Chị sẽ hành xử một cách đứng đắn. Đừng bảo em là Villiers chưa được nhìn kỹ cái lược bạc của chị nhé, Eleanor, bởi vì em biết rõ là anh ta đã nhìn rồi”

“Em đang nói chị là đồ ngốc”

“Em đang nói rằng có lẽ chị nên đi theo con đường mà tất cả phụ nữ đã đi một cách thành công”, em gái cô nói một cách dịu dàng, “Tán tỉnh với đàn ông, tỏ ra lôi cuốn vậy nhưng vẫn e lệ. Nó là một trò chơi, Eleanor, nhưng là một trò chơi có phần thưởng cao giá nhất.”

“Tốt thôi”, Eleanor nói, sầu não không sao tả xiết.

“Hãy nhớ, đó là mùa vũ hội đầu tiên của chị mà đầu chị khi ấy tràn ngập hình ảnh Gidoen. Có nhiều quý ông đáng kính có thể đã yêu chị, chỉ là chị chẳng thèm để ý thôi. Em gợi ý cái váy muslin thêu hoa ấy, bởi vì vài sa quanh thân làm nó trông khá đoan trang.”

Eleanor gật đầu, ưng thuận.

“Và em cho là chị nên tránh tô phấn đen quanh mắt”, Anne nói. “Nhưng chị đơn giản phải đánh một ít phấn mà thôi. Trông chị nhợt nhạt như ma ý. Anh Ormston tội nghiệp sẽ nghĩ chị bị một cơn bạo bệnh trong lúc anh ta ở nước ngoài mất.”

Và hai giờ đúng, Eleanor đã sẵn sàng. Nói thật, cái váy muslin đẹp đến mức khó mà cảm thấy khốn khổ khi đang mặc nó được. Nó có lớp trong màu kem thêu hoa anh đào bé xíu. Thân váy vò nhàu ở dưới gấu với vải sa màu anh đào, cũng là thứ vải sa đó được nhét vào ngực cô, nếu không thì thân váy sẽ trễ một cách đầy khiếm nhã. Bộ đồ được hoàn thiện bởi một cái mũ hở cực kỳ thời trang với ruy-băng bằng vài sa bay phấp phới phía sau.

“Con khá ổn”, mẹ cô nói một cách miễn cưỡng. Và rồi, một cách đáng ngạc nhiên, “Con không cần cảm thấy anh Ormston là phương kế cuối cùng của mình đâu, Eleanor. Với sắc đẹp của mình, con chắc chắn có thể cưới người mình muốn. Chứng kiến cảnh hai vị công tước xin được cưới con thì biết. Mẹ biết mình đã rất cáu gắt về chủ đề này nhưng mẹ chưa bao giờ nghi ngờ rằng đến một thời điểm nào đó con sẽ kết hôn”

Eleanor hôn phớt lên má mẹ cô. “Cảm ơn mẹ.”

Anne đang đứng ở cửa sổ, nhìn qua rèm cửa một cách cực kỳ không đứng đắn. “Anh ta có một cái xe ngựa mui trần cực kỳ đáng yêu”, cô báo cáo lại. “Hình như nó được sơn thần tình yêu ở hai thân, hoặc hình gì đó tương tự. Em không nhìn rõ. Và anh ta có một người hầu. Thật sự anh Ormston không đùa khi nói chú anh ta đã để lại tiền cơm áo cho mình đâu”

“Hành động đó của con thật sự khó coi quá”, nữ công tước phê bình. “Trông con giống một cô hầu đứng bên cửa sổ vậy. Con thấy anh ta thế nào?”

“Người hầu đang đi tới cửa nhà chúng ta và chắn mất tầm nhìn của con. Ô! Anh Ormston đang đội một bộ tóc giả kiểu Hy Lạp. Thật thời trang! Áo anh ta màu đen. Khá trơn. Con không thấy có cái khuy lớn nào”

“Kiểu Hy Lạp ư?”, Eleanor nói, đeo găng tay vào.

“Chị biết đấy... quăn lên hai bên và đuôi dài phía sau. Khá thông minh”

Cô quay lại, mỉm cười. “Anh ta trông có vẻ cũng có đôi vai rộng đấy. Em nghĩ chị sẽ nhớ ra anh ta ngay khi bước chân vào xe thôi”

Cô nhảy nhót đi tới và trao cho Eleanor một nụ hôn.

Eleanor đi theo người hầu của anh Ormston ra xe, suốt quãng đường tự nhắc nhở mình về cơ hội thứ hai, không, thứ ba này.

Anh Ormston đã xuống xe để đón cô, tất nhiên. Cô nâng mắt lên vừa đủ để thấy rằng anh đang mặt một cái áo bằng vải đen trơn. Cực kỳ đáng kính và chín chắn. Anh ta cúi chào, cầm lấy bàn tay đeo găng của cô và hôn nó trước khi đưa cô vào trong xe.

Eleanor ngồi xuống và ngẩng lên, chuẩn bị nở một nụ cười.

CHƯƠNG 32

Dinh thự ở Luân Đôn của công tước Montague

Ngày 8 tháng 08 năm 1784

"Tôi rất vinh dự vì em đã chấp nhận lời mời của tôi", anh Ormston nói một cách nhẹ nhàng. "Thật vui mừng khi được gặp em một lần nữa"

Eleanor có thể cảm thấy má mình nóng bừng lên. "Thật ư?"

"Em không phải là một người phụ nữ mà bất kỳ người đàn ông nào có thể quên được", anh ta nói. "Thế ngài đã làm gì trong quãng thời gian ba năm ngắt quãng từ lần cuối chúng ta gặp nhau?", Eleanor hỏi. "Trừ phi nó là một vấn đề có tầm quan trọng quốc gia mà ngài không thể chia sẻ cùng tôi? Một vấn đề nhạy cảm chẳng hạn?"

"À, việc này việc kia", anh Ormston nói. "Tôi đã làm rất nhiều việc với lũ trẻ mồ côi"

Hàng lông mày đen của anh khá nổi bật dưới bộ tóc giả trắng như tuyết. Vai anh ta rộng một cách đáng chú ý, nhưng cái áo khoác đen không họa tiết của anh ta có một vẻ gì đó khiến đôi vai ấy trông càng rộng hơn. "Thật ư", Eleanor nói. "Thế các đứa con mồ côi của ngài sao rồi, Ormston?"

"Khá tốt. Thỉnh thoảng cũng có vấn đề này nọ mà tôi chắc chắn là em có thể tưởng tượng được."

"Tôi không có con", cô nói một cách thoải mái. "Tôi không biết gì về việc nuôi nấng trẻ con đâu"

Anh hắng giọng và nói, rất thấp, "Em biết nhiều hơn tôi"

Eleanor nhìn xuống đôi bàn tay đang siết chặt lại trong lòng. “Tôi nghĩ mình muốn quay về nhà ngay bây giờ”, bằng một phép màu nào đó giọng cô khá bình tĩnh.

“Nhưng chúng ta đã đến đây rồi, vườn Kensington”, anh Ormston nói. Cỗ xe trượt bánh dừng lại, anh ta nhảy ra rồi đứng đó, chìa bàn tay đeo găng của mình lên.

Eleanor ngồi im hồi lâu. Cô cảm thấy trống rỗng như một cái bình không hoa không nước. Cô không có cảm xúc gì, không giận dữ, đau khổ, hay thậm chí là khao khát. Vậy nên đi dạo một chút cũng chẳng có hại gì, cô nghĩ.

Eleanor đờ đẫn đặt tay vào tay anh ta và thả nó ra ngay khoảnh khắc cô đi xuống. Rồi cô mở ô ra với một gốc độ hoàn toàn che khuất mặt mình với những bạn đồng hành. “Thật đáng yêu làm sao!”, cô nói, “Những cây vân anh này đang nở hoa”

“Phải”, anh nói. “Chúng ta nghỉ ngơi một lúc nhé, tiểu thư Eleanor? Dường như có một cái ghế băng ở ví trí thuận tiện để nhìn ra hồ Round. Tôi nghĩ có thể em sẽ thích cho thiên nga ăn”

Cô liếc sang bên. Anh đang cầm một cái túi Cotton, hẳn là chứa đầy vụn bánh mỳ. Việc đó tương đối thú vị. Anh Ormston, hay là Leopold Dautry, hay công tước Villiers, không có vẻ giống mẫu đàn ông mà cô hình dung hay mang bánh mỳ.

Họ ngồi xuống cạnh nhau và ném bánh mỳ cho thiên nga trong sự im lặng tuyệt đối. Có bảy con cả thảy, gồm một đôi và năm con thiên nga nhỏ. Cặp cha mẹ uống và cúi cái cổ dài xuống, đẩy con cái ra để nuốt bánh mỳ.

“Vậy vì sao anh lại giả trang thành anh Ormston?”, một lúc sau cô hỏi.

“Nó không chỉ là sự giả trang. Anh muốn trở thành tất cả những gì em ước anh trở thành. Nếu em không muốn một công tước thì anh sẽ không muốn làm một công tước.”

Cô đánh ô lại và hít một hơi thật sâu trước khi nhắc lại. “Anh sẽ phải tha

thứ nếu em nhận định động cơ của việc này là vì bản năng phụ mẫu đáng khen của anh chứ không phải là vì mong ước muốn làm hài lòng em"

"Anh có thể tìm một người mẹ cho các con của anh ở bất kỳ đâu"

"Em khá chắc chắn rằng điều đó là sự thật", cô nói. Cô rút một mẫu bánh mỳ lớn ra và ném trúng con thiên nga trống, bay thẳng vào mỏ của nó. Con vật không hề thấy sỉ nhục và nuốt ực.

"Theo quan điểm đó, các động cơ của anh hoàn toàn ích kỷ."

"Dù chuyện này có vẻ đáng ngạc nhiên đối với những người quen anh - hoặc biết về anh", cô tự sửa lại, "Em nghi ngờ điều đó. Sự chú ý của anh đối với cuộc sống của các con rất đáng khen ngợi. Em chắc chắn rằng anh sẽ thành công với con gái của một hầu tước. Dù người ta không nên bỏ qua khả năng đáng buồn là anh sẽ phải hạ mình xuống cấp bá tước"

"Anh không ở đây vì lũ trẻ. Anh đã thuê một gia sư xuất sắc và thuê thêm hai bảo mẫu nữa. Chúng ổn."

"Quá tuyệt", Eleanor nói vô cảm. "Ai mà nghĩ là cha mẹ dễ thế chứ?"

Lần này cô cố ném trúng con thiên nga cái nhưng bị trượt.

"Em sẽ nhìn anh trước khi ném vỡ đầu những con chim bất lực đó chứ?"

Cô hít vào một hơi thật sâu. Tất nhiên cô sẽ nhìn anh. Cô miễn cưỡng đưa mắt lên. Áo của anh Ormston không gào thét đòi hỏi sự chú ý, cũng như bộ tóc giả kín đáo, dù hợp thời trang của anh. Thay vào đó, những thứ đồ phục sức đó đóng khung lấy mặt anh.

Thứ chúng thật sự đóng khung là mắt anh.

Không có mái tóc nổi tiếng, những đường chỉ thêu chói lóa, trên áo khoác của anh đánh lạc hướng... Khi cô nhìn Leopold, cô thấy mắt anh.

"Ôi...", cô nói nhỏ.

"Anh yêu em, Anh sẽ luôn yêu em, cho tới ngày anh chết", giọng anh kiên

định và trầm giọng của một người đàn ông hiểu rõ bản thân mình. “Thứ tình yêu anh cảm thấy không liên quan gì tới những đứa con mà anh đã có, hay những đứa con mà chúng ta có thể có cùng nhau”

“Nhưng anh đã nói...”, cô vươn tay ra để nắm lấy tay anh mà thậm chí còn không nhận ra việc mình đang làm.

“Anh đã khởi đầu mọi việc một cách sai lầm. Anh không hề biết cách nhận diện một người mẹ, Eleanor. Anh chưa từng thật sự có mẹ”

“Em hiểu rồi”

“Anh đã nhận diện hình mẫu người mẹ ở Lisette bởi vì cô ấy làm anh nhớ tới mẹ mình. Bà ấy thích anh và em trai anh cư xử như những công tước con, bà ấy ăn vận cho bọn anh như thành viên hoàng gia, như thể bọn anh là đồ chơi. Khi em trai anh bị ốm, bà tống nó ra khỏi cuộc đời mình. Và dù sau tám ngày nó chưa chết, như anh biết, bà chưa từng thấy nao núng về giải pháp của mình”

Tay Eleanor siết chặt. “Em rất tiếc”, cô thì thầm.

“Anh không tin vào lời buộc buộc tội của Lisette về việc mẹ cô ta là người mang con trai của cô ta cho bá tước Gryffyn. Anh đoán rằng cô ta chính là người đã vứt bỏ đứa trẻ ấy. Em có nhận ra rằng Gryffyn là cha con trai cô ta không?”

“Mẹ đã kể tất cả mọi chuyện cho em trên đường về nhà”, cô thú nhận.

“Lisette và mẹ anh tương đối giống nhau. Đó không phải là một lời biện hộ mà là một lời giải thích cho việc anh đã ngu ngốc chọn một người phụ nữ có khả năng làm tổn thương các con mình tới tận cùng tâm hồn. Và tệ hơn, anh đã không nhìn thấy em, anh đã quăng đi những gì em đề nghi”, giọng anh chứa đầy sự căm ghét bản thân.

“Nhưng anh chưa từng, chưa bao giờ nghĩ rằng em chỉ đủ tốt để cùng lên giường hết, Eleanor. Chưa bao giờ. Anh muốn em... nhiều hơn cả những gì anh có thể cảm nhận được. Nhiều hơn bất kỳ người phụ nữ nào mà anh đã từng muốn trong đời”

Eleanor cảm thấy khóe miệng mình cong lên.

“Anh...”, anh ngắt lời, đứng dậy, chìa tay ra. “Tiểu thư Eleanor, em có muốn tiếp tục chuyến đi dạo của chúng ta không?”

Cô nhìn vào đôi mắt xám đẹp mê hồn của anh, đắm đuối uống từng dòng cảm xúc trong đó, đứng lên và lại mở ô ra. Cô lồng tay qua cánh tay bạn đồng hành của mình.

“Nói cho anh biết đi, tiểu thư Eleanor, vì sao em lại ở Luân Đôn khi mùa vũ hội đã gần kết thúc?”

“Em không thích ranh giới giả tạo do mùa vũ hội tạo ra”, cô nói, nghiêng cái ô để lớp vải lót bằng lụa nhạt màu của nó phủ bóng râm xuống mặt cô. “Trong mùa lễ hội mọi người cứ đuổi theo nhau với mục đích cưới xin trong đầu. Mùa săn gà gô bắt đầu vào tháng tám nhưng em tin rằng thật sự thì nó giống nhau cả.”

“Mặc dù người ta không phải lúc nào cũng đắm chìm vào việc theo đuổi hôn nhân”, anh nghiêm trọng nói thêm, “mà thường là những việc không đáng kính bằng. Sau cùng thì, rất nhiều bà vợ tìm cách tránh mặt chồng mình. Và đàn ông thường theo đuổi hôn nhân ngoài mùa lễ hội”

“Vậy là anh đang nói khi các quý cô không săn đàn ông thì họ bận rộn lảnh tránh đàn ông phải không? Phải rồi, nghe có lý đấy”

“Thỉnh thoảng một quý ông, cũng giống như một thợ săn, phải dùng đến mưu mẹo”

“Ẩn náu trong một công sự dựng lên từ liễu gai sao?”

“Ẩn náu dưới một cái áo khoác đen và tóc giả, hoặc thậm chí là danh tính của một họ hàng xa. Ngày mai có triển lãm cờ vua ở Hyde Park đấy. Như anh biết, em cũng là một kỳ thủ xuất sắc. Anh có thể tháp tùng em không?”

“Triển lãm cờ vua là cái quái gì vậy?”, Eleanor hỏi.

“Một cuộc biểu diễn”, anh nói. “Theo anh biết thì một số kỳ thủ giỏi nhất Anh quốc sẽ đấu với nhau để học hỏi và cho công chúng xem”

“Em nghe nói công tước Villiers là kỳ thủ giỏi nhất Anh quốc”, cô nói, xoay cái ô. Họ gần như đã quay về xe.

“Không hẳn. Hai kỳ thủ hàng đầu là công tước và nữ công tước Beaumont”

“Họ sẽ tham dự triển lãm chứ”

“Anh không biết”, anh nói. “Anh sẽ rằng hoạt động của những sinh vật cao quý đó nằm ngoài phạm vi hiểu biết của Ormston.”

“Trong thường hợp đó”, Eleanor nói. “Em sẽ rất sẵn lòng đi cùng anh, anh Ormston”

“Thế nào?”, Anne hỏi ngay khoảnh khắc Eleanor đi vào nhà. “À, từ mặt chị em có thể nhận thấy là nó đã diễn ra tốt đẹp! Trông chị lại hạnh phúc rồi kìa”

Anne kéo cô vào trong vòng tay. “Chị thấy không? Đàn ông thật sự có thể thay thế mà. Một người phụ nữ chỉ cần tìm được người hứa hẹn sẽ tôn sùng cô ta mà không quá đáng ghét là được”

Eleanor mỉm cười với cô. “Anh ấy đã mời chị cùng góp mặt ở buổi triển lãm cờ vua vào ngày mai.”

“À, may mà là chị chứ không phải em”, Anne nói. “Thật quá sức buồn tẻ. Chị không nói chuyện về cờ vua với anh Ormston đấy chứ, Eleanor? Anh ta sẽ không thích khi phát hiện ra chị giỏi đến mức nào đâu. Đàn ông không bao giờ thích bại trận trong các môn thi đấu. Nếu muốn chơi thì chị sẽ phải giả vờ nhé”

“Chị có thể làm việc đó”, Eleanor nói và đi lên gác một cách khá mơ màng.

Cỗ xe của Ormston xuất hiện chiều hôm sau, đúng hai giờ. “Mẹ thật sự không dám chắc về người này”, mẹ cô nói một cách cáu kỉnh. “Anne, nếu con không tránh khỏi cái cửa sổ đó thì mẹ sẽ cấm con vào ngôi nhà này đấy. Con

sẽ phải mời anh ta đến uống trà đi, Eleanor. Con không thể tiếp tục gặp gỡ một quý ông mà chúng ta chưa từng thấy mặt bao giờ này"

"Ồ, nhưng mẹ đã gặp anh ấy rồi mà", Eleanor nói.

"Mẹ khá chắc chắn là chưa từng gặp!", nữ công tước đáp trả.

"Cách đây vài năm rồi... Nhưng tất nhiên cũng phải thông cảm cho trí nhớ của người ta khi năm tháng trôi qua."

Nữ công tước liếc mắt nhìn cô một cách khiếp sợ. "Mẹ cho là mình đã gặp người đàn ông này rồi. Ormston... nghe nó quen quen"

"Con bảo đảm là mẹ đã gặp rồi", Eleanor nói, cười tươi.

Anh Ormston đang đợi cạnh xe, tất nhiên và đưa cô lên xe với sự nhã nhặn tột bậc. Trong một giây Eleanor còn nghĩ rằng có thể anh hơi quá nhã nhặn, nhưng rồi cô quyết định chỉ đơn giản tận hưởng điều đó.

Hyde Park chật chội với những cỗ xe không mui và những quý tộc, tất cả thành viên của xã hội thượng lưu dường như đều đang đi dạo hoặc vẫy chào nhau từ một cỗ xe.

Anh Ormston có vẻ không mấy người quen - dù anh có nhận được vài ánh mắt bối rối - nhưng cô, tất nhiên, gặp rất nhiều bạn bè.

"Triển lãm cờ vua tổ chức ở Buck Hill Walk", anh nói khi cỗ xe dừng lại.

Eleanor trèo xuống, thả tay anh ngay khoảng khắc chân cô chạm đất, theo đúng lễ nghi.

Vài giây sau họ thấy mình quan sát một ván cờ vua giữa một quý ông người Nga và một cận thần trẻ tuổi ăn mặc thanh lịch. Người cận thần nhìn lên và hơi giật mình. "Trong một giây tôi đã nghĩ mình quen ngài đấy, thưa ngài!", anh ta nói, cười.

Anh Ormston cúi chào mà không nói năng gì, đó là một ý hay vì giọng anh quá dễ nhận ra,

Quý ông người Nga ngẩng lên trong chốc lát rồi quay lại nhìn bàn cờ với một nụ cười nhẹ.

"Tôi cầm chắc là lại thua ngài một lần nữa rồi, Potemkin", viên cận thần nói một cách bất mãn.

"Chắc chắn là không rồi", Eleanor nói thật ngọt ngào.

Người đàn ông trẻ nhìn kỹ bộ váy đi dạo hết sức quyến rũ của cô với sự chú ý đặc biệt dành cho cổ váy trễ và thể hiện rõ là anh ta quyết định sẽ nở mộ nụ cười. Anh ta hẳn sẽ ngạc nhiên khi biết vị tiểu thư thanh nhã trước mặt mình xem hành vi đó thật trịch thượng.

Anh ta đứng dậy và cúi chào, thậm chí còn nâng bàn tay đeo găng của cô lên môi. "Chúa ơi, tôi đang hết hy vọng rồi đây", anh ta nói, khẽ nhún vai một cách quyến rũ.

Eleanor rướn người tới và nói. "Hậu đi tới ô bốn này, rồi ông ta sẽ di chuyển con tốt tới ô ba kia. Ngài ăn quân tốt của ông ta bằng quân tượng của mình, ông ta sẽ trả miếng. Rồi ngài đưa hậu đi ăn tốt. Vua của ông ta không có bảo vệ và đòn tất công của ngài sẽ bất bại"

Anh ta chớp mắt.

"Trời ơi", anh Ormston nói với một cái liếc mắt lên trời, "Trời trông u ám một cách đáng báo động"

Viên cận thần ngồi xuống.

"Em là một đối thủ đáng gờm", Leopold nói khi họ đi tiếp.

"Anh ta vẫn có thể thua", Eleanor nói.

"Nếu anh ta đi nhầm đường tấn công"

"Anh Ormston thân mến", Eleanor kêu lên. "Chắc chắn là anh đang nói đùa. Các nước đi đó rất ranh ma. Trắng chỉ cần đơn giản để quân gây khó khăn cho con vua không có người bảo vệ là được, từng quân một"

“Anh hẳn đã phân tâm”, anh nói.

Eleanor trêu chọc liếc nhìn anh. “Em gái đã dạy bảo em cẩn thận không được chơi cờ với anh vì có thể dọa anh sợ. Anh có sợ không, anh Ormston?”

“Có”

Họ đi thêm một hai bước nữa rồi cô nắm tay anh. “Leopold?”

Anh kéo cô khỏi con đường mòn, trốn ra sau một hàng giậu tử đinh hương rậm rạp nhanh đến mức cô không kịp thở. “Anh rất sợ, Eleanor. Anh sợ rằng em không yêu anh nhiều như anh yêu em. Anh sợ rằng em sẽ không tin anh, rằng em sẽ nghĩ rằng anh muốn em chỉ vì lợi ích của các con. Và ôi Chúa ơi, Eleanor, anh sợ rằng mình không thể sống thiếu em”

Cô vươn tay ra và chậm chạp, hết sức chậm chạp, cởi những cái nút ngọc trai trên cái găng tay phải cực kỳ đứng đắn của anh. Rồi cô kéo miếng vải lụa màu xám nặng nề đó xuống - nó thật sự quá hảo hạng đối với anh Ormston giản dị - và dịu dàng tháo nó khỏi tay anh.

Cô nâng tay anh lên, vẫn không nhìn vào mắt anh, và hôn từng ngón tay. Chúng khẽ run rẩy trong tay cô. Cô lật tay anh lại và đặt môi vào lòng bàn tay. Chỉ đến lúc đó cô mới nhìn vào mắt anh. “Em không sợ hãi, bởi vì em yêu anh. Và em sẽ luôn yêu anh. Luôn luôn. Tình yêu của anh chắn giữa em và nỗi sợ”

Khuôn mặt anh biến đổi - tất nhiên là không có nụ cười nào. Rồi trước khi cô nhận ra chuyện gì đang xảy ra, anh quỳ một gối xuống.

“Leopold à...”

“Eleanor, em sẽ trao cho anh một vinh dự không sao tả xiết là trở thành vợ anh chứ?”

“Vâng”, cô thì thầm. “Ôi vâng, em đồng ý, em đồng ý.”

Rồi anh lại đứng dậy và ôm cô thật chặt, hôn cô với sự đam mê khiến Leopold là... Leopold.

“Anh có một chiếc nhẫn đánh dấu sự đính hôn của chúng ta”, một lúc sau anh nói.

Eleanor đang rúc vào trong ngực anh, tay anh ôm quanh người cô.

“Em có thể không cảm thấy nó xứng với một nữ công tước”, anh nói, giọng phảng phất vẻ hồ nghi.

Cô mở mắt ra thì thấy anh đã kéo găng tay khỏi bàn tay trái, rồi đeo một chiếc nhẫn vào ngón tay cô. Nó làm từ vàng trơn, được tạo hình các cánh hoa lily với một viên kim cương xinh đẹp ở chính giữa. Nó không phô trương, cũng không được trang trí một cách lãng phí. Nó là loại nhẫn tinh tế thể hiện tình yêu thật lòng. Nó thanh nhã, nó vừa phải. Nó không hề giống với công tước Villiers nhưng đúng là anh Ormston.

Dòng lệ dâng lên trong mắt cô. Eleanor vòng tay quanh cổ anh. “Ôi, Leo”, cô nói. “Nó tuyệt đối hoàn hảo.”

Cô đã từng nghĩ mắt anh lạnh lùng sao?

“Anh có thể mang đến cho em một viên kim cương hình bầu dục to như ... như một con chuột”, anh nói. “Nếu em thích hơn”

“Để em có thể gây ấn tượng với tất cả mọi người bằng con vật gặm nhấm sáng lấp lánh của mình sao?”, cô tìm được cách nở một nụ cười qua hai hàng nước mắt đang chảy xuống mà. “Chiếc nhẫn này hết sức hoàn hảo rồi”

“Anh có thể nói chuyện với cha em chứ?”

Cô không thể không cười. “Ông sẽ quay về trên con tàu Saint Esprit, sẽ cập cảng vào ngày mai, nếu theo đúng lịch trình”

Anh lau những giọt nước mắt của Eleanor và đeo găng tay của cô vào. Rồi họ bước ra khỏi hàng giậu và lịch thiệp quay về xe.

Khi Eleanor đi qua cửa nhà, cô mơ hồ cảm thấy như thể một tiếng đồng hồ vừa qua không hề xảy ra. Tóc cô không rối. Rõ ràng là anh Ormston không

tán đồng việc xoắn tay vào trong tóc một quý cô khi hôn. Anh đã hôn cô... nhưng chỉ lên môi mà thôi.

Anne ngẩng lên. “Sao chứ... sao chứ”

Eleanor mỉm cười và cởi găng ra.

“Nhưng chị mới chỉ gặp anh ta có hai lần!”. Anne rít lên. “Ôi, một chiếc nhẫn mới đáng yêu làm sao!”, Anne đống cứng. “Eleanor, em đã từng thấy chiếc nhẫn này”, giọng cô rất khẽ. “Anh Ormston của chị khá... khá là phung phí đấy”

“Ý em là gì?”, Eleanor nói, mê mẩn nhìn xuống cái nhẫn. “Chắc chắn là chị từng thấy những viên kim cương to hơn mà”

“Nó đã được trưng bày ở Stedman và Vardan, nhà buôn đá quý trên đường New Bond trong hơn một tháng đầu... Bởi vì nó từng thuộc về nữ hoàng Elizabeth cho tới khi bà ném nó cho ông Walter Raleigh sau một giải cưỡi ngựa đấu thương. Viên kim cương ở giữa là một trong những ví dụ tuyệt hảo nhất theo phong cách cắt kiểu Châu Âu mà ông Stedman từng thấy...”, Mắt cô mở to. “Eleanor, anh Ormston có thể thừa kế một gia tài như thế nào vậy?”

Cô không thể ngừng cười. Hành động đó thật giống Leopold thân yêu của cô. Anh đã tìm ra một chiếc nhẫn phù hợp với cả hai bọn họ trong nước Anh này. “Em nói cái nhẫn này đắt giá hơn một viên kim cương hình bầu dục phải không?”, cô hỏi Anne.

“Sao chứ... cái nhẫn này có khi đắt hơn cả mười cái nhẫn kia đấy, Eleanor! Anh ta hẳn phải yêu chị lắm”, cô nhìn cái nhẫn chăm chú, kính sợ. “Hẳn là trong ba năm qua anh ta chẳng nghĩ đến cái gì khác ngoài chị”

“Không hẳn”, Eleanor nói, cười tươi. “Không hẳn”.

CHƯƠNG 33

Dinh thự Luân Đôn của công tước Montague

Ngày 14 tháng 09 năm 1784

"Đức ngài", nữ công tước Montague nói, trao một nụ cười vừa phải cho người đàn ông mà, trong hai ngày nữa, sẽ thành con rể của bà. "Tôi cho là ngài sẽ muốn gặp Eleanor. Con bé đang ở phòng khách và tôi sẽ để ngài tự mình tới đó"

Các vị khác của nữ công tước, bà Festle và phu nhân Quinkhardt, mỉm cười với công tước rồi thở dài trước ánh mắt của anh.

Anh gần như đã ra khỏi cửa thì nữ công tước gọi với sau lưng anh. "Con gái tôi bảo rằng ngài định mang thêm cho nó một món quà đính hôn nữa"

Công tước Villiers cúi mình với vẻ nghiêm trang. "Tôi đã hứa như vậy. Và tôi đang mang nó trên người sáng nay đây, thưa lệnh bà"

Nữ công tước phải được lượng thứ nếu nụ cười của bà có hơi hả hê. Vì, như bà đã giải thích với những người bạn thân thiết của mình, công tước Villiers đang tán tỉnh con gái bà với một phong thái không chê vào đâu được.

"Ngài ấy không bao giờ tham gia vào một hành động khiến nhã nào dù là nhỏ nhất", bà bảo họ. "Người ta nói chẳng có gì đứng đắng hơn một tay phóng đãng đã cải tà quy chính, dù trước đây tôi không tin điều đó, giờ thì tôi tin! Ngài ấy thậm chí còn chẳng khiêu vũ với con gái tôi nhiều hơn hai hoặc nhiều nhất là ba lần."

Bà hạ giọng. "Người ta có thể cảm giác được nếu một cặp đôi có những

hành vi thiếu đứng đắn và tôi có thể cam đoan với các bà... chúng chẳng bao giờ như thế!"

Theo lẽ tự nhiên, toàn bộ Luân Đôn đang thảo luận về chiếc nhẫn đính hôn và lồng ngực của nữ công tước nở ra vì tự hào khi bà xác nhận với Festle rằng Eleanor - cô con gái yêu dấu của bà - thật sự đang đeo một chiếc nhẫn kim cương từng được nữ hoàng Elizabeth đeo.

"Tôi hết sức tò mò về món quà đính hôn", bà bảo họ. "Tôi sẽ cho bọn trẻ mười phút... Thế là quá đủ. Có lẽ có một cái vương miện để đi cùng với cái nhẫn!"

Eleanor ngẩng lên, rời mắt khỏi bức thư mà cô đang viết cho Lisette, bày tỏ sự thương xót vì trại trẻ mồ côi bị chuyển tới Hampshire, thì Villiers đi vào phòng và đóng cửa lại sau lưng.

Từ sau khi họ đính hôn, anh đã chọn một phong cách nửa giống Leopold nửa giống Ormston. "Anh không cần làm thế đâu", cô đã nói vậy, cười lớn, khi anh mới xuất hiện mà không có bộ tóc giả nhưng vẫn mặc một cái áo nhung đen không nổi bật. Chất nhung đen lộng lẫy nhưng không có đến một đường thêu và chắc chắn là không có cái khuy vàng nào cả.

"Anh không thay đổi vì em đâu", anh nói, điềm tĩnh như thường. "Cho lũ trẻ đấy. Chúng bất kính khủng khiếp khi anh xuất hiện trong bộ triều phục đầy đủ, khiến anh phải chọn một con đường ít sự chống đối hơn"

Giờ anh đang đi tới với nụ cười tủm tỉm bí ẩn.

"Leopold", cô nhảy tót vào vòng tay anh và rồi, bởi vì anh đã cư xử cực kỳ tốt, khéo đầu anh xuống và đòi một nụ hôn. Một trong những nụ hôn của anh. Một trong những nụ hôn làm cả hai người họ lao vào một cơn lốc xoáy đầy hơi nóng, khoái lạc và khao khát.

"Anh mang cho em một món quà đính hôn đây", anh nói, thở nặng nề và bắt đầu cởi cái áo khoác cực kỳ đứng đắn của mình ra.

"Anh không phải! Em...", giọng cô ngừng lại.

Vì Leopold đã cởi áo ra và ở đó... ở đó...

Eleanor vươn tay ra. “Đẹp làm sao!”

Với một nụ cười mà cô chưa từng nhìn thấy trên mặt anh - chứ đừng nói là trong mắt anh - trước sự đính hôn của họ, anh lôi một con cún đang ngủ nhỏ xíu ra khỏi túi áo trong. Nó là một con chó pug... Chắc thế. Nó thậm chí còn không mở mắt, chỉ khẽ ngáy.

Eleanor bế cún con vào trong tay, nói giọng thì thầm để không làm nó tỉnh giấc. “Em chưa từng nhìn thấy bất kỳ thứ gì tuyệt vời nhường này! Nhìn cái bụng trò vo bé tẹo của nó này”

Cô đưa con chó nhỏ xíu lên, áp vào má. “Lông nó như nhung đen vậy. Và nó có mùi cún con chưa dứt sữa... Ôi Leopold, anh không thể tặng một món quà nào mà em thích hơn được nữa”

“Tên con bé là Rau Diếp”, hôn phu của cô nói. “Vô số tên khác đã được bàn bạc nhưng lựa chọn của Lucinda đã thắng. Tất nhiên em có thể thích một cái tên thanh nhã hơn”

“Rau Diếp”, Eleanor thở ra. “Cái tên hoàn hảo đối với nó”

“Em thấy đấy, Lucinda nói đôi tay bé bỏng của nó mềm mại như hai lá rau diếp vậy”, Leopold nói, kéo lên hai miếng vải nhung nhỏ nhất mà Eleanor từng thấy.

“Người ta khó mà có thể gọi đấy là tai được”, cô nói, cười khúc khích. “Nó đáng yêu quá”

“Anh sợ rằng giấc ngủ của nó khiến em ấn tượng sai lầm với con cún này”, Leo nói, áp tay quanh má Eleanor. Rau Diếp ngáp, khoe những cái răng nhỏ xíu sắc như kim, và mở mắt. “Cái tên anh chọn là Cassandra”

“Cassandra?”, Eleanor giơ đống lông vừa đột ngột vùng vẫy lên trước mặt để có thể nhìn vào đôi mắt sáng rực của Rau Diếp. “Sao lại đặt một cái tên dài thế cho một con chó nhỏ xíu? Em không có tin xấu nào muốn nói với bọn ta đấy chứ, Rau Diếp?”

“Ẳng”, Rau Diếp nói, vùng vẫy để liếm cằm Eleanor. “ẳng, ẳng. ẳng...”

“Ôi Chúa ơi”, Eleanor nói. “Em có nhiều chuyện để nói thật đấy”

“Ẳng!”, Rau Diếp lặp lại

Vô số lần.

Eleanor đặt nó xuống và phát hiện ra rằng Rau Diếp đã thành thạo nghệ thuật vừa chạy vòng tròn vừa sủa, một việc mà Hàu không bao giờ làm nổi. “Nó thông minh quá”, cô nói, xoay người trong vòng ta Leo để có thể nhìn mặt anh.

“Chắc chắn là nó rất biểu cảm”, Leo lầm bầm, nhìn xuống cô. Cô biết rõ ánh mắt đang bùng cháy đó. Và nếu không biết ý nghĩa thì cô cũng có thể cảm nhận nó đang đập rộn ràng khắp cơ thể mình. “Anh không thể chờ thêm hai ngày nữa đâu”, anh nói chuyện. “Những tuần vừa qua là những tuần dài nhất đời anh”

Eleanor đặt một nụ hôn lên cằm và một nụ hôn khác ngay sát khóe miệng anh. “Anh muốn làm tình trong phòng khách của mẹ em đấy à?”

Anh rên lên.

Anh thật sự đã cực kỳ, cực kỳ ngoan.

“Giờ khi em đã có một con cún mới, em sẽ phải đưa nó đi dạo ở vườn sau, thậm chí là vào giữa đêm”, cô thông báo với anh. “Tạ ơn Chúa, buổi đêm ấm áp một cách khác thường”

Leopold bất động.

“Em sẽ dẫn nó đi dạo lúc hai giờ sáng. Hết cả quãng đường ra ngôi nhà hóng mát ở cuối vườn... Và quay lại”

“À”, anh nói và chỉ trong một giây đã kéo cô áp vào cơ thể mình thật nhanh. Rồi anh lùi lại và cúi gập người. Khi mẹ cô đi vào, anh đang hôn các đầu ngón tay của cô.

“Công tước”, nữ công tước gọi một cách vui vẻ. “Tôi có thể nhìn quà đính hôn của ngài không? Tôi thú nhận là mình cực kỳ nóng lòng muốn xem.”

“Chắc chắn rồi, thưa nữ công tước”, anh nói cũng cúi chào bà. “Nó đây”

Thật tình mà nói, hành vi của anh không chê vào đâu được, nữ công tước nghĩ một cách hạnh phúc cho tới khi bà đưa mắt theo hướng ngón tay của công tước. Nhìn vào con chó nhỏ đang ngồi chồm hỗm trên tấm thảm Aubusson.

May cho trái tim của nữ công tước vì bà không vô tình liếc ra cửa phòng ngủ vào giữa đêm. Thêm vào sự kinh hoàng khi phải nhìn thấy tấm thảm yêu quý của bà, một lần nữa, được dùng làm bô khẩn cấp, sự thống khổ khi thấy con gái mới trần truồng chạy ra khỏi nhà hóng mát, vị hôn phu ôi-chao-đến-là-đứng-đắn của cô đuổi theo trong (trong tình trạng tương tự), à thì... Nó có thể quá sức chịu đựng của bà.

Nhưng thực tế, cả căn nhà chìm trong giấc ngủ yên bình trong khi hai con người hạnh phúc nhất ở đó khiêu vũ dưới mưa cho đến khi Leo tìm được cách tóm được người-sắp-thành-vợ-anh và ôm cô đủ lâu để hôn côn, hôn cô... Và lại hôn cô.

ĐOẠN KẾT

Bảy năm sau

Hôm nay là sinh nhật của nữ công tước Viliers.

Suốt quá trình trưởng thành của Eleanor, mẹ cô không hề có sinh nhật, dưới bất kỳ hình thức nào. Khi người ta ra quyết định không muốn già đi, sinh nhật là một hy sinh cần thiết. Suốt quá trình trưởng thành của Leopold, theo tất cả những gì đã biết thì mẹ anh có thể đã tổ chức sinh nhật xuyên đêm, nhưng chắc chắn là bà không bao giờ mời con cái tới dự.

Sinh nhật thứ ba mươi của Eleanor diễn ra theo một kiểu khác. Phòng khách phía Bắc trong điền trang của công tước Villiers ở Essex - khác với các ngôi nhà của anh ở Norfolk, Wiltshire và Devon, chưa kể đến lâu đài Cary mà hình như đã đổ sụp thành một đống hoa lệ - đang bùng nổ vì phấn khích. Tobias đang ngồi trong một góc phòng, chuẩn bị những phần cuối cùng trong trò chơi đố chữ của họ, một truyền thống thường niên bắt đầu từ năm 1785.

Một bầy chó đang nô đùa trong một góc nhà khác. Một con cún nghịch ngợm có tên Muffin đang bị mẹ nó trông chừng. “Ẳng!”, mẹ cún con cảnh cáo khi cậu gặm rèm. “Ẳng, ẳng”, Muffin giật đầu tới lui, giả vờ không nghe thấy gì. “Gâu”, cha cậu sủa thêm, thức giấc và Muffin thả hẳn cái rèm ra. Cha cậu lại chìm vào giấc ngủ trong khi mẹ cậu xổ ra một tràng chỉ trích âm ỹ chói tay bao gồm tất cả từ việc cắn rèm cửa tới việc tắm rửa. Dù rằng Muffin cũng chẳng mấy để tâm đến.

Ở góc thứ ba, nữ công tước đang ngồi trên một cái ghế sô-pha ấm cúng, chăm sóc một em bé. Trong bảy năm hôn nhân hạnh phúc, hỗn loạn và yêu thương trọn vẹn, không có đứa trẻ nào gia nhập gia đình cho tới khi Theodore chào đời.

Điều đó lý giải vì sao Phoebe (người từng được gọi là Phyllinda) và Lucinda (người thấy tên của mình cũng được) đang ngồi sát hai bên mẹ họ. Dù thường thì hai cô gái cũng chẳng xa mẹ họ mấy trong năm vừa qua. Ở tuổi mười hai họ có thể cảm nhận luồng gió lạnh giá khẽ thổi báo hiệu tuổi thơ kết thúc. Đặc biệt trong tháng này, họ chẳng mấy khi rời khỏi Eleanor, quá mê đắm nụ cười không răng và những ngón chân mũm mĩm đến mức mà hai cô bé sinh đôi đó, ai mà biết được cơ chứ, cãi nhau ầm ĩ về đặc quyền được ôm em trai.

"Con có thể ôm Theodore không?", Lucinda hỏi. "Xin mẹ mà? Trông có vẻ cuối cùng thì em cũng ăn xong rồi. Con chưa bao giờ nghĩ là lại có người có thể uống sữa lâu đến thế. Con còn chẳng thích sữa ý chứ"

"Trẻ con khác chúng ta mà", Eleanor nói, nhấc Theo bụ bẫm qua vai. Cậu phát ra một tiếng ợ thỏa mãn.

"Nhưng đến lượt em mà", Phoebe nói, xen vào bằng kiểu cách lặng lẽ của riêng cô bé.

"Không, đến lượt cha", cha cô bé nói, bế bổng cậu bé khỏi vai vợ mình và đánh đu cậu bé trong không trung.

Theodore phá ra cười khúc khích. Cậu đáng yêu theo một cách mà những đứa bé được yêu thương sâu sắc vẫn có: đầu trọc, bụ bẫm và trông ngon mắt.

"Hai đứa cần bắt đầu lên kế hoạch cho trò đố chữ đi", công tước nói, nhìn xuống hai cô con gái. "Tobias đã viết xong tất cả các phần và bắt đầu phân phát chúng rồi đó"

"Năm ngoái anh ấy đã bắt con đóng Lucifer, trong Thiên Đường Thất Lạc", Lucinda nói một cách bực bội.

"Do chị cả", Phoebe nói, cười lớn. "Chị đáng ra không nên bẫy Tobias khi anh ý từ Oxford về nhà nghỉ hè. Chị biết anh ấy coi trọng quần áo của mình thế nào mà"

"Chị chỉ ước gì một lúc nào đó anh ấy để chị chọn vai", Lucinda nói. "Chị sẽ

bắt anh ấy đóng vai một bà già ăn xin. Hoặc mèo Đi Hia! Anh ấy sẽ phải đeo tai và đuôi bằng giấy nếu không thì sẽ không bao giờ thắng được. Em có tưởng tượng được không? Tobias thà chết còn hơn phải xuất hiện xấu hổ như thế!"

"Thôi nào", Phoebe nói, nắm tay cô. "Đi thôi, bởi vì nếu đạt được một điều ước từ mẹ khi chiến thắng thì chúng ta có thể ước là muốn có Theo cả chiều mai"

Mắt Lucinda sáng lên và chúng lao đi.

Công tước lách vào chỗ ngồn cạnh vợ, nắm tay Theo để cậu bé chân cong có thể tập ngồi thẳng trong lòng anh.

"Con là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất anh từng tặng em", Eleanor nói, ngả đầu vào vai anh.

"Đó là nó đã ba tháng tuổi", Leopold nói, cười toét miệng với Theodore. "Nhưng anh nghĩ có giống quà em tặng hơn"

"Ồ không", Eleanor nói. "Em có những ký ức cực kỳ rõ ràng về sinh nhật năm ngoái của mình. Và theo lẽ tự nhiên, anh mong anh có kế hoạch vượt qua màn biểu diễn của mình lúc đấy. Luyệt tập...", cô nói một cách kín đáo. "Càng nhiều thì càng giỏi mà".

Chồng cô nhìn Eleanor với ánh mắt ranh mãnh, tràn đầy vẻ tươi cười và khao khát. "Sau trò chơi đố chữ hay trước?"

"Trước", cô thì thầm, tựa người và đặt một nụ hôn lên quai hàm của anh.

"Tobias!", Leo hét lên, nhảy bật dậy

Con trai cả của anh, một phiên bản chói sáng và lấp lánh của chính anh, đi đến.

"Trông thằng bé này đi", Leo nói, thả Theo vào vòng ta Tobias một cách không câu nệ. "Bất kể con làm gì thì cũng đừng để Phoebe và Lucinda bắt đầu tranh giành em nữa đấy"

Theodore vươn tay ra và túm lấy cằm anh trai, trao cho anh trai nụ cười không răng đáng yêu nhất của mình.

“Nó có ợ không”, Tobias hỏi một cách nghiêm nghị. Cậu đã nhanh chóng học được rằng những tiêu chuẩn quần áo có thể bị đe dọa một cách ghê gớm bởi những đứa bé hay chảy dãi.

“Có”, Eleanor nói, nắm tay chồng. “Cảm ơn, con yêu”

“Trò đố chữ sẽ bắt đầu sau một tiếng nữa”, Tobias nói, không để lộ dù chỉ là một nụ cười nhỏ nhất thể hiện rằng cậu biết những việc mà người mẹ kế xinh đẹp và người cha đáng mến của mình định làm trong quãng thời gian chờ đợi

“Chúng ta sẽ ổn thôi”, Leo nói, cười toét miệng với Eleanor. Không giống con trai mình, anh đã mất khả năng tỏ vẻ vô cảm.

Nhưng anh vẫn chờ tới lúc ra khỏi phòng khách mới bế nữ công tước lên và đưa cô lên cầu thang.

HẾT

Chia sẻ Ebook: http://www.downloadsach.com

Follow us on facebook: https://www.facebook.com/caphebuoitoi